

”لەنئوماننا وەككوو مۆمى ئەسووتا

چىيى لى ھات؟ عەجەب! بى ئىمە چىيى لى ھات؟

وەك دىوانە دەشت و ساراي بۆ وىلم

ئەو ئاھووە لەم سارايە چىيى لى ھات؟

لە مانگ و زوھرە ئەپرسەم، گشت شەوئ

ئەو پووومانگە بەو سەرەوہ چىيى لى ھات؟“

كتىبە چاپكراوہكانى ئەندىشە

۱. بئەرەتەكانى فەلسەفە-ھەمىد عەزىز
۲. كورد لەدىدى رۆژھەلاتناسەكانەوہ (چ ۲)-فەرھاد پىربال
۳. رىيازە ئەدەبىيەكان (چ ۲)-فەرھاد پىربال
۴. مۇزەخانەى پاكىزەيى-ئۆرھان پامۇك-و.بەكر شوانى
۵. نەتەوہى زىربەكان-جەبار جەمال غەرىب
۶. ناسىئوناليزم و ناسىئوناليزمى كوردى (چ ۲)-جەغفەر عەلى
۷. سۇفيزم و كاريگەرى لەسەر بزوئەوہى رزگارى خوازى...-جەغفەر عەلى
۸. مەخوى لەنئوان زاھىرىيەت و باتىنىيەت و... (چ ۲)-ئەحمەدى مەلا
۹. نەئىيەكانى ژيان-ئۆشۈ-ئازاد بەرزنجى
۱۰. كورتىلەيەك لە مېژووى كات-ستېفېن ھۆكىنگ و لىۋنارد مۇدېتۈ-و. ھوسەين ھوسەينى و ھىوا عومەر
۱۱. كۆشك-فرانتس كافكا-و. عەتا نەھايى
۱۲. فەصول مەقال-ئىبن رۇشد-و. مەريوان عەبدول
۱۳. شۆرشى ئەيلوول لەبەلگەنامە نەئىيەكانى نەمريكادا-وريا پەجمانى
۱۴. دەسلەلات و جىاوازي-مەريوان وريا قانع
۱۵. لە چ ئىستايەكدا دەژىن-مەريوان وريا قانع
۱۶. شوناس و ئالۋى-مەريوان وريا قانع
۱۷. سىياسەت و دونيا-مەريوان وريا قانع
۱۸. جەمشىد خانى مامم-بەختيار عەلى
۱۹. كەشتى فرىشتەكان (كتىبى ۱)-بەختيار عەلى
۲۰. كەشتى فرىشتەكان (كتىبى ۲)-بەختيار عەلى
۲۱. لە ديارەوہ بۆ ناديار-بەختيار عەلى (چ ۲)
۲۲. وەك بالندەى ناو جەنگەلە ترسناكەكان-بەختيار عەلى
۲۳. چىژى مەرگدۈستى-بەختيار عەلى (چ ۲)
۲۴. مەعرفە و ئيمان-بەختيار عەلى و ھىمىن قەرەداخى
۲۵. دۈزى كورد لە بازىئەى پەيوەندىيەكانى ئەمريكائى-گۇرمان ئىبراھىم صالح
۲۶. سەمەرقەند (چ ۲)-ئەمىن مەعلوف-و. ئەحمەدى مەلا
۲۷. وىستگەيەك لە گەشتىكى فەلسەفى-فاروق رەفىق

سوهروه و ردی و فلهسه فیهی ئیشراقی

زورن ئه و حه کیم و زانا کوردانه ی له میژووی فلهسه فیه و ئاییندا، به زمانی عه ره بی یان فارسی، نووسیویانه و دواتریش میژوونووسان نهک هر به ره مه کانیاں له سه ر ئه و دوو کولتوره حیساب کردوه، بگره زوربه یان هه ولی ئه وه یان داوه، که نکوولی له په چه له که کورده که شیان بکه ن. به هه حال، سوهروه و ردییش یه کیکه له وه فیه له سووف و عارفه کوردانه ی دوو چاری هه مان چاره نووس بوته وه، له کاتیکدا هه ر وه کوو دکتور محمده که مالیش له کتیبیکدا، که سه باره ت به مه لا سه دره یه و یه کیک بووه له وانه ی که وتوونه ته ژیر کاریگه رپی فلهسه فیه و بیروبوچوونه کانی سوهروه و ردییه وه، ئه وه ی ساغ کردوته وه، که ئه سلی وشه ی سوهروه و رد سووره به رده، ئه و دییه ی که زاده گی سوهروه و ردی بووه و کاتی خوی له سه ر دهستی مه غوله کان ویران کراوه.

له راستیدا سوهروه و ردی، له میژووی فلهسه فیه و عیرفاندا، به دامه زریته ری پیازی ئیشراق له قه له م دهری و به یه کیک

* بروانه:

(Mullah Sadra, s Transcendent Philosophy)
Muhammad Kamal
Ashgate World Philosophies Series
Great Britain, 2005. Ch.2

ناوی کتیب: قه له نده ر و قه لا

ناوی نووسه ر: یه حیا یه سربیی

وه رگتپانی له فارسییه وه: ئازاد به رزنجی

بابه ت: پښمان

دیوانی به رگ: سه ید میهران زارع

دیوانی تیکست: دانا حه سه ن

نوبه تی چاپ: یه که م ۲۰۱۵

چاپخانه: تاران

تیراژ: (۱۰۰۰) دانه

نرخ: (۸۰۰۰) دینار

ژماره ی سپاردن: له به پښه به رایه تی گشتی کتیبخانه گشتیه کان

ژماره (۰۰۰) سی سالی (۲۰۱۵) سی پښ دراوه.

مافی ئه م کتیبه پاریزراوه ©

به بی په زامه ندی نه ندیشه، هیه لایه نیک ریگه پندراو نییه بۆ له به رگرتنه وه ی ئه م کتیبه، جا گه ر به شپوه ی ئه لکترونی، کاغه زی، وینه یی، دهنگی، یان هه ر شیوازیکی تری له به رگرتنه وه بیت.

ناوهندی روښنښیری و هونه رپی نه ندیشه/ نه ندیشه بۆ چاپ و بلاوړدنه وه

سلیمانی - شه قامی مه وله وی - ته لاری سړوانی نوی - نهومی چواره م

www.endeshe.org • andesha.library@yahoo.com

http://www.facebook.com/Andeshacenter

07501026400

له پیاوه یاخی و سه‌رچله‌کانی سه‌رده‌می خوی ده‌ژمیردری و له ته‌مه‌نیکی کورتدا، ۳۶ بۆ ۳۸ سال، توانیی نزیکه‌ی په‌نجا کتیب بنووسیت، که به‌شیکیان به فارسی و به‌شیکیان به عه‌ره‌بین و تیااندا زمان و شیوازیکی بالای به‌کار بردووه و له کتیبخانه‌ی فارسی و عه‌ره‌بیدا به شاکار ده‌ژمیردرین؛ مه‌خابن، که تا ئیستا هیچیان نه‌کراون به کوردی.

سوه‌ره‌وه‌ردی کئ بوو؟

به‌ر له هه‌موو شتیک، ده‌بی بلتین سوه‌ره‌وه‌رد شارۆچکه‌یه‌کی کوردیه و ده‌که‌وێته نزیک زنجانه‌وه له کوردستانی خۆره‌لات، له باکووری شاره‌زووره‌وه. ئین حه‌وقه‌ل (۳۶۷ ک.) و یاقووتی حه‌مه‌وی (۶۲۶ ک.) باسیان کردووه، که ده‌که‌وێته ناوچه شاخاوییه‌کانی کوردستانی خۆره‌لاته‌وه، له باکووری شاره‌زووره‌وه. ئین حه‌وقه‌ل له (سورة الأرض، لایه‌ ۳۱۴) دا وتوویه‌تی، که سوه‌ره‌وه‌رد له شاره‌زوور ده‌چیت، "له پووی خۆشگوزهرانی و هه‌رزانی و هه‌لکه‌وته‌ی شوینه‌که‌ی و به‌پیتوفه‌ری و زۆربه‌ی دانیشتوانیشی کوردن"

هه‌لبه‌ته ئین خه‌له‌کانیش، که خوی به‌رچه‌له‌ک کورده و له سالی (۱۲۱۱ ز.) دا له هه‌ولێر له‌دایک بووه و دواتر چووه بۆ شام و له‌وئ ژیاوه، له کتیبی وفيات /الأعياندا ده‌لێت، که سوه‌ره‌وه‌ردی له ئه‌سلدا ناوی یه‌حیای کورپی حه‌به‌شی کورپی ئه‌میره‌که و نازناوه‌که‌ی شه‌هابه‌دین بووه و به‌ کوژراو و به شه‌هید ناسراوه. ته‌نانه‌ت ئین خه‌له‌کان ئاماژه‌ی بۆ ئه‌وه‌ش کردووه، که وشه‌ی ئه‌میره‌ک بچووک‌کراوه‌ی ئه‌میره و ئه‌م

بزوین و کافه له زمانی کوردیدا بۆ بچووک‌کردنه‌وه به‌کار دی. سوه‌ره‌وه‌ردی له ناوه‌راستی سه‌ده‌ی شه‌شه‌می کۆچیدا، له‌نیوان سالانی ۵۴۵ - ۵۵۰ کۆچی، به‌رامبه‌ر به ۱۱۵۰ - ۱۱۵۵ زاینیی له‌دایک بووه و سالانی سه‌ره‌تای ته‌مه‌نی هه‌ر له سوه‌ره‌وه‌رد به‌سه‌ر بردووه و هه‌ر زوو فێری خویندنه‌وه و نووسین بووه و قورئانی ئه‌زه‌به‌ر کردووه و هه‌موو شایه‌تی زیره‌کی و هه‌لکه‌وتوویی ئه‌و کورپه‌ بوون.

دواتر، سوه‌ره‌وه‌ردی به‌ مه‌به‌ستی ته‌واوکردنی خویندن ده‌چیت بۆ مه‌راغه له ئازهربايجان و له‌وئ له‌سه‌ر ده‌ستی مه‌جده‌دین جیلی ده‌خوینیت، که مامۆستایه‌کی شاره‌زا بووه له زانستی که‌لامدا و ئین خه‌له‌کان ده‌لێت، که سوه‌ره‌وه‌ردی زانسته‌کانی حیکمه‌ت و ئوسول و فیه‌هیش هه‌ر له‌سه‌ر ده‌ستی ئه‌و فێر بووه. هه‌لبه‌ته هه‌ر ئه‌م مه‌جده‌دین جیلیه، مامۆستای شیخ فه‌خره‌دین رازیش بووه و له‌و ماوه‌یه‌دا، گه‌لی گفتوگو و وتووێژی فه‌لسه‌فی و دینی له‌نیوان سوه‌ره‌وه‌ردی و رازیدا کراوه.

پاشان سوه‌ره‌وه‌ردی ده‌روات بۆ ئه‌سفهان و له‌وئ له‌سه‌ر ده‌ستی زه‌هیرولدینی قادری، کتیبی البصائر /النصیریه فی المنطقی عومه‌ری کورپی سه‌هلانی ساوی ده‌خوینیت. دواتر سه‌فه‌ر ده‌کات بۆ ماردین و له‌وئ په‌یوه‌ندی به فه‌خره‌دین ماردینییه‌وه ده‌کات و ده‌بیت به‌ قوتابی ئه‌و و زۆر شتی لێوه فێر ده‌بیت.

دواتریش به‌ره‌و خه‌له‌ب ده‌چیت. ئه‌م چوونه‌ی بۆ خه‌له‌ب و ماوه‌ی مانه‌وه‌ی له‌وئ، هاوکات ده‌بیت له‌گه‌ڵ جه‌نگی خاچه‌رسته‌کاندا و ئه‌و ده‌م سه‌لاحه‌دینی ئه‌ییوبی فه‌رمانه‌ره‌وا

دهبیت، زاهیرشای کوریشی میری حه‌له‌ب ده‌بیت.

سوه‌ره‌وردی، هر به نیازی فیربونی زیاتر، روو له حه‌له‌ب ده‌کات و له‌وئ له قوتابخانه‌ی حه‌له‌وی ده‌بیت به قوتابی شیخ ئیفتیخاره‌دین، به‌لام پاش ماوه‌یه‌ک، بۆی دهر ده‌که‌وئ سوودیکی وه‌ها نابینیت و ده‌که‌وئته‌گفتوگۆ و وتووێژی سه‌خت له‌گه‌ل مامۆستا و زانا و فه‌قیه‌ه‌کانی ئه‌ویدا و ئه‌مه‌ش وا ده‌کات، زۆر به‌پاشکاوی بیروبۆچوونه‌کانی خۆی بخاته‌ روو و سه‌سه‌ختانه‌ به‌رگریان لئ بکات. هه‌لبه‌ت ئه‌و بیروبۆچوونانه‌ش به‌لای فه‌قیه‌ه‌کانی حه‌له‌به‌وه‌ دهرچوون بوو له‌ سوننه‌تی ئیسلام، وه‌کوو ئه‌وه‌ی ئه‌وان باوه‌ریان پئ بوو، هر بۆیه‌ که‌وتنه‌ دژایه‌تیکردن و تۆمه‌ته‌ه‌لبه‌ستن بۆی. به‌تایبه‌تیش که‌ زاهیرشا پزیککی تایبه‌تی لئ ده‌نا، ئه‌مه‌ش به‌س بوو بۆ ئه‌وه‌ی ئه‌وه‌نده‌ی تر ئه‌و فه‌قیه‌ه‌نه‌ جامی پق و ئیره‌ییی خۆیان به‌سه‌ر سوه‌ره‌وردیدا قَلپ بکه‌نه‌وه‌ و کاتیکیش زانیان زاهیرشا زۆر گوئ به‌ سکالا و گله‌یییه‌کانی ئه‌وان نادات له‌ ئاستی سوه‌ره‌وردیدا، چوون بۆ لای سه‌لاحه‌دینی ئه‌یوبیی باوکی و ئه‌ویان دژ به‌ سوه‌ره‌وردی هان دا و وایان تیگه‌یانند، که‌ کابرایه‌کی باطنی و فاطمییه‌ و ئه‌و ده‌مه‌ش فاطمییه‌کان مه‌ترسییه‌کی گه‌وره‌یان بۆ سه‌ر ده‌وله‌تی ئه‌یوبی دروست کردبوو. بۆیه سه‌لاحه‌دین گوشاری بۆ سه‌ر زاهیرشای کوپی هینا و پتی وت، که‌ ده‌بی به‌ هه‌رشیه‌یه‌ک بووه‌، خۆی له‌ سوه‌ره‌وردی پزگار بکات و له‌ناوی بیات. زاهیرشا که‌ ده‌یزانی ئه‌مه‌ هه‌مووی له‌ ئیره‌یی و لاوازیی فه‌قیه‌ه‌کانه‌وه‌ سه‌رچاوه‌ی گرتووه‌، ویستی قه‌ناعه‌ت به‌ باوکی بکات، که‌ ئه‌وه‌ وا نییه‌

و سوه‌ره‌وردی فه‌یله‌سووف و زانایه‌کی گه‌وره‌یه‌ و ئه‌وانی تر له‌ ئیره‌یی و رقه‌وه‌ ئه‌و تۆمه‌ته‌یان بۆ هه‌لبه‌ستووه‌، به‌لام سه‌لاحه‌دین له‌ وه‌لامدا پتی وتبوو، که‌ ته‌نانه‌ت گه‌ر وه‌هاش بیت، بۆ ئه‌وه‌ی ناوه‌ندی دینی و فه‌قیه‌ه‌کانی حه‌له‌ب و شام له‌ ده‌وله‌تی ئه‌یوبی هه‌له‌گه‌رینه‌وه‌، چار نییه‌ و ده‌بی قوربانی به‌ سوه‌ره‌وردی بدری. دوا‌ی ئه‌وه‌ش، دیسانه‌وه‌ زاهیرشا داوا‌ی له‌ باوکی کرده‌وه‌ که‌ له‌و فه‌رمانه‌ی پاشگه‌ز بیته‌وه‌، سوودی نه‌بوو، به‌لام وتی بۆ ئه‌وه‌ی روویه‌کی یاسایی به‌ کاره‌که‌ بدری، با له‌ حه‌له‌ب گفتوگۆ و دینه‌یتی ئاشکرا له‌نیوان سوه‌ره‌وردی و فه‌قیه‌ه‌کاندا بکری، ئه‌وکات ئه‌وان تۆمه‌ته‌کانی خۆیان بکه‌ن به‌ یادداشت و ئاراسته‌ی شای بکه‌ن. هر واش بوو. دوا‌ی ئه‌وه‌ی سوه‌ره‌وردی له‌ زیندانی حه‌له‌بدا ده‌ستبه‌سه‌ر ده‌کری، هر له‌و ماوه‌ی زیندانیکردنه‌یدا سی دانیشن بۆ گفتوگۆ و دینه‌یت له‌نیوان ئه‌و و فه‌قیه‌ه‌کانی حه‌له‌بدا ساز ده‌کری و دوا‌جار به‌ فرۆفیلێ شه‌رعیانه‌، تۆمه‌تی ئه‌وه‌ ده‌خه‌نه‌ پال سوه‌ره‌وردی، که‌ هه‌م باوه‌ری به‌وه‌ نییه‌ که‌ پینغه‌مبه‌ر، دوا‌پینغه‌مبه‌ری خودایه‌ و خۆی لاف‌ی پینغه‌مبه‌رایه‌تی لیده‌دات و هه‌م خه‌لک هان ده‌دا دژ به‌ ده‌وله‌ت و ده‌سه‌لات و کابرایه‌که‌ له‌ ئیسلام دهر چووه‌ و بیروباوه‌ریکی زه‌رده‌شتیانه‌ی هه‌یه‌، به‌م جو‌ره‌ ئه‌م پیاوه‌ منه‌وه‌ره‌ گه‌وره‌یه‌ ته‌کفیر ده‌که‌ن و ئیدی زاهیرشاش ناچار ده‌کری، فه‌رمانه‌که‌ی باوکی جێبه‌جێ بکات و ئه‌ویش سوه‌ره‌وردی خۆی سه‌رپشک ده‌کات بۆ هه‌لبژاردنی جو‌ری مردنه‌که‌ی. سوه‌ره‌وردی داوا‌ی ئه‌وه‌ ده‌کات فری بده‌نه‌ زیندانیکه‌وه‌ و نان و ئاوی نه‌ده‌نی، تا گیان ده‌سپێریت.

بهو جوړه، فږی ددهنه زیندانیکه وه و نان و ناوی نادهنئ. هرچه نده سوهره وردی خوئی له نهجامی مه شقی پوچی و پوژوو زوره کانییه وه که دهیگرتن و توانای بهرگه گرتی پوچی زوریه وه، بؤ ماو دیه ک بهرگه ی ئه و تینوویتی و برسیتییه ی گرت، وهلی دواي ههفته یه ک، پرستی لی برا و گیانی سپارد. فقهیه کان که گومانیان هه بوو له وهی مردینت، داویان کرد ببینن، تا راستیه که یان بؤ دهر بکه وی. کاتی چوون و ببینان، سهره تا وایان زانی نوستووه، وهلی دواي نه وهش که بویان دهر که وت گیانی دهر چووه، ههر بردیان و داویان کرد له سیداره بدرئ.

ئمه چاره نووسی پیاویک بوو، که لهو ته مهنه کورته یدا، هه موو هه ول و ته قه لایه کی له پیناوی پروناکیدا بوو بؤ ژیان و بؤ ئینسانه کانی دهو روبه ری. به لام له بهر نه وهی ناستی تیگه یشتنی ئه وانه ی دهو روبه ری زور له خوار ناستی تیگه یشتنی نه وه وه بوو، هه روه ها چاویان به هیز و توانای هزری و به هره ی نه وه له نه ده هات، هه مان نه و چاره نووسه یان پی په وای بینی، که پیشتر به هاو له پوچییه که ی نه ویان په وای بینیوو، واته مه نسووری هه للاج.

له راستیدا ئمه چاره نووسی گه لی لهو بیرمهند و زانا و فیهله سووفه مه زاننه بووه له میژوودا، که بوونه ته قوربانیی دهست خه لگیکی نه فام و جاهیل. له کاتیکدا نه وان ژیان خویان بؤ پوژنکردنه وهی ریگه تاریکه کانی ژیان نه و خه لکه ترخان کردوو و به ره و پروناکی و نازادی پینمایان کردوون، به لام نه وان به بیریکی ته سک و له پوانگه ی بهر ژه وه ندیخوازییه کی بهر ته سکه وه، دهستیان چووه ته خوینی نه و ئینسانه گه ورانه ی

ژیان به بی بوونیان ته لخ و تاریکه. شه مسه دینی شاره زووری، که یه کیک بووه له قوتابییه کانی سوهره وردی، له کتیی نه هه /الأرواح و روضه /الأمر/ احدا ده لیت، که ماموستا که ی له سالی ۵۸۶ هی کوجیدا گیانی سپاردوو.

ئیشراق چییه؟

به سوهره وردی ده لین شیخی ئیشراق، با بزانی و شه ی ئیشراق چی ده گه یه نیت؟

ئیشراق وهک وشه، واته هه له اتنی پروناکی. که دهوترئ /أشرفت الشمس، واته خوړه که هه له ات و پروناک بووه و پروناکی به خشی. له فلهسه فه ی ئیشراقدا، ئیشراق واته "دهر که وتی پروناکییه نه قلییه کان و دره وشانه وهی و سه رکه وتی به سه ر دهروونه کامله کاند، له کاتی خودامالین له که ره سه به ده نییه کان." هه لیه ته ده بی نه وه مان له یاد نه چیت، که سه ره کترین چه مک له فلهسه فه و عیرفانی سوهره وردیدا، چه مکی ئیشراقه و ته وه ری زور به ی کتیه کانتیی، به لام به تاییه تی له کتیه به ناوبانگه که یدا، واته کتیی حکمه /الأشراق، ئمه به زهقی دیاره. به لای سوهره وردیه وه، پروناکی سه رچاوه ی هه موو بوون و ژیان و خودا پروناکی پروناکییه کانه، "إن الله نور الأنوار" و هه له پروناکی نه وه وه پروناکییه کانی تر هه له اتوون، که بوونه ته نه ستوونده گی هه ردو و جیهانی ماته ری و پوچی. به لای سوهره وردیه وه، زانست پروناکییه که له ناو دلی

* به وانه حکمه /الأشراق، السهروردی، ص ۲۹۸.

عارفدا هه لډیت. سوهره وهردی هم که سیتی فیهل سووف و هم که سیتی عارفیشی له ناو خویدا کوو کردبوو. بویه به لای نه وه وه، ئینسان پتویستی به دوو جوو حیکمه ته بوو گیشتن به پرووناکی:

حیکمه تی په یجوو (یان به حسی): که پشت به شیکردنه وه و پیکهاته ساری (الترکیب) و نه جامگیری به لگه دار دهکات، نه مه ش حیکمه تی فیهل سووفانه.

حیکمه تی زهوقی: نه مه شیان به ره می رهنج و ته قه لای پوچیه و مروو نه زمونی دهکات، به لام ناتوانی گوزارشتی لی بکات. نه مه یان حیکمه تی ئیشراقیه کانه.

به لای سوهره وهردی وه، هیچ دژایه تیه که له نیوان نه م دوو حیکمه ته دا نییه و ئیشراقی راسته قینه نه و که سهیه، که هم له حیکمه تی په یجوویدا شاره زایه و هم له نه نییه کانی حیکمه تی زهوقیدا. نه و بروای وایه ئینسان به ته نها له ری مه عریفه تیورییه کانه وه ناتوانی به مه عریفه راسته قینه بکات، به لکوو پتویستی به نه زمونی ناخ و زهوقی ناوه کییش هیه. ههروه ها به پیچه وانه شه وه، نه زمونی پوچی کامل ناییت، کاتی نه بیت، که له سه ر بنچینه ی زانست و فلهل سه فه داده مه زری. هه ر نه مه ش وای کرد سوهره وهردی باوه ری به کرانه وه ی هزری هه بیت و خو ی به یه که فلهل سه فه ی دیاریکراوه وه نه به ستیته وه و به پرووی فلهل سه فه ی یونانی و حیکمه تی ئیرانی و میسر و هیندستاندا بکریته وه و ناو یتیه که له نه فلاتوون و زه رده شت و فیتاگوروس و هرمس فراهه م بکات، به لام خالی ده ستپیکردنی، چه مکی پرووناکی یا نور بوو، هه ر وه کوو له نایه تی ۳۵ سووره تی نوریشدا

هاتووه، "الله نور السماوات و الارض مثل نوره کمشکاة فیها مصباح المصباح فی زجاجة كأنها کوكب دري یوقد من شجرة مباركة زيتونة لا شرقية و لا غربية تکاد زيتها یضيء و لو لم تمسسه نار نور علی نور یهدی الله لنوره من یشاء و یضرب الله الامثال للناس و الله بکل شیء علیم." بیگومان نابی نه وه شمان له یاد بجیت، که ئایینی زه رده شتیش یه کیک بووه له سه رچاوه ده وله مه نده کانی تی فکرین و تی امان لای سوهره وهردی، هه لبه ته له پال فلهل سه فه ی یونانی کوو و غه زالی و ئین سینا و فارابی و حه للاج و بایه زیدی به ستامیدا. سه باره ت به کاریگه ربوونی به فلهل سه فه ی کوو یونان، زیاتر نه مه له کاریگه ربوونیدا به فلهل سه فه ی نه فلاتوون ده بیننه وه، که به نیمای حیکمه ت ناوی ده بات، گه رچی رهنه له تیوری ئایدیاله کانی ده گریت. ههروه ها که وخته ژیر کاریگه ری نه رستویش وه، له باره ی نه ویش وه ده لیت، "یه که مین ماموستا، نه رستوتالیس، گه رچی پایه به رز و قوول بووه و دوورین بووه، به لام نابی زیده پرووی تیا بکهین، به نه ندازه یه که، به ره و جاپزبوونمان بیات له ماموستاییه که ی." (له پیشه کی حکمه الاشراقه وه). ماسینیون، که یه کیکه له شروقه کاره به ناوبانگه کانی سوهره وهردی، به ره مه کانی سوهره وهردی دهکات به سن قوناغه وه:

قوناغی یه که م: قوناغی لاوی (قوناغی ئیشراقی). که نه م کتبیانه ی تیا نووسیون: الالواح العمادیه، هیاکل النور، الرسائل الصوفیه.

قوناغی دووه م: قوناغی مه شانی: التلویحات، اللمحات،

المقاومات، المطارحات، المناجاة.

قوناغی سیتیهم و کوتایی: که تیایدا کهوته ژیر کاریگه‌ریی نه‌فلاتوونیه‌تی نوئ و ئیین سیناوه. له کتییه‌کانی ئەم قوناغە‌ی: حکمة الاشراق، اعتقاد الحكماء، کلمة التصوف.

یه‌کێک له تاییه‌تمه‌ندییه دیاره‌کانی سوهره‌وه‌ردی ئەوه‌یه، که به زمانیکی شیعرى و ئەدهبیی بالاکاره په‌خشانی و شیعریه‌کانی خۆی نووسیوه و له پێی ئەوانه‌وه گوزارشتی له بیروباوه‌ و تیروانینه‌کانی خۆی کردووه. هه‌ندێ له شیعره‌کانی سوهره‌وه‌ردی، ئاستیکی زۆر به‌رزیان تۆمار کردووه له شیعرى عیرفانیدا و به‌ ده‌قه ئیبداعی و زیندوووه‌کانی شیعرى عیرفانی له‌قه‌لهم ده‌درین، هه‌ر بۆ نموونه، وه‌کوو شیعره‌کانی (أبدا تحن إليكم الأرواح) و (أقول لجارتي و الدمع جار) یان پینچ خشته‌کییه‌که‌ی له‌سه‌ر قه‌سیده‌ی (بانث سعاد)ی کعب بن زهیر، یان موه‌شه‌حی وه‌کوو (یا ملیحا قد تجلی) و (على العقیق إجتمعنا) [ب‌روانه: دیوان السهروردي المقتول، الدكتور کامل مصطفی الشیبی، دار الجمل ۲۰۱۴. هه‌روه‌ها ب‌روانه: السهروردي، مؤسس الحکمة الاشراقية، عبدالفتاح رواس قلعجي، الهيئة العامة السورية للكتاب].

دواجار، پێویسته شتیک سه‌باره‌ت به‌م پۆمانه‌ش ب‌ئین. قه‌له‌ندهر و قه‌لا، گێترانه‌وه‌ی سه‌ربورده‌ی ژیا‌نی شیخی ئیشراق، سوهره‌وه‌ردیه. نووسه‌ری ئەم پۆمانه، به‌و پێیه‌ی خۆی پسپۆرتیکی شاره‌زای دونیای ته‌سه‌وف و عیرفانه‌ و

خه‌لگی ئەو ده‌قه‌ره‌شه، که کاتی خۆی سوهره‌وه‌ردی تیا له‌دایک بووه، توانیویه‌تی به‌وردی له‌سه‌ر ویسته‌گه‌کانی ژیا‌نی سوهره‌وه‌ردی بوه‌ستیت، هه‌ر له‌ منالییه‌وه‌ تا دواساتی ژیا‌نی له‌ زیندانی هه‌لب. نووسه‌ری ئەم پۆمانه، له‌م کاره‌دا توانیویه‌تی به‌ زمانیکی ساده و په‌وان پووداوه‌کانی ژیا‌نی سوهره‌وه‌ردی به‌رجه‌سته بکات و حاله‌ته تاییه‌تییه‌کانی بخاته پوو و ئاماژه به‌ ئاییدا سه‌ره‌کییه‌کانی هزر و فه‌لسه‌فه‌ی سوهره‌وه‌ردی بکات و شیوه‌یه‌کی زنجیره‌ئاسای زه‌مه‌نی به‌ پووداوه‌کان بدات و له‌ قورمێکی ساده و جواندا به‌رجه‌سته‌ی بکات.

هه‌لبه‌ته هه‌ر وه‌کوو خۆینه‌ریش بۆی دهر ده‌که‌وئ، له پۆمانه‌که‌دا کۆمه‌لیک زاراوه‌ هاتوون، که تاییه‌تن به‌ دونیای عیرفان و هه‌روه‌ها به‌ ئایینی زه‌رده‌شتی، بۆ ئەوه‌ی به‌لای خۆینه‌ره‌وه نامۆ نه‌بن، به‌پێی توانا په‌راویزم بۆ داناون و پوونم کردوونه‌ته‌وه.

خالێکی تر هه‌یه پێویسته لێره‌دا ئاماژه‌ی پێ بده‌ین: نووسه‌ر کاتی پۆمانی قه‌له‌ندهر و قه‌لا‌ی نووسی و بلأوی کرده‌وه، له‌لایه‌ن خۆینه‌رانه‌وه پێشوازییه‌کی گه‌رمی لێ کرا و ئەمه‌ش بووه‌ مایه‌ی ئەوه‌ی چهند جارێک چاپ بکریته‌وه، تا گه‌یشته چاپی ده‌یه‌م. به‌لام دوا‌ی ده‌یه‌مین چاپی پۆمانه‌که، نووسه‌ر ده‌سکارییه‌کی زۆری له‌ پۆمانه‌که‌دا کرده‌وه و ئەم جاره‌یان به‌ ناوی *دا‌گاییکرنی هه‌تا‌وه‌وه* چاپ و بلأوی کرده‌وه. ئەوه‌ی جێی سه‌رنجه، زۆربه‌ی په‌خنه‌گران و خۆینه‌ران هه‌ستیان کرد ئەم ده‌سکاریانه‌ زیانیان به‌ ده‌قه‌که‌ گه‌یه‌ندوووه و ده‌قه‌که‌ی پێشوویان به‌ ده‌قیکی کامه‌تر

ئازاد بەرزنجى

و ھونەرىتىر لەقەلەم دا. ھەر بۆيە ئىمەش وەرگىرەنەكەمان لە
پرووى دەقى يەكەمەوہ كرد، گەرچى لە بەشەكانى كۆتايىي
پۆمانەكەدا، ھەندى دەسكاريى بچووكمەمان كردووہ و لە
پرووى ئەمانەتەوہ ئەم ئاماژەپىكردنەمان بە پىويست زانى.

ئازاد بەرزنجى

قەلەندەر و قەلا

بالهكهى ترم كوا

ئەي پەرىنەۋەي ناسك و جوان
تۆماناي بال لىك دەرەۋە
تا پەرى ھۆشى من لە ئىرەيدا بسووتى!

چاۋى بېرىۋە ئاسمانىكى دوور. دوورترىن خالى خۆرھەلات.
ئاسمانى پر لە راز و نەيتى سەرى لە دامىنى ئاسۆ دەسوو و
تا ناكوتا، لە ئىو شىنايى بىسنوورى خۇيدا، كپ و خامۆش،
ئۇقرەي گرتبوو.

نىگاي واقورماۋى لە ئاسمانەكەي ژوور سەرى گير
كردبوو و تەماشاي ئەو بووكانەي دەكرد، كە لە ئاسمانى
پىرۆزەبىيەۋە چاۋيان لى دادەگرت. ئەم تاقە لاجىۋەردىيە
بەلايەۋە ھىندە بەرز بوو، كە دەست پىي رانەدەگەشت!
دەتگوت بە گەنجىنە پر لە نەيتىيە پەيپتە براۋەكەيەۋە، لەو
بەرزايىيەۋە دانىشتوۋە و ناز بەسەر خەلكدا دەكات و تا يىت،
دوور و دوورتر دەيتەۋە.

سەرلەنۆى ھەۋلى دا لەم سەربانەۋە بۆ ئەو سەربان باز
بداتەۋە و خۆى لەو شىنايىيە ئەفسووناۋىيە ئاسماندا نوقم
بكات. جەستەي بە ئامىزى پروتى بسپىرئىت، لەگەل بووكە
دەرفىنەكانىدا بکەۋىتە راز و نیاز. بە ئارامى و لەشسووكىيەۋە
بازىكى دا، بەلام سەيرى كرد، ھىشتا ھىچ بەرز نەبۆتەۋە.

لە ئەنجامی ئەو تەقەللایەشیوە، بەشەكەتی و بە لەشی
ئارەقاوییهوە، كەوتە سەر سەربانێك.

سووكەلە بوو، وەك نەسیم، وەك رۆح! هەستی دەكرد لە
توانایدا بەوپەڕی شادی و ئاسوودەیییهوە، تا پەڕپەڕۆچكەى
ئاسمان هەلكشیت.

ئاوێزانی شینایی ئاسمان و نەینیهكانی و شكۆی بێپایانی
بوو. بە شادییهوە بەرەو تروپك دەچوو، بازى دەدا، بلند
دەبۆو، بلندتر و... ئای، جەخار، كە دەكەوتە سەر سەربانێكى
تر. دووبارە پیرەمێردە ئاسمانییهكەى بێنییهوە. پیرێكى
بەشكۆ، تاجلەسەر، باخەل پڕ لە گۆل، بالێكى نوورانیى بە
دەستەوهیه و بەدەم سەما و خەندەوه بۆى راگرتوو و
دەلێت، "ئەمە هێى تۆیه، هێى تۆ! بە تاقە بالێكەوه ناتوانیت
بفریت. سەیری شانەكانت بكە."

راستی دەكرد، تەنها تاقە بالێك بە شانیهوە بوو. خەم
پروخسارى داپۆشى.

پیرەمێردەكە دووبارە بە میهرەبانیهوە وتى، "ئەم بالە
هێى تۆیه. وەرە دواى بالەكەت بكەوه، وەرە."

پیرەمێردەكە دوور دەكەوتەوه، دوور و دوورتر، تا لەنیو
قوولایی ئاسماندا ون بوو.

ئەویش هاواری دەكرد، "هێى منە، هێى منە. بالەكەم
بدەرەوه، بۆ خاترى خوا، بالەكەم بدەرەوه. بە یەك بالەوه
ناتوانم بفرم."

لە قەراغى گۆيسەبانەكە وەستابوو و هەولێ دەدا بەدواى
پیرەمێردەكەدا بفریت.

"هێنى منە، هێنى من! بۆ خاترى خوا..."

چاوەكانى كردنەوه. نیگای چوووە سەر دارەپاكانى
بنمیچەكە. هیشتا هەر لەبەر خۆیهوە، لە هەژمەتى فرین،
سرتەسرتى بوو. بەدەم هاوارەكانى ئەمەوه، دایكى بەهەلەداوان
خۆى گەيانده ژوورەكە. دەرگاكة بەتوندی داخرايهوە، "چیتە،
پۆلە؟ بۆ وا هاوار دەكەیت؟ دیسان خەونى ناخۆشت دیو؟
مەترسە كۆرم، مەترسە، من لێرەم."

باوەشى بە دایكیدا كرد. شەلالی ئارەقە ببوو. بەدەنى
گەرم داهااتبوو و هیشتا نەهاتبوووە سەر خۆى و هەلەلەرزى.
چاویكى لەسەر دایكى و چاویكى لەسەر بنمیچەكە بوو. دایكى
بە نیگەرانییهوە دەستى بەسەر سەریدا هێنا و ئارەقەكەى
لەشى سپى.

"كۆرەكەم، ئیتەر نیگەرەن مەبە، من لەگەڵتەم. مەترسە،
دیارە خەونى ناخۆشت دیو، خەون و خەيالەتە و هێچى تر.
ئەگەر دەتەوێ، ئاوت بۆ دەهێنم." هاوسەرەكەى بانگ كرد،
"حەبەش، حەبەش، هەلسە لە خەو، بڕۆ گۆزەیهك ئاو بێنە.
كۆرەكەم ترساوه. دەى، خێرا بكە."

"چیە ژنەكە؟ بۆ وا نیگەرانی، چى پرووى داوه؟"
ژنەكە بەبێ ئەوهى وەلام بداتەوه، بەپەلەپرووزى
گۆزەكەى سەرەونخوون كرد و قَلپ قَلپ، ئاوه سازگارەكەى
كردە جامەكەوه. جامەكەى لە لێوه وشكەكانى یەحیا نزیک
كردەوه و دەستى بە سەریدا هێنا و وتى، "بیخۆرەوه، كۆرم،
بیخۆرەوه، تا ئارام ببیتەوه."

چەند قومىكى لە ئاوهكە دا، هاتەوه سەرخۆى. بە
تەریقیهكەوه وتى، "ببۆرە دایە، لە خەوم كردیت. دیسانەوه
خەونم بینی. هێچ نییه. ئیستا باشم."

باوکی، که هیشتا نوقمی خهو بوو، له سهر تهخته خهوه که ی
ئه مدیودیویکی کرد. پاش تاویک، نوستنه وه، به لام یه حیا
له بهر ئه و پرووناکییه کزه دا، که له په نجه ره که وه ده خزایه
ژووره وه، سهیری بنمیچه که ی ده کرد. له په نجه ره که وه
به شیکی ئاسمانی لیوه دیار بوو. به کاوه خو هه لسا و چووه
لای په نجه ره که وه و پروانییه ئاسمان.

شنه بایه که هه لی کردبوو. هه تاوه بیتنه که ی پاییز له سهروو
چیاکانه وه، که وه کوو شوورایه کی بهرز ده ورانده ووری
شاریان دابوو، هیدی هیدی دهنیشه سهر سینه ی ده شته که.
به رامبه ره هیوانه که راوه ستابوو. تاکیکی جزمه کانی له پی
کردبوو، به لام دایکی لی نه ده گه را و به زور پارووی نانی
به یانی ده خسته ده میه وه. ئه ویش تهخته ی نووسینه که ی
توند به بنبالیه وه گرتبوو و بۆ ئه وه ی زوو له دهستی دایکی
پزگاری بیت، پارووه کانی به په له ده خوارد.

حه به ش، که له بهر تیشکی چیژبه خشی هه تاوه که دا و لای
سفره ی بهر چاییه که وه له هیوان ئانیشکی دادابوو و سهیری
خوړا پسکانده کانی کوپه که ی و زورلیکردنی هاوسه ره که ی
ده کرد، به پیکه نینه وه وتی، "وازی لی بیتنه، ژنه که. یه حیا له وه
دهر چووه منال بیت، خو ی چهندی پی بخوریت، ده خوات.
ئیتیر بۆ ئه وه نده زوری لی ده که ییت؟ وریا به نه یخنکیتیت."
ژنه که ش به هه لچوونه وه وتی، "له وه دهر چووه منال
بیت؟ مه گه ره ته مهنی له ده سال زیاتره؟ هه ره که سی چهند
روژیک چوو بۆ قوتابخانه و دوو وانه ی خویند، ئیتیر له وه

دهر ده چیت منال بیت؟ ئه م مناله م ئه وه نده عه ودالی دهرس
و کتیه، نه نان ده خوات و نه ده خوینت. ئه ی ئه گه ره من له
خه میدا نه بم و ئاگام لی نه بیت، کی ئاگای لی ده بیت؟
یه حیا هه ره ئه وه نده له دهستی دایکی پزگاری بوو،
یه کسه ره خو ی گه یانده حه وشه، تاکه جزمه که ی تری به
دهسته وه گرت و به ره وه دهره وه رای کرد. له کاتیکدا باوکی
به ره فته ره که ی پیته که نی، له کۆلانه که هه ره به حه واوه تاکه
جزمه که ی تریشی له پی کرد و ملی پی گرت بهر.

پیتیه پی هاوته مه نه کانی به کۆلانه گله کاندای رای ده کرد.
له گه ل هاو پۆله کانی دا، سه ره ولیژی نزی که مهیدانه که یان
تیه پانده. مزگه وتیکی کۆن له مهیدانه که بوو و قوتابخانه که ش
ریک له ویدیوی مزگه وته که وه بوو.

مامۆستا شیخ عه بدولرهمان له حه وشه که وه ستابوو.
کاتی سهیری کرد مناله کان وهک گه له ی ئاسک غار ددهن،
هه ردوو دهستی بهرز کرده وه و هاواری کرد، "هیواش،
هیواش، چی پرووی داوه؟ گشت ئاواپییه که تان کرد به
ته پوتۆز. ئیستا له تۆزدا ده مخنکین. یه حیا، تۆ که له
وانه کاندای له پیته وه ی هه موو مناله کانیت، له پارکرنیشدا له
پیته وه یانیت؟ له بیرت چووه ته وه تۆ ئیتیر و ده بیت به شیخ؟
راسته منالیت، به لام له ماوه ی ئه م پینج ساله دا هه رچییه کم
ده زانی، فیتیری بوویت. تۆ ئیستا شیخی مناله کانیت، پیویسته
ئاگات له ره فته رت بیت!"

یه حیا به شه رمیکه وه وتی، "بیووره، مامۆستا! ئه وه
حه زی فیتیربوون و سوودوهرگرته له وانه کانی ئیوه، که
وامان لی ده کات رابکه یین، نهک هه ز به یاریی منالانه."

ماموستا به زهرده خه نه یه که وه وتی، "ئهم قسه یه بۆ تو راسته، به لام بۆ ئه وانی تر، نا."

مناله کان به چواردهوری ژووره که دا دانیشتبوون. پیره ی ماموستاش میزیککی بچکوله ی له بهرده می خۆیدا داناوو و پالی به دیواره که وه دابوو. مناله کان تهخته ی نووسینه کانیان به دهسته وه گرتوو و به وردی قه له مه که یان له سه ری ده سووړاند. هه ندیکیشیان، که ئه رکه کانیان ته و او کړدوو، تهخته کانیان شتوو و له په نا دیواره که دا دابوو یانه بهر هه تاوه که، تا وشک ببیته وه.

یه حیا کتیه که ی کړدبۆوه، به لام نیگای له شوینیک گیری خواردوو. چه ند خوله کیک ده بوو کتیه که به دهسته وه بوو، به لام خه یالی رویشتبوو. ئه مه ش شتیک نه بوو، له چاوه تیژه کانی ماموستا پیره که بشاردینه وه. پیره، که سهیری کرد یه حیا نو قمی خه یالاته، داره که ی دهستی به میژه که دا کیشا و به دهنگیکی بهر ز وتی، "یه حیا، خه یالت له کوئییه؟ بیر له چی ده که یته وه، بۆ خه ریکی سه عییه که ت نیت؟"

یه حیا وهک ئه وه ی له خه یالیککی گه لی دووره وه گه رابیته وه، راجله کی و له نا کاودا پرسیی، "ماموستا، بنیاده م بۆچی خه ون ده بینیت؟"

پیره ی ماموستا، وهک ئه وه ی چاوه ری ئه و پرسیاره نه بوو بیت، به ساردیه که وه وتی، "باشه، بنیاده م که ده خه ویت، رۆحی ئازاد ده بیت و بۆ هه رکوی بیه وئ، ده روات."

یه حیا به شیوه یه کی نائیرادی وتی، "ماموستا، من

ماوه یه که هه موو شه وئ خه ونیک ده بینم." "یانی چی؟ قابیله خه لکی تر شه وئ چه ند خه ون ده بینن، وا تو یه ک خه ون ده بینیت؟"

ئهم قسه یه ی پیره، مناله کانی هینایه پیکه نین، به لام کاتی گرژی ناوچه وانی ماموستایان بینن، هه موو بیده نگ بوون. یه حیا به بی ئه وه ی له و قسه یه بیتا قه ت بیت، دووباره وتی، "ماموستا، من مه به ستم ئه وه نییه که هه رشه وه خه ونیک ده بینم، نه ک دوو خه و، سی خه و! نه خیر! مه به ستم ئه وه نییه! ده مه وئ بلیم، که ماوه یه ک له مه و بهر خه ونیکم بینن، له خه ونه که مدا ده مویست بفرم، ئیتر له و شه وه به دواوه، هه موو شه ویک هه مان خه ون ده بینمه وه."

هه موو سه رنجیان دایه یه حیا. مناله کان به لاپره سه نییه وه گوئیان بۆ قسه کانی یه حیا شل کرد.

"ئیسنا تیگه یستم، باشه ئاده ی پیم بلی، چون ده فریت؟" "ماموستا، نافرم، به لام له خه ونمدا ده بینم وا له سه ربانم و له ئاسمان ده روانم. شک و گه وره یی ئاسمان ده مخاته سه ر که لکه له ی فرین. هه ز ده که م بفرم، له پریکدا سهیر ده که م بالیک له سه ر شانی راستم رواوه، بال راده وه شینم تا بفرم، به لام ناتوانم. له بهر ئه وه ی به بالیکه وه ناتوانیت بفریت. ئیتر له قولایی رۆحه وه هه ست ده که م پتویستم به بالیککی تره، بالیککی تر، تا بتوانم بفرم. بویه بیئاگایانه هاوار ده که م، (باله که ی ترم کوا!) پیره میزدیکیش له دووره وه ئامازه یه کم بۆ ده کات و ده لیت، ئه وه تا! ئه و پیره میرده دووره لیته وه، بالیککی به دهسته وه یه، ریک وهک ئه و باله ی به شانی راستی منه وه یه. وهک ئه وه ی تاکه که ی تری ئه و باله ی من

بیت. به رهو پرووی پاده کهم، به لام بهر له وهی پینی بگم،
خه بهرم ده بیته وه.

پیره ی ماموستا، که بهوردی گوئی بۆ خه ونه که ی ئه و
شل کردبوو، به سه رسوورمانیکه وه پیشی خوراند و وتی،
”ئینشائه لالا خیر ده بیت؛ من خۆم سه ری لی دهر ناکه م! به لام
ده زانم خه ونیکی گرنه.“

مناله کان هه موو کتیه کانیاں داخستبوو و نوقمی خه ونه
شیرینه که ی یه حیا بوو بوون.

ماموستا به جیددییه وه وتی، ”ئ، ئیتر به سه! خه ریکی
سه عییه که تان بن.“

خیرا کتیه کانیاں کرده وه و هه رکه سه خه ریکی کاری
خۆی بوو. پیره ش به خویندنه وهی قورئانه وه خۆی خه ریک
کرد.

یه حیا، وهک ئه وهی به باسکردنی خه ونه که ی هیور
بوو بیته وه، به ئارامی کتیه که ی کرده وه و دهستی به
خویندنه وهی کرد.

خۆر به تاقی ئاسمانه وه بوو. ده مه ده می نیوه پۆ بوو.
مناله کان ده بووایه بۆ نانی نیوه پۆ بچوونایه ته وه بۆ ماله وه.
هه موو چاویان بریبوو ماموستا و چاوه ری بوون ئیزنیاں بدات.
ماموستا کاتی سه ری له سه ر قورئانه که بهرز کرده وه،
به سه رسوورمانه وه پرسیی، ”باشه بۆچی سه عی ناکه ن؟“
ئینجا هه ر خۆی وه لامی خۆی دایه وه، ”نیوه پۆیه، زۆر چاکه،
برۆنه وه بۆ ماله وه.“

مناله کان وهک ئه وهی رانه مه ر بن و گورگ تییان که وتبیت،
یه کسه ر پژانه ناو هه وشه که و به رهو ماله وه که وتنه وه غار.

ماموستا به دهنگیکی بهرز بانگی یه حیا ی کرد، ”یه حیا! وه ره،
وه ره ئیره!“

یه حیا چوو بۆ لای. پیره به میهره بانیه وه وتی، ”دوای
ئه وهی نانی نیوه پۆت خوارد، پیش ئه وهی بیته وه بۆ
قوتابخانه، برۆ بۆ لای خواجه عوبید. بلێ من فلان ناردوو می
بۆ لات. کتییکی منی لایه، گه ر پتویستی پتی نه مابوو،
لیی وه ر بگه ر و بۆمی به پته ره وه. خه ونه که ی خۆیشتی بۆ
بگیره ره وه. خواجه عوبید له لیکدانه وهی خه وندا ئوستاده.
بزانه خه ونه که ت چۆن لیک ده داته وه!“

له هه موو رۆژیک بیته رارتر بوو. دهتوت کینچ که وتوته
که ولی. نائارام و بیئوقره، چاوه ری دیداری خواجه عوبید
بوو. ئاخۆ خواجه عوبید چۆن خه ونه که ی لیک بداته وه؟
به په له نانی نیوه پۆی خوارد و به رهو هه وشه که رای کرد.
”دایه، من ده پۆم!“

”بۆ کوئ؟ بۆ وا به په له ییت، خۆ هیشتا زووه؟“
”ماموستا پتی وتم بچم بۆ مالی خواجه عوبید، تا
کتیه که ی لی وه ر بگه رمه وه و بۆی به رمه وه. ده ترسم درهنگ
بیت. من رۆیشتم، خواحافیز.“

دایکی، که له هه موو کاتیک زیاتر نیگه رانی رهفتاری بوو،
به ئارامی وتی، ”برۆ به سه لامه تی. خوا ئاگای لیت بیت!“

مالی خواجه عوبید له به شی سه ره وهی کۆلانه که و له
به رزترین شویندا بوو. باخچه یه کی هه بوو، که به رامبه ر
هه ورازی ئه و دهره بنده ی که وتبووه خواروویه وه، قوت

بووبۆو و بە دار و دێکودال پەرژینی بۆ کرابوو. دەرگای مالهکەى لەسەر پشت بوو. خۆى کرد بە حەوشەکەیاندا. کێژۆلەیهک لێى هاتە پیشەو و پرسى، "ئیشى چیت هەیه؟ بۆچى هاتوویت؟"

"ئیشم بە خواجهیه. لە قوتابخانەکەو هاتروم، تا کتێنیکى لێ وەر بگرم و لەگەڵ خۆمدا ببەمەو."

"لەگەڵمدا وەرە! خواجه لێزەیه."

پیرەمێردەکە لەسەر سفرەیهک دانیشتبوو. کاسەیهک دۆ و نانی تریترکراوى لە بەردەمدا بوو.

"سلاو!"

"سلاو لە خۆشت."

"مامۆستا دەلى ئەگەر ئەو کتێبەیتان خویندۆتەو و پێویستتان پێى نەماو، بۆمەنێ تا بۆى ببەمەو."

"بەلى، پێویستم پێى نەماو. دەتەمى بۆى ببەرەو. وەرە لەگەڵمدا دانیشە، لەمە بخۆ!"

"بەزىاد بێت، من نانم خواردوو، بەلام ئەگەر مۆلەتم بەدەیت، خەونیکم دیو، مامۆستا پێى وتم، کە بۆ ئێوەى بگێرمەو."

پیرەمێردەکە بە دەستى ئاماژەى بۆ کرد، تا دابنیشیت. یەحیا لەلایەو دانیشت. پیرەمێردەکە، کە ددان لە دەمیدا نەمابو، ئەو نانەى بە دۆکە تەپ ببوو و خستبوو یە دەمیەو، بەزەحمەت قووتى دا و لە کاتیکدا خەریک بوو تیکەیهکى تری بۆ دەمى دەبرد، وتى، "باشە، دەى با بزەنم، خەونەکەتم بۆ بگێرمەو."

"گەرەم! ماوێهەک لەمەو، لە خەونمدا خۆم لەسەر

سەربانى ماله وەمان بینیهو، راوەستا بووم و تەماشای ئاسمانم دەکرد. حەزم دەکرد بفرم بەرەو دۆر. لەسەر شانى راستم بالیکم هەبوو. بالەم دەجوولاند و دەجوولاند، بەلام هیشتا لەسەر زەوى بەرز نەبوو بوومەو، بە دەمدا دەکەوتم. بە بالیکەو نەمەتوانى بفرم. هەلوەدای بالیکى تر بووم. بێئاگا هاوارم دەکرد، «بالەکەى ترم کوا؟» دەستیک لە دۆرەو ئاماژەى بۆ شوێنیک دەکرد. پیاویکم بینى، بالیکى بە دەستەو بوو، دەتوت بالەکەى تری منە. بەرەو پووى رام کرد، تا بالەکەى لێ بسەنم. بەلام بەر لەوێ بگەمە عاستى ئەو، خەبەرم بۆو.

بەجۆشوخوێشەو دەگێرپایەو. لە شەرماندا سوور هەلگەرابوو. ئیستیکى کرد و وتى، "گەرەم، ئێتر لەو شەو، هەموو شەویک هەمان خەون دەبینم. دۆینى شەویش هەر ئەو خەونەم بینیهو."

خواجه بێدەنگ بوو و سەرى دانەواندبوو. کێژۆلەکە هات و سفرەکەى پێچایەو. بەر لەوێ لە ژوورەکە بچیتە دەر، بە نەزاکەتەو وتى، "هیچ فەرمانیکتان نییه، هیچتان پێویست نییه؟" خواجه دەستى بۆ راوەشاند، کە هیچى ناویت. پاش تاویک، سەرى بەرز کردەو و تەماشایەکی یەحیای کرد. ئینجا بە زەردەخەنەیهکى پڕ لە میهرەبانیهو وتى، "کورپم! کتێبەکە بیه و بپۆ!"

کتێبەکەى لە صندوقیک دەر هینا، کە کەوتبوو دەستە راستیهو و دای بە یەحیا.

"بەلام دواى نوێژى عەسر، وەرەو بۆ لام، ئیشم پێتە." یەحیا کتێبەکەى لێ وەر گرت و بە نەزاکەت و هیمنیهو

گەرايەۋە. ھېشتا لە ژوورەكە نەچووبوۋە دەرى، كە خواجه بانگى كرد. بە خۆشحالئىيەۋە ئاۋرى دايەۋە، لە دلى خۆيدا وتى، لەوانە يە خواجه سەبارەت بە خەونە سەيرەكەى شتىكى پى بلىت.

خواجه دەستى دريژ كرد و وتى، "بمدەرى، بمدەرى تا لە شتىكەۋە بىيچم. ھەور ئاسمانى گرتوۋە، نەبادا باران ببارى و كىتەكە تەر بىت.

بە ريزەۋە كىتەكەى دايەۋە بە پىرمىزدەكە. خواجه بەشىنەيى قوماشيكى لە كىتەكەۋە پىچا، گۆشەكانى قوماشەكەى بەيەكەۋە گرى دا و دايەۋە دەستى يەحيا، "ئىستا بىيە، عەيىي نىيە. خىرا بكە، تا باران نەبارىۋە، با بگەيتەۋە قوتابخانە. باران ببارى، كىتەكە پەپووت دەبىت. بىرت نەچى، عەسر بىتەۋە بۆ لام."

يەحيا كىتەكەى لى ۋەر گرت و بەپەلە كەوتە رى. ۋەختى گەيشت، منالەكان لە قوتابخانە دانىشتىبون و خەرىكى خويندنى وانە بوون. سلاۋى كرد و كىتەكەى دا بە مامۇستا. "بارەكەللا، ئافەرىن! كىتەكەت ھىنا؟ ئەى خەونەكەى خۆت بۆ گىرايەۋە؟"

"بەلى!"

"ئەى چىي وت؟"

"فەرموى برۆ و عەسر ۋەرەۋە بۆ لام."

پىرە سەرىكى لەقاند و وتى، "زۆر باشە، ديارە دەيەۋى باشتىر بىرى لى بكاتەۋە، يان دەيەۋى لە كىتەكەدا بۆى بگەرىت. بىرت نەچى، عەسر بچىت بۆ لاي."

"بەسەر چاۋ!"

منالەكان خەرىكى وانەكەيان بوون و مامۇستا يەكەيەكە

بانگى دەكردن و شتىكى تازەى پى دەوتن.

يەحيا كىتەكەى برد بۆ مامۇستا و ئەويش لاپەرەيەكى ترى كىمىيى سەعادەتى ۋەكوۋ ئەرک بەسەرىدا دا. دواى ئەۋەى مامۇستا ئەرکى مالەۋەى بۆ ھەموو قوتايىيەكان ديارى كرد، پرووى كرده يەحيا و وتى، "تۆ ئەرەكەى حەسەن و مېھرداد ديارى بكە! بەلام پىش ئەۋە، گوى بۆ وانەكەى بەيانىيان بگرە."

گوئى بۆ ئەۋ دووانە راگرت. سەرگەرمى فىربوونى قورئان بوون، لە سوورەتە بچوۋەكانەۋە.

حەسەن و مېھرداد وانەكەى بەيانىيان وتەۋە و يەحيا گرفتهكانى بۆ چارەسەر كردن و پاشان بە ھەريەكەيان، سوورەتتىكى دا.

دەستى دايە كىتەكەى خۆى و بە خويندەۋەيەۋە خەرىك بو. پىدەچوۋ مامۇستا لە يەحيا زياتر نىگەرانى لىكدانەۋەى خەونەكەى بىت، بۆيە سەيرىكى كرد و وتى، "زۆر باشە، بۆ تۆ ئىتر بەسە. بچۆ بۆ لاي خواجه عوبىد و بزانه چى دەلىت. بىرت نەچى، ھەرچىيەكى پى وتىت، دوايى پىم بلىت."

بە خۆشحالئىيەۋە كەوتە رى. پاش تاۋىك، لە مالى خواجه بوو. لەۋە دەچوۋ خواجهش چاۋەپى ئەۋ بىت. لە حەۋشەى مالەكەياند، لەسەر تاتەبەردىك دانىشتىبوو. سلاۋى كرد و پىرمىزدەكەش بە پروويەكى خۆشەۋە وتى، "سلاۋ لە خۆشت، كورم! كىتەكەت دايەۋە بە عەبدولرەحمان؟"

"بەلى!"

"دەربارەى خەونەكەشت، خەونىكى باشە! مژدەيەكە سەبارەت بە بەرەۋپىشچوونى تۆ و ئاماژەيەكە بۆ

نوقسانییەک، کە دەبی پڕ بکریتهوه و لەپیناویدا تینکوشیت. تۆ بالێکت هەیه، دەشی ئەو بەهرەیه بیت، کە خوا پیتی بەخشیویت. بالێک، کە پیت بەخشاوه و خۆت بەدەستت نەهیناوه، بەلام بالەکە ی تەرت، بالێکە دەبی خۆت لەپیناویدا ماندوو بکەیت و بەدەستی بهینیت. ئەو کەسە ی بالی دووهمی تۆشی لە دەستدا بوو، مامۆستا و رابەرکەت بوو. بۆیه دەبی بەدوای ئەو مامۆستایەدا بگەڕیت، کە لە توانیادیە بالەکە ی تەرت پێ ببەخشییت. ئەمە لێکدانەوه ی خەونەکەتە. بڕۆ، کورم، بڕۆ، سەرکەوتوو بیت!

خەریک بوو بپروات، خواجه ئاماژە ی بۆ کرد، کە لێی نزیک ببیتەوه. لێی نزیک بوو. خواجه دەموچاوی ماچ کرد و پیتی وت، "بڕۆ، لەپەنا خوادا بیت."

بە خوشحالییەوه پویشیت. هیشتا چەند هەنگاویکی لە کۆلانیەدا نەنابوو، کە دووبارە خواجه بانگی کردەوه، "وەرە یەحیا، وەرە، دەبی شتیکی تریشت پێ بلێم."

بەپەلە گەڕایەوه. سەیری کرد، شیخ تا کۆلانیەدا بەدوایدا هاتوو. پیرەمێردەکە، کە لە پوخساری وردە دەبوو، وتی، "باش گوی بگرە، تا باش لە مانای ئەم قسەیهەم بگەیت! لەوانەشە ئەو بالە ی تەرت، ئاماژە بیت بۆ جۆرە زانییەکی تر، جیاواز لەو زانستانە ی لە قوتابخانە دیانخوینیت! زانست و دانایی، بالی فرینن بۆ مەرۆف. ئەم زانستە پووکەشە بالێکن و چەند زانستیکی تریشت هەن، کە بەری پۆشینی دەروون. ئەمانەش بالەکە ی تری مەرۆف! ئەوه ی من بۆی دەچم، ئەمەیه و خوا خۆشی دەزانیت. خوش هاتیت، سلاوم بە مامۆستاکەت بگەیهنە."

کۆچ

بۆنی هیجەرت دێ
بالیفەکەم پڕە لە ئاوازی پەری پەرەستلکەکان.

پیشنوێژەکە بە سلاودانەوه، کۆتایی بە نوێژی مەغریب هینا.

هۆلی مزگەوتەکە بە ستوونە بەردینە کۆنەکانی و تاقە بەرزە گومەزناساکەیهوه، ئەو پۆژگارە درێژە ی دەهینایەوه یادی مەرۆف، کە مزگەوتەکە بەسەری بردبوو.

لەنیوان دوو نوێژدا، خواجه بوبەکر لە ریزی نوێژکەران هەلسایە سەر پێ و هاتە پیشەوه، پووی کردە خەلکەکە و وتی، "برایان، گەردنم ئازاد بکەن! سبەینی بەرهو ئەسفەهان دەکەومە پێ. نزای خێرم بۆ بکەن، کە سەفەریکی سەلامەت بکەم."

خواجه عوبید، پیشنوێژی مزگەوتەکە، لە شوینی خۆی بەرز بوو و نزای بۆ کرد و ئەوانی تریشت هەموو وتیان، ئامین. خەلکەکە بلأوهیان لێ کرد. لە کۆلانیەدا، خواجه بوبەکر لەگەڵ خواجه عوبیددا پیکەوه بەرهو مالهوه دەرویشتنەوه. هەواکە ی فینک و سازگار بوو. مانگ تریفە ی زیوینی خۆی بەسەر کۆلانیەدا پەخش کردبوو. ئاسمان بە ئەستێرە جریوەدارەکانیەوه بە رادەیهک نزیک

بوو، کە دەتگوت نزیکترین میوه مرۆ دەستی پێ رابگات، ئەستێرەکانی ئاسمان! خواجه بوبەکر خزمەتکارەکی بانگ کرد و وتی، "ئەحمەد! بچۆ بۆ مائی خواجه عەبدولرحمان و پیتی بلێ با دواى شیو بیت بۆ مائی ئیمە." "بەسەر چاو، خواجه."

خواجه عوبید بە لاپرەسەنیه وە پرسیی، "خواجه! ئیشی چیت بە عەبدولرحمانە؟ خیرە؟"

خواجه بە دەم پیکەنینە وە وتی، "بەلێ، خیرە. دەمەوی بەر لە سەفەرەکەم، وەسیەتنامەیک بنووسم. خۆت دەزانیت ئیتر ئەمە سەفەرە و هەزار ماجەرا لەپێشە. ڕۆیشتن بە دەست خۆتە و هاتنە وە بە دەست خۆت نییە. ئەو ڕێگەیانەش جێی متمانە نین. وا چاکترە حیساب و کیتابیکی خۆم بکەم."

شیخ سەری لەقاند و وتی، "راست دەفەرموویت! ئینشاللاً سەفەریکی سەلامەت دەکەیت."

هەردووکیان باوەشیان بەیەکا کرد و بە ئومیدی شادی، لەیەک جیا بوونە وە.

کاتژمێریکی شەو تێپەڕیوو، پیرەى مامۆستا، عەبدولرحمان، لە کاتیکدا عەباکەى توند لە خۆیە وە پێچابوو، بە کەمەرى نیوچەماویە وە بە پەنا دیوارەکاندا بە کاوەخۆ بەرەو مائی خواجه بوبەکر دەڕۆیی. کاغەزیکی لولکراوی بە دەستە وە بوو و قەلەم و مەرەکە بەکەشى لە شالەکیددا جی کردبوو. دەستی بە دیوارە گلەکانە وە دەگرت و لەسەر خۆ هەنگاوی دەنا. وەختی لە سەری کۆلانەکە تێپەری و گەیشته دووڕێیانەکە، سیپەریکی درێژی

لەپەنا خۆیە وە بینى. ئاورپی دایە وە، سەیری کرد حەبەشى کورپی ئەمیرەکە. بە خوشحالییە وە پیتی وت، "سلاو لە هاورپی خۆم، جەنابی حەبەش. بەم کاتە درەنگەى شەو، بەرەو کورپی؟ ئینشاللاً خیرە؟"

حەبەش، کە ئیستا شانەشانی پیرە دەڕۆیی، وتی، "سلاو، شیخ! ئەى تۆ بەم پشته چەماوە وە بەرەو کورپی دەچیت؟ چی ناچارى کردوویت بەم درەنگوختە لە مال بیتە دەری؟ ئەى ناترسیت دزانى شەوگەر عەمامەکەت لى بفرینن."

پیرە، لە کاتیکدا پێدەکەنى، وتی، "ئەى شەوڕۆی سەردەستەى چەتەکان! مەگەر تۆ عەمامەکەم بفرینیت، ئەگینا هیچ کەسیکی تر لێرە جەسارەتى ئەوەى نییە!" حەبەشیش بە قاقایەک خاموشیى ماتیی شەوی شکاند.

پیرە کەمەرى راست کردە وە وتی، "دەچم بۆ مائی خواجه بوبەکر. وا بزاتم دیسانە وە دەیهوئ وەسیەتنامە بنووسیت."

حەبەش بە زمانیکی ئازاردەرانە وە وتی، "خوا پەحم بە خواجه بوبەکر بکات، کە هەر جارە وەسیەتیک دەنووسیت و سفرەى تۆ دەرازینتە وە. راست بلێ، بۆ هەر وەسیەتنامەیک، چەندى لى وەر بگریت؟"

هەردووکیان دایانە قاقای پیکەنین. حەبەش، کە دەستی دابوو بە بنالای پیرە، وتی، "ئەز قەزا، منیش هەر بۆ مائی خواجه بوبەکر دەچم. هاورپیەکی باشت بۆ پەیدا بوو. هەم دەست دەداتە بنالایت و هەم دەشتپاریزیت. خوا بۆى ناردیت! ئیتر چیت دەویت؟"

دەنگى پىكەنىنى پىرە ھىندەي نەمابوو گشت خەلگى ئاوايىيەكە بىدار بىكەتەو. لە كاتىكىشدا ھاوسەنگى خۇي بە ھەبەش راگرتبوو، پرسىي، "ئەي تۇ ئىشت بە خواجه بوبەكر چىيە؟ نەكا نەخشەيەكت كىشايىت، تا كىلاويك بىكەيتە سەرى خواجهش؟"

ھەبەش چاوى لەسەر باخچەكانى كۆلەنەكە بوو. سىنەرى چەقەلىكى لاي پەرژىنى باخچەيەكى نىكيانەوە بىنى، كە بەخىرايى لەناو دارەكاندا ون بوو. لە كاتىكىدا بەوردى لە رووناكييە كزەكەي كۆلەنەكەي دەروانى، وتى، "يەحيا ماندووى كردووين. واز ناھىنىت. ئارامىي لى ھەلگرتووين. دەزانىت! بۆيە دەچم بۇ لاي خواجه بوبەكر، تا لەگەلدا قسە بىكەم و پىي بلېم، بەلكوو لەگەل خۇيدا بىيات بۇ ئەسفەھان. ەبدولپەھمان، لە پاستىدا خەونى فرىنى كورەكەم و لىكدانەوەكەي خواجه عوبىد بۆي، دوو سالە ئۆقرەي لى برىوين. ھەر بۇ تەواوكردى خويندەكەي، لەگەل دايكىدا بىردم بۇ مەرغە، بەلام دواي نىكەي سال و نيوپك، وەزەي شارەكە تىك چوو و ھاتىنەو. وتم ئىتر واز دەھىنىت، بەلام چى بىكەم، وازناھىنىت. ئىستا ئىتر كەيفى خۇيەتى. من ناتوانم لەو زياتر ئاوارەي ئەم شار و ئەو شار بىم. خەرىكە ژيانم لەبەرىك ھەلدەوەشەيتەو. خۇي سەرىشك دەكەم و چىيش روو دەدات، بە خواي دەسپىترم." ەبدولپەھمان، لە كاتىكىدا ئاوازي قسەكردى جىددى بووبوو، وتى، "ئىشكى زور باش دەكەيت! لىي گەپى با برپوات دەرس و دەورەكەي خۇي بخوئىت. ھەيفە ئەو كورە لىترە ھەپس بىيت. لىترە كەسك نىيە شتىكى تازەي

فىر بىكات. ئەگەر بىنئىت بۇ ئەسفەھان، پاشەپۇژى وەك خۇر پىرشنگدار دەبىت. لە زاناكانى مەرغەشەو، فىرى زور شت بوو. خۇ ئەگەر بۇ ئەسفەھانىش بچىت، ئەوا ئىنشاللا دەبى بە زانايەكى تەواو.

لە بەردەمى مالى خواجه بوبەكردا وەستابوون. ھەبەش دەستى برد بۇ ئەلقەپىزى دەرگاگە و توند پىايدا كىشا. لە ھەوشەي مالاكەو دەنگىك بەرز بۆو، "شىخ ەبدولپەھمان، ئىوھن؟ بەخىر بىن." "بەلى ئەھمەد، خۇم. خىرا دەرگاگە بىكەرەو، ناتوانم زور بە پىو پابوەستم."

ئەھمەد كىلونى دەرگاگەي پاكىشا. دەرگاگە نالەيەكى كرد و كرايەو. دوو پىاوەكە خۇيان كرد بە ھەوشى مالاكەدا. خواجه بەرامبەر بە ھەيوانە بەرزەكەي خانووەكە، لەسەر تەختىك دانىشتبوو و چەند خزمەتكارىكىش خەرىكى پىچانەوەي كەلوپەلى سەفەرەكەي بوون.

خواجه وەختى ھەبەشى لەگەل ەبدولپەھماندا بىنى، بە پىكەنىنەوە وتى، "تەماش! ئەم ميوانە موبارەكە! ئافەرىن بۇ شىخ ەبدولپەھمان، كە ميوانىكى ئازىزى لەگەل خۇيدا بۇ ھىناوين. بەخىر بىن."

خواجه پىشوازي لە ميوانەكانى كرد. ھەر لە ھەيوانەكە دانىشتن. ئىنجا خواجه پاسپاردەكانى دەوتەو و شىخ ەبدولپەھمانىش يەكەبەيەكە دەينووسىنەو. وەسىيەتنامەكە تەواو بوو. دەستخەتى شىخ، جوان بوو. وەسىيەتنامەكە رادەستى خواجه بوبەكر كرد. خواجه لە خوارووى وەسىيەتنامەكەو ئىمزايەكى كرد و پاشان وەسىيەتنامەكەي

دا به حه بهش و وتی، "جه نابی حه بهش، تۆش وه کوو شایه تیک، وه سیه تنامه که ئیمزا بکه."

حه بهش له ته نیشته ئیمزاکه ی خواجه بوبه کره وه ئیمزایه کی کرد و ئینجا ههردوو دهستی لی خشانده وتی، "شایه تیدان خه رجیی خۆی هیه، خواجه! خه رجییه که ی دهدهیت؟"

خواجه له کاتیکدا قاپیک چه ره سی به دهسته وه بوو و دهیخته بهرده میان، وتی، "حه بهش، تۆ هه ر وا بی مه لامه ت نه هاتوویت بۆ ئیره! بیگومان دیسانه وه شتیکت له میشکدایه! راست بلی، خه بهر چییه؟"

"خه بهر! خه بهری چی؟ دیسانه وه هه ر که چاوت پیم کهوت، یه کسه ر شتیکت بۆ دروست کردم. نا، هیچ خه بهر یک له ئارادا نییه. به ته نها هاتووم داوایه کت لی بکه م. ده زانم تۆ بۆ من وه کوو برایه کی میهره بان وایت و داواکه م رهت ناکه یته وه."

خواجه به ده م سه ره له قانده وه وتی، "به لی، به لی، ره تی ناکه مه وه. واته ناچارم قبولی بکه م، ئه گینا له ده ست پلار و ته وسه کانی حه بهش پزگارم نابیت. فه رموو پیم بلی، چی بووه و چیت ده ویت؟"

حه بهش به ئاوانیکی جیددییه وه وتی، "یه حیای کوپم له که له ی داوه بۆ خویندن بچیت بۆ شاریکی گه وه ره. بۆیه منیش بریارم داوه بینیرم بۆ ئه سفه هان، به لام ناتوانم له گه ل هه موو که سیکدا بینیرم. دوتنی بیستم ئنوه نیازی ئه سفه هانتان هیه. وتم بیگومان خواجه ده ست به روومه وه نابیت. ئه گه ر ده توانن، ئه ویش له گه ل خۆتاندا

بیهن بۆ ئه سفه هان. شتیک پارهم بۆ خه رجی و خۆراکی داناره، هتستریکی باشیشم بۆ ئاماده کردوو. به لکوو له ویش رادهستی یه کیک له هاوپی متمانه پیکراوه کانی خۆتی بکهیت، تا ئاگای لی بیت."

خواجه به روویه کی خۆشه وه وتی، "زۆر باسی یه حیایان بۆ کردووم. کوپیکی زیره ک و وریایه. منیش پام له گه لتدایه. له گه ل خۆمدا ده بیهم بۆ ئه سفه هان و له و رووه وه خاترجه م به. له ویش دۆستم زۆره، ئاگیان لی بیت. برۆره وه و کوپه که ئاماده بکه. سه بینی، دوا ی مه لابانگدان، ده که وینه ری."

له ماله وه، یه حیا به په رۆشه وه چاوه پروان بوو. کاتی حه بهش خۆی کرد به ژووردا، هاوسه ره که ی به نیگه رانییه وه لیتی پرسی، "چی بوو؟ خواجه بوبه کر چیی وت؟" حه بهش رووی کرده یه حیا و وتی، "سه بینی سه ره له به یانی، دوا ی مه لابانگدان، ده بی برۆیت! له بهر ئه وه، برۆ به ویره وه، تا به یانی پرتاقهت بیت. دایکت که لوپه له کانت بۆ ئاماده ده کات."

دایکی هه ولی دا سهیری یه حیا نه کات و به بیته نگی دهستی کرد به گریان.

دایکی یه حیا تا به یانی نه جاریک و نه سه د جار، بۆنی نا به که لوپه له کانی یه حیا وه و ماچی کردن و خستیه سه ر چاوی و ئیتر هه رچۆنیک بوو، شته کانی بۆ ئاماده کرد. وهختی ده نگی مه لا بهرز بۆوه، دایکی چوو تا یه حیا بیدار بکاته وه، به لام ئه و له ژووره که دا ده هات و ده چوو. دایکی

بە نینگە رانییەوێ لێی پرسى، "كوپم، نەخەوتیت؟"
"با، خەوتم." بە دەم كۆكردنەوێ كۆتیب و
دەفتەرەكانیشیەوێ، لە ژێر لێوێ و رینگە و رینگى بوو:
"بالیفەكەم پەرە لە ئاوازی پەرى پەرە سێلكەكان و
زەنگە زەنگى زەنگى كاروان
تۆش نازانى سێدەى سەفەر چەندە سامالە!"

لە فرینەوێ بەرەو غەریبی

لە هەركوێ بێم
ئاسمان هێی منە
پەنجەرە، بێر، هەوا، عەشق، زەوى هێی منە.
چ بایە خێكى هەیه گەر هەندى جار
قارچكەكانى غۆرەت بڕۆین؟

سێپەرى تاقىكى بەرزى سەرسەراکە هاتە سەرى.
كونەلووتەكانى پەر بوون لە بۆنى ئەو بەهارات و
داوودەرمانەى بە تەپووتۆزە هەمیشەییەكەى بازار تێكەڵ
بووبوو. بە پێچەوانەى مێردمنالەكانى هاوتەمەنیەوێ، دەنگى
چەكوشى قەلەمكاران و كڕەكڕى مشارەكان و بۆنى گولاو،
سەرنجى ئەمیان بەلای خۆیاندا رانەدەكێشا. نوێژى عەسرى
كردبوو و بەرەو دوكانەكەى خواجه موختار دەچوو.
گەشتنە بازارى چوارسوق.

"ئای، مەگەر پێم نەوتیت ئەو فەردە نۆكە لە بەردەمى
پەنجەرەكەدا لا بیه؟... باشە! حاجى ئاغا، ئێوێ چیتان
دەویست؟"

دەنگى خواجه و شاگردەكەى هەمیشە بەرز بوو. چووێ
ناو چوارسوقەوێ و پێى نایە ناو دالانەكەیهوێ، "سلاو،
قوربان..."

“سلاو، سەر چاوان. فەرموون، پیاوی گەورە!... وەرە، وەرە دانیشە!”

بە دلتیاییەکی تاییەتەو، کەوشەکانی پێی داکنەند و بەهێمنی لای خواجهو دانیشت.

“یەحیا گیان، چۆنە وا هاتوویت بۆ لامان؟”
 “ویستم هەوالێکتان بپرسم و سۆراخیکی خواجه بوبەکریش بکەم.”

“لە کاتیکی باشدا هاتیت. خواجه بوبەکر تا سەعاتیکی تر پەیدا دەبێت.”

هێشتا خواجه قسەکانی تەواو نەکردبوو، کە بوبەکر هات.

خواجه بوبەکر پاش ئەحوالپرسی لەگەڵ خواجه موختاردا، دەستیکی بەسەر سەری یەحیادا هێنا و وتی،
 “هاوشارییەکه مان چۆنە؟”

یەحیا سەری دانەواند و وتی، “سوپاستان دەکەم.”
 خواجه کیسەییەکی لە بەرۆکی دەر هێنا و دای بە خواجه موختار و وتی، “ئەمە پارەیی هێستەرەکه یە بۆ خەرچی یەحیا! بە پشتیوانی خوا، من سبەینی دەگەرێمەو. ئەم ئەمانەتە سۆھرەوێرد بە تۆ دەسپێزم. ئێتر ئەو تۆ و یەحیا.”

ئینجا رووی کردە یەحیا، “کورم، هێشتا نەچوو بەچیت و تا سبەینی دەرفەتت هەیە. ئێستاش دەتوانین پارەکه بەدینەو بە کابرا و هێستەرەکهی لێ بسەنینهو و بگەرێنینهو. تا سبەینی، تەواو مێشکی خۆت ساف بکە.”
 خواجه موختاریش وتی، “راست دەکات. باش بیری

لێ بکەرەو، چونکە ئەگەر دواوی پەشیمان ببیتەو، کەس نابێت ببتاتەو بۆ سۆھرەوێرد. خواجه سبەیی دەرواتهو، خۆت دەزانیت!...”

بوومەتەکانی سوور هەلگەران و زەردەخەنەیهک نیشته سەر لێوی. سەری دانەواند و وتی، “من بە ویستی خۆم هاتووم بۆ ئێرە و بە یاری دەمی خوا دەمیتەو. پێگەیهکم لە بەردەمدایە و...” بێدەنگ بوو.

بوبەکر هەلسا و ماچیکی کرد و وتی، “برۆ! برۆ بەلای کاری خۆتەو! من تا مەغریب لێرم. نامەیه کیش بنوسە، با سبەینی لەگەڵ خۆمدا ببیەم.”

یەحیا خواحافیزیی لێ کردن و چوو دەروە. بوبەکر رووی کردە موختار و وتی، “لە تەمەنی خۆی زۆر گەورەترە. زۆربەیی زاناکانی شارەکه مان، لە ئاستیدا دەستەوێستان بوون.”

ئەو نەدی بۆ مەغریب نەما بوو، کە یەحیا بەهەلەداوان گەیشتهو هوجرە. کەیفی هەبوو و شتیکی لەناو دەسپێک پێچابوو. سلاوی کرد و لەسەر خۆ، بە دەم خەندەو، وتی،
 “خواجه! ئەم نامەیه بۆ باوکم نووسیو.”

دەسپێکەیی دای. “ئەم دیارییەشیان بەدری. زۆر سوپاسی ماندوو بوونەکانی ئێوێش دەکەم! بە خواتان دەسپێزم.”

بوبەکر، کە هێشتا دەسپێ و نامەکهی بە دەستەو بوو، لەسەر کورسییە بچکۆلەکهی لای دەرگا کهو دانیشت

و نیگای خسته شوین ههنگاوه ئارامهکانی یه حیا و وتی،
”ئیسیتاش باوه ناکهم میردمنالیکى وا هه بیئت، به و هه موو
خهسلهته بهرزوه.“

بینیت که خهونه کهم راست بوو!

دهمه و خۆرنشین
له نیو ئاماده گیی که نهفتی شته کانا
نیگایه کی چاوه پروان، قهواره ی کاتی ئه بینى

”له خهونمدا، پۆلیک کۆتر له سهمتی قیبله وه دههاتن!
من راوه ستابووم و سهیرم دهکردن. به ره و به رزایی
ئاسمان دایان له شهقه ی بال، سوورانه وه، پاشان له سه ر
گويسه بانه که ی ئیمه نیشته وه.“
”خوا هه ز بکات خیر ده بیئت.“

حه بهش، که له شله ژاوی هه وسه ره که ی بیدار بوو بووه،
هه ردوو چاوی نووقاند. ماوه یه ک بوو دایکی یه حیا ته واو
ئوقره ی لى برابوو. تا به یانی نه ده خهوت و به رده وام خه ونى
ناخۆشى ده بینى و هه رجاره به چه شنیک چاره نووسى
یه حیا ی لیک ده دایه وه.

حه به شیش به داماو ی و نیگه رانییه وه، هه ر چاوی تی
ده بری و هیچی له دهست نه دههات.

بو به یانی، دیسانه وه دایکی یه حیا خه ونه که ی گێرایه وه
و داوا ی لیکدانه وه که ی کرد. حه بهش ده یزانی کۆتر په یکه
و خه ونى هه وسه ره که شى نیشانه ی ئه وه یه، که بو به کر
له گه ل خۆیدا نامه یه کی کور په که یان ده هینیتیه وه و بهس.

په لام پرکښی نه ده کړد، نه وه به هاوسه رکه ی بلیت. له سهر سفره ی به رچاییش، حبهش بؤ چرکه ساتیک چیه، له خهونی هاوسه رکه ی خافل نه بوو. کاسه ی شیرکه ی به ده سته وه بوو، چاوی بریووه سهر سفره که و ته ماشای نه خوشونیکاره که ی ده کړد و ناو به ناویش، قومیکي له شیرکه ده را. ده را.

“هر بیر له خهونه که ی تو ده که مه وه! دلنیا مه والیکي خوشمان پی ده گات.”

هاوسه رکه ی به بیواوه پیه وه سهریکي راوه شانده. دهیزانی له بهر دلی نه، نه قسه یه ده گات.

هیشتا بیران له خهونه که ده کړده وه، که خزمه تکاره که خوی کړد به ژورده را، “که وره م، لای کانیه که، گویم لی بوو ده یانوت کاروانه که ی خواجه بوبه کر که راوه ته وه. دویتنی شه و درنگ گه یشتوونه ته وه سوهره وه ده.”

هیشتا چاوی حبهش له سهر ده می کاووسی خزمه تکار بوو، که هاوار له دایکی یه حیا به رز بووه، “نه ی کوپه که م؟ کوپه که م کوا؟ نه ی تو نه توت به رکه ی غه ریبی ناگریت و ده که رپته وه؟ نه که نه ی له که ل بووايه، هر دویتنی شه و ده هاته وه بؤ ماله وه.”

حبهش هه ستا. به ره و حه وشه چوو و پاشان که پرايه وه بؤ ژورده وه. نه یده زانی بللی چی. به ییده نگی لای هاوسه رکه یه وه دانیشته.

“نیستا که هیچ نه بووه، بؤ وا خوت بیتاقه ت ده که یته؟ چاوه ری بکه، تا سه عاتیکي تر، هه موو شتی کمان بؤ روون ده بیته وه. نه که ده ته وئ، پیکه وه ده چین بؤ لای بوبه کر و

سوراخی کوپه که مان ده که ین.”
ژنه که به ییده نگی، به چمکی سهرپوشه که ی فرمیسکه کانی چاوی سړی.

“نه خیر، تو برؤ. هر نیستا!”
حبهش به ناچار ی ریشته. ده ترسا له وه ی هیشتا زوو بیت و نه وان جار ی له خه و هله نه سا بن. له دووره وه خزمه تکاره که ی خواجه بوبه کری بین ی له سهراکه رای ده کړد. “خواجه بوبه کر به خه به ره یان هیشتا هه لنه ساوه؟”
“نه خیر، ده میکه هه لساوه و وا له حه وشه ی پشته وه، باره که ده کاته وه.”

“پی بللی حبهش له بهر ده رگایه و ده یه وئ بتانینیت.”
خزمه تکاره که ریشته و نه ونده ی پی نه چوو، که پرايه وه و خواجه ی بؤ ناووه ریتمایي کړد. له حه وشه ی پیشه وه تیپه رین. به دالانیکدا ریشتن و چوونه حه وشه که ی پشته وه و خواجه بوبه کر به ره و پیری هات و به که رمی باوه شی پیا کړد.

“باشه، باشه، یه حیا ی کوپت بووه ته سه به بکاری خیر، وا به م به یانییه زووه هاتوویت بؤ لمان؟ چیه، نه ی گالته و که په کانت کوا؟ دووری منال سه خته، ها؟”
حبهش به دلته نگیه وه وتی، “شهرمه زارم! دایکی ده لیلی له سهر ناگره.”

“ده زانم، ده زانم. من شهرمه زارم، که ده بووايه زوو هه والی یه حیا م پیتان بدایه. به لام مامه وه، تا هه ندی کاری پیویست به ری بکه م، نیجا خوم بیمه خزمه تتان. ئامانه ته که ی یه حیا م لیره را داناوه.”

هه‌نگینی دەسڕ و نامە‌که‌ی له‌ قوژبنیکی هه‌یوانه‌که‌دا هه‌لگرت و دای به‌ حه‌به‌ش. ئه‌میش سوپاسیکی زۆری کرد و به‌په‌له‌ پنی ماله‌وه‌ی گرت‌وه‌ به‌ر.

هاوسه‌ره‌که‌ی له‌ به‌رده‌رگا چاوه‌پنی بوو. "ئه‌موت خه‌ونه‌که‌ت خێره. ئه‌مه‌ش نامه‌ و ده‌س‌ری کۆره‌که‌ت."

دایکی یه‌حیا ده‌س‌ره‌که‌ی بۆن کرد و ماچی کرد و خستیه‌ سه‌ر چاوی.

"ده‌ی، خێرا بکه، نامه‌که‌یم به‌ ده‌نگیکی به‌رز بۆ بخوینه‌ره‌وه‌!"

"به‌سه‌ر چاوا! سه‌بر بکه، با که‌میک بێمه‌وه‌ سه‌رخۆم، له‌ مالی خواجه‌وه‌ تا ئێره‌ به‌ راکردن هاوومه‌ته‌وه‌."

حه‌به‌ش نامه‌ی کرده‌وه‌. سه‌ره‌تای نامه‌که‌ جگه‌ له‌ ئه‌حوالپرسی و به‌پێوه‌چوونی کاره‌کانی، هه‌یچی تر نه‌بوو، پاشان تا کوتاییی نامه‌که‌، باسی له‌ وانه‌ و مامۆستا و حوجره‌ کردبوو. ده‌توت یه‌حیا جگه‌ له‌ دنیای ده‌رس و ده‌وره‌کانی، دنیایه‌کی تری نه‌ده‌ناسی. نامه‌که‌ ته‌واو بوو و له‌گه‌ڵ بێده‌نگبوونی حه‌به‌شدا، دیسانه‌وه‌ قوڵی گریان‌ی دایکی یه‌حیا به‌رز بۆوه‌.

"ئێستا ئێتر بۆچی ده‌گریت؟ ئه‌وه‌تان‌ی کۆره‌که‌مان ساغ و سه‌لامه‌ته‌ و له‌وێش زیره‌کی و خوینه‌واری ده‌نگی داوه‌ته‌وه‌. هه‌ق نییه‌ بۆ دووری کۆریکی له‌م چه‌شنه‌، خۆمان بێتاقه‌ت بکه‌ین و ببینه‌ کۆسپ له‌ به‌رده‌م به‌هره‌ و توانیدا. پشت به‌ خوا ببه‌سته‌! من ده‌زانم، یه‌حیا به‌م زوانه‌ ده‌گه‌ڕێته‌وه‌، به‌لام به‌و جۆره‌ی خۆی ده‌یه‌وێت."

دایکی یه‌حیا توند ده‌س‌ره‌که‌ی کۆره‌که‌ی له‌ ده‌ستیدا گوشتی. شتیکی له‌ناو ده‌س‌ره‌که‌دا بوو. ده‌س‌ره‌که‌ی کرده‌وه‌. ئاوینه‌یه‌کی بچکوله‌ی تیا بوو، که‌ چوارچێوه‌که‌ی قه‌له‌مکاری له‌سه‌ر کرابوو. ئاوینه‌که‌ی ماچ کرد و سه‌یریکی حه‌به‌شی کرد و وتی، "باشه، با وا بێت. مادام ئه‌و ئه‌مه‌ی ده‌وێت، منیش دان به‌ خۆمدا ده‌گرم، ئه‌م ئاوینه‌یه‌ی بۆ هه‌لده‌گرم تا دێته‌وه‌. ئه‌وسا ژنی بۆ دینم و ئه‌مه‌ ده‌ده‌م به‌ بووکه‌که‌م." قوڵی گریان گه‌رووی حه‌به‌شی گرتبوو. بێئوقره‌ییی هاوسه‌ره‌که‌ی، له‌ دلته‌نگیه‌که‌ی خۆی زیاتر ئازاری ده‌دا. بریا بۆ شادکردنی، شتیکی له‌ توانادا بوایه‌. ده‌ستی برد بۆ ده‌موچاوی و به‌دزییه‌وه‌ ئه‌و فرمێسکه‌ی سه‌ری، که‌ به‌سه‌ر روومه‌تیدا خلۆر بووبۆوه‌.

"دان به‌ خۆماندا ده‌گرین، پشت به‌ خوا."

ههینی له قوتابخانه

ژووریکى چۆل و پاكه
مه وداكانى چه ند سادهن بۆ بیرکردنه وه
دلّم زۆر تهنگه
نیازیشم نییه بخهوم

به یانیی پۆژی ههینی بوو. كهس له ههوشه ی قوتابخانه كه دا
نه ده بینرا. قوتابخانه كه چۆل بوو. مهحمود كاشی هاتبوو
به دواى یه حیا دا، تا پێكه وه پیاسه یه کی ناوشار بکه ن. به لام
یه حیا له حوچه كه نه بوو، له هۆلی مزگه وته كه وه، دهنگی
هاته گوئ. وهختی چووه ژووره وه، سهیری کرد له گه ل
داوودا سه رگه رمی وانه و گفتوگو ن. سلاویکی کرد و به
سه رسوورمانه وه له یه حیا ی پرسى، ”خه ریکی چیت؟ ئه ی
ئه مرۆ ههینی نییه؟“

”با، ههینییه. به لام دوینی شه و له گه ل داوودا بریارمان
دا، له مه ودا پۆژانی ههینی پێكه وه خه ریکی وانه خویندن ببین
و هه ر کیشه و گرفتیکمان هاته ر ئ، له مامۆستا بپرسین.
داوود به شیک له وتاره کانی ئه بولحه سه نی ئه شه ریی به
ئه مانه ت له خالی وه ر گرتووه، تا پێكه وه ببخوینینه وه.
ئه /کامیلی موبه ریدیش لای قازی عه بدولمه جید ده خوینین.
هه لبه ته کتیه كه هه مویمان نییه. من چه ند لاپه ره یه کیم له

سوه ره وه ره وه له گهل خومدا هیناوه.

”ههینی پۆژی پشوودانه. پۆژانی ههینی پشوو بده، قورئان بخوینه ره وه، خوشتن و پیاسه کردن!“

”من مال و که سوکاره کهم بۆ ئه وه جی نه هیشتووه، تا لیره پشوو بدهم و پیاسه بکهه. دهر فته کهم له دهست دهچیت. ته من کورته و زانسته کانیش زۆرن! نابیی دهر فته له دهستی خۆم بدهم.“

”تۆ راست ده کهیت. باشه ههز ده کهیت پیکه وه بچین بۆ لای زه هیرول دینی فارسی، مامۆستای گهره ی ئه م شاره و داوای لای بکهین وانه ی مه نتیقمان پی بلێته وه. ئه م له م بواره دا کهس شان له شان نادات.“

”پیم خوشه. من شتی کهم دهر باره ی مه نتیق خویندووه، به لام هه مووی په رشوبلاو و سه رزاره کییه. مامۆستاکه م، خواجه عه بدولر حمان بوو. به لام ئه و زیاتر ئه دیب و مه لا بوو. شتی که ئه وتوی سه باره ت به مه نتیق و فه لسه فه نه ده زانی. ئه و ده یوت، له بهر ئه وه ی غه زالی فه لسه فه ی حه رام کرد، ئیتر ئیمه وانه ی مه نتیقمان نه ده خویند.“

”به لای، لیره ش مه نتیق و فه لسه فه قه ده غه یه، گهرچی به م دوا ییه و تیان زه هیرول دین مۆله تی پی دراوه، که وانه ی مه نتیق به کهسانی باش و لیهاتوو و ئیماندار بلێته وه، به لام ریکه نادهن به شیوه یه کی به ربلاو ته شه نه بکات.“

”به لام من له گهل ئه و بۆچوونه ی غه زالیدا نیم!“

”بۆچی؟“

”چونکه ئه وه ی له شه ریه تدا هاتوو و زاناکانی کۆن وتوویانه، ئه و زانیارییان نه، که له به رده ستماندان و بی هیچ

خۆماندوو کردن و ته قه لایه کی نوێ، خراونه ته به رده سته ئیمه. ئه ی که واته ئه رکی ئیمه و ئه وانه ی دوا ی ئیمه، له خزمه تکردن به زانسته کانی مرو قدا، چیه؟ ئه گه ر بواری زانسته ئه قلییه کان قه ده غه و حه رام بکرین، که واته کاری زانایان، جگه له هه لگرتنی کتیبه کۆنه کانی پیشینان، چی ده بیته؟“

مه حموود به په له وتی، ”یهحیا، من ده پۆم، تۆ خه ریکی کاری خۆت به.“

”به سه لامه ت.“

”کاتی نوێژ یه کتر ده بینین. نیوه پۆ پیکه وه نان ده خوین. من خواردن ئاماده ده کهم.“

”به لام من به پۆژووم. نه زرم کردبوو، که ئه گه ر به ساغ و سه لامه تی بکه مه ئه سفه هان، تا مانگی په مه زان هه موو هه یینی هک به پۆژوو بيم.“

مه حموود پۆشیت و یهحیا له گهل داووددا سه رگه رمی خویندن و وتووێژ بووه. به شی چوار وانه یان خویند و بوو به پرووی هیچ گرفتی که نه بوونه وه. ده مه و نیوه پۆ بوو، داوود وتی، ”ئیتر ئه مپۆ به سه. ئه وی تری بۆ هه یینی داها توو هه لده گرین.“

به دلایکی پر له پارزیوون و چیتزی متمانه به خۆبوونه وه، چوونه دهره وه، تا خویان بۆ نوێژ ئاماده بکهن. داوود پۆشیت، تا سه ریک له ماله وه بداته وه. ئه وه نده ی پی نه چوو، مه حموود په یدا بووه. له وه ده چوو نیگه رانی هاوپی تازه که ی بیته.

”سلاو، که ی ته واو بوون؟“

“ئێستا، داوود پۆشیشتەو بۆ مالهوه.”

“هیچتان خویند؟”

“بەشی چوار وانە.”

“ئەو تووشی هیچ شتیکی قورس نەبوون؟”

“نەخێر.”

“زۆر چاکە. ماشەللا هەردووکتان زیرەک و خوینەوارن.

بەپراست، یەحیا زانیت بۆچی پیشنیوه پۆ من بەپەله لیت جیا

بوومهوه؟”

“نەخێر! وتم لەوانە یە کارت هەبوویت و بۆ شوینیکی

چوویت.”

“نەخێر! بۆ ئەو بوو، تا تۆ هەندێ قسە نەکەیت.”

“بۆچی؟”

“لەبەر ئەوەی خەریک بوویت قسە ی خەتەرناکت دەکرد.

ئەو قسانە ی تۆ، سەری بنیادەم بە فەتارەت دەدەن.”

“تیناگەم! مەبەستت چییە؟ بۆ من چیم وتوو؟”

“سەیر بکە، یەحیا! من و تۆ هەردووکتان لەم شارەدا

غەریب و بێشتوپەناین. دەبی ئاگامان لە خۆمان بیت. یەک-

دوو مانگ لەمەوبەر، قوتابییهکی لاوی هاوتەمەنی ئیمە لە

مامۆستاکە ی پرسیبوو، ئایا ئەویش دەتوانی بیت بە زانایەکی

وہا، کە بچیتە ئاستی ئیمامی شافعی و حەزەرەتی ئەبو

حەنیفەو؟ مامۆستاکە بە توورەیییەو پێی وتبوو، نەخێر!

ئەویش لەژێر لێوہو و تێووی، کەواتە خۆشی لە ئیمامی

شافعی، کە هیچکەس ناتوانی بچیتە ئاستیەو. تەنھا لەبەر

ئەو قسە، ئەویان لە قوتابخانە دەر کرد. دەیانوت شەیتان

چووہتە بن کلێشەییەو و لە داهااتوودا دەبیتە سەرچاوەی

مەترسی بۆ سەر ئیسلام. ئیتر لەو بەدوا، نەیانہیشت

خویندەکە ی تەواو بکات.”

“بەلام من قسە یەکی خراپم نەکردوو، چیم وتوو؟”

“بیرت چووہتەو چیت وت؟”

“بیرم نەچۆتەو، بەلام تیناگەم خەتەرناکییەکی

لە کویدایە!”

“ئەو تۆ نەتوت ئەوہ ی لە شەریعەتدا هاتوو و زانایانی

کۆن وتوویانە، سوننەتیکە و بەمیراتی بۆ ئیمە ماوہتەو.

کەواتە ئەرکی ئیمە لەم نیوہدا چییە؟ ئەو تۆ نەتوت ئەگەر

دەرگای بواری زانستە ئەقڵییەکان داخەن و تەنھا کارمان

نەقڵکردن بیت، ئەوا ئیشی ئیمە بەتەنھا بریتی دەبیت لە

هەلگرتنی کتیبە کۆنەکان؟”

“بەلێ، بەلام خەتەرناکییەکی ئەمە لە کویدایە؟ ئەم قسانە

بۆ خەتەرناکن؟”

“یەحیا، بۆ تیناگەیت؟ ئەگەر هیچ شتیک لەم قسانە ی تۆدا

نەبن، ئەوا گوستاخییەکیان تیا یە بەرامبەر بە زانایان. تۆ

زانایانی ئایینی بە حەمالی کتیبی کۆن لە قەلەم دەدەیت. تۆ

دەزانیت چی دەلێت؟ ئەمە ئەو دەربرینە، کە لە قورئاندا

هاتوو بۆ وەسفکردنی زانایانی جوولەکە. لەبەر ئەوەی

ئەوان کار بە تەورات ناکەن، قورئان ئەوانی بە گویدریژیک

شوبھاندوو، کە بارەکە ی پشتی کتیبە. تۆش بەم دەربرینە،

سووکایەتی بە زانایانی ئایینی دەکەیت، ئەو وای نییە؟”

“نەخێر! من سووکایەتی ناکەم. من نالیم ئەوان وەهان،

دەلیم ئەگەر وای لێ بیت، ئەوان نەهیلن کەسیک بخوینیت و

ببیتە خاوەن بیریکی نوێ، وایان لێ دیت، کە وتم.”

”باشە، بەلام ئەوان بەرگەي ئەمە ناگرن و دەلەين منالەك پيمان دەلەيت، ئىوھەيچ نازانن و من دەيزانم.“

”باشە ئەگەر بلىم ئەوان لە بوارىكى تايبەتدا ئەوئەندەي من نازانن، ئەم قسەيەم كفرە؟“

”نەخىر، ئەم قسەيە خۆي لە خۆيدا كفر نىيە، بەلام ئەنجامەكەي بە كفر دەشكىتەو.“

”يانى چى؟“

”يانى ئەوھى دەلەين ئەگەر ئەمپۆ كەسەك بە پرووى ئىمەدا ھەلشاخىتەو، لەوانەيە سبەينى بە پرووى پىغەمبەر و خواشدا ھەلشاخىتەو.“

”باشە، ئەمانە لەمپۆ دەترسن، يان لە سبەينى؟“

”بىگومان لە سبەينى.“

”بەلام بە بۆچوونى من، زياتر نىگەرانى ئەمپۆن. واتە زياتر شىن بۆ خۆيان دەكەن، نەك بۆ خوا و پىغەمبەر. بەلام من بۆ ئەو پىنمايىيەت، سوپاسگوزارم. لاڤرەسەنى سوودىكى نىيە. من چ كارم بەمانەيە. ھاتووم فىرى دوو شت بىم. سوپاس بۆ پىنمايىيەكەت.“

دەنگى ئەو بانگەي لە منارەي مزگەوتەكەو بەرز بۆو، كۆتايىي بە گفتوگۆكەي ئەم دووانە ھىنا. چەند كۆترىك بەدەورى منارەكەدا دەسوورانەو. كۆترىكى سىي تەقلەيەكى دا و بەرەو زەوى ھات، پاشان دووبارە بەرەو ژوور لە شەقەي بالى دايەو. يەحيا بەئارامى لەبەر خۆيەو وتى،

”اللهم رب هذه الدعوة التامة و الصلاة القائمة...“

ئىدى ناپىرسم

ھەركەسە ھاوارى ئەكا
ئەم ئەللى: مەرۋانە
ئەو ئەللى: مەپرسە

زەھىرولدىنى فارسى، پياۋىكى كەتە بوو، بە ھەيىت و سەنگىنىيەكى زانايانەو! ناوئەندى وانەوتنەوكانى، تا بلىي بەرەونەق بوو. زەھىر، يەحيا و ھاۋرىكەي بە قوتابى ۋەر گرت، بەلام پىنى وتن، ”وانەي مەنتىق دوو مانگە دەستى پى كىردوۋە و سى مانگى تر تەۋاۋ دەبىت. بەو پىرسىارانەي لىم كىردن، ھەردوۋىكتانم باش تاقى كىردەو. سوپاس بۆ خوا، ھەردوۋىكتان بەنەزاكەت و باۋەردارن. بۆيە دەتوانن لەو شۆينەو دەست پى بكن، كە پىنى گەشتوۋىن، بەلام ئەگەر چاۋەپىش دەكەن تا سى مانگى تر، ئەوسا لە سەرەتاۋە دەست پى دەكەينەو و رەنگە بۆ ئىۋەش باشتىر بىت.“

يەحيا لە ئاست ئەم مېھرەبانىيەي مامۇستادا وتى، ”فەرمان، فەرمانى ئىۋەيە. بە قسەي جەنابتان دەكەين.“

”بەللى! من ۋاي بە چاك دەزانم، سى مانگىكى تر سەبىر بكن و لە سەرەتاۋە دەست بە وانەكە بكن، بەلام ئىۋە لەم ماۋەيەدا دەبى دوو شت بكن. يەكەميان ئەۋەيە، كە لەو وانەي تەفسىرەدا بەشدار بىن، كە لە رۆژى شەممەو دەلىمەو،

دووهمیشیان ئهوهیه، که نوسخهیهکم له کتییی ئهلهسائییری سههلان ساوی له لایه، ئهم کتیییه ئه نوسخهیه نییه که دهلیتمهوه، کهمیک شیواوه و خهتهکهی ناخۆشه. دهتاندەمی، له م ماوهیهی له بهردهمتاندایه نوسخهیه له بهر بنووسنهوه بۆ خۆتان. ئهگەر هه ندی وشهیتان لی عاسی بوو، شوینهکهی به بهتالی جی بهیلن و نیگه ران نه بن. له کاتی وانهکاندا چاکی بکه ن. من دهبی برۆم، ئیشم ههیه. ئیوهش برۆن. سبهینی کهمیک زووتر وهرن بۆ مالهوه، تا ئه نوسخهیهتان بدهمی. “یهحیا و داوود کهوتنه ری. خهریک بوو له خوشیاندا بالیان دهگرت. چ شانازییه که میردمندالکی غه ریب، له شاریکی گه وردها بتوانی ئاماده ی وانهکانی مامۆستایهکی بهناوبانگی وهکوو زههیرولدینی فارسی بیت.

دوای ئهوهی له داوود جیا بۆوه، سه ریکی له حو جره کهی خواجه موختار دا. هه ندی کاغه زی کړی و هه والی ئه وهشی پی وترا، که ماوهیهکی تر خواجه بویه کړی سوهره وه ردی دیت بۆ ئه سفه هان. هه واله که خۆشحالی کرد. هه واکه ی پاییز کهمیک کزر و سارد بوو بوو. له هه وشی مزگه وته که، هاوړیکانی باسی خه لووز و کهلوپه لی زستانیان ده کرد. کورسیی “بچووک و مقه لی و خه لووز!

یهحیاش بیرری له مشوورخواردنی زستان کردهوه. وانهکانی زههیر، وانه ی ئاسایی نه بوون. ژمارهیهکی زۆری قوتابی به شدارییان تیا ده کرد. له هۆلی مزگه وته که دا، له مسه ره وه بۆ ئه وسه ر، قوتابی داده نیشتن. به زحمه ت جتییهکی

* کورسی: جۆره ئامرازیکه، له ئیراندا بۆ خۆگه رمکردنه وه به کار دهه یتریت.

بۆ خۆی پهیدا کرد. زههیرولدینی فارسی مامۆستایهکی لیها توو بوو و له شیکردنه وهی خاله ئالۆزه کان و راڤه کردنی بابته ده دژوارهکاندا، گه لی به توانا بوو. له لیکنانه وهی بسم الله وه دهستی پی کرد. سه باره ت به “ب ی بسم الله، که حه رفی جه ره، کومه لیک شتی باس کرد و ئینجا دهستی به لیکنانه وهی وشه ی “الله” و “رحمن” و “رحیم” کرد و وتی، “رهحمه ت شتیکی گشتییه و په یوهسته بهم دونیا یه وه و باوه پدار و بیباوه ریش دهگریته وه. به لام رهحیم تاییه ته به باوه پداران له رۆژی جهزادا.

یهحیا دهستی هه لپری، تا مامۆستا مۆله تی قسه کردنی بداتی. زههیر وتی، “بلی!” “گه وره م، ئه و رهحمه ته ی له سیفه تی رهحماندا یه به هیزتره، یان رهحمه تی ئه لپره حیم?”

زههیرولدین، وهک ئه وهی بۆ یه کهمین جار بیت پروویه پرووی پرسیاریکی له م جۆره بیته وه، هه لوهسته یهکی کرد، به لام شتیکی وای به بیردا نه هات، بۆیه په نای برده بهر قیاس” و له سه ر بنه مای مانای گشتی و تاییه تی وتی، “هه لبه ته رهحمه تی ئه لپره حمان به هیزتره، چونکه گشتییه.

“ئه گه ر وا بیت، ده بی رهحمه تی ئه لپره حمان له توانایدا بیت رهحمه تی ئه لپره حیمیش به گشتی بکات?” “یانی چی؟ تیناگه م. له و پروایه دا نیم که سیش تی بگات. ده توانیت پرسیاره که ت پرووتر بکه یته وه?” “مامۆستا، ئاخه کاتی ئیوه ده پوات، نامه وی سه غله تتان

* قیاس ریشایه که له مه نتیقدا په یه وهی ده کړی، بریتییه له پراکتیزه کردنی ریشای گشتی به سه ر به شه کاند.

بکه م.

”نا، بلئ، بلئ بزائم ده تهوئ بلیت چی؟“

”گه وره م، ره حمه تی نه لره حمان گشتیی، یانی چی؟“

”ناشکرایه! واته خوداوه ند له م دونیایه دا رزق و بژیوی هم به باوه ردار و هم به بیباوه ریش ددات. نه گهر به شی بیباوه ران زیاتر نه بیت، که متر نییه! ”ماموستا زهرده یه کی دیتی و قوتابییه کانیش پیده که نن.“

”گه وره م، ئایا نان و جلو به رگ به نرخترن یان دهرک کردن و زانین و سرووش و هیدایه ت؟“

”بیگومان زانین و هیدایه ت له نان و جلو به رگ به نرخترن. که س سامان و مالی دنیا، با زوریش بیت، به په سه ندر نازانی له هه بوونی چاو و گوئ و ئاوه ز و هوش.“

”که واته، به م پیته بیت، ده بی ره حمه تی نه لره حمان، که گشتیی، هیچ موقوفیک، ته نانه ت بیباوه رکانیش، له رزقی سرووش و هیدایه ت و دهرک کردن و زانین بیتش نه کات.“

”بیگومان، بیگومان.“

”باشه، که واته نه گهر بیباوه رانیش له به خششی زانین و هیدایه ت به هر مه ند بن، به خته وه ری ئاخیره تیش به ده ست ده هینن و له نه جامدا ره حمه تی ره حیمیش هه مووان ده گریته وه.“

”واته تو مه به ستت نه وه یه، که هه موو رزگار ده بن و که س ناچیت بو دۆزه خ؟“

یه حیا سه رنجی دا ماموستا خه ریکه تو وره ده بیت، بویه چیی تر درێژه ی به گفتوگو که نه دا و به زیره کییه وه وتی، ”گه وره م، نه گهر بمزانیایه، پرسیارم نه ده کرد. هه ر ویستم

بوچوونی ئیوه بزائم و له مه سه له که تییگه م.“

”باشه، وازی لی بیته. وا چاکتره کاته که به فیرو نه ده یین. هه ول بده سه رقالی نه و گرفتانه بیت، که په یوه ندییان به وانه که وه هیه و نه گهر په یوه ست نه بوو به وانه که وه، نه وا هه لی بگره بو کوتایی.“

کاتی وانه که ته واو بوو، ماموستا یه کیک له قوتابییه کونه کانی خوئ بانگ کرد، که ناوی شیخ نه حمه د بوو و پیی وت، ”من په له مه، ده بی برۆم. نه م کو ره، یه حیا، قوتابییه کی به هر مه نده. تو له گه لیدا قسه بکه و بزانه گرفته که ی چیه. هه ول بده باب ته که ی باش تییگه یه نیت.“

نه وه ی وت و رویشت.

شیخ نه حمه د، که قوتابییه کی کونی زه هیرو ل دین بوو و پتر له ده سال بوو لای نه و ده یخوئند، ده ستی یه حیای گرت و له کاتی که له هولی مزگه وته که ده چوونه ده ری، وتی، ”چه ند ده قیقه یه ک له حو جره که ی من داده نیشین و دهر باره ی نه و مه سه له یه قسه ده که یین.“

یه حیا، که له رووی ته مه ن و فیرو بونه وه نه وی له خوئ به پیشتر ده زانی، به ریزه وه وتی، ”نه گهر نه و میهره بانی و گه وره یییه به رام به ر به من بکه یت، سو پاسگوزار ده بم.“

شیخ نه حمه د، تا نه و رۆژه یه حیای نه دیبوو و تا گه یشتنه حو جره که، هه ندئ شتی له و پرسى! بو نمونه، پرس یاری نه وه ی خه لکی کوئیه؟ له کوئیه هاتو وه؟ له کوئ نیشته جییه و کی خه رجیی بو دابین ده کات؟

حو جره یه کی ته نگ و تاریک. هه موو که لوپه لی حو جره که، بریتی بوو له فه رشیکی هه سیر و هه ندئ قاپ و قاچاخ و چه ند

کتێبێک. کاتێ لەسەر حەسیرەکە ی سەر ئەرزهە کە دانیشتن، شیخ ئەحمەد وتی، "گۆی بگرە، یەحیا! من نامەوێ مشتومڕت لەگەڵدا بکەم، لەبەر ئەوەی وەلامی پرسیارەکانت نازانم. لە راستیدا هەر ئاگاشم لە پرسیارەکەت نەبوو. مامۆستاش کە وەلامی نەدایتەو، لەبەر ئەوە نەبوو وەلامە کە نازانیت، بەلکوو وا هەست دەکەم پرسیارەکەتی پێ خۆش نەبوو. یەحیا، تۆ دەبێ ئەوە بزانی، کە پرسیارکردن شتیکی خەتەرناکە. هەتا دەتوانیت، گۆی بگرە، قسە مەکە! من کە ئەو هەموو پێزەم لێ دەگریت، هێی ئەوەیە تا ئیستا یەک پرسیار چییە، لێم نەکردوو. هەر گۆیم بۆ شل کردوو و وتوو مەبێ." یەحیا بە تیفکیرنەو، وتی، "باشە، ئەگەر مامۆستا لێی پرسیم وەلامە کەت دەست کەوت یان نا، چیی پێ بلێم؟" "لێت ناپرسیت. هەرگیز سەر ناکاتە سەرمان. یەحیا، ئامۆژگاریت دەکەم، ئەگەر دەتەوێ پێزت لێ بگرن، ئەگەر دەتەوێ بەئارامی بژیت، کەم قسە بکە. پرسیار مەکە، تا دەم بوەستێ، سەر سەلامەتە. هێچی ترم نییە پێتی بلێم." یەحیا لە حوجرەکە ی شیخ ئەحمەد هاتە دەرێ. لە بیرکردنەو دا نوqm بووبوو و لەبەر خۆیەو دەیوت، "سەیرە! چۆن دەبێ مرقوف پرسیار نەکات! پرسیارکردن رۆحی میشتکی مرقوفە. من کە ئەم هەموو پێیەم بریو و بۆ ئێرە هاتووم، لە پێناوی ئەو دا بوو، کە سێک بدۆزمەو و پرسیارێ لێ بکەم. ئەگەر جەسارەت و توانای پرسیارکردن لە من بسەننەو، دڵنیام هێچم پێ نابەخشن. باشە، هەول دەدەم بیر نەکەمەو و پرسیار نەکەم، ئەگەر بتوانم! ئێتر ناپرسم و خواش دەزانێ."

نامە یەکی تر

لەو شەو دا واده ی ویسالت پێ داوم
من هەر پۆژ و شەو ئەژمێرم، پۆژ و شەو

"تا ئیستا لەکوێ بوویت؟ کاشکی کەمێک زووتر دەگەیشتیتهو!" کابرایەک هەوالی دەپرسیت. زۆر چاوەڕێشی کردیت. دەیوت بازرگانە و لە سوهرەوهر دەو هاتوو و لە عەسرەو لە کاروانسەرای ئەمیر چاوەڕێتە."

یەحیا، کە تازە گەیشتیبوو، پووی کردە حەسەین، کە قوتابییهکی لاو بوو و وتی، "کە ی رۆیشت؟ ئە ی هێچ پاسپاردەیهکی بۆ من پێ نەبوو؟" "نەخیز، بەلام وتی هەر دەبێ بتبینیت."

یەحیا بەپەلە و بەبێ ئەوە ی پێلاوێ کە ی دابکەنیت، لەسەر ئەژنۆ چوو ناو حوجرەکە، کتێبەکانی لە سووچێکدا دانا و خێرا بەرەو کاروانسەرای ئەمیر کەوتە رێ.

لە کاروانسەرا ژاوە ژاویک بوو، مەپرسە. کاروانیک تازە گەیشتیبوو جێ و کۆلەلگرەکان دەوریان داوو. یەحیا خوی کرد بە سەر سەرای کاروانسەراکە دا، بەدوای خواجه بوبە کردا دەگەرا. کاتێ چاوی پێی کەوت، سەیری کرد خواجه سەرگەرمی قسەکردنە. یەحیا لێی نزیک بوو و بە نەزاکەتەو لە لایەو وەستا. خواجه ئاوپێ دایەو و وەختی

چاوی به یهحیا کهوت، قسهکانی بری و ههردوو باسکی کردنهوه و وتی، "ماشه‌للا، له‌م پیاوه گه‌وره‌یه! بریا دایک و باوکیش و هککوو من چاویان به جوانیت پۆشن ده‌بۆوه. ده‌بینم که یفت هه‌یه و په‌نگو‌پووت باشه."

یهحیا به شهرمه‌وه سلاویکی کرد و سه‌ری دانه‌واند.

"سو‌پاس بۆ خوا باشم، خواجه بوبه‌کر. هه‌والی لای خۆمان چیه؟ دایک و باوکم چۆن؟"

"هه‌وال باشه. هه‌موو سه‌لامه‌تن. نامه‌شم پیته بۆتان. هه‌روه‌ها بریک پاره‌ش، که ده‌یده‌م به خواجه موختار. دایکیش شتیک ئازووقه‌ی بۆ ناردوویت. ئه‌گه‌ر ده‌توانیت، بیبه. ئه‌گه‌ر ناشتوانیت، دوا‌یی خۆم بۆت ده‌هینم."

یهحیا سو‌پاسی کرد و به‌دوا‌ی خواجه‌دا به‌ره‌و حوجره‌که‌ی ئه‌و چوون. کاروانسه‌رای ئه‌میر، به‌ناوبانگترین کاروانسه‌رای ئه‌سه‌فه‌هان بوو. بازرگانه جیباوه‌په‌کان هه‌موو له‌وێ باریان ده‌خست. دالان و حوجره‌ی زۆری هه‌بوو و هه‌رکه‌سه به گوێره‌ی په‌له‌پایه و توانای خۆی، یه‌کی‌کی گرتبوو. دیمه‌نی حوجره‌که‌ی خواجه بوبه‌کر، نیشانه‌ی پایه‌ی زۆری ئه‌و بوو لای خاوه‌ن کاروانسه‌راکه.

"وه‌ره ژووره‌وه با پێیان بلێم چاییه‌ک، شتیکمان بۆ به‌ینن."
"نه‌خێر، سو‌پاست ده‌که‌م. ئه‌گه‌ر پێگه‌م بده‌ن، ده‌بێ زوو برۆم. ده‌بێ بچم خۆم بۆ وانه‌کانی سه‌به‌ینی ئاماده‌ بکه‌م."
"باشه، زۆرت لێ ناکه‌م. ئه‌مه‌ نامه‌که و ئه‌مه‌ش شته‌کانی ترت."

"زۆر سو‌پاس بۆ ئه‌و هه‌موو میهره‌بانییه‌ت، خواجه بوبه‌کر. سه‌به‌ینی به‌یانی زوو وه‌لامی نامه‌که ده‌هینمه‌وه، تا

به‌ ئه‌رك نه‌بیته‌ت، بیگه‌یه‌نیته‌وه به‌ دایک و باوکم. ئیستاش به‌ ئیزنی ئیوه."

"خوات له‌گه‌ل، کو‌رم."

یهحیا له‌ خۆشیاندا شاگه‌شکه بووبوو. شه‌وقی خۆینده‌وه‌ی نامه‌که و ئاگاداربوونی له‌ حال و ئه‌حوالی دایک و باوکی و سوهره‌وه‌رد، هینابوویه جۆش.

به‌هه‌له‌داوان گه‌پایه‌وه بۆ حوجره‌که‌ی و بێ ئه‌وه‌ی پشتین و کلاوه‌که‌ی له‌ خۆی بکاته‌وه، ده‌ستی به‌ خۆینده‌وه‌ی نامه‌که کرد. هه‌موو شته‌کان ئاسایی بوون. دایک و باوکی سه‌لامه‌ت بوون و هه‌ر چاوله‌پێی ئه‌من.

له‌ سوهره‌وه‌رد هه‌والیکی وه‌ها نییه، که جیبا‌یه‌خی ئه‌م بیت. باوکی داوا‌ی لێ کردبوو، که تا به‌هاری داها‌توو، هه‌ر ده‌بێ سه‌ریک له‌ سوهره‌وه‌رد بداته‌وه و ماوه‌یه‌ک له‌وێ بمینیتیه‌وه. ده‌یزانی ئه‌وان چه‌ند تینووی گه‌پانه‌وه‌ین. چه‌زی ده‌کرد ئه‌و داوا‌یه‌یان به‌ینیتیه‌ دی، به‌لام مه‌گه‌ر ده‌توانی واز له‌ خۆیندن و وانه‌کانی بینیت؟ هه‌ردوو چاوی نووقاند و بۆ جاریکی دیکه نامه‌که‌ی له‌ میشکیدا شه‌نکه‌و کرد و دێره‌کانی هینایه‌وه به‌رچاوی خۆی، "له‌و کاته‌وه‌ی نامه‌که‌ت و دیارییه‌که‌ت گه‌یشتووه، دایکت ئارام‌تره و ئاوینه‌که‌ی بۆ بووکه‌که‌ی هه‌لگرتووه." زه‌رده‌خه‌نه‌یه‌ک که‌وته سه‌ر لێوی یه‌حیا. بریا ده‌یتوانی کو‌رپکی ئاسایی بیت و ئاره‌زووه‌کانی دایکی به‌ینایه‌ته‌ دی، ژن به‌ینیت و نه‌وه‌ی جوان و ژیکه‌له‌ی بۆ بخاته‌وه. چاوی کرده‌وه، کاته‌که ده‌پۆیی. هه‌لسا و نامه‌که‌ی خسته ژیر قورئانه‌که‌ی سه‌ر په‌فه‌که و خه‌ریکی ئه‌رکه‌کانی قوتابخانه‌ی بوو.

خواجه بوبه کر، دواى دوو پوژ، به رهو سوه ره وهرد که و ته وه
 رى. کاتى گه یشته وه سوه ره وهرد و نامه که ی یه حیا ی گه یاند،
 دایک و باوکی به بینینی نامه که، هیورتر بوونه وه. نامه که ی
 یه حیا ئومیدیکى پى به خشییوون، به تایه تییش ئه وه ی گفتی
 دابو له به هاردا بگه ریته وه بو سوه ره وهرد. پیشکه ورتنى
 یه حیا له وانه کانیدا و بایه خدانى ماموستاکانى پیى، بووه
 مایه ی خوشحالیی حه به ش. به لام دایکی له خه یالیکی تردا
 نو قم بووبوو، ته داره کی نیشانکردنى خوشکه زاکه ی بو یه حیا؛
 ئه م باسه ی له گه ل حه به شدا کرده وه. حه به ش که هه ولئى دا
 به پیچه وانه ی حه ز و خواستى ئه وه وه قسه نه کات، به ئارامی
 وتی، "هه موو باوکیک حه ز ده کات کورپه که ی ژن به ینیت،
 به لام تو له و پروایه دا نیت، که ئیمه له پیناوی حه زى خو ماندا
 ری له پیشکه ورتنى یه حیا ده گرین؟ یان ئاخو یه حیا خو ی
 حه ز به مه ده کات؟"

"یه حیا به ئه ندازه ی پیویست خویندوویه تی. ئیستاش گه ر
 بیتته وه، که س له سوه ره وهرددا نییه ئه وه نده ی ئه و خوینده وار
 بیت. ده توانی لیتره بییت به باشتترین واعیز."
 "نازانم، با بزانی چو ن ده بییت."

بو هه موو شوینیک ده چم، ئه ماما...

رووم کرده هه ر ئاقاری
 جگه له ترس و ته نیایی
 هیچم نه بووه نسیب جاری

تاعوون سه رتاسه ری ناوچه که ی گرتیووه و هه موو
 دادو بیادیان بوو به ده ستیه وه. خواجه به کر هه موو پوژیک
 سه فهره که ی دوا ده خست و ئه مرۆ نا سه یینی ده کرد. نیگه رانیی
 به ره لا کردنى خیزانه که ی بووبوو له مپه ر له به رده میدا. خوا
 منالی زوری له سی ژنه که ی پى به خشییوو، به لام زوربه یان
 به نه خوشییه باوه کانی ئه و پوژگار ه مردبوون و ئه مه ش وای
 کردبوو، خواجه بوبه کر قه درى ئه و دوو کورپه ی زور له لا
 بیت، که بوی مابوونه وه و پژگار کردنیانی به لاوه له هه موو
 شتیکی تر گرنگتر بوو. ئه و پوژه ی که و ته ری، خه لکه که به
 سه رزه نشتکرده وه به پشیان کرد، "خواجه، خیر له م سه فهره
 نابینیت."

"خواجه، ژن و که چه کانت بو کى جى ده هیلیت؟ بیکه به
 خاتری خوا، مه رۆ."

خواجه به بی ئه وه ی ئاوړ له خه لکه که بداته وه، به ره و
 ئه سفه هان ملی پئی گرته به ر. مابوویان بگه نه ئه سفه هان،
 ئیوارهیان به سه ر هات. بوی به ناچارى له لادییه کی نزیک به و

ناوه لایان دا. هیشتا باره‌کانیان له‌سه‌ر و لاخه‌کان نه‌خستبوو، که دز و جه‌رده دایان به‌سه‌ریاندا و هه‌رچییه‌کیان به‌رده‌ست که‌وت، به‌تالان بردیان. خواجه بوبه‌کر به‌ترسیکی زۆره‌وه به‌دوای کۆره‌کانیدا ده‌گه‌را. له‌ودیه‌و ته‌یمانکی نزمه‌وه و لای ته‌ویله‌یه‌که‌وه، عه‌بدوللای دۆزییه‌وه، که ده‌گریا، به‌لام هه‌چ ئاسه‌واریکی ئیبراهیم نه‌بوو. خه‌می به‌تالانچوونی سه‌روه‌ت و سامانه‌که‌ی له‌لایه‌ک و دیاره‌نه‌مانی کۆره‌که‌شی له‌لایه‌کی تره‌وه، ته‌واو تین و برستی لێ بریوو.

خزمه تکاره کانی نه گهرچی به خه میوه بوون، به لام به پادهیک چاو و گوئیان لهم ماجه رایانه پر بوو بوو، که هیتده دهر به ست نه بوون و پزگار بوونیان لهو تالوو که یه، تاقه ئومیدیان بوو. عه بدوللا تای گرتبوو و خواجه بوبه کریش هیچی پی نه ده کرا. به هیوای دۆزینه وهی چاره یهک، له گهل خواجه ره شید و لدینی هاوسه فهریدا چوونه لای کوخا نه حمده، که دهسه لاتدار و ناسراوی لادیکه بوو.

”دهانم، دهانم! ټمه يه کهم جار نييه لهم دهو روبه ده دز و جهرده بدن به سهر خه لکدا. نه ده بو وايه ليړه باروبنه تان خستابه.“

”باشه ئیستا چی بکهین؟ سکالا لای کی بکهین؟“

”کھس هیچی پی ناکری۔ مالیک تالان کرا، گہرانہ وہی بو
نہیہ۔“

خواجہ بوبہ کر بہ دلساردی و نائومیدیہ وہ بہرہو لای
کاروانکہ گہ پایہ وہ۔ ہادیی کافرؤشیش بردی بؤ لای شیخی
دیکہ و دوو عایہ کی بؤ عہ دوللا کرد۔

کاروانہ کہ کہوتہ وہ ری. لہ سوپایہ کی شکستخوار دوو

دەچوو، لە جەنگ گەرابێتەو. بوبەکر، کە ئەو ماوێە لەبەر
نەخۆشییەکی عەبدوللا مابۆو، دواي چاکبوونەو، هیچ
چارەیکە تری نەبوو، جگە لەوێ خۆی بگەیهنیتە ئەسفەهان.
تازە کەوتبوونەو جۆلە، کە بیرى کەوتەو ئەمانەتەکی
حەبەشیش، واتە نامە و دیارییەکانی، لەگەڵ شتەکانی تردا
هەتالانی، برابوون.

کاتیک خۆر سه‌ری دهر کرد و شوانه‌کان پانه‌مه‌په‌کانیان
 بۆ له‌وه‌ر پێش خۆیان خست، ئه‌مان گه‌یشتنه‌ ئه‌سفه‌هان.
 شاره‌که هه‌یشتا بێدار نه‌بوو. خواجه بوبه‌کر هه‌رگیز
 ئه‌م شاره‌ی به‌م چه‌شنه‌ غه‌مگین و دلته‌نگ نه‌دیوو! دهرگای
 کاروانسه‌راکه نیوه‌کراوه‌ بوو و هه‌یشتا جموجوولی تی
 نه‌که‌وتیوو.

”نای خوابه! خواجه بوبه کره یا خهون ده بینم! سلاو!“

موبارهک، که پاسبه‌وانی کاروانسه‌راکه بوو، چاوی
بریسوود خواجه بونه‌کر.

”چی رووی داوه، خواجه؟ ئهی باروبنه کهت کوا؟“

قولی گریان گه روی گرتبوو.

”سلاو، مویارہک!“

موبارهك عهبدوللای بۇ ژوورهه و خواجه بوبهكر
بهروه و حوجرهكهى حاجى موختار پړوشت. موختار خهريك
بوو دهرگای حوجرهكهى دهكردهوه.

”سەفەرى خێر بێت، خواجه. خوش هاتیت. چۆنه بهم بهانییه زوو هاتوویت؟ بێ ئهوهی ههوالمان بدهیتی؟ هیوادارم خێر بێت.“

خواجہ بوبہ کر ئوہی رووی دابوو، بۆی گیرایوہ.

“دلت به هیز بیت. مالی دنیا چلکی دهسته. خوت و مال و منالت سه لامه ت بن.”

“پشتم به خوا به ستووه. هر شوکرم. چی بکهم، چارم نییه. ئه ری به راست، هه والی یه حیا چییه؟”

“سو پاس بۆ خوا، باشه. جار جاره سهرم لی دهدات و خه رجیی دده مئی. دویتی که هات، ته و او نیگه ران بوو. له خه ونیدا ری سوه ره وهر د به لاشه ی مردو و گیرابوو! من دلخوشیم دایه وه. به لام راست دهویتی، من خویشم نیگه ران بووم. ئاده ی پیمان بلی خه بهر چییه؟”

خواجه بوبه کر، که خه می له ده ستدانی کوره که ی و سه روه ت و سامانه که ی، تاعوون و به لاکه ی سوه ره وهر دی له بیر بر دبووه، به پروانه کردنه وه چاوی برییه خواجه موختار و وتی، “به راستته؟ یه حیا وای وت؟ دهمزانی ئه م کوره به هره مه نده. خه ونه که ی راسته. من له ترسی تاعوون سوه ره وهر دم جی هیشته. ویستم رۆحی کوره کانم رزگار بکهم. ئیبراهیمم له دهستی تاعوون رزگار کرد و به دهستی دزانم سپارد. شه رمه زاری یه حیا شم، دزه کان هه م نامه که و هه م ئه و شتانه شیان دزیوه، که حه به شی باوکی به مندا بۆی نار دبوون.”

“تازه ئه وه ی رۆی، رۆی، هیچ گونا هیک ی تۆشی تیا نه بووه. یه حیا ش له وه تینه دکات. ئه و دوودل بوو له وه دا، بگه ریته وه بۆ سوه ره وهر د یان نا. حه ز به مانه وه دهکات، به لام نیگه رانی دایک و باوکی شه تی. به لام ئیستا ئاسووده یه و ده توانی در یژه به خویندنه که ی بدات. تۆش هه لسه، پیوسته به حه سانه وه یه. ئه مشه و میوانی منیت. یه حیا ش

ئاگادار ده که مه وه.”

“به سه ر چاو. به لام ده مو یست، ئه گه ر بکری، سه به ینی شکاتیک بکهم و سکا لانه یه ک بگه یه نمه دهستی میر، به لکوو...”

“لینگه ری، برا، لینگه ری. سکا لانه سوودی نییه. ئه مانه ئه گه ر خویان شه ریکه دز نه بن، جه ساره ت و بی شه رمی دزان ده گاته ئه م راده یه؟”

ده مه وئیواره، یه حیا له گه ل عه بدولحه کیمدا، که ماموستا و پیشنو یژی مزگه وته که ش بوو، چوون بۆ مالی خواجه موختار. یه حیا به بیستنی ئه و هه واله ناخوشانه، هه رچی خوشی هه بوو له دلیدا بۆ بینینی خواجه بوبه کر، نه ما و به هه والی بلا بوونه وه ی تاعوون له سوه ره وهر ددا، ته و او نیگه ران بوو. ده یویست شتی زیاتر سه باره ت به بارودۆخی سوه ره وهر د و دایک و باوکی بزانیته، به لام ئه و به لایه ی به سه ر خواجه بوبه کر دا هاتبوو، ریگر بوو له وه ی پرسیا ری زیاتری لی بکات. بهر له وه ی پروات، هه لسا و چوو له لای خواجه بوبه کر وه دانیشته و وتی، “خواجه، گه رچی وانه و ئه رکه کانم زۆرن، بریارم دابوو بگه ریته وه بۆ سوه ره وهر د، به لام تازه ناچارم ماوه یه کی تریش سه بر بکهم. هه ستیش ده که م ئیتر خویندن له ئه سفه هان به سه بۆ من و ئیتره ش وه کوو سوه ره وهر د و مه راغه، وه لامد ره وه ی پرسیا ره کانم نییه و تینوویتییم بۆ زانین ناشکینیت.”

“ئینشا للاً ئه وه ی باشه، بۆت بییت. من به م زوانه ده گه ریته وه. ئه گه ر شتیکت بۆ دایک و باوکت هه بوو، بیهینه تا بۆیان به م.”

یه حیا گه رایه وه بۆ حویره که ی. به در یژاییی ئه و شه وه، لای په نجه ره که وه چاوی برییی ئاسمان. خه میکی سهیر چنگی له سنگی گیر کرد بوو. بیرری هه یوانه بچوو که که ی مالی خۆیانی ده کرد و ئه و ئه ستیرانه ی تا خه و ده چوو چاوی، لئیان راده ما. به یانی، بهر له هه رشتیکی، نامه که ی نووسی. ده یزانی هیچ شتیکی ئه و نه ده ی به ره و پیشچوونی له خۆیندن و وانه کانیدا، دلی باوکی خۆش ناکات. بۆیه له و باره یه وه بۆی نووسی و ههروه ها ئه وه ش که چیی تر ئه سفه هان و زانا ئاییینییه کانی شتیکیان بۆ ئه و پی نه ماوه و به ته مایه به م زووانه خۆی بیچیتیه وه و بگه ریتیه وه بۆ سوهره وه رد.

”... هه ر که وانه کانم ته واو بوون، هاوین دیمه وه. دهمه وئ قوناغه قوناغیش بیته وه، تا له ریمدا سهردانی هه ندئ زانا بکه م. وا نمونه یه کیش له نووسینه کانم ده نیترم. ئه گه ر هه زت کرد، ده توانیت پیشانی عه بدولر هه مانیان بدهیت. گه رچی شتیکی ئه و تو نین، به لام پیی خۆش ده بیئت. سلاوم بۆ هه مووان.

یه حیا

گه رانه وه بۆ سوهره وه رد

به هه والی هاتنی تو، ده رگا که که وته خۆبادان له ورینگه ی ته قولبات، ماله که ش بووه غه زه لخوان

تاعوون له م شاره وه ده چوو بۆ ئه و شار و ژیا نی راده ستی عه ده م ده کرد. نیگه رانی و ترس جیی جۆشو خرۆشی ژیا نی گرتبۆوه. که س بیرری له سبه ینی نه ده کرده وه! به لام له سوهره وه رد، ده توت شتیکی تر له گۆرپییه. چله ی هاوین بوو و چووتیاره کان به له شی ئاره قاوییه وه خه ریکی خه له و خه رمان بوون. لاوئیک له دووره وه ده ر که وت، که وا ره نگین و کلاوه که ی، ئه و ی له لاوه کانی تری سوهره وه رد جیا ده کرده وه. پیته چوو فورسی خورجینه که ی بوو بیته هۆی ئه وه ی رووی گرژ ده ر بکه وئ. نزیکتر بۆوه، ”سلاو، ماندوو نه بن!“

تیپه پی. مقومقو که وته نیو چووتیاره کانه وه، ”ئه وه خۆ یه حیا یه، کورده که ی هه به ش!...”

”هاتوته وه بۆ سهردانی دایک و باوکی.“

یه حیا، له کاتیکدا گوئی له مقومقو که یان بوو، هه نگاوه کانی خه راتر کرد.

گه یشته شار. له مهیدانیک تیپه پی. لاوئیک به لایدا گوزه ری کرد، ناسییه وه، به منالی پیکه وه یارییان کردووه! به لام برچی نه وه ستا؟...

”سه بر بکه! وا هاتم! دهرگاکهت له گریژنه دهر کرد!“

ئهوه دهنگی کاووس، خزمه تکاره که یه به بهش بوو، که تکای ده کرد کورپه که چاوه ری بکات، تا دهرگاکه ی لی ده کاته وه. دهرگاکه کرایه وه و کورپه که به په شوکاوییه وه باوهشی کرد به کاووسدا!

”چی بووه؟ بۆ وا ده کهیت؟“

”پیرۆز بیت! مژده بده به خواجه به بهش و خانم! مژدانه م ده ویت!“

”ئه ری ئه ی هاوار، تیکم مه ده، چی بووه؟“

”چی بووه! هه وال له وه خوشتر! یه حیا، یه حیا به ریوه یه بۆ ماله وه. خۆم بینیم.“

کاووس پای کرد و لاوه کهش چوو له دهرگای ماله دراوسیکانی دا! ژنه که په شوکابوو و میزدیشی له وه په شوکاوتر. نهیده زانی ئه وه خه ونه یان راستییه. ئه وه یه حیا بوو، که توژیکی تر له ویدیو کۆلانه که وه دهر ده کهوت. له کۆلانه که دا هه له له یان لیده دا. ژن و پیاو، پیر و لاو، هه موو چاوه پروان بوون. ده توت شتیک له ناخی زه وییه که وه هه لده توقیت، یان په رده یه ک لا ده چیت و جوانترین شاکار دهر ده که وئ. کورپژگه یه ک له دیوارۆ که گله که ی مالی خواجه سه هرا به وه هاواری کرد، ”هات! ئه و لاوه مناله! جله کانی له هیی ئه سفه هانییه کان ده چیت.“

هه ناسه له سینه ی ژن و میزده که دا توند بوو. ده توت گوئیان له دهنگه ئارامه که ی پیی یه حیا یه؟ نه خیر! لاویکه به

ریش و سمیلکه وه، که تازه مووگره بووه و ده موچاویکی گورپاو! کورپه که مان بووه به پیاو و ژنه گریا!

کاووس پای کرد، خورجینه که ی له یه حیا سه ند و ئیتر ههر ده ست و شانیه ی ئه وانیه ی تر بوو، که بۆ پیشوازیی هاتبوون.

هاتنه وه ی کتوپری یه حیا، وای کرد دایک و باوکی نه توانن نه زره که یان به جی بهین و قوربانیه ی بۆ بکه ن. بۆیه ئه و کاره یان خسته سه یی. ئه و پۆژه تا ئیواره، خزم و ئاشنا هه موو هاتنه دیداری یه حیا و تا شه و درهنگانی مانه وه و نه نوستن.

بۆ به یانیی پۆژی دوایی، تامه زروییی یه حیا بۆ بینینی ماموستا عه بدولرهمان، شه که تیه سه فه ری له بیر برده وه و له گه ل یه که مین ده رفه تدا، به ره و لای ئه و چوو. به دریژی چوئیتی خویندن و ئاستی ماموستا کانی له ئه سفه هان بۆ پاس کرد.

دارسه رووه که ی دایکی بالای کردبوو، لاویکی ته وای لی دهر چوو بوو! ئه مهش واته گه یشتنی دایکی به ئاره زوه له میژینه که ی. دایکی یه حیا، خوشکه زاکی خوی بۆ هه لپژاردبوو و ئیستاش کاتی ئه وه هاتبوو، هانییه خوشکه زای بۆ بهینیت.

دوو خوشکه که ی نیازی دلایان پیکه وه گری دابوو. یه کیک وتی، ”دایه، هاتن.“ پوور و پوورزاکان به ره و پیری یه ک چوون و ئه ملالای یه کیان ماچ کرد.

“چ پۆژیکى موبارەكە! ماشەللا، ئەمە سنەوبەرەكەى تۆیە؟
یەحیا! ئەو کورپژگەییەى هەمیشە دەهاتە لای پوورى خۆی.
ئىستا بوو بە پیاویک!”
“ئەودەم یەحیا زۆر منال بوو، تۆ هیشتا هانیەت
نەبوو؟ وا نییە؟”
“ئەرى، هانیە پىنج سال لە یەحیا منالترە.”
“س... سلاو!”

دەستە سپییەکانى، کە دەتوت لە عاج دروست کراون،
سینیە زیوین و پەرداخە شەربەتەکانى هیتابوو سەما. برۆ
رەش و پەيوەستەکانى، تاقى میحرابە پیرۆزەکانى دەهینایەو
یادی مرۆف و خورمایى چاوەکانیشى، سەرشار بوو لە
پوونى شەرابىکى پەتى. گۆنا سوور و سپییەکانیشى، دەتوت
دوو سیون لەبەر تیشكى خۆردا دەدرەوشانەو!

دایكى یەحیا، کە کەمەندىكىشى بالای بوو کەكەى بووبوو،
زەردەخەنەیهكى پەزنامەندى کەوتە سەر لیوى و وتى، “سلاو
لەو پوخسارەت، کە هەر ئەلێى مانگە، ئەى نازدار!”

دایكى سەبرى نەمابوو. دەیویست یەكەمین پزىسك
دابگیرسینیت. بە گۆنى یەحیادا چرپاندی، “دەبینیت، کوپم؟
دەبینیت، هانیە بوو بە چ خۆریک؟”

بەلام یەحیا هیچى نەوت. دایكى لە زەوى بوو و ئەو
لە ئاسمان. دایكى مەفتونی فریشتە سیفەتیک و ئەویش
فەتابووى شكۆ و جوانیى مەلەكوت...

پۆژانى پر نىگەرانیى یەحیا، هاوکات بوو بە شادی و

خۆشییەکانى دایک و باوكى. هەموو دەیانویست قەناعەت بە
یەحیا بکەن، نەچیتەو بە ئەسفەهان، لە کاتیکدا ئەو بیر
و خەيالى لای پۆژانى ئاییندەى بوو. ئەو بوو، پۆژیکيان
دایكى بەراشكاوى پێى وت، “كوپم، کە تۆ ئاوارە دەبیت، من
ئۆقردم لەبەر هەلدەگیرى! ئەسفەهان لە مێشكى خۆت دەر
بکە. چاوى شارەكە نووقاوه و دەروازەکانیشى لەسەر پشتن.
میرەکان تەماعیان تیا هەیه و چەتەکانیش بیر لە تالان و
فەرهودکردنى دەکەنەو. مەرۆ و لیترە بمینەرەو! لیترە تۆ
خۆت گەورەى خۆتیت...”

بەلام حەبەش، کە حەزى بەو قسەیه نەکرد، وتى، “یەحیا
بۆ خۆى بوو بە پیاویک و زانایەك، هاوئیشینی کەسانىکى
گەورەیه. لیى بگەرێ با خۆى پێگەى خۆى لە ژياندا
هەلبژیریت. تۆش هەلسە بیریك لە دەعوەتەكەى شەوى
پینجشەممە و میوانەكانت بکەرەو...”

“نىگەرانیى ناویت. بیرم لى کردوووەتەو. ئێو کەرەکانى
دەرەو بکەن و هیى مالهەش ئێمە دەیکەین. سەجادی
زاوامان و کاووس و خوشکەزاكانم بۆ خزمەتکردنى میوانەکان
دین. خەمت نەبیت، خوا کەریمە.”

ئەم لاوہ بہ ختباشہ

خاموش مہبہ، ئەی کورہ خوشگۆ و خوش مہرامہ کہ
بدوئی...

فەرشیان لە حەوشە کە راخستبوو. بە مہبەستی پیشوازیکردن
لە گەورەپیاوان و مامۆستایان، ئەو ھەیوانەیان پازاندبوو،
کە پووہ و قیلە بوو و کەمیک لە حەوشە کە بەرزتر بوو.
ھەندئ چراشیان لەم گۆشە و ئەو گۆشە دانابوو، تا
شونە کە رووناکتر بێت.

خۆر ئاوا بوو و میوانەکان یەکە یەکە ھاتن؛ میر و
خزمەتکارەکانی، خواجە عوبید و عەبدولپەرھمان و چەند
زانایەکی ئایینی تر و...

تریفە ی مانگە کە بە شیوہیەکی دلپەزین شەقلێکی پۆحیی
بە شەوہ کە بەخشیبوو و پەونەقێکی تری بەو حەوشە یە
دابوو، کە سیخناخ بوو لە میوانە ئازیزەکانی سوھرەوہردی.
حەبەش سەرقالی پیشوازیکردن بوو لە میوانەکان.
خواجە عوبید بانگی کرد و وتی، "برا، خودا بەرەکەت بدات
و ھەمیشە سفەرت بۆ بۆنە ی پیروژ پازاوہ بێت. ئە یەحیا
کوا؟ دەمانەوئ ببینین!"

حەبەش بە دابونەریتی خۆیانەوہ پابەند بوو و شەرمی
دەکرد کورە کە ی پیشانی میوانەکان بدات، بەلام عەبدولپەرھمان

لهو کاته‌دا یه‌حیا‌ی لای به‌شی چه‌پی هه‌وشه‌که‌وه بینی و بانگی کرد، "یه‌حیا! یه‌حیا!"

یه‌حیا نزیک بووه و له‌گه‌ل گه‌وره‌کاندا ماچومووچ و ته‌وقه‌ی کرد و ده‌ستی شیخانی به‌ته‌مه‌ن، خواجه عوبید و ماموستا عه‌بدولر‌ه‌حمانی ماچ کرد. خواجه عوبید وتی، "عه‌بدولر‌ه‌حمان، ده‌بی قه‌دری تو بزانی. قوتاییه‌کی چه‌ند باشت په‌روه‌رده کردووه!"

"قوربان، ئه‌وه هه‌مووی هه‌ول و ته‌قللای خوی بووه."

یه‌حیا به‌شهرمیکه‌وه سه‌ری دانه‌واندبوو. خواجه عوبید پرسیی، "باشه کوپم، ئیستا بالت لی پوا یان نا؟"

یه‌حیا ئه‌و خه‌ونه‌ی جارانی خوی بیر که‌وته‌وه، که داوای له‌خواجه کردبوو، تا بوی لیک بداته‌وه و له‌وه‌لامدا وتی، "نا! نازانم."

میر بارام، که میری سوهره‌وه‌رد بوو، ویستی سه‌باره‌ت به‌خویندنه‌که‌ی یه‌حیا و ئاستی زانستی له‌ئسفه‌هان پرسیار لی بکات، به‌لام عه‌بدولر‌ه‌حمان ئاماژه‌ی بو میوانه‌کان کرد و داوای کرد ئه‌و باسه‌بخریته پاش پویشتنی ئه‌وان.

به‌تلکی شه‌و پویی و عه‌بدولر‌ه‌حمان سوپاسی میوانه‌کانی کرد و کو‌تاییی بونه‌که‌ی راگه‌یانند. پیاوه‌کانیش یه‌که‌یه‌که‌ ته‌وقه‌یان له‌گه‌ل حه‌به‌ش کرد و مالتا‌وا‌ییان کرد.

هه‌وشه‌که‌ میوانیکی ئه‌وتوی لی نه‌مابوو و یه‌حیا سه‌ری دانه‌واندبوو و له‌سه‌ر داوای گه‌وره‌کان، به‌ته‌ما بوو بکه‌و‌یته‌ باس و قسه‌! دایکیشی، که چاوه‌رپی ئه‌و دیمه‌نه‌ بوو، ده‌ستی هانیه‌ی گرت و چوونه‌ ژووره‌وه، تا له‌ویوه‌ گوی بو قسه‌کانی یه‌حیا شل بکه‌ن.

الحمد لله و لله الخلق و الأمر و الصلاة و السلام على جميع الأنبياء و...

"... قال الله في كتابه الكريم، «فأما بنعمة ربك فحدث...» من كه به‌نده‌یه‌کی ئومه‌ته‌که‌ی موحه‌ممهدم (د. خ)، هه‌ست به‌به‌خته‌وه‌رییه‌کی گه‌وره‌ده‌که‌م، که خوای میهره‌بان له‌نیو هه‌موو شته‌دلرفینه‌کاندا، زانست و دانایی له‌لا جوان و خۆشه‌ویست کردم. سوپاسی خوا ده‌که‌م بو ئه‌م به‌خششی و هه‌روه‌ها هیی باوک و دایکیشم، که له‌م ریته‌دا هاوکارییان کردم و در‌یخیان ده‌ره‌قم نه‌کرد. ئینجا هیی ماموستای ر‌پیشانده‌رم، ماموستا عه‌بدولر‌ه‌حمان، خوا بیپاریزیت و هیی هه‌موو ئه‌و گه‌وره‌و به‌پیزانه‌ی به‌ئاماده‌بوونیان ره‌ونه‌قیان به‌م کو‌ره‌به‌خشویه. به‌پیزینه‌! من له‌گه‌ل خواجه بو‌به‌کر چووم بو ئه‌سفه‌هان، جه‌نابی پیاویکی میهره‌بان و گه‌وره‌یه. به‌و ئومیده‌ی خوا سه‌بووری پی بیه‌خشیت له‌و به‌لایه‌ی به‌سه‌ری هاتووه و هه‌قی خۆیه‌تی لی‌رده‌ئا‌ماژه‌ به‌چاکیه‌کانی هاو‌پ‌ئ ئه‌سفه‌هانییه‌که‌شی بده‌ین، واته‌خواجه موختار.

"من له‌م هه‌واره‌ی خۆمانه‌وه، پویشتم له‌کاتیکدا له‌خه‌رمانی زانستی زانایانی ئه‌م دیاره، واته‌جه‌نابیکی وه‌ک ماموستا عه‌بدولر‌ه‌حمان، به‌هره‌مند بووم و تویشووی سه‌فرم هه‌لگرتبوو، هه‌روه‌ها له‌زانایانی مه‌راغه‌ش. له‌ئسفه‌هان ده‌ستم دایه‌خویندنی ئه‌ده‌ب، که‌لام، بیروباوه‌ره‌کان، ته‌فسیر، مه‌نتیق و ماتماتیک و زانسته‌کانی سروشت و لاهوت. شه‌وانه‌ ژور که‌م ده‌نوستم، به‌پوژیش، هه‌ر له‌خویندن و ته‌قللادا بووم. هیچ ده‌رفه‌تیکم له‌ده‌ست خۆم نه‌ده‌دا و هه‌ر

زانايەكى گەورەم بېيىيايە، لە كۆلى نەدەبوومەو، تا لەسەر دەستى شت فېر دەبووم. ئەو بوو، چوار سال خويندەم بە دوو سال بېرى و مامۇستاكەم لىم قايىل بوون. ئىستا رېگەكە دەزانم، بەلام هېشتا نەمبېرەو. دەبى بېرىم، چىي دى ئەسفەهان و ئەلامدەرەوئى من نىيە. دەمەوئى پوو بەكمە شوئىنى تر و ولاتى تر. دەمەوئى لە زانستى مامۇستايانى ئەو سەرزەمىنانەى ترىش بەهرەمەند بېم و بەرەو بەركەمالى بچم. نازانم و سەرم سووپ ماوئە لەوئى بۆچى بەرەم و تەقەللاكانى كەسانىكى گەورەى وەكوو ئىبنو سىنا و فارابى و غەزالى و ئەبولخەسەنى ئەشعەرى، كە بىتوچان تەمەنيان لەم رېئەدا تەرخان كرد، تىنووتىم ناشكىتت. تىنووتىيەكى لەرادەبەدەر و سەيرىم بۆ مەعريفە هەيە. دەچم بۆ مەراغە، يان هەرشوئىنىكى تر، كە سەرچاوەى زانين بن. ئەوئى بېرى لى نەكەمەو، سەرودە و سامان و پلەوپايە و ژن و منالە. هەست دەكەم ئەمانە دەبنە كۆت و لە جوولەم دەخەن. بۆ ساتىك چىيە، سەرودەم نىيە. تىنووتى بۆ زانين و گېرى حەزىك بۆ گەران، وا لەناو دلمدا! بارەكەشى كۆلىك ككتىبە. ونبوويەك هەيە، كە دەبى بەدوايدا بگەرىم و لەم رېئەشدا هېچ شتىك ناتوانى بەرم لى بگريت، مەگەر تىغى ئەجەل يان شمشىرى جەهل و ئىرەيى.

”سەبارەت بە ئەسفەهانىش، خەلكەكەى زۆر دەمارگير و دىندارن، كە بەردەوام نىگەرانى سەبىنى ئەم شارەن. ئەو شارەى مىرانى ولاتانى تر، چەندەها حىكايەتيان سەبارەت بە گەنجى فەرمانرەواكانى و جوانى ژنەكانى دروست كردووە و بەردەوام چاوى تەمەنيان تى بېرەو، هەموو رۆژىك لە خۆرەلەت و خۆرئاواوە پەيامىك دەگاتە ئەوئى. زانايانى

شارەكەش، وەكوو خەلكە عەوامەكەى، بىرتەسك و كورتىين. وەك وىرد و زكر، ئاسەوارەكانى پىشيانانى خويان دووبارە دەكەنەو. دژايەتى هەموو جۆرە داھىيان و جوولەيەكى نوئ دەكەن. تەحەممولى پرسىارىك ناكەن، سنوورى دەستوورى باو و نەريت تىپەرىنيت. لە هەموو شوئىنىك بانگەشە بۆ تەسلىمبوون و قايىلبوون دەكرى و ئامۇزگارىي خەلك دەكەن، بىدەنگ بېن و ملەچى ئەو دەستوورانە بېن. ئاسۆكان داخراون، هزر و راكان بىتوولەن و دلەكان ماتومەلوولن. نازانم، لەوانەيە هەقيان بىت كە وەهان. بەلام من دەچم بۆ مەراغە. بەو هيوايەى لەوئى ئەو گرتەم نەبىت! رەنگە رۆژىك لە پۆزان بچمەو بۆ ئەسفەهان و رەنگە...! بەلام هەرگىز ئەم شارەم لەياد ناچىت و بۆى دىمەو! بېوورن! هەست و سۆزم بوونە مايەى درىژەدان بە قسەكانم!...

و السلام عليكم و رحمة الله و بركاته.

يەحيا بىدەنگ بوو، دەستى پىزى خستە سەر سنگى و چووە لای خوارووى هەيوانەكە دانىشت. خواجه عوبىد سەرىكى لەقاند و وتى، ”حەبەش، بەراستى پىرۆزبايىت لى دەكەم. چىي تر يەحيا كورى تۆ نىيە! بەلكوو كورى هەموو مەرقەكانە! لىي گەرى بەلكوو بە شتىك بگات و بىگومان ئاسەوار و بەرەنجامى هزر و تىفكرىنەكانىشى، دەبىتە مولكى هەموو مەرقەكان. ئىمامى شافىعى و ئەشعەرى و غەزالى، لە نمونەى ئەو جۆرە كەسانەن، هەروەها كورەكەى تۆش... لەبەر ئەو، هەرگىز پىي لى مەگرن. وازى لى بىنن، بۆ كوئ دەچىت، با بچىت.“

میر بارام به شپرزهییه که وه ههلسا و به حه بهشی وت،
 ”ئه م به پیزانه کورده که ت تووشی گاشه یه ک ده که ن. ئاگات
 لیتی بیت. ئه و قسانه ی ئه و ده یانکات، جگه له په شیمانی و
 دهرده سهری، هیچی تریان لی سهوز نابیت. پیتی بللی با
 ئاگای له خوئی بیت. حه یفه، گه نجه! خوا حافیز و مالتان ئاوا
 بیت.“

عه بدولر حمان هه لی دایی، ”سو پاس بۆ خوا، به ته مه ن
 گه نجه، به لام به ئه قل گه وره یه. نیگه ران مه به و ئه م لاوه
 به ختباشه بده ره ده ست خوا و ئه و باشتین پاسه وانه.“
 میوانه کان هه موو پویشتن و خه میکی قورسیان دوا ی
 خو یان جی هیشته. دایکی یه حیا لای هانیه وه به ره و لای
 حه بهش چوو و وتی، ”چی به خوشکه که م بلیم؟ ئه ی چی
 له هانیه بکه م؟“

حه بهش، که خه م دای گرتبوو و بیر ی ده کرده وه، وتی،
 ”من چی بکه م؟ ده توانم پیتی لی بگرم نه پروات؟“

گه ران به دوا ی خدر دا

پیم بلین کن پرکیشی ئه کا، هاو پریان
 بیتته هاو ده می بیکه س و یاری غه ریان؟
 مه گه ر خدر ی موباره ک پوژیک بیت
 به هیمه ته، ئه م پتییه والا کا بو مان

ئه و و بیده نگ ی و ده شتیکی پان و به رین، که بۆ برینی و
 گه یشتن به مه نزل، چه ند فرسه خیک پئ ما بوو. کو له باره که ی
 کتیب بوو و مه ره که به که شی بریتی بوو له وه هه نگا وه
 قایمانه ی به ره و خور ئاوا ده ینان. سو لئانیه ی جی هیشته بوو،
 هه روه ها زنجایش به کو لیک له و باس و گف تو گو یانه وه،
 که له گه ل زاناکانیدا ئه نجامی دا بوون و به ره و مه راغه ملی
 پتی گرتبووه به ر.

له نزیک پروو باری سپیدروده وه، بووه میوانی کابرایه کی
 دیهاتی، که شتیکی سه باره ت به ئه ده بیاتی پارس و عه ره ب
 ده زانی و تینووی زانیاری زیاتر بوو. که یفی به یه حیا
 هات. خانه خوئی به تامه زرۆیییه وه پرس یاری ده کرد و
 میوانه که شی وه لامی ده دایه وه. تا گه یشته ئه وه ی کابرای
 دیهاتی باسی ئیلاخی شیز و ئاته شکه ده سه یروسه مه ره کانی
 گرد، ”مه خابن، من چوو مه ته ته مه نه وه و وه رزی پاییزه و
 هه واکه ی سارده. کو تاییی به هار یان چله ی هاوین، کاتیکی

گونجاوه بۆ چوون بۆ ئه وئ. دوور نییه تا ئیستا به فر له وئ مابیت. به لام تۆ ڕینگه کهت له ویهیه، ده توانیت ماوهیه که له وئ بمیتیه وه..."

هه وایه کی پاییزی ده هات. زه ردیی خه زان دیمه نیکی تری به و دهشت و کتوه به خشیبوو. یه حیا، دواى ئه وه ی چه ند پۆژیک لای ئه و کابرا دتهاتییه مایه وه، به ئومیدی ئه وه ی هه رچی زووتره بگاته لای مامۆستایانی مه راغه، مالئاوایی له و کرد و چاوله پێی سبه یی بوو، تا به پێچه وانه ی بزواتی پاییزه وه، دواى به هاری سه وز و پشکووتووی دلی بکه ویت. دهنگی گه لای درهخته کان، ئاوازیکی دلنشینی له زه ینیدا دهخولقاند. ئه وهنده ی نه مابوو بگاته ئاواپییه که.

"برا، له سه ر خۆت! چاوه رێ بکه با پیکه وه برۆین."

یه حیا راوه ستا. پیریکی ته مه ن شه ست سال بوو. سلای لێ کرد و ته ویش وه لامی دایه وه، "وتم ته گه ر له کاره که تدا په له ت نه ییت، وا چاکتره پیکه وه ڕینگه که به یین. ڕێیه که درێژه و گه ر هاوه لیکت له گه لدا ییت، هه ست به دوورییه که ی ناکه ییت."

"په له م نییه، تا ئیواره بگه مه ئاواپییه که، باشه."

"تۆ لاییت و به م هه نگاوانه ته وه، تا ئیواره به پینچ ئاواپیش ده گه ییت. هه رچه ند هه ئه م ناوچه یه ئاوه دانه و ده توانیت له هه رکوی به وه ی، لا به دیت و پۆژی تیا بکه یته وه."

"که واته با بیینه هاوه لی ڕی."

دواى ئه وه ی چه ند هه نگاوکیان نا، کابرای پیر پووی کرده یه حیا و لیتی پرسى، "کوړم، تۆ له کوپوه هاتوویت و

بۆ کوئ ده رۆیت؟"

"له سوهره وه رده وه هاتووم و به ره و مه راغه ده چم."

"به چ نیازیک؟"

"به دواى زانست و حیکمه تدا وێلم، ئه ی تۆ؟"

ده ستی بۆ دوو کیو ڕاکیشا، یه کیکیان به رامبه ری بوو و

ئه وى تر له پشتیه وه:

"له و کتوه وه بۆ ئه و کتوه."

"مه به ست چیه؟"

"زیاره ت و ڕاز و نیاز و..."

یه حیا به سه رسووپمانه وه پرسى، "بۆ له وئ هه یچ

مه زاریکی لیه؟ یا..."

"نه خیر، ئه وئ شیزه. په رستگه یه کی دیرینی لیه، به

ئاته شکه ده ی ئازه گوشه سب ناسراوه."

"خه لکه که ی مه جووسن؟"

"هه موو، نا. زۆربه یان موسلمانن! هه ندی جووله که و

مه سیحی و مه جووسیشی به په رشوبلاوی لیه."

کابرای پیر قسه ی ده کرد و یه حیا لیتی ده روانی.

پوخساری بۆ ئه م ئاشنا بوو. له کوئ بینیبووی؟ شتیک

له مێشکیدا چه خماخه ی دا. هه ستی کرد په یی به شته که

بردیوو. ئه مه هه مان ئه و پیره یه، که له خه ونیدا شوینی

باله که ی تری پی نیشان دابوو.

به خۆشییه وه له به ر خۆیه وه وتی، "بال؟"

"وت چی؟ بال؟ یانی چی؟"

"بالێ فرین، فرینی ئینسان، بالێ ئینسان بۆ فرین."

کابرای پیر پیکه نی و وتی، "له و دیو ئه و که له وه

موغیک هه یه، ئینسان فیری پئوره سمه کانی ئازادی دهکات؛ پئورپسمی فرین، هه ندی جاریش ده لیت، فرین پیوستی به پهر و بال نییه و کرداره باشه کانی ئینسان، که ده بن به پهر و بالی.

یه حیا شاگه شکه بوو.

”من ده توانم ئه و بیینم؟“

”بۆچی نا! هه موو که سیک ده چیت بۆ لای، ته نانه ت موسولمانه کانیش. تا بلای پیاویکی به شکویه! دیده ی وه ک خور و دلی وه ک ده ریا، پاشماوه ی دانا و ئاوه زمه نده کانی پوژگاری کونه. ته واو میهره بانه. پیاویکه، پیی له زهمینه و سه ری له ئاسمان. ده بیینیت! زمان له وه سفیدا بیتوانایه.“ یه حیا هه ستی کرد ده ستیک له غه یبه وه ده پیاوینیت. ناگه هان پووی کرده قیله و سه ری بۆ سوچه برد. کابرای پیر به سه رسوورمانه وه له یه حیای پوانی. که هه ستایه وه، دووباره که و تنه وه ری.

لای نیوه رۆ گه یشتنه دم کانیاویک، که میک پشوویان دا و یه حیا نویژی نیوه رۆی کرد و ملی پتیان گرتوه بهر. یه حیا سه رنجی دا، که کابرای پیره بارسووکیه که ی ئه می به لاهه سه یر بوو. سه باره ت به و خوراکه که مه ی پیی بوو، وتی، ”ئه و بره سنجوو و نوکه ی له گیرفانمدا پیم مابوو، پاشماوه ی خواردنی شیوان بوو. هه زم به زورخوری نییه! چلیسی و نه و سنی، ئینسان له حه قیقه ته کان دوور ده خاته وه. من عه ودالی دوا ی زانستیکم له جوړیکی تر، نه ک له و جوړه ی ئه مړکه له ناو کوږ و کوږونه وه ی زانا ئایینییه کاندایاوه.“ کابرای پیر، که بیر ی هه ر لای موغه که بوو، وتی، ”پیاویکی

دانایه. ئومید ده که م کۆله باری پرسیاره کانت سووکت بکات. خه لکیکی زور بۆ به هره مه ندبوون له داناییه کانی، پوو له ده رگا که ی ده که ن. به و هیوا یه ی ده مه وخورنشین بییین.

”به لام تۆ ته مه نت هه یه و نابی له وه زیاتر ری ته ی بکه یت.“

”لاو، سه یری پواله تم مه که! کاری وه ها سه ختم کردوه له ژیانمدا، که ئه مه له چاویدا هه ر ه یچ نییه. به لام ئه وه ی پنم سه یره، ئه وه یه که تۆ زانایه کی موسلمانیت، چو ن هه ز ده که یت و ده ته وی پیه ونیدی زانستی له گه ل موغیکی زه رده شتیدا بیه ستیت؟“

یه حیا بزیه کی هاتی و وتی، ”پنغه مبه ری ئیمه، دروود و سلاوی خوا ی لی بیت، داوا ی لی کردووین به رده وام هه لوه دای زانست بین، ته نانه ت گه ر ئه و زانسته له چینیش بیت. مه به ست له و زانسته ش ئه حکامی دین نییه، که له ناو عه رب و عه جه مدا وه کوو یه ک هه ن. به لکوو هه ندی زانستی ترن، که ئیمه ومانان ده بی به ئیراده و شیلگیرییه وه پیی بگه ین. من قوتابییه کی موسلمانم و زانایه کی زه رده شتی ئه زموونیکی زور و فراوانی هه یه و ده توانم سوودی لی وه ر بگرم و لیتی به هره مه ند بيم. هه ر وه کوو ئیستا! تۆ پیاویکی زه رده شتیت و منیش ده بی ریگه ی گه یشتن به و پیاوه دانایه له تۆوه فیر بيم.“

کابرایه کی پیر، به زه رده خه نه یه که وه، سه ری په زامه ندیی بۆ له قاند و به خوشحالییه وه قسه کانی یه حیای په سه ند کرد و وتی، ”ئه وه نده مان نه ماوه بگه ینه شیز! مالی موغه که که میک له شیز نزیکتره. له ئاوا یه کدایه، تازه دروست

کراوه. ئیستا کەس لە شیز ناژی. فەرمانپەرەوا موسلمانەکان
هەموو دانیشتوووەکانی ئەوێیان پەرەگەندە و تارومار کرد.
با لای ئەو جۆگە ئاوەوە و چانێک بدەین.”
یەحیا قۆلی هەڵکرد، تا دەسنوێژ بگرێت و نوێژی عەسر
بکات.

تا بارەگای پیری موغان

گەر پیری موغان بوو بە مورشیدی ئێمە، چ باک
چون هیچ سەرێک نییه خالی لە سپری خودایی

دیمەنی زەردەپەرە پاییز بەسەر دامینی کێوەکانی ئەو
دەقەرەوه، کە وەکوو کۆپارە و شتر شانیان بە شانی
یەکەوه دابوو، لە چاوی یەحیادا جیلوویەکی تری هەبوو.
پیرە وتی، ”زۆرمان نەماوە بۆ شیز. ئەمشەو لەم دییه
دەمینێهوه. پێگەوبان جێی متمانە نییه، هەرچەندە ئێمە
هیچمان پێ نییه تا بترسین، بەلام ئێنسان هەر ئاگای
لە خۆی بێت باشە. ئەو چوار دە مالهێ دەکەوێ بەشی
خۆرەلاتەوه، هێی زەردەشتییەکان و ئەو حەفتا خانووەش
کە دەکەوێ خۆرئاواوه، هێی موسلمانەکان. موغەکەش
ژووریکێ هەیه، کە دەرگای بە پووی هەموو کەسیکدا
ئاوەلایه. ئێتر خۆت کویت پێ خۆشه، دەتوانیت لەوی
بەسێتێهوه.”

”ئەگەر بێتەزا کەتی نەبێت، پێش هەموو شتێک، دەمەوی
بچم سەردانی ئەو موغە بکەم و ئێتر دواي ئەوه، گرنگ نییه
لە کوێ دەمینێهوه. لە کەلاوەدا، یان خشتیک بکەم سەرینم
و پۆژ بکەمەوه.”

هێشتا دنیا تەواو تاریک نەبووبوو، کە گەیشتنە دییه کە

و یه کسه به ره مالی موغه که چوون. خزمه تکاره که بۆ ژووره وهی بردن.

له ناوه راستی ژووره که دا ئاگرێک کرابۆوه و پیاویکی سپیپۆش، که زونناریکی له که مه به ستبوو، ردینیکی سپیی به فرینی درێژی بهر دابۆوه و ههردوو لاجانگه سپییه که شی که وتبوونه سهه شانه کانی، به دوو چاوی گه وره و ته ویلیکی به رزه وه، له بهر پووناکیی ئاگره که دا دانیشتبوو و خه ریکی خویندنه وه بوو. وهختی چاوی به وان که وت، ده سنووسه که ی دانا و وهلامی سلای تازه هاتووانی دایه وه و ئاماژه ی بۆ کردن، که دابنیشن.

به زمانی کوردی که وته قسه کردن و یه حیاش، که به بنه چه کورده، به مه زیاتر خرۆشا و شهیداتر بوو. ههستی ده کرد گه یشتوو به کانیه کی به خوڕ و ده یویست تا زووه، تینووتیه که ی خۆی پی بشکینیت. موغه که پرسیی، "هیچتان خواردوو؟"

پیره وتی، "نه خیر، نه وهنده نابیت، گه یشتووینه ته ئیره و دوا ی ئهم دیداره ی ئیوه، ده چین شیو ده خۆین و پشوو ده دهین."

"که مێک کونجی و گه نمی برژاومان هیه له گه ل تۆزێک شیردا، پی قاییل بن."

ئینجا ئاماژه ی بۆ خزمه تکاره که کرد، تا بیانبات بۆ ژووری رپیواران و له وی خزمه تیان بکات.

یه حیا خۆی پی رانه گیرا و وتی، "هه ندی پرسیارم له به ریزتان هیه."

موغی میهره بان له وه لامدا وتی، "به سهه چاو. به لام

نه مشه و نا. سبهینی دوا ی به رچای، له خزمه تتاندا ده بم. هه ر لیره و لای ئهم ئاگره وه."

پاشان پووی کرده خزمه تکاره که و وتی، "به رچاییه که شیانت له بیر نه چیت. شیر و نانی تازه ی جۆ."

یه حیا و هاوه له ریکه ی رۆیشتن، تا شه و له وی به سینه وه.

خهونیکی دی

بهیانی باشی کرد بولبول، له کویت ساقیا، دهی هه لسه
چون جهنجالی کردووه سهرم، خه یالی خهونی دویشهوم

ئاگره که بلیسهی دهسهند، شادیبهخش و فریودهر، سهمای
دهکرد، وهک ژنانی جادووگهر، به شیوهیهکی سیحراوی
لوولی دهخوارد! ئاگره که و گره سهرگهشتهکانی، ئهفسوونیکی
جاویدانی، شهپۆلیک له نوور، بلیسهکان سهراپا نهینی بوون و
ئیلهامبهخش، لهو چهشنه کیوی تووری مووسای هینابووه
جۆشوخرۆش. له ههموو جیهک ئاگر بوو و دل و دیدهی له
سهرسامیهکی ئاشنادا نوقم دهکرد.

ئهو بهدوای بلیسهکاندا دهفری، نه دهیزانی خهو چیه
و نه بیداری. ئای که دلرفینه، وهختی له چاوانتدا گر له
تینوویتی هه لکشانیکی داخ بهر ئهدهن.

بالی لیک دهدا، میترگبه میترگ، کیوبهکیو تا تووری سینا!
ئهوه یه حیا بوو بهدوای ئاگریکدا رای دهکرد، که ئاشیفتهی
کردبوو! سواری ئاگره که بووبوو و پهشمهی ئهسپه
سهرکیشهکی، خه یالی به دهسته وه گرتبوو و قهلهمبازی
دهدا. نهیده زانی خهون دهبینیت یان بیداره! سهرهنجام، له
دامینی یالیکدا دانیشیت، بایهوانی هزری هه لکرد و کهشتی
بوونی دایه دهست بای سهبا و به ههسهرهتی میراتی

درهوشانه و دهیه کی خوسره وییانه وه، له دووری دهروانی.
 فهرهیدوون، پیره ی که هاوهلی پئی یه حیا بوو، له
 تاوی زیارتهی ئاته شگه که، له هه موو پوژیک زووتر له
 خه وه لسابوو. خویندنی یه که له دوا یه کی که له شیره کانی
 دئ، هه والی هاتنی سپنده یان پئی دابوو. یه حیا له ژووره وه
 نه بوو. چوو هه وشه که. ئاسمان له تاریکپوونی شیرئاسای
 دهمه و به یاندا و به جریوهی ئه ستیره کانی وه، سه رشار بوو له
 سرووش و ئیلهام.

ته ماشای ئه ملا و ئه ولای کرد، ئاسه واری یه حیا نه بوو.
 به ترسه وه له خانووه که چوو ده ری. له ولای ده شته که وه و
 له دامینی یاله که دا، سیبه ریکی بینی، هه لکوور مابوو. بیگومان
 یه حیا بوو. خیرا خو ی گه یانده لای.

”ئه وه له کویت، لاو؟ هیتا کارپوهی نه داوه، له کی
 هه لاتوویت؟ هه واکه جاری ژه هراوییه.“

بالا پو شه که ی خو ی دا به سه ر شانه کانی یه حیا دا. یه حیا به
 شه رمیکه وه وتی، ”به یانیت باش. شیرزه بووم، فهرهیدوون!
 بمبه خشه! خه ونیکی خو ش ئاشیفته ی کردم و خرۆشاندمی.
 نه مویست نارحه تته بکه م، بویه هاتمه ده ری.“

”خه ون؟ خه ونی چی؟“

”خه ونیکی خو ش بوو. ئاگریک بوو، بلێسه ی ده سه ند،
 به شتیه ده یه کی هۆقییانه و خرۆشینه رانه. موغه که م بینی، لای
 ئاگره که وه وه ستابوو. ده توت پاسه وانی ئاگره که ده کات و
 نزای ده کرد. پرووی کرده من و پئی وتم، ’باله که ی ترت له لای
 منه. من په گی باله که ی ترت له سه ر شانت ده روینم. پاش
 ماوه یه که ده رویت و ئیتر به و زووانه ده توانیت به ریت.“ لئی

نزیک بوومه وه. له دووتویی ئه و کتیبه دا که به ده ستیییه وه
 بوو، چله زهیتوونیکی ده ر هینا و خسته سه ر شانم. هینده ی
 پئی نه چوو، چه که ره ی کرد و روا. گه وره تر بوو و توانیم
 به ریم. فریم! ئاسمان له ژیر باله کاندای شه پۆلی ده دا و زه ویش
 له خوار پییه کانه وه بوو. له خو شییاندا هاوارم کرد و له
 خه و به ئاگا هاتمه وه. فهرهیدوون، من ده بی سوپاسگوزاری
 ئو بم، که منت بۆ ئیره هینا! هه میشه مه منونتم و مایه ی
 ستاییشی منیت.“

”کوړم، ئه وه به ختی بیدار و ناخی پاک ی خو ته، که لیت
 ئاگره ی ئارام بیت. هیوادارم به مه به ست و مرادی خو ت
 به گیت. من له تو دا نیشانه ی به ختباشی ده بینم. جه خار، که
 بازاری زانین بییره وه و به ده گمه ن که سانیک ده بینن، وه کوو
 ئو به دوا ی فریندا عه ودال بن.“

یه حیا ده سنوژی گرتبوو، نوژی کرد و پاشان خه ریکی
 خویندنه وه ی قورئان بوو. هه نگینی له کن فهرهیدوونه وه
 دانیشته. خزمه تکاره که به چه ند نانیکی جو و دوو جام
 شیره وه هات بۆ لایان.

”فهرموون، دوا ی نانخواردن، سه روه رم چاوه رپتان
 ده کات.“

دنیا پرووناک بوو بووه. خو ر که وتبوو. هه ردو وکیان
 که وتنه ری. یه حیا بۆ یه که م جار هه ستی به بیقه رارییه کی
 ئاناسایی کرد له ناخیدا. تا ئه و کاته و له زور بۆنه دا،
 رووبه پرووی که لی میر و پیای گه وره و زانا بوو بووه، به بی
 ئه وه ی هه رگیز هه ستیکی وا دای به گریته. ئه م حاله ته ی نه
 ترس بوو و نه بیئو قره ییه کی ئاسایی، به لکوو شتیکی تر

بوو. ئەم ههستهی نه له ههستی بیئارامیی دایکێک دهچوو
بۆ بینینی منالهکهی و نه ههستی پهعیهتیک، وهختی دهچنه
لای فهرمانرهواکهیان.

نهیدهزانی چ نهینییهک له دیداری ئەم موغه بیئه نوایه دا
خۆی ههشار داوه، وا بهو ئەندازهیه ئەمی سهراسیمه
کردوو. خۆیشی سهری له مه دهر نه دهکرد.

فهرهیدوون ههستی کرد پوخسار و جووله و بیدهنگی
و قسهکانی یه حیا ئاسایی نین. له وه دهچوو بلهرزێ و
دانه جیره ی بیت و توانای په یقینی نه ماییت. له کاتیکدا چوونه
ناو هه وشه ی مالی موغه که وه، لێ پرسی، "چیت، یه حیا؟ بۆ
وا نیگه رانیت؟"

یه حیا به دهستی وهلامی دایه وه، که "مه پرسه!"
خزمه تکاره که پیش ئەوان خۆی کرد به ژووردا و پاش
تاوێک، گه رایه وه و پیتی وتن، "فهرموون!"
فهرهیدوون و یه حیا چوونه لای موغه که. ههر که موغه که
ههستایه سه ر پێ، یه حیا، که چهند ههنگاوێک لێیه وه دوور
بوو، وهک لاشه یه کی بیگیان کهوته سه ر ئهرزه که.

فهرهیدوون زۆر ترسا و باوهشی به یه حیا دا کرد.
خزمه تکاره که به په له ئاوی هینا و کردی به دهموچاویدا.
موغه که، که له شوینی خۆیدا دانیشتبۆوه، وتی، "وازی لێ
بیتن. ئەوهنده ههستیاره، له پهگهزی ئینسانی ئەم سهردهمه
ناچیت. ئینسانی له م جوهر زۆر ناژی! بۆ منیش پروداوێکی
سهیره، که هه لگه وتوویه کی وا پێ دهخاته کولبه که مه وه.
هه موو دوینێ شهو ئەو له خهون و خه یالی مندا بووه. ئیتر
ئوه بوو، ئاشو زهردهشت هاته خهونم و رای سپاردم، که

ئاگام لێی بیت و ههندی شتی تریشی پێ وتم، که ناتوانم
به ئیوه ی بلیم.

یه حیا ورده ورده هاته وه هۆش خۆی. ته ماشایه کی
چوارده وری خۆی کرد و دهستی کرد به گریان. فهرهیدوونیش
خۆی پێ نه گیرا و گریا. موغه که به بی ئه وه ی ههستیت،
یه حیا ی بانگ کرده لای خۆیه وه، "وه ره، وه ره ئیره! وه ره لای
وه جاخه که وه، لای من و ئاگره که وه!"

یه حیا به ریزه وه چوو و لهو شوینده دا دانیشیت، که
موغه که پیتی وتبوو. سه ری دانه واندبوو و بیدهنگ بوو.
موغه که وتی، "تۆ لای من گه لی ئازیز و هیژایت. تا که ی
هه ز بکه یت، ده توانیت لیره بمینیه وه. من گه لی قسه م هه ن
له گه ل تۆ. هه لبه ته ده بی ئاگات له کار و وانه کانیشیت بیت.
تا هه و سارد نه بووه و به فریکی ئه ستوور نه باریوه، ده بی
خوت بگه یه نیه مه راغه، ئەگینا له به فر و کرپوه ی زستاندا،
هاتوچۆ له م دهقه رده مه حاله. ئیستاش ئەگه ر ئاماده یت، با
هیدی هیدی به ره و په رستگه که بچین. عاده ته ن که سانیک ی
تیش، له دوور و نزیکه وه، بۆ ئیره دین و ده بی بیانینم."
خزمه تکاره که گویدرێژیک ی هینا. موغه که به زهحمه ت
سواری بوو و کهوته پێ. دهستی خستبووه سه ر شانی
یه حیا و به کاوه خۆ قسه ی له گه ل ده کرد، "که لیره تپیه ریین،
که میک له ولاتره وه شیز ده بینیت. ئیستا سارد و کپ و
هامۆش و خالییه له دانیشتووان و سه ردانکه ران! کوپم!
له گه ر پینج سه ده له مه و به ر لیره دا بوویتایه، شتیکی تهر
ده بینێ. ناوچه یه کی ئاوه دان، پر له رابه ری پۆحی و
سروودخوان و ئەوانه ی له کونج و قوژبنه کانی هه موو دنیاوه

بۆ زیارەتی ئێره دەهاتن. چەندەها پادشا و میرت دەبینی، بە خۆیان و دیاری و خزمەتکار و دەسپێوەندەوه بۆ نەزر و پیرۆزی پووین لێره دەکرد. کوپم! گەورەپیاوانی وا دەهاتن بۆ ئەم سەرزمینە، کە لە مەزنیدا، چاوی پۆژگار، کەمی وەکوو ئەوانی دیوه. کەسانێکی گەورە وەکوو بوزورگمپەر و جاماسپ.

نەیتوانی قسەکانی تەواو بکات. قوڵپی گریان گەرووی گرت. شتیک لە چاوەکانیدا جۆشی دەدا. یەحیا سەری دانەواندبوو و هیچی نەدەوت. دواي کەمیک، موعە کە دەستی بۆ شوێنیک درێژ کرد و وتی، "ئەوئ شیزە! ئاتەشکە دەی ئازەرگوشەسپ، ئیستا بوو بە وێرانە، وێرانە، وێرانە..." نەیتوانی زیاتر بڵێت، گریان پێی پێ نەدەدا. هەموو بێدەنگ بوون. کەمیک لە ولاترەوه و لە کۆتایی وێجەزاریکدا، شووراکە شیز دەبینرا. موعە کە لە گوێدریژە کە دابەزی. دەبویست ئەو ماوێیە ماو، بە پێ بیپرێت. یەحیا دەستی دابوو بنبالی و لەسەر خۆ هەنگاویان دەنا. لە ژێر لێووه شتێکی دەوتەوه. لە ئاتەشکە دەکە نزیک بوونەوه، ساختومانێکی مەزن، کە پوو لە وێرانی بوو. سالانێکی زۆر بوو موریدان و باوەرداران پەرتەوازه بووبوون و پەرسنگە کە لەو سەرچاوەی داها تەبێش بووبوو، کە لە نەزر و دیاریی شاکانەوه لێی بەهرەمەند بوو.

شوورایەکی بەرز چوار دەوری ئاتەشکە دەکە ی دابوو، کە لە گاشە بەردی تاشراو دروست کرابوو. تاق و بورجە بەرز و دەروازە گەورەکانی، شکۆ و مەزنییەکی تاییه تییان بە ئاتەشکە دەکە دابوو. دەریاچە یەکی شیۆه هێلکەیی، دیمەنی

خەسارە گەورە کە ی تەواو کردبوو. ئاوێکی سازگار لە دوولای دەریاچە کە وه دەهات، کە هەمیشە بەخوڕ بوون. پینای پەرسنگە کە و ئاتەشکە دەکە، بە گومەزه جوان و هیلالییە زیوینە کە یه وه و بە میحراب و وه جاج و ئاگردان و سەرسەرایی میوانەکان و مووبە قەکانیە وه، پیکهاتە یەکی بەشکو و دلرفین بوو، کە لە سالی ٦٢٧ ی زاینیدا و لە هێرشە کە ی هیراکلیۆسی ئیمپراتۆری بیزانسیدا، زیانێکی زۆری لی کەوت و گەنجینە ی بەلگەنامە و نووسراوەکانی یان تالان کرا، یان سووتینران.

رێگە یەکی درێژ بوو، بەلام دەتوت ئەم موعە حیسابی مزی هەنگاوەکانی دەکرد. لای شوورای ئاتەشکە دەکە وه کەسانیک بۆ پیشوازیی هاتن و دەوریان دا.

دەلێن ئاگری هەرچی ئاتەشکە دەکانی ئێرانە، لێرە وه براون. داگیرکەرانی دژ بە ئایینی زەردەشتیش بۆ کوژاندنە وه ی ئەم ئاگرە، هەول و تەقەلایەکی زۆریان داوه، بەلام هەرگیز لە توانایاندا نەبووه گری ئەم ئاگرە کپ بکەنە وه. دەلێن ئاگری پیرۆز و هەمیشە هەلایساوی ئەم ئاتەشکە دەیه، قەت خۆلە میشی دواي خۆی جێ نەهێشتوو.

خەلکی ئەم دەورووبەرە باوەریان وایه، کە ئەم ساختومانە تەلیسماییە و هیلالی زیوینی سەر گومەزی ئاتەشکە دەکەشی، نیشانه ی ئەو تەلیسمایە. هەمیشە هەولێ دوژمنان بۆ داگیرکردنی ئەم ئاتەشکە دەیه، شکستی هیناوه. ئەوان بە مەنجه نیقی گەوره بەردیان تی دەگرت، بەلام بەردەکان یان دەکەوتتە ناو دەریاچە کە وه، یاخود ئەو دیوی شووراکە وه. هەروەها دەلێن، کاتی حەزەرەتی عیسا لە دایک

بوو، نۆردراوھەكانى پادشاي ئىران بۇ پىرۋىزبايى چوون
بۇ بەيتول لەحم و ديارىيەكانى پادشاي ئىرانىيان پىشكەش
بە دايكى ئەم پەيامبەرەي خودا كىردووه، مريەمى دايكى
عيساش، توورەكەيەك خۆلى داوئەتتى.

نۆردراوھەكانى پادشا وتوويانە، كە مريەم پىتى وتوون،
”ئەم خۆلە زۆر پىرۋىزە و لە شوپىنى لەدايكبوونى مەسىحەو
لەگەل خۆمدا ھىتامە، بۆيە بىپارىزن و قەدرى بزائن.“ بە
فەرمانى شا، ئەو خۆلە پىرۋىزەيان ھىتاوہ بۇ ئەم شوپىنە و
لەو پۆژە بەدواوہ، شەوانە لەم ناوہدا پووناكىيەكى زۆر و
سەرسامكەر بىنراوہ و ئەم ساختومانەش بەو بۆنەيەوہ لىرەدا
بىنا كراوہ. بەلىن، ئىرە ئاتەشكەدەي ھەمىشە داگىرساوى
شيزە، كە بەردەوام پووناكى و گەرمىي بۇ مەملەكەتەكانى
تر ناردووه و پۆحى فەرمانپروايانى بە سەفا و خۇپارىزى
و دادپەرۋەرى پازاندۆتەوہ.

لە ساي فراوانىيى زانين و پووناكىي پۆژگارى
ئاھورايىيەوہ بوو، كە لە ھەرجىيەك سىرووش دەبىنرا. لەناو
دلتاندا ئاگرى عەشق بكنەوہ! بچنە سەروو زەوييەوہ. بە
پووناكى دەسنوئىژ بگرن و نوئىژى نوور بخوئىن، تا نوورانى
بن و لە تاريكى پزگارتان بىيىت.

جەنابى پىرى موغان

حافظ! جەنابى پىرى موغان دالەدى وەفايە
دەرسى حەدىسى عەشق لاي ئەو بخوئىنە و بىيسە

دونيایەكى پىرخروش بوو و بلىسەكانى ئاگرەكە وانەي
ھەلەكشانىان دەوتەوہ. نزا و پەرسىتى موغ و موغە بچووكەكان
و پىاوان و ژنان، لەنىو بىگەردىيى زانين و پاكژىدا، جىلوہيەكى
ترى ھەبوو. ئەمىش كە تاقە موسلمانى ئەم دىمەنە شكۆدارە
بوو، لە سووچىكدا دانىشتبوو و لە پاكبوونەوہى پۆحى
خەلكى ئەم سەرزەمىنە ئاھورايىيەي دەروانى.

موغەكە، دواي نزاكردن، ھاتە لاي. دەستى گرت و لەگەل
خۆيدا بردى. بە دالانىكدا پۆيشىتن، لە كۆتايىيى دالانەكەدا
ژوورىك ھەبوو، لەوئى بەرامبەر بەيەك دانىشتن. موغەكە،
كە لىتى ورد دەبوو، جارىك وەكوو ئاشنايەك دەيىنى و
جاريكى دى وەك بىگانەيەك. ئەو نە ئاشنا بوو و نە بىگانە!
موسلمانىك بوو، لە ئاتەشگەي موغەكاندا. پووى كىردە يەحيا
و پىتى وت، ”نازانم كىيىت، لەكوئوہ ھاتوويت و بۇ كوئ
دەچىت، بەلام بەبى ئەوہى بزائم بۇ، خۆشم دەويىت. چەند
شەويك بەر لە ھاتنت بۇ ئىرە، ھەزەرەتى زەردەشت ھاتە

خهونم. سهبارت به تو رای سپاردم و وتی «فهرپیک» لهو لاوه دا ههیه، که بهم زووانه پهروباللی لی دهرویت و بهرهو دنیای بال دهفریت. من له خزمهتی تودام و چهند لیتره بمینیتیه وه، میوانی ئهم ئاتهشکه دهیهیت. منیش لیتره دهیمتمه وه و ههرچییهکت بویت و بتوانم، قسهی لهسهر دهکهین.

یهحیا، له ئاست ئهو ههموو میهره بانیه دا، دهیتوانی چی بلیت؟ ئهو کهشه رۆحیهی بالی بهسهر ئهو نیوه دا کیشابوو، ئهوی بیخود کردبوو. به شهرمیکه وه له ئاستی ئهو میهره بانیه زوردها وتی، «من قوتابییه کی لاوم. ههندی وانهی کهمم خویندوو، ئهدهبیاتی عهره ب، مهنتیق، کهلام و فلهسهفهی سروشتی و لاهوت و ماتماتیک و بریک فیهقه و تهفسیر. بهلام ههموو ئهوانهی خویندوو من، میان قاییل نه کردوو. راسته من لاوم و له سهرهتای ژیان و کاردام، بهلام قهواره ی ئهو زانیه به جوریک نابینم، که سالانیک بۆ فیربوونیان تهرخان بکه م. بۆ نمونه، مهنتیق کۆمه لیک مهسهله ی سنوورداری گرتوته خۆ و پهیرهوی له ههندی بنچینه و بنه مای قبولکراو دهکات. من ئه گهر په نجا سالی تریش خه ریکی خویندنی مهنتیق بم، ناچارم هه مان ئهو شتانه دووپات بکه مه وه. تاقه شتیک که دل خۆش دهکات، ئه وهیه که هه مان بابته جاریک له نووسینه کانی غه زالیدا دهیخوینیتیه وه و جاریکی تر

«له ئایینی زهرده شتیدا، فهر حه قیه تیکی یه زدانی و چلونا یه تیه کی رۆحیه، که ئه گهر بوو به نسیمی که سیک، به رهو شکو داری و مه زنا یه تی و قوناغی پیروزی و گه وره یی رۆحی ده بات و به واتایه کی دی، ده بیته خاوه ن توانا و بلیمه تی و خوړم و به خته وه ری. بۆ لیکدانه وه ی ئهم زاراوه یه، سوود له فرهنگ فارسی، د. مهشید مشیری وه ر گیراوه.

له نووسینه کانی ئیبنوسینادا و جاریکی تریش لای سه هلان ساوی. ئهمهش ده رمانیک نییه ده رده که چاره سه ر بکات. پروو له هه رکوتیه ک بکه یه، سه ره نجام ده چیتیه وه لای چهند که سیک و چهند کتیبیک. ئه رستو، ئیبنو سینا، ئه شعهری، یان شیفا و ئیشارات. ئه گهر یه کتیکش بیهو ئی قسه یه ک بکات و شتیک تاز به لیت، له هه زار لاوه داوای لی ده که ن بیده نگ بیت و ته سلیم بیت و بگره هه ره شه ی سزا و نازاردانی لی ده که ن. بۆ نمونه، رۆژیکیان له ناو پیتریک ماموستای ئاییندا وتم، ئیمه نه ناسراو به ناساندن ئاشکرا ده که یه ن و ده ناسینین و باشتین ناساندنی ئیمه ش، که سنووری ته واو - الحد / التامه، له ره گه ز و جیاکاری الجنس و الفصل پیک دیت. ئیمه چۆن ئهم جیاکارییه دیاری ده که یه ن؟ کاتیکش نازانین ئهو شته چییه، له کوپوه ده زانین جیاکاری تابهت به و چییه؟ خۆ ئه گهر ده شیزانین، ئه وا ئه وکات پیویستی به ناساندن نییه. وتم ئیمه چۆن و له چ ریگه یه که وه ده توانین ئه وه قبول بکه یه ن، که حه قیه ته ی ئه سپ، هه رچییه کی هه یه، له چوارچیه ی گیانله به ریکی حیه که ردا کورت بکه یه وه، که ره گه ز و جیاکاری ناسینراوی ئه وه؟ له کوپوه بزانه ی ئه دگاری تری نییه. ئاخۆ که سیک که نازانی ئه سپ چییه، به م پیناسه یه، واته به بیستی هه ردوو وشه ی گیانله به ریکی حیه که ر، ئیدی ده زانی ئه سپ چییه؟ یان که سیک که مروف نه ناسیت، به بیستی دوو وشه ی گیانله به ریکی بیر که ره وه ئیتر ده ناسیت؟ من که بیر ده که مه وه، باوکم که منی گه وره کردوو، به ته واوی من نانا سیت و به و دوو وشه یه ش، بۆ ناسینی من، هیچی ده ست نا که و ئی، چ جای ئه وه ی ئه گهر

بوونه وهری تر هه بن و مرۆڤیان نه بیینییت، ئاخۆ به و دوو وشهیه ده توانن بیناسن؟ کاتی ئهمه و ت، هه موو لیم توو په و دههری بوون و وتیان بچکۆل، یانی تو ده تهوئ بلییت که ئیبنو سینا تیناگات؟ گه مژهی دیوانه، تو خۆت له فارابی و نه بووعلی به ئاقلتر ده زانیت؟

گه رموگورپی دانیشتنه که یان وای کردبوو، یه حیا ده رده دلی خوی بکات. تاوێک بیده نگ بوو، وهک ئه وهی سه رنجی دابیت، که به جه ساره ته وه دواوه و زۆریشی وتوو. بویه به شه رمیکه وه وتی،

”ببوورن، جه ساره تم کرد، بمبوورن!“

”نا، تکایه، کوپم! دنیا وه هایه و مه ردومی ئهم دنیایه ش به و چه شنه ی تو ده یلیت، وا ته سکین و ده مارگیرن. ئه مه حالێ زانا کانه، نه خاسمه خه لکی عه وام. گه رچی جاری وایه زانا کانیش زۆر له عه وامه کان عه وامتر و که له په قترن. کوپم! بو هه رکوتیه که بچیت، ئاسمان هه مان په نگه. زانا کانی ئیمه ش سه ختگیرن، ته نانه ت له گه ل ئیمه شدا. به لام چونکه ئیزه دی دادوهر سروشتیکی له پروناکی داوه تی و فه ری پی به خشیوه، له گرفت و کیشه ناترسی و له مشتومریدا له گه ل خراپه کاران و چه په لیدا، به سه رکه وتوویی و سه ره رزییه وه دهر ده چیت. تۆش ئه ی لاوه به ختباشه که، هه رکه سی بیت و له هه رکوتیه که وه هاتیبت و سه ر به هه ر دین و میله تیک بیت، به لای منه وه گرنگ نییه. به لای منه وه ئه وه گرنگه، که خاوه ن سروشتیکی پاک و فه ریکی ئیزه دییت! ئهم فه ره ش سه رچاوه ی په ندیی راسته قینه و دانایی و توانایه. هه موو که سه گه وه ره راسته قینه کان و فه رمان په وا مه زنه کان، هیزی

خویان له و فه ره وه وه گر تووه. من له مرۆ به دواوه، پۆژی دوو جار، واته به یانیان و عه سران، له گه لتدا داده نیشم و هه موو ئه و شتانه ی که سه مه زنه کانی ئیران، سینه به سینه و ده فته ره به ده فته ره فیره ئیمه یان کردوو، منیش فیره توی ده کهم. به لکوو به کارت بیت. بهم پیشنیاره رازیت؟“

یهحیا به شه وه وه وتی، ”پۆحم به قوربانت بیت، من که له شار و دیاری خۆم ئاواره بووم و مال و حالم جی هیش تووه و خۆم پروو به پرووی مه ترسی کردۆته وه، مه گه ر له پیناوی چیدا بووه؟ سوپاس بو خوا، خانوو و ژیا نی خۆم و دایک و باوکیکی به ریز و میهره بانم هه بوو. نه له نانم کهم بوو و نه له جلوه رگ، ئیستا که بهم پۆشاکه ی به رمه وه له پروو ته له یه ک ده چم، خۆم پیم خۆشه وا بم، نهک له ناچاریدا وام کردبیت. هه ر له و پیناوه شدا یه، که ده یان کۆسپ و ته گه ره م تپیه راندوو، مه گه ر من چیم ده ویت؟ من تینووی زانیم، تینووی فیره بوونی شتی تازه، هیی ئیلهامی نوئ و نه گو تراو. بیزارم له ده مارگیری و که له ره قی و دوو باره کردنه وه و قانع بوون به وه ی ده یزانم و دلخۆش بوون به وه ی له دۆخیکدا بمیتمه وه. دوا ی ئه وه ی له ئیوه وه فیره ده بم، سه ره له نوئ دریزه به گه شته کهم ده دم و پروو له شوینانی تر ده کهم. ژیان زۆر له وه کورتره، که ئینسان به فیره و ی بدات.“

موغه که له خۆشیاندا نه یه ده زانی بلێ چی. یه حیا ی له خوی نزیک کرده وه و ماچیکی ته ویلی کرد و وتی، ”له گه ل که سدا باسی کاروباری ئیره ی خۆت مه که! ئه گینا یه کیک ده لیت ئهم پیره میترده ده یه وئ ئه و لاوه له سه ر دینی خوی هه لگه رینیته وه و بیخاته سه ر دینی گاور، یان یه کیک تر

دەلێت، پەنگە ئەم لاوه لەلایەن میریکەوه نێردرابی، تا ئەم
پیرە بکات بە ئیسلام و پاشان ئەویش ھەموو مەجووسەکان
لە دین وەر گیریت. ئەو ماوەیە لێرە دەمیتیتەو،
بەنەناسراوی بمینەرەو و ھەرکاتیکیش ویستت بپۆیت، پێی
خۆت بگرە بەر و بپۆ! ئیستایش با دەست بە کاری خۆمان
بکەین. ئەوێ کە پیتی دەلێمەو، بە زەینی خۆتی بسپێرە
و پاشان کە بەتەنیا بوویت، بینوسەرەو! بەر لە ھەموو
شتیک، ئەو بزانە کە مەبەستی من لەم کارە هیچ نییە، جگە
لە خزمەتکردن بە زانست و زانیەکانی ئینسان و مرقایەتی.
من بە تۆدا پادەبینم ھەول بەدەیت ئەم زانست و زانیانە
ببووژیتیتەو. ھەر بەو ھیواوەشەو ئەو شتە نەگوتراوانەت
بۆ باس دەکەم، کە تاییەتن بە موغەکان و مۆبەدە* پلە
بالاکان. پاشان من مەبەستم لەم کارە ئەو نییە بەرگری
لە قەومیک بکەم و پابردووی زیندوو بکەمەو. نەخیر،
ھەرگیز! ئەمە کاریکی جاھیلانە و بەدریژایی مینژووش،
بوو تە مایە شەپ و پقەبەرایەتی. ئەو لە کەسانی دانا
ناوەشیتەو، کە بەرگری لە دەمارگیری قەومی بکات.
مەبەستی من ئەوێ، کە شەجەرە پەچەلەک و بنەچەییەکی
پیرۆز ئافەرۆز نەکرێ و دەسکەوتەکانی زنجیرەییەکی مەزنی
ئەورواییانی ئەم سەرزمینی نوور و ئیشراق و ئیلاھامە بە
فەرامۆشی نەسپێردرێ. دەزانیت کە لەناو ئایین و میللەتە
جیاوازەکاندا، قسە لەسەر زاتی خودا و سیفەتەکانی کراوە؟
"بەلێ، لەناو بیرمەندانێ ئیسلامیشدا، ئەم جوورە قسە و
گفتوگۆیانە ھەیە."

* مۆبە: زانای پۆحانی زەردەشتی.

"زۆر باشە! دەزانیت خودا وەکوو سەرەتای بوون و قیامەت
و کۆتایی باس دەکرێ؟ واتە خواوەند خولقینەری جیھانی
بوونە و بەپێوەی دەبات و حاکیی پۆژی ھەلسانەو شە؟"
"بەلێ!"

"لە فەلسەفەدا، سەرچاوەی جیھان بوونە و وەھاش
و ەسف دەکرێ، کە خۆی پێویستە و پێویستی بە هیچیش
نییە. ئیستاش سەرنج بدە، کە لە حیکمەتی خوسرەوانیدا"
سەرچاوەی جیھان مینوی پاکە، مینووش واتە ئەقل، لەم
حیکمەتەدا، جیھان لە پووناکیی سەرشار و روح و ئەقلەو
پیدا بوو و ئەدگاری دیاری سەرەتا و سەرچاوەی جیھانیش
دانایییە. ئاھورامەزدا، واتە دانایی مەزن."
"حیکمەتی خوسرەوانی، باوەری بە یەکتاپەرستی ھەیە
یان دووانەپەرستی؟"

"لە حیکمەتی خوسرەوانیدا، یەکتاپەرستی بنەمایەکی
حاشاھەلنەگرە. لە ئایینی زەردەشتدا، بە پێچەوانەی ئەوێ
باوە و نەیارانی ئەم دینە دەرخەنە پالی، چەندخودایی یان
دووانەپەرستی بوونی نییە. ئاھورامەزدا تاقە خودایە، خودایەکی
دادوەر و میھرەبان. تاقە خولقینەر و فەرمانرەوای جیھان.
ئێرانییەکان ھەر لە پۆژگاری دێرینەو، لە پێی پێنمایییەکانی
ئاشو زەردەشتەو گەیشتبوونە باوەرپێتان بە یەکتاپەرستی و
یەکتاناسی. فریشتەکان، کە لە پووی مەجازەو پێیان دەوتن
ئێزدەدەکان، ھەرگیز شەریک و ھاوشانی ئاھورامەزدا نین، بۆیە
لە گاتاکانیشدا بوونیان نییە. لە گاتاکاندا خولقینەر لە دیدی ئایینی
زەردەشتەو تاک و تەنیا و بێ سەرەتا و کۆتایییە. خولقینەری

* دانایی شاھانە، کە مەبەست لێی دانایی زەردەشتیە.

جیهانی ماددی و مینوویی و ڤێکخه‌ریانه. توانایه‌کی بێهاتای هه‌یه، که به‌ هۆی زانستی بێسنوورییه‌وه‌ ئاگاداری هه‌موو شته‌ نه‌ینی و ئاشکراکانی جیهانه‌. فه‌یله‌سووفێکی به‌ناوبانگی وه‌کوو فیتاگۆرس، ئیلهامی له‌ ڤێنماییه‌کانی زه‌رده‌شته‌وه‌ وه‌ر گرتوه‌. گه‌رچی له‌ناو تاقمه‌ زه‌رده‌شتیه‌کاندا هه‌ندێ لادان ده‌بینینه‌وه‌ له‌و ڤێنماییه‌ ئه‌سلیانه‌ی زه‌رده‌شت، به‌لام ئه‌و لادانانه‌ په‌یوه‌ندیان به‌و تاقمانه‌ خۆیان‌وه‌ هه‌یه، نه‌ک به‌ ڤێنماییه‌کانی زه‌رده‌شت و حیکمه‌تی خوسه‌روانییه‌وه‌. میهر، یان میترا، که هه‌ندێ جار به‌ جیا ده‌په‌رستری، نێوانگیرێکه‌ له‌به‌ینی خولقینه‌ر و ئافه‌ریده‌کاندا. پارێزه‌ری ئه‌و گه‌ت و به‌لێن و په‌مزه‌یه، که به‌ گوێره‌ی په‌یمانی ئه‌لستی له‌نێوان خولقینه‌ر و مه‌خلووقدایه‌. بۆیه‌ به‌ ناوی ئه‌م ئیزه‌ده‌ و ئه‌م فریشه‌ گه‌وره‌یه‌وه‌ ئاته‌شکه‌ده‌ و نزیان دامه‌زراند. ئه‌و فریشه‌ی نوور و ڤوشناییه‌ و هه‌یج شتیک لای ئه‌و شاراوه‌ نییه‌. شوینی میهر، سه‌روو کێوی هه‌ر/یه‌. ئه‌وئ نه‌ ڤۆژه‌ و نه‌ شه‌و، نه‌ تاریکی و نه‌ پیسی. خۆریش یه‌کیکه‌ له‌ نیشانه‌کانی ئه‌و، که جێی ستایشی زه‌رده‌شتیه‌کانه‌. پادشای ڤۆژی ڤووناکی خه‌لکی گیتی، ده‌ده‌وشیته‌وه‌، تا به‌ دره‌وشانه‌وه‌که‌ی و ڤووناکییه‌که‌ی، ئافه‌ریده‌کان پاک ببنه‌وه‌ و له‌و پیسوڤخلییه‌ی ئه‌و دێوانه‌ی* به‌ په‌گه‌ز ده‌چنه‌وه‌ سه‌ر شه‌و، به‌ره‌مه‌می ده‌هینن و ڤزگاریان بێت.

موغه‌که‌ تاویک بێده‌نگ بوو، ئینجا وتی، "کاتی ئه‌وه‌ هاتوه‌، که‌میک پشوو بده‌یت. برۆ به‌لای نانخواردن و نوێژه‌که‌ته‌وه‌، عه‌سر هه‌ر لێره‌ ده‌تبینمه‌وه‌."

* دێو: هه‌موو ئه‌و بوونه‌وه‌ر و ئافه‌ریدانه‌ی هاوکاری ئه‌هریمه‌ن.

یەك ئاقار و دوو قیبلە

من موسلمانم
قیبله‌م گۆله‌باخێکه‌
به‌رمالم کانیه‌، به‌رده‌مۆرم ڤووناکییه‌
ده‌شت، فه‌رشێ نوێژه‌!

ده‌ریاچه‌که‌ ئارام ئارام بوو و جووله‌ی لێ به‌دی نه‌ده‌کرا. په‌نگدانه‌وه‌ی شینایی ئاسمان، جوانیه‌که‌ی کردبوو به‌ دوو ئه‌وه‌نده‌ و شکویه‌کی تاییه‌تی به‌و ده‌ورو به‌ره‌ به‌خشیبوو. یه‌حیا به‌ده‌وری ده‌ریاچه‌که‌دا پیاسه‌ی ده‌کرد. لای موغه‌که‌ گه‌رپاڤوه‌ و هه‌شتا له‌ژێر کاریگه‌ریی قسه‌کانی ئه‌و ڤزگاری نه‌بوو، نه‌ک له‌به‌ر ئه‌وه‌ی موغه‌که‌ شتیک بۆ ئه‌و پێ بوو، به‌لکوو هه‌ستی ده‌کرد ئه‌و قسانه‌ی ئه‌و کردنی، له‌و قسانه‌ نه‌ده‌چوون که‌ بیستبوونی و خوێندبوونی. خۆره‌که‌ ورده‌ورده‌ ده‌چوو ناوه‌راستی ئاسمان. لای ده‌ریاچه‌که‌وه‌ دانیشته‌ و ده‌ستی کرد به‌ ئاوه‌که‌دا. فیتکی خۆشی ئاوه‌ سازگارکه‌، ئه‌وی به‌ره‌و دونیایه‌کی دی برد. ئه‌وئ چه‌ند دل‌ڤین و به‌شکو بوو! نیه‌رانییه‌کی ناروون، چنگی له‌ دلی گیرکردبوو.

یه‌حیا نه‌یده‌زانی بۆچی و چۆن گه‌یشته‌وه‌ ئه‌و شوینه‌. له‌ دلی خویدا وتی، نه‌کا که‌وتبێته‌ داوی شه‌یتانه‌وه‌؟ ئاخ‌ر داوی ئه‌و هه‌موو ساله‌ له‌ خوێندن و قوتابیتیی زانا گه‌وره‌کانی ئیسلام،

به لایه وه شتیکی مه نیتیکی نه بوو، که بیت بۆ ناو مه لیه ندیکی مه جوسی و به قسه کانی موعیک سه رسام بیت. دوو دلی خه ریک بوو پوچی ده خوارد، هه رچی زووتره، ده بی ئه وئ جیهیلایت. دهنگی بانگیک له لادییه کی نزیکه وه ئه وئ هیتایه وه سه رخوی. هیشتا دهستی له نیو ئاوه که دا بوو، ده سنوژی گرت و هه ستا. تازه له نوژی بوو بووه، که ههستی به دهستیک کرد، که وه سه ر شانی. جلی خزمه تکارانی ئاته شکه ده که ی پو شیبوو.

”بینیمیت ته نیایت، نه مویست لیتان تیک بدهم. هاتووم پیتان بلیم، که بۆ نانی نیوه پو چاوه ریتانم.“
کابراکه دهستی بۆ خانوویه کی گلی نزیک ئاته شکه ده که درێژ کرد و پو شیت.

یه حیا هه لسا و به دوا ی خزمه تکاره که دا چوو، تا گه یشتنه ناو خانووه که. دوو که لی ته نووره که، دیواره کانی په ش کردبوو و بنمیچه دارینه نزمه که شی، بنیاده می ناچار ده کرد دابنه ویته وه.
”به خیر بین! ئیره مالی خوتانه. موعی سه روه رم شانازی میوانداریتی ئیوه ی به من داوه، تا ئه و کاته ی لیره ده میتیه وه. هه رچییه کتان ویست، به من بلین، ئه و ژووره بچو وکه ی ته نیشیتیش، شوینی خه و تنتانه.“

یه حیا سوپاسی کرد. خزمه تکاره که پو شیت و خوله کیک تیپه ری. یه حیا لای په نجه ره که وه راوه ستابوو، که دهنگی کردنه وه ی ده رگا که هات و ئاو پی دایه وه، سهیری کرد کچیک به سینیه که وه خوی کرد به ژووردا. سلای کرد و سینیه که ی له سه ر ئه رزه که دانا. یه حیا لای سینیه که وه دانیشیت.

”هیچتان پیوست نییه؟“

یه حیا سوپاسی کرد و کچه که چووه ده ری. دهنگی خزمه تکاره که له ده ره وه هات، ”سیندوخت! بیرت نه چیت که سینیه که ت هه لگرت، بالیفیک بدهیت به میوانه که مان، تا که میک به ویته وه.“

یه حیا له ژووره بچو وکه که ی ته نیشیت خانووه که راکشابوو، چاوی بریوووه بنمیچه دوو که لگرتوووه که. ههستیکی سهیر دای گرتبوو. هه ولی دها قسه کانی موعه که بهیئیته وه یادی خوی، به لام میتشکی هه ر به لای شتیکی تردا ده پویی، شتیک، که نهیده ویست باوه ر بکات به وه ی بیر لئ ده کاته وه: سیندوخت! بیر لئ منالی خوی کرده وه. ئه و ده مانه ی منالان له یارییه کانیاندا زوهره ی دراوستیان کردبوو به ده زگیرانی ئه و و ئیتر ئه وه بوو، ئه و دووانه تا ماوه یه کی زور که سهیری به کتریان ده کرد، شه رمیان له یه ک ده کرد، به لام سالانیک دواتر که زوهره یان به شوو دا به زه ره نگه ریکی گه پوک، خه میکی په نهان نیشته سه ر دلی. سیندوخت زوهره ی ده هیتایه وه یادی. سهیر بوو، هه رچییه کی ده کرد بۆ ئه وه ی ئه و کچه ی بیر بچیه وه و وینه ی له زهین و خه یالی خویدا بسرپیه وه، نهیده توانی. ههستی کرد ناتوانی به و حاله وه له ژووره که دا بمینیتیه وه. بیئو قهری وای لئ کرد، ههستیت و بچیه ده ره وه. ویستی به ره و ئاته شکه ده که بروات، له و کاته دا دهنگی ناسک، که له هه ناسه ی فریشته کان ده چوو، وتی، ”بۆ که میک پشو و نادهیت؟ په له ی چیه؟“

یه حیا گه رایه وه دواوه، به لئ سیندوخت بوو، یه حیا له وه لامدا وتی، ”پشووم دا، ده گه پیمه وه، خواحافیز.“
”خواحافیز.“

یەحیا ھەموو شتیکی لەبیر چوو بۆو و بەتەنھا بیرى لەو وتووێژەى نێوانیان دەکردەو. ھێشتا نەبوو بوو بە عەسر، چوو بۆ لای ھەوزەكە و دەسنوێژی گرت، بۆ ھەمان ئەو جێیە پۆشستەو، كە نوێژی نیو پۆی تیا كردبوو. بانگی نوێژی عەسر لە دوورەو بەرز بۆو. نوێژەكەى كرد و گەپایەو، تا موغەكە ببینیت. چوو ناو ئەتەشكەدەكە. ئەتەشكەكەى بینى، بەلام نەیدەزانى لەو ھەشت دەرگا و چەندین ژوورى ھەشت گۆشەییەو، موغەكە لە کامیاندا دانیشتوو. بیرى دەکردەو و بەدوای پێگەییەكدا دەگەرا، كاتى موغەكە بانگی كرد، "یەحیا! من لێرەم. بۆ بۆ ژوورەكەى دەستەپاست، ئیستا منیش دێم بۆ ئەوئ."

یەحیا چوو ئەو ژوورە و لەوئ چاوەروان بوو. موغەكە ھات و دانیشت و گفتوگۆ دەستی پى كرد، "بەسەرھاتى ئازادبوونى پۆ، بەسەرھاتى سەروسەمەرە. ھەرچۆن پەمز و رازى گیرۆدەبوون لەناو زیندانى گیتیدا نەهێنەكە بۆ خۆى. ئەوئ بەلگەنەویستە، ئەوئ كە ئازادى پتۆستى بە ھەول و تەقەلایە. مەگەر ھەندى ھالەتى ئاوارتە نەبیت، وەكوو ئەوئ زال و مووسا و عیسا، كە ھەر لە منالییەو، لەبەر ئەوئ خاوەن فەپكى بەھێز بوون، لەپەنا فریشتەكاندا بوون. دەنا دەستگەشتن بە پۆچنەك بۆ جیھانى مینووی و گەشتن بە رووناكبوونەو و ئیلام، پتۆستى بە ھەول و تەقەللا و مەشق و پراھینانى پۆ. زەردەشت خۆى لە تەمەنى سى سالیدا پۆى بۆ كۆى سەھۆلان و چوو خەلوەتەو، تا سەرەنجام ئیلام و سرووشى بەدەست ھیتا."

"ئێوە باس لە جۆرە زانیكى تر دەكەن. لەو جۆرەى

زانین، كە سۆفى و عارفەكانى ئىسلام لافى لى دەدەن. بەلام چۆن دەتوانین باوەر بە راستى و دروستى ئەم جۆرە زانینە بكەین و متمانەى پى بكەین؟"

"كۆر، كاتىك زانینى مەزەنەیی" دیتە ئاراو، مەسەلەى باوەرپێكەرن نامینیت. ئەم جۆرە قسانە، واتە كفر و ئیمان، باوەردارى و بیتاوەرى، پەيوەستن بە جیھانى خودئاگامەندییەو. لە جیھانى خودئاگامەندیدا، مەودا ھەيە لەنێوان ئاگامەندى و راستیدا. لێرەوئە، كە ئینسان دەتوانى باوەر بكات یان باوەر نەكات. لە ھەلومەرجىكی وەھادیە، كە ھەریەكە لە كفر و دین، كریارى خۆیان پەیدا دەكەن. ئەمیان دەلێت و باوەر دەكات بەوئى خودا ھەيە و ئەوئ تریش باوەر دەكات بەوئى خودا نییە. ھەم دروستبوونى جیھان دەبیتە قایبلى بەرگریلێكەرن و ھەم كۆنى جیھان! یەكێك دەلێت، جیھان سەرەتای نییە و یەكێكى تر دەلێت سەرەتای ھەيە. بەلام وەختى لە ئەنجامى فەرى ئیزەدیەو، ئینسان دەبیتە خاوەنى بینینى دەروونى (یان بینین بە چاوى ناخ) و راستەوخۆ بە ھەقیقەت دەكات، ئیدى شتىك نامینیتەو بۆ كفر و ئیمان و باوەر و بیتاوەرى، چونكە ئەو زانینە، خۆى دەبیتە زانراو، نەك خەبەر لە زانراو بەدات یان داوهریى لەبارەو بەكات. ئەو زانینە زانست نییە، بینینە. ئاگامەندى دەبیتە خودى راستى خۆى، نەك شتىك، كە لەگەڵ راستیدا مەودای ھەبیت."

موغەكە ھەستى كرد یەحیا زۆر ئارام نییە. وەك ئەوئى لە شتىك نێگەران بیت یان چاوەرپى روودانى شتىك بیت.

* مەزەنەیی: بە فارسى شەھزادەییە و بە عەرەبى حدسى و بە ئینگلیزى

باسەكەى تەواو كرد و وتى، "بۆ ئەمڕۆ، ئەمەندە بەسە. پێدەچى
هەست بە غەریبى بكەیت؟ هەقى خۆتە! گەرچى لێرەو تە
سۆھرەو ھەرد ماوھىكەى زۆر نىيە، بەلام تۆ تا ئىستا بۆ ئێرە
نەھاتوویت و نەماویتەتەو و كەس ناناسیت! ھەقتە. بۆ بۆ
خۆت كەمىك بگەرچ و ھەندى شوین بىيە. ھەوا سارد بوو،
ئاگات لە خۆت بىت، سەرمات نەبىت و شەو زوو بگەرێرەو
بۆ ئەو شوینەى نىوەرۆ لى مایتەو. ئەو شوینە سەر بەم
ئاتەشكەدەيە، تۆ ميانى ئىمەيت. ئەو پیاوھى ميانداريت
دەكات، ناوى جاماسبە، موعىكى ئىنساندۆستە و خۆى و
خىزانەكەى ھەر لە سەرەتاو خەمەتى ئەم ئاتەشكەدەيان
كردووە. كچەكەى يەكێكە لە پاسەوانانى ئاگرى پىرۆزى ئەم
پەرسنگەيە. ئەو كچە، تا بلى، ژىر و بىنايە. پىشبینى گەلى شت
دەكات بەر لە ڕوودانىان. ناخى زيارەتكەرەكان دەخوینتەو.
ھەندى جار پىشبینى ئايندەشيان دەكات! سەيرە! فەرپىكى
بەشكۆيە، كە ھەر لە ئىستەو كارەكانى ديارن. ناوى مەھەستى
بوو، من ناوم نا سىندوخت. سىن ھەم ناوى سىمورغ و ھەم
ناوى پارسايەكە، كە بە ڕووناكى گەيشتووە."

یەحیا بە پىزەو موعەكەى جى ھىشت، ھەستى كرد لە گشت
كاتىك سافتر و سووكەلەترە. دەتوت شتىكى نوێى بۆ كەشف
بوو. گەرپاھە بۆ شوینەكەى، سەرى دانەواندبوو و نىگەرەن
بوو. پتر لە ھەموو شتىك، بىرى لەو قسانە دەكردەو، كە
موعەكە سەبارەت بە سىندوخت وتبوونى. ئەو ئاگاداربوونەى
سىندوخت لە ناخ و دەروونى خەلكى، لە سەرىكەو مایەى
نىگەرانیى ئەم بوو و لە سەرىكى تریشەو مایەى خۆشحالى.
نىگەرەن لەوھى سىندوخت ئەم ئەفینەى بە جۆرىك لە

بىنەزاكەتى لەقەلەم بدات؛ خۆشحالىش لەوھى ھەموو عاشقىك
عادەتەن پىوىستى بە ماوھىك دەبىت، تا لە خۆشەويستەكەى
بگەيەنیت، كە خۆشى دەویت و ئوقرەى لەبەر براو. بەلام
لەبەر ئەوھى سىندوخت دل و ناخ دەخوینتەو، كەواتە ئىستا
ئەو خۆى دەزانى ئەم خۆشى دەویت. ھەر سەرى دانەواندبوو
و بەشێنەيى ھەنگاوى دەنا، كە يەكێك لەدواو پى و، "بۆ
كوئ؟ دەلێى خانووەكە لى تىك چوو؟ ناھەقت نىيە، ئەم
چەند خانووە لەيەك دەچن. زۆر كەس لىيان تىك دەچىت.
فەرموون، ئێرەيە، فەرموون."

یەحیا بىست-سى پىيەك زياتر ڕۆيشتبوو. گەرپاھە
بۆ دواو و سىندوختى بىنى، كە بە چەشنى سرووشىكى
غەيبى، جوان و بەشكۆ، بەسەر ئاسۆى ئىلھام و ڕىئوئىيەو
راوەستاو. ئەم نەيتوانى بچوولیت. لە شوینى خۆیدا ڕاوەستا.
سەرى بەرز كردووە و نىگايەكى سىندوختى كرد. دووبارە
سەرى دانەواندەو و دواى سىندوخت كەوت.

چوو ژیورەو. چىلكەوچەوالیان لای ئاگردانەكەو دانابوو.
پاش كەمىك، جاماسب خۆى كرد بە ژووردا.

"پاشنىوەرۆت باش، ميانى ئازىز. ھەوا كەمىك سارد بوو.
ورىا بە سەرمات نەبىت. ئىستا ئاگردانەكە دادەگىرسىنم."

ئىنجا بەرەو لای ئاگردانەكە چوو. تۆزىك دەوھى
وشكەوہبووى خستە لای دارەكانەو و ئاگرىكى تى بەر دا.
چىلەكەكان گرپان گرت و پاشان وردەوردە دارەكان، تا ئاگردانەكە
ڕووناك بۆو. ئىنجا بە يەحياى و، "ھەركاتى ئاگرەكە كپ
بۆو و سەرمات بوو، يەكێك لەو دارانە بخەرە ناو ئاگردانەكەو،
تا گەرمەت بىتەو. وا باشترە ئىتر پشوويەك بەدەيت."

خواحافیزی کرد و چووه دهرهوه. یهحیا به پیزهوه لهبهری ههلسا و پاشان دهستی دایه خورجینهکهی و لای ئاگردانهکهوه، لهسه ر کلیمیک دانیشته.

هیشتا دنیا تاریک نهبووبوو. ههندی له قسهکانی موغهکهی نووسییهوه، بهلام چهند ههولی دا، نهیتوانی سیندوخت له میشکی خوی دهر بکات. خور ئاوا بوو، چووه دهرهوه، دهسنویژی گرت و گهپایهوه. داریکی خسته ناو ئاگردانهکهوه و خوی گهرم کردهوه. پاشان ههستا تا نویژهکهی بکات! سوبحانهللا! ویستی ئاراستههی قبیله بدۆزیتهوه، "بهلی، بهم ئاراستهیهیه. بهلام ئاتهشکهدهکش ههر بهم ئاراستهیهیه. دهی، قهچیکا، من چ کارم بهویه." له کاتیکدا نویژهکهی دابههست، جگه له خوا و قبیله، دوو شتی تریش له میشکی دهر نهدهچوون، یهکیکیان خهیاالی سیندوخت و ئهی تریشیان وهسوهسهی نویژکردن بهرهو پووی ئاتهشکهدهکه!

نویژهکهی کرد، بهلام ئهزمونیکی دژوار بوو:

دل لای دوو دلهر.

پوو له دوو قبیله.

پهنگه ئهمهش یهکیک بیت له شته سهیروسهमे ره زورهکانی پتگهی عهشق! قهلهندهرانی خوشبهخت، له قوناغهکانی پهوتیاندا دهتوانن زیکری ستاییشی فریشتهکانیان له ئهلقهی زونارهکانیاندا ههلبگرن! خودایا، به ئومیدی تۆ!

پازی نیگا

پارسایهک لهوییه که پیت ئهلی:
"باشترین شت گهیشته به نیگایی
که به پرووداوی عهشق ته پ بووبی."

نویژی مهغریبی کردبوو و خهریکی خویندنهوهی قورئان بوو.

جاماسب ههندی نان و هیلکهی بۆ شیو هینا و یهحیا لهسه ر سفرهکه دانیشته. دواي شیو، هاته دهرهوه و بۆ ماوهی کاژیریک له ههوشهکهدا مایهوه و له ئاسمان و ئهستیرهکان پاما. دهسنویژی تازه کردهوه و گهپایهوه. توفانیک له ناخیدا بهرپا بووبوو. پاش نویژی خهوتنان، دانیشته و چهند ئایهتیک له قورئان خویندهوه.

ماندوویتی بهسه ریدا زال بوو و دهستی دایه بالیفیک تا...
جاماسب بهنیازی پیچانهوهی سفرهکه هات، "کوپم، هیچت ناویته؟ ژوورهکه سارد نییه؟"
"نهخیر، سوپاسگوزارم."
"شهو شاد."

یهحیا مایهوهو: "ئهی بۆچی سیندوخت دیار نییه؟ تۆ بلتی له بینهزاکهتییهکه م دلی ئیشابیت؟ بۆچی ههر جاماسب دیت و دهچیت؟ ئهو خهونه یانی چی؟ من لهکوئ و

ئاته شکهدی موغان له کوئ؟ من به نیازی مه راغه بووم و که چی ئیستا... ئاخو ریگه که هه ر خوی لیروهه بوو یان من ریم لی ویل بوو؟ ئاخو من عاشقم یا...؟ ئه ی عه شق ری له فریم ناگریت؟ ئاکامی عه شقی موسلمانیک و گاوریک به چی ده گات؟

“ئاخو من له مالی خانه خوئییه کی وا میهره بان، بینه زاکه تیم نواندوه یان چی؟ خیانه ت؟ گونا ه؟...”
داریکی تری فری دایه ناو ئاگره که وه و زیاتر له ئاگره که دور که و ته وه. خه وی لی نه ده که وت. بریاری دا سووره ته بچو که کانی قورئان به دوا ی یه کدا بخوینیته وه. سه ره تا سووره تی قهر، دوا ی ئه و: به ناوی خوا ی به خشنده و میهره بان، قل یا ایها الکافرون...

دهستی له ناو دهستی موغه که دا بوو و چوونه ناو ئاته شکهدیه که وه، که ئاته شدانیکی پیروزی تیا بوو. چه ند کچیک پاسه وانی ئاگره که یان ده کرد. سیندوخت، به لی، سیندوختیش له وی بوو! ویستی بگه ریته وه، موغه که توندتر دهستی گوشی و وتی، “بو کوئ؟”

“هیچ، ویستم نه بم به مایه ی ئه رک بۆتان.”

“نا، نابیته مایه ی ئه رک... من له پوژیک زیاتر له ئاته شکهد نامینمه وه. مانه وه ی زیاتری من، ده بیته مایه ی زهحمه ت بو پهره ویکارانی زه رده شت. به لام ئه گه ر تو بمینیته وه، ئه م جاره منیش ده مینمه وه. تو ئه و که سه ونبوو ه ی من بوویت، که دۆزیمیته وه! تا تو لیم دانه برییت، من لیت دانا بریم. به لام ئیتر له وه زیاتر ناچینه پیشه وه، ریزی ئه و شوینه له وه زیاتر ریمان پی نادات. ریزی ئاگره که بو

من و ریزی سیندوخت بو تو...”

یه حیا له خه و راپه ری. له شی شه لالی ئاره قه یه کی سارد بووبوو. له کویم؟ ئه مه چی بوو؟ خه وه که ی زرا. هه لده له رزی. سه ری ده سوورا. هه زی کرد که سیکی ئاسایی بوایه. وه کوو هه موو ئه وانی تر، هه ر خه می ناخواردن و پو شاک ی بوایه. ئه مه چ چاره نووسی که ئه و هه یه تی؟
به هه رحال، مه لی زیره ک، که ده که ویته دا وه وه، ده بی ته هه ممولی هه بی ت. نابی له هه موو شتیک بترسم. خه و بر دییه وه.

“چونیت؟ سه رمات نییه؟”

سیندوخت بوو، وه ک هه می شه، ئارام و میهره بان.

“باشم!”

“نیگه ران بوویت؟”

“نه خیر.”

“با، نیگه ران بوویت، مه یشاره وه! بوچی وا هه ست ده که یه بینه زاکه ت بوویت؟ تو که سیکی پاکیت، نیگات پاکه. به لی، نیگات ئه و رازه ئاشکرا ده کات. نیگات یه خسیری سروشت نه بووه، بالایی تیا ده بینرئ، مه شله ژئ، گه رچی شله ژان له ئه دگاره کانی عه شقه و عاشق ناتوانی لی هه لی. دیسان گه ر شتیک هه یه پروون نه بیت، بپرسه!”

“نه خیر، چی بلیم، نازانم، رهنگه... به لام.”

رووناکی و تاریکی

له خه و بیدارم مه که وه تو بی خودا
چوون خه لوه تیکی خوشم له گه ل خه یالیدا هه یه

حهیرانی وه لاهمه که ی سیندوخت بوو. حهزی نه ده کرد خه ونه
شیرینه که ی به بیداری به بیان بسپیریت، به لام تیا مابوو و
نهیده زانی چوون وه لامی سیندوخت بداته وه. ئه مه گرفتیکی
خوش بوو و گهر تیایدا گیریشی بخواردایه، ههر ناماده بوو
به رگه ی بگریت.

خویندنی که له شیره کان، مژده ده ری به بیان بوو. هه لسا،
تا بزانی کات چه نده. دۆخ و هه وای ئاسمان ئاماژه ی به
به یانییه کی راسته قینه دده. ده سنوژی گرت، تا دوا ی
خویندنه وه ی چه ند ئایه تیکی قورئان، نوژی به یانی بکات.
ئاگریک له ناخیدا جو ش سهندبوو. پاش ته کبیره تولئه حرام،
چه ند جاریک له خوا ی داوا کرد له و وه سوه سه ی خه یاله
رزگاری بکات، به لام رزگاری نه ده بوو.

به دل نزای کرد، تا له حوزووری خوا دا ته وای خه یالات
و نیگه رانییه کانی بره وینه وه. ههستی به سه رمای ژووره که
کرد. بیری چووبوو دار بخاته ناو ئاگردانه که وه. ئاگره که
کپ بوو بووه، به لام دهیتوانی ته حه ممول بکات.
ئه وه نده ی نه مابوو خو ر هه لییت، که جاماسب هات.

سهرمای ژووره که ی پی سهر بوو. دیاره میوانه که یان به قه ناعه ته. خو له می شه که ی ژیره و ژوور کرد، چهند چیلکه یه کی خسته سهر پشکو نیوه خاموشه کان، تا گریان گرت. گهرمییه تازه که، بوونی نه وازش کرد. پنخه فه که ی کو کرده وه و چاوه پئی به رچای بوو.

جاماسب به نانی به یانییه وه هات، "قهرمون."

"بوومه ته مایه ی نه زیهت بۆتان، بریا خو م زیاتر به شته کانی ئیره ئاشنا ده بووم و خو م پیویستییه کانی خو م ئاماده بکر دایه."

"ههرگیز بیر له شتی وا مه که ره وه. له بهر نه وه ی من خو م نه م کاره به چاکه ده زانم. سیندوخت له ئاته شکه ده که یه، پیده چی سهرمای بوو بیت."

کۆلانه که ی بری. له و کاته وه ی نه و قسه یه ی بیست و زانیی سیندوخت نه خو شه، ئارام و قهراری لی بر. ده توت بهر له وه ی تامه زرۆی فیربوون بیت له موغه کانه وه، تامه زرۆی بینینی سیندوخت بوو.

گه یشته ئاته شکه ده که و له راپه وه که وه به ره و ژووره که رۆیشت و له وئ مایه وه و چاوه پروان بوو. پاش که میک، گوئی له سلاو و هه والپرسی بوو، که نیشانه ی هاتنی پیری موغان بوو. هاته ژووره وه و یه حیا له پرووی پیزه وه له بهری هه لسا. موغه که ش به پیزه وه وه لامی دایه وه و پاشان به بی پیشه کی، که وته قسان، "کورم! له ریتماییی موغاندا، جیهانی بوون بریتییه له کومه لیک پروناکی و تاریکی. ته وای گه وه ره

پروناکه کان، ئاسمانین و جهسته و مادده ناگرنه وه و نه مانه جیهانی مینور پیک ده هینن. به لام جیهانی هه ستییکراو، واته جیهانی جهسته یی و ماددی، تاریکییه و پیی دهوتری گیتی. له هه رکۆییه ک گیان هه بیت، پروناکی هه یه، به لام له م نیوه دا، ئینسان تاییه تمه ندیه کی هه یه، که خاوه نی بینینه به دیدی ناخ و توانای به دهسته تانی زانییه کانی هه یه له پیی مه زنه (حه دس) وه. نه ک هه ر ئینسان، به لکوو هه موو بوونه ره کان له فرموشی بهر خوردارن، فرهوشی سیفه تیکی خودایی بوونه وه ره کانه. مرۆف بوونه وه ریکه، خاوه ن ئیراده و ئازادییه و سهره نجام، خو ی چاره نووسی خو ی دیاری ده کات. جیلوه به ناخی خو ی ده دات و به بهرکه مالی ده گات و په رده کان لا ده بات.

"بیری باش، وته ی باش، کرداری باش" له گه ل نزاو وێردا، جیلوه به ناخی ئینسان ده به خشن. پاداشتی مرۆقه باشه کانیش، هه م له م دنیا یه دایه و هه م له دنیا، به لام پاداشتی نه ولیا و که سه تاییه ته کان، به هره مه ندبوونه له جلیوه ی هه ق.

"مه زدا له پیی وه هومنه وه و له گه ل خه شه بشره و نه شه دا، له ناو گیان و جهسته ی مرۆقا ده ره ده که ویت. گیان و جهسته هه ردو وکیان رهنگیکی خوداییان هه یه. نه گه ر گیان هه لکشیت و بالایی به ده ست به نیت، توانای جهسته ش زیاد ده کات. جیگره وه کانی خودا له سه ر زهوی که سانیکن، که گیان و جهسته یان بهرکه مال بوو بیت و خودا ئاسایان لی هات بیت. مرۆقی کامل له ره وتی خویدا ده بیت به نه شه و پاشان به ره و بهرکه مالی بالاتر هه لده کشیت. مرۆقه

خودائاساکان خەلیفەیی خودان لەسەر زەوی و ڕابەری ڕوالت و ناوێوەی مەوقایەتین. سەرەنجام، سۆشیانس، ڕزگارکەری گەورە، پەیدا دەبێت و هەق دەسەلمێنیت و ناھەق تێک دەشکێنیت.

”ڕووناکیی دەروون بە ھاوکاریی خواوەند و بۆچوون و پەرەدەیی چاکەکاران و پاکان و کرداری باش و گوتەیی باشی ڕێبواران دیتە دی. دواقسەم ئەوێ، کە ڕێنماییەکانی حەکیمە خوسرەوانی و ئیشراقی و ئاھوریەکان، پەڕن لە ئاماژە و ڕەمز. کللی ئەو ئاماژە و ڕەزمانە، بە کامڵبوونی ڕۆحی بەدەست دێت، نەک بە وتووێژ.

”یەکەمین ئاماژەیی ڕەمزبوونی ئێوەیە، کە نابێ بۆ بەدەستھێنانی، پشت بە فێربوون ببەسترێ. چونکە ئەم ڕێنماییانە لە ڕێی باس و وتووێژەو فەراھەم نابن، بەلگەو پێویستییان بە چێژ و بە پێگەییە. یەحیا! زۆربەیی خەلکی سەر زەوی توانای ئەوێان تیا، خودائاسابن و من بەئاشکرا ئەمە لە تۆدا دەبینم! دەرفەت زۆر نییە! بۆ یەک ساتیش چییە، کە مەترخەمی مەکە! بەر لەوێ سەرقالی کەسانی دی بیت، سەرقالی خۆت بەو لە خۆت ڕابمێنە. جامی جەم بوونی خۆتە. دەربەستی هەندێ شت مەبە و لە خەلکی بیگانه شتیک داوا مەکە، کە خۆت شکی دەبەیت. ”نێتر جارێ بەسە. عەسر وەرەو بۆ لام. کاتیکی زۆرم بە دەستەوێ نییە لەگەڵدا بم. بوونی تۆ، گرکانیکی نوورپێنە. لەگەڵ خۆتدا بە، گەلی باشتەر لەوێ لەگەڵ خەلکی تردا بیت! خودا ئاگای لێت بیت!“

هەرچەندە یەحیا دلی گیرۆدەیی ئەوئ بووبوو و

بۆ ڕۆشتن بۆ مەراغە هیچ پەلەییکی نەبوو و حەزی دەکرد لە شیز بمێنێتەو و جیی نەھیلت، بەلام قسەکانی موعەکە پەيامیکی تازەیی پێ بوو بۆی؛ واتە ئیدی کاری تۆ لێرە تەواو بوو و بڕۆ! بەلام ئاخۆ دەکرا دەستبەرداری سیندوخت ببیت؟

یەحیا هەلسا و بەدڵشکاوی خێرا بەرەو شوێنەکەیی خۆی گەراپەو. ئەفسووسی بۆ ڕۆژانی ڕابردوو دەخوارد و دلتەنگی ڕۆژانی داھاتوو بوو. جاماسب ھاتە ژوورەو، ”نیوەرۆت باش، کورم!“

”نیوەرۆت باش!“

”هیچت ناویت؟ خواردنت بۆ بینم؟“

”نەخیر، مەیلی خواردنم نییە.“

”دلتەنگیت؟ چی ڕووی داو؟“

”هیچ. خوا یار بیت، ئێتر نابمە مایەیی زەحمەت بۆتان،

هەرگیز میهرەبانیتانم لەیاد ناچیت.“

”بۆ کوێ دەچیت؟“

”مەراغە! بۆ خۆتە. تا دنیا سارد نەبوو، دەبی بڕۆم،

ئەگینا زستان و بەفر ڕیم لی دەگرن.“

”دەزانم، دوینی شەو سەرورەم ئەمەیی پێ وتم. چەند

کاربەدەستیکی دەسلالت توێان لە ئاتەشکەدەکە بینوێ کە

نوێژت کردوو و کەوتوو نەتە هەندێ قسە، وەک ئەوێ

بوونی موسولمانیک لە ئاتەشکەدەکە و میوانبوونی تۆ لای

ئێمە، بووبێتە جیی ڕسپار لای ئەوان. لەوانەیی تووشی

دەردەسەرییەکمان بکەن. تۆ بە هەلگەرانەو لە دین

مەحکوم دەکەن و ئێمەش بە بەلارێدا بڕدنی موسلمانان.

شتیکە مایە ی پیکەنینه، بەلام چی دەکری؟ سەرودەرم بەخۆرای قسە ناکات: ئەگەر پۆژیک لە پۆژان گەپایتەو و ریت کەوتەو ئێرە، ئەوا بزانه کە ئێرە مالى خۆتە و تۆ هەمیشە ئازیزیت لامان. لەناکاودا سیندوخت خۆی کرد بە ژوردا و نانی نیوہپۆی هینا. سلاوی کرد، بە پیزەوہ نوشتایەو و داواى لیبووردنى کرد، کە دوینى شەو لە ئاتەشکەدەکە بوو و باوکى پاسپاردووہ خزمەتى ئەو بکات، ئینجا وتى، "ئەمشەویش دەبى لەوئى بم! بمبەخشە!" گەپایەوہ.

ئاگرە جاویدانەکەى دەروون

یەحیا ئائارام بوو. ئائارامییەکی نامۆ ناخى تەنبیوہ. نەیدەتوانى پشوو بدات. لەبەر ئەوہى نوێژکردن لە ئاتەشکەدەکە ببووہ مایەى دەردەسەرى، بەناچارى نوێژەکەى لە ژوورەکە کرد. ھاتە دەروہ و پیاسەيەکی بە کەنارى دەریاچەکەدا کرد و ئینجا بەرہو شوینى دیاریکراوى چوو. بۆ بیستى دواقسەکانى موغەکە، پەلەى بوو. دەیویست ھەرچی زووترە، بزانی ئاخۆ موغەکە لە کوتاییى دیدارەکەیاندا چی دەلێت. پیری موغان لەو دەورووبەرە نەبوو. بۆیە نەیتوانى لەو ناوہ بمینیتەوہ. دواتر گەپایەوہ بۆ ژوورەکەى، تا نوێژى عەسر بکات، بەلکوو سیندوختیش ببینیت، بەلام سیندوخت دەنگى نەبوو. وردەوردە خەریکبوو دنیا تاریک دەبوو. لە دوورەوہ گویى لە دەنگى پنى یەکیک بوو. تا بەھات، دەنگەکە نزیکتر دەبووہ. جاماسب خۆی کرد بە ژوردا، "یەحیا، ھیچت پتویست نییە؟" "نەخیر."

"ئەى نەچوویتە دەروہ؟"

"چووم، بەلام ھەواکەى سارد بوو، ئیتەر ھاتمەوہ."

"ئاگر دانەکە داگیرسینم؟"

"نەخیر، ھەواى ژوورەکە باشە و منیش دەبى بچم بۆ

ئاتەشکەدەکە، تا خواحافیزی لە پیری موغان بکەم."

لەم کاتەدا خزمەتکاریک خۆی کرد بە ژووردا، ئیزنی لێ وەر گرت و وتی، "جاماسب! سەرۆرم دەلیت، با لەگەڵ یەحیادا بێن بۆ مائی فەرەیدوون، لەوێ بیانبینم."

جاماسب بەبێ ئەوەی راویژ بە یەحیا بکات، وەلامی دایەوه، "بەسەرچاو، ئیستا دێین."

پاشان پرووی کردە یەحیا و وتی، "یەحیا! خۆزگە سەرۆرم ئیمەشی ئەوەندە تۆ خۆش دەویست! وا چاکە برۆین، با دوا نەکەوین."

"با برۆین."

جاماسب و یەحیا چوونە لای موغەکە. جاماسب دوودل بوو لەوەی ئاخۆ ئەویش بۆی هەیە لایان دابنیشیت، یان تەنھا کاری ئەوە بوو، یەحیا بۆ ئەوێ پێنمایی بکات و دەبێ بگەریتەوه. فەرەیدوون سەرقالی خزمەتکردن بوو و دانەدەنیشیت. یەحیا لای موغەکەوه دانیشیت و جاماسبیش هەر دوودل بوو. موغ هەستی پێ کرد، ئاماژەی بۆ ئەویش کرد، تا دابنیشیت. ئینجا سەیری یەحیای کرد و وتی، "یەحیا! تۆ سەبەینێ دەپۆیت! ئەم دانیشتنە، دوا دانیشتنی ئیمە دەبیت. تۆ جاریکی دیکە بێرەدا تیناپەیت و چیی تر من نابینیتەوه. لە ولاتیکی تریشدا گیان دەسپێزیت. لە قەلایەکدا، کە لەم ئاتەشکەدەیه دەچیت و وا بەسەر شوینێکی بەرزەوه، بەلام مەرگی تۆ لەناو زیندانیکدا دەبیت. دوا مەرگیش، بە ماوەیهکی کەم، هێرش دەکریته سەر ئەم ولاتە ئیمە و ئەم ئاتەشکەدەیه خامۆش دەبیتەوه. بەلێ، خامۆش! ئاگری ئەم ئاتەشکەدەیه خامۆش دەبیتەوه."

قوڵی گریان لە گەرویدا تاسا بوو، بەلام دەیویست

بەسەر خۆیدا زال بیت.

"بەلام نا، ئەم ئاگرە ئاگریک نییه خامۆش ببیتەوه! ئەم ئاگرە لەناو دلی خەلکی ئاهورایی مەملەکەتی خۆرەهلاتدا هەمیشە داگیرساوه. ئەم ئاتەشکەدە پروکەشانه بەتەنها چارەبەسەر لێ ئاگرە هەمیشە داگیرساوه ئیزەد لەناو ناخی هەموو بوونەوهرەکاندا. ئاگری ئیزەدی خامۆش نابیتەوه و لەناو دلی پۆشنی مرقە پاک و ئاهوراییهکاندا، نا بیت، بلیسە دەسەنیت."

"یەحیا! ئەگەر توانیت، لە هەموو شوینێک باس لە ئاگر و رووناکی بکە. بانگەشه بۆ ئاتەشکەدە هەمیشە داگیرساوهکان بکە! یەحیا! ئەمانە ی کە پیتی دەلیم، لەیادت نەچن و بیریان لێ بکەرەوه: پۆخی ئەم سەرزەمینە ئیمە، پۆخی عەشق و لەرێ، تۆ دەزانیت ئایەتیک بۆ پیغەمبەری ئیسلام دابەزی و فەرەشە ی لە عەرەبەکانی مەککە و مەدینە کرد، کە ئەگەر بێت و کەمتەرخەمی بنوینن و لە دین هەلگەپیتەوه، ئەوا خودا قەومیکێ تر بۆ ئەم دینە پێنمایی دەکات، کە خۆشیانی دەربێت و ئەوانیش ئەویان خۆش دەوێت، یارانێ پەيامبەر لێیان پرسێ، کە ئەو قەومە کێن؟ حەزەرە دەستی خستە سەر شانی سەلمان و فەرمووی، ئارییهکان، کە قەومی دەشێن. خۆشەویستی خولقیتهر و مەخلووق و هەروەها مەرفان و عەشق، لە قورئاندا بە قەومی ئەم سەرزەمینەوه دەستراونەتەوه."

"یەحیا! هەروەختی دووچاری دوودلی بوویت و پرسیت، قەلایا بۆ جیهانیکی تر هەیە جگە لە جیهانی هەستپێکراو؟ یان هەركاتی گومانت لا دروست بوو لەوەی ئاخۆ حیکمەتی

ئیشراقی خوسرهوانی، بنچینه و بناغهیهکی پتهوی هیه یان نا؟ له م دوو خاله ورد ببهروه:

”یهکه میان، ئهوهی که ئهگهر ئه م حیکمه ته بناغهیهکی پته و قاییمی نه بووایه، ئه و هه موو بانگه شه کار و ریبواره باسیان له ئیشراق و پروناکی نه ده کرد، چونکه گهر شتیک له ئارادا نه بییت، ئه و هه موو قسه و په یقانه له کویتوه سه رچاوه یان ده گرت؟ به لام بوچی باوه ر به قسه کانی پزیشکیک یان فالگره وه یهک ده که یین و ئاموژگارییه کانیان ده چیت به گویماندا، که چی باس و په یقه کانی که سانیکی مه زنی وه کوو بوزورگمیهر و جاماسب و کیومه رس و هه زاران ریبواری گه وری تری ئه م رینه ناچیت به گویماندا؟ بوچی زانست و ئه زموونی زاناکانی دی به هه ند وهر ده گرین، که چی به ره می ئه زموونی ئه م دانیانه به هه ند وهر ناگرین؟

”هه روه ها ئه م رینه، بانگه شه کردن نییه بو کومه لیک شتی نادیده و نه بینراو. ئه مه بانگه شه یه که بو ئه زموونی تاییه تی تاک و بو بین به دیدی ناخ. هه رکه سیک گومانی هیه، با تاقی بکاته وه، چه ند پوژیک خوی ماندوو بکات و چه ند هه نگاویک بنیت، ئه وکات به ره می کاره که ی ده بینیت. ئیمه خه لک هان ناده یین تا کویرانه بین ه سه ر پیکه که مان، به لکو داوایان لی ده که یین خو یان ده سته کار بن و ئه زموونی بکه ن و ئه وه ی ئیمه ده یلین، به چاوی خو یان ببینن.

”یهحیا، بواری قسه کردنمان نییه و زور شتیش له قسه کردنه وه نایه ته دی. له کوتاییدا ئاماژه به شتیک ده ده م، که بیرت نه چیت. یهحیا! ده لپن کاتی مه نسووری هه للاجیان

له سیداره دا، ته مه شای هاو رینه کی کونی خوی کرد، که له وئ ئاماده بوو بو و وتی، ”ئه مه ی که ده بینیت، ئه نجام و ئاکامی نیگایه که، که له تافی لاویمدا له کولانه که مان گرتمه کچیک، که له سه ربان بوو، یهحیا! له ژیا نی توشدا نیگایه ک هیه، که له وانه یه دوا جار بوونت بفه وتینیت. به لام ئه و نیگایانه به هادارن، له بهر ئه وه ی هه لگیرسینه ری بلیسه ی عه شقن و ئه م بلیسه یه ش، ئه گهر ئاگر له دارونه داریش ت بهر بدات، هیتشتا ده هینیت!“

موغه که ئاماژه ی بو یهحیا کرد، که هه ستیت، موغه که خویشی هه ستا. باوه شی به یهحیادا کرد و ناوچه وانی ماچ کرد و به دهستی، ئاماژه ی پی دا که بروت.

ژييه کي سهودا

مه گهر من دږوانه ته ېم له م سهودايه وا شه و تا سوبح
په ري له خهوندا ته ېنم، بو خوږم له گهل مانگدا ته دويم

"په حيا! خواردم بو هيتاويت، دمه وي ټاگردانه که ت بو
دابگير سينم. من ته مشه و زو د خه و م، ده بي به ياني زو
بو ټا ته شکه ده بچم. سيندوختيش ته مشه و له وييه. سبه يني
ده تبينمه وه."

شهرمه زاري له دنگيدا شه پولي دهاييه وه. به شينه يي
وه لامی دايه وه، "ته زيه تم دان، بيوورن، به لام من سبه يني
زو د ده بي ټيره به جي به ېلم."
"به ره و کوئ؟"

"به ره و مه راغه ده که ومه ږي. ته گهر سبه يني نه ميينيت،
گهردم ټازاد بکه. ته م ماوه يه زور ميه ره بانيتان نواند.
ته وهنده ته رکم هه بوو ټوتان، که هه ست به شهرمه زاري
ده که م. گهردم ټازاد بکه ن."

"مالي خو ته. تو ميه ره بانيت کرد، که بوويت به ميوانمان،
خودا يار و ياوه رت بيت. به ياني زو دهر مه چو، هه وا
سارده، به لکوو بتينم."

جاماسب خيرا دوور که و ته وه و په حياش، که لای
ټاگردانه که وه دانيش تېوو، هيتا بيری له خه و نه که ی

دهکردهوه. بۆ تاویک له گری ئاگری ئاگردانهکه رامای. له پریکدا بیرى کهوتهوه، که نویژی مهغریبی نهکردوه. بهههلهداوان چوو دهروهوه، دهسنویژی گرت، تهماشایهکی ئاسمانی کرد و خیرا گهپایهوه و چوو تا نویژهکهی بکات. "ئای به نهفرهت بیت، شهیتان! دهلتی وپوکاس بووم! لهم چهند سالهدا، ئەمه یهکهه جار بهیتم له کاتی خۆیدا نویژ بکهه؟ یانی چی؟ نهکا ئەنجامهکهی خراپ بیت و بهبیاوهپی لهم دنیا به برۆم؟ بۆ وام لی هاتوهوه؟ خۆ سیحر و جادووم لی نهکراوه؟"

خۆی به خۆتندنهوهی قورئانهوه خهریک کرد. بلیسهی ئاگردانهکه کپ بووبۆوه و ژوورهکه له تاریکدا سرهوتیوو. داریکی خسته ناو ئاگردانهکهوه. له بهر تیشکی ئاگرهکهدا ئەو شتانهی نووسییهوه، که ئەو پۆژه بیستبوونی. کتیب و دهفتهر و کهرهسهکانی خسته ناو خورجینهکهیهوه، تا بۆ سبهینی ئاماده بیت.

له نزیک ئاگرهکهوه پاکشا. خهوی لی نهدهکهوت. سهودای سیندوخت دابووی له سهری. دهبوو بیینیایه: "تهنانهت گهر له دووریشهوه بینومه، دهبی بیینم! تاقه نیگایهکی ئەو له توانایدایه بۆ ههمیشه بیته تهسهلا بۆ دل و دهروونم."

بهلام دواى تاویک، پهشیمان بۆوه. "یانی چی؟ ئەگهر بزانی جوړیک سهیری دهکهه، لهوانهیه پتی ناخۆش بیت. راست نییه. نهبادا ئەم گاوانه به چاوی بهدینییهوه تهماشای قوتابی موسلمان بکهه! گوناوه، دهبی خۆم له ههوا و ههوهس و فریوی شهیتان بپاریزم."

دهستیکی به سههر و پویدا هیتا. ئاسمان ساف بوو و

تریفه ی زیوینی مانگه شهو، زهویی رازاندبۆوه. دهنگی ئاوی ئەو جوگهیهی دهکهوته باکووری ئاتهشکهدهکهوه، به ئاوازی دلشینی، خاموشی شهوهکهی دهشکاند. سهیری ئاسمانی دهکرد و له بهر خۆیهوه ورینگه ورینگی بوو. به ریگهیهکی بازته پیدا، تا ئەودیهو شوورای ئاتهشکهدهکه رۆی. هاژهی دلرفیتی ئاوهکه و جلیوهی مانگه شهو و شکوی بورجهکان و ئاتهشکهدهکه و کهشه پۆحانییهکه، خهونیکی دلبروین بوو، که له بیداریدا دهییانی. له سهروو ههموو ئەوانه شهوه، وهختی ویتیه سیندوختی دههیتایه بهرچاوی خۆی، وهکوو دلیکی پرتیه، ئەوهندهی تر پۆحی بهم دیمه نه پرشکویه ده بهخشی.

دهیزانی خوارووی ئاتهشکهدهکه له ژیر دهسهلاتی کاربه دهستانی فهروانهوای ئەو ناوچه یه دایه، بۆیه نه دهبوو له وه زیاتر بروات. به هه مان ئەو پتیه دا گهپایهوه، که لپوهی هاتبوو. لای ئەو دهروازه یهوه، که ههمیشه لهوینوه به رهو ئاتهشکهدهکه دهرویشیت، دووباره که لکه لهی سیندوخت پیشهی له پۆحیدا داکوتایهوه. لایهکی دهراکهه کرابۆوه. چوووه ژوورهوه. به رهو بینای ئاتهشکهدهکه پۆی. دهراکان هه موو کرابوونهوه، به لام پاره وه که تاریک بوو. له کوتایی پاره وه که دا، چرایه ک کز کز دهسووتا. زیاتر چوووه پیشه وه. که میک له ولاتره وه ئەو هۆله گهوره چوار تاقه بوو، که ئاته شدانه که له ناوه پاستیدا بوو. خزمه تکاره کان به گویره ی دابونه ریتیکی تایبه تی خه ریکی کار بوون و کیژه سپپۆشه کانیش، که پاسه وانانی ئاگره که بوون، به دهوری ئاگره که دا راوه ستابوون. چاوی گتیا و له بهر خۆیه وه وتی،

”ئەى سىندوخت کوا؟ من سبەينى سەفەر دەکەم، خۆزگە دەمتوانى بۆ دواجار بتيبنم.“

کيشمەکيشكى سەير لەنيوان ئاوەز و دلیدا پەيدا بووبوو. ديمەنيك بوو، لە شەپى نيوان ئاوەز و عەشق. ئاوەز دەيوت، ”بۆچى بۆ ئيرە هاتوويت؟ خەتەرناکە! ئەگەر ئاگايان لى بىت، لەوانەيه تووشى بەلايهکت بکەن. ئەى غەريب و بتيبنا، ئاگايەکت لە خۆت بىت.“ عەشقيش دەيوت، ”هەر دەبى ئەو ببينيت، کى دەلى جاريكى دى دەيبينيتەوه! پتيويستە ئەو خۆشەويستەى دلت ببينيت، دەشى جاريكى تر ئەم دیدارە روو نەدات. دەبى سىندوختى مەحبووبت ببينيت!“ سەرەنجام، عەشق زال بوو و يەحيا بيتاکانە بە دەم ورينگەورينگەوه چوو و پيشەوه و ئەمەى لەبەر خۆيهوه دەوتەوه:

”هەرکەس عاشق بى لە گيان ناترسى
لە کۆت و بەند و زيندان ناترسى
دلى عاشق، وەک گورگى برسييه
گورگيش لە هۆهوى شوان ناترسى!“

لەو شوينەى تيايدا راوەستا بوو، بەباشى ئاگرى ئاتەشدانەکە دەبينرا. لەبەر پووناکيى ئاگرەکەدا، روخسارى سىندوختى بەدى کرد. پتيک بەرامبەرى وەستابوو. بەرگيى سىپى پۆشيبوو. سەر پوومەتەکانى وەک دوو گۆى وەکوو خۆر دەدرەوشانەوه. بەبى ئەوهى بە خۆى بزاني، لەبەر خۆيهوه وتى، ”سبحان رب المشرقين!“ ئاى چەند جوان بوو هەلاتنى دوو خۆر لە دوو خۆرەلاتدا و لە پانتاييهكى

مانگئاسادا. چاوانى ئاتەشکەدەيهک بوون، کە پووناکى و گەرمييان لەمسەرى ئاسۆوه تا ئەوسەرى گرتبۆوه. ستيبەرى برژانگە رەش و دريژەکانى، لەبەر تيشكى بلتسەکەدا، لە دوو هيلى رەش دەچوون، کە پيزى برژانگەکانيان بە ميجرابى برۆيهوه دەبەستەوه.

پرچە خاوەکەى سەرشانەکانى، لە نيشانەى تاريکيهكى چر و شەپۆلدار دەچوو، کە شوورايەکى بەدەورى پووناکيدا دروست کردبىت. بە سەرساميهوه نوقمى تەماشاي سىندوخت بوو، کە ئەويش ئەمى بينى و ناسيهوه. بە نازەوه نيگايەکى کرد و بەرەو پووى چوو. يەحيا وەختى بۆى دەر کەوت کە ئەو دىت بۆ لای، کەميک چوو دواوه و پالى دا بە ديوارى راپەرەوهکەوه. سەرپا پەشوکان و بيتقەرارى بوو. ليدانى توندى دلى، تیکەل بە هەنگاوهکانى سىندوخت بووبوو. جياوازييان نەبوو، جگە لەوهى يەکەميان زۆر ئاوارام بوو و دووهميان ئارام و لەسەرخۆ.

سىندوخت گەيشتە راپەرەوهکە. يەحيا وەک تەختەداريکى وشک، کەوتە سەر زەوييهکە. کاتيک هاتەوه هۆش خۆى، دەستى لەناو دەستى يەکتيک لە خزمەتکارەکانى ئاتەشکەدەکەدا بوو.

خزمەتکارەکە بە ميهرەبانييهوه وتى، ”ئيرە جينى خەوتن نيە، بچۆ بۆ ژوورە تاييهتەکان بۆ خەوتن.“ ئەو کە پيشتر يەحياى لەگەل موغەکەدا بينيبوو، بە يەکتيک لەو مەجوسە بياننيانەى دەزانی، کە عادەتەن بە مەبەستى سەردان و پەرستن بۆ ئەوى دەهاتن.

کاتيک لە ساختومانەکە چوو دەرئ، خويندنى

کەلەشیرەکان، هەوالی سپیدە ی رادەگەیاندا. ئەمیش لەکوێوە
هاتبوو، لەوێوە گەرایەوێ بۆ ژوورکە.

ئاگردانەکە خامۆش بووبۆوە. خۆلەمیشەکە ی لا دا و
هەندێ ژیلەمۆی لەژێردا پەیدا کرد. لای یەکتەرەوێ دای نان
و فووی پیاواندا کرد. ئینجا چیلکەوچەوالی خستە سەر و
ئاگردانەکە پرووناک بۆوە. وردەوردە خۆی بۆ سەفەرەکە ی
ئامادە دەکرد. خورجینەکە ی هێنا و بریاری دابوو، بێ ئەوێ
بە کەس بلێت، ئاتەشکەدەکە جێ بهێڵێت، بەلام جاماسب
پەیدا بوو.

”بەیانیت باش. من کەمێک پەلەمە، یەحیا! خەریکە کاتی
هۆشبام” تێدەپەرێت، دەبێ برۆم بۆ ئاتەشکەدە. خەونیکم
دیو، بۆ سیندوختی دەگیرمەو، تا بۆت باس بکات. کاژیریک
بمێنەرەو! پاشان نانی بەیانیت بخۆ و برۆ. ”باوەشی بە
یەحیادا کرد، ناوچەوانی ماچ کرد و مائاواویی لێ کرد و
پۆیشت.

”هۆشبام: لە ئایینی زەردەشتیدا بەو کاتە دەلێن، کە هیندە ی نەماوێ
خۆر هەلبێت: کازیو.

توێشەبەرە ی ئاگر

وەختێ تۆ ئەرۆی لەم ماله ی ئیمە
بەم ئاگرەوێ و کلپە یە ی ئیمە
لە عەشق بدوێ

بریاری دابوو لە سەفەرەکانیدا هەر خۆی بیت و
هەرکەستێکی بەرێکەوت هاتە پێ، هاوشانی بروات و لە
هەر لادێ و شارێک ویستی، لا بدات. هەر بۆیە گوێی بە
بەرنامە ی هەواربەهەواری کاروانەکان نەدا، چونکە ئەم
دەبویست، تا زوو، خۆی بگەیهێنێتە مەراغە و بۆ خۆیندن
ئامادەسازی بکات.

دەرفەتێکی باشیش بوو. حەزی دەکرد لەگەڵ زانایانی ئەو
ئاوچانە ی پیاواندا گوزەر دەکات، وتووێژ بکات و سوود لە
زانایارییەکانیان وەر بگرێت. دەبوایە برۆیشتایە، بەلام بێهۆ
میلی کاتی بۆ دواوێ دەگەراندەوێ. لە خەیاڵاتی سیندوختدا
نوقم بووبوو: ”کە هات، بێگومان خەونەکە ی جاماسبم بۆ
دەگیرێتەو. دەبێ چ خەونیکێ دیتیت؟ تۆ بلێی سیندوخت،
جگە لەو، هیچی تر بلێت؟ من چی بەو بلێم؟”

دەنگی لێدانی دەرگا، ئەوێ لە خەیاڵاتەکانی هێتایە
دەرەوێ. یەکیک بەهێواشی لە دەرگاکی دەدا. بەپەلە
هەلسایە سەر پێ. سیندوخت بوو، نانی بەیانێ بۆ هێتابوو.

دەمەوبەیان بوو، بەلام هیشتا ناو ژوورەکه بە ئاگری ئاگردانەکه پووناک بوو. سێندوخت خواردنەکهی لای ئاگردانەکهو و لەو شوێنەدا دانا، که یەحیا لێی دادەنیش. هەندێ چیلکەوچەوالی کردە ناو ئاگردانەکهو و پووی کردە یەحیا و وتی، "پێگەیهکی درێژت لەپێشە. نانی باش بخۆ، چونکە لەوانەیه درەنگ بگهیتە جی."

ژوورەکه پووناکتر بۆو. یەحیا سەری دانەواند و وتی، "سوپاسگوزارم، من هەموو پۆژیک نانی باشم خواردوو." "نا، وا نییه، تۆ زۆر کەمخوریت. هەر دەلێی پتۆیست بە خۆراک نییه. بەراست، باوکم خەونیکیسەیری بە تۆو بینیوو. خەونەکهی بۆ من باس کرد. ئای لەو خەونە سەیره! وتی لە خەونیدا تۆ بالیکت هەبوو، بەلام نەتوانیوه بفڕیت. لە مالی ئیمە زونناریک هەبوو و مۆبەدیک بە کەمەری تۆو بەستوو، ئیتر دواى ئهوه، لەسەر شانەکهی تەرت بالیکى دی پووای و تۆش فڕیویت و بەرەو ئاسمان لە شەقەى بالت داو! باوکم وتی خوا حەز بکات، سەفەرێکی باشت لەپێشە. ئەو چونکە زۆر باوەری بە خەونەکانی خۆی هەیه، داواى لێ کردوویت ئەم کوشتییه" لە کەمەرت بیهستیت!

یەحیا بێ دواکەوتن وتی، "ئێو لەگەڵ مندا زۆر میهرەبان بوون. نازانم چۆن پاداشتی ئەو هەموو باشییەتان بدەمەو. بەسەر چاو، دەبیهستم."

"باشە، ئیستا نەهەت بخۆ، من کەمێکی تر دیمەو و خواحافیزیت لێ دەکەم."

* کوشتی، کشتی، یان کۆستی: پشێن یان کەمەرەبەندی مەزداپەرستانە.

چەند هەولێ دا، هیچی بۆ نەخورا. پاروویەکی کردە دەمەیهو. کەمێک شیرێ هەلقوراند و بێقەرارانە چاوەڕپێ گەڕانەوێ سێندوخت بوو. سێندوخت هاتەو، شتیکی پێ بوو. "یەحیا! ئەمە کوشتی یان بەندی دینەکهیه. پێم بدە با خۆم، بەپێی نەریتی خۆمان، لە کەمەرتی بیهستم. ئەم پشێنە بە دەستی بەدینان چنراو و لە ۷۲ تالە خوری پیک هاتوو. سێ جار لە دەوری کەمەرت دەبیهستم، بە نیازی هەرسێ بنەماکەى مەزدیهسنا: بیرى باش، وتەى باش، کردارى باش و ناوەکانی ئاهورامەزداش دەچرم، تا لە گورزی چەقو و تەور و تیر و خەنجەر و گالۆک و بەرد و قوچەقانیی دوژمن، سەلامەت و پارێزراو بیت.

"یەحیا، تۆ موسلمانیت. ئەم نەریتە لە ئایینی ئێوەدا نییه، بەلام من و باوکم، بەم کارە ئەرکی سەرشاری خۆمان بەج بدەینین. بە ئەرکی خۆمانی دەزانین، بە نزای پاراستنی گیانەوه لێرە پەوانەت بکەین. کە لێرە نەمایت، دەتوانیت لە خۆتی بکەیتەو و تەنانەت فڕیشی بدەیت. نەبادا بە هەلگەرانەو لە دینەکهی خۆتان تاوانبارت بکەن و خۆیت حەلال بکەن."

یەحیا، کە هەر سەری دانەواندبوو و بیرى دەکردەو، وتی، "من لەم ماوه کەمەدا، سۆز و میهرەبانییهکی زۆرم لە ئێو بینی و زۆر شتتان لێ فێر بووم. ئێو گەلێ میهرەبان، لەکاتیکدا من سەر بە دینەکهی ئێوێش نەبووم، کەچی ئەو هەموو ریز و خوشویستییهم لێتان بینی."

"ئەمە مەتیک نییه، بیکەین بەسەر تۆدا، چونکە ئایینهکهی ئیمە، لەسەر بناغەى میهر دامەزراو. ئیمە لەسەر ئایینی

جەمشيدى خورشيدىن، كە بەيەكسانى سەيرى ھەمووان دەكات. نەك ئىستا كە ژىردەستىن، بەلكوو ئەو كاتانەى لە جىھاندا بالادەستىش بووين، شای شاھان (كۆرش)، دەستى بە ھەرشوئىنىك بگەيشتايە، بە گوڭرەى ئەو رېنمايىيانە، رېزى لە ھەموو خەلكىك و بيروباوہ رېك و پەرسىگەكانيان دەگرت. لە ئايىنى ئىمەدا، توندپەوى نىيە.

يەحيا، كە بەرامبەر بە سىندوخت ھەموو شتىكى لەياد چووبۆو، خوازىارى ئەو بوو ئەم وتووڭەيان درڭژە بگىشتىت. پەنگە ئەمە دواەرفەتى بىنىنى سىندوخت بىت. دەيوست سەبارەت بە خوى لەگەلدا بدوڭت، بەلام ئادابى عەشق، رېي ئەو گوستاخىيەى پى نەدەدا. ھىچى پى نەبوو بۆ وتن، تەنھا ئەو نەبىت كە: "من دەبى بېرۆم، بەلام... بەلام..."

"بەلام چى؟"

"ھىچ، وىستم بلىم تۆ شتىك نىيە بىلڭت؟"

سىندوخت بە ھىورىي فرىشتەيەك و بە سەروسىمايەكى مېھرەبانەو، كە ھىندەى زەردەخەنەى قدىسەكان پېرشكو و جوان و ئىلھامبەخش بوو، وتى، "تۆ دەپۆيت، منىش لە ئاستانەى فرىندام. گيانم لە جەستەم جيا دەبىتەو. دەفرم. من ھاوسەرگىرىم نەكردوو و ناشىكەم. دەرفەتى ژيانم كەم بوو. ھەولم دا بالەكانم زوو بېوڭن و گەشە بكەن. من لە ئاسمانى جىھانىكى تردا دەفرم. من بەر لە مەرگ دەمرم و چەند سالىك دواى ئەو، بە مردنى سروشتى، ئەم جەستە خاكىيەم بە خاك دەسپىرم. من بەر لەو پشويويەى ئەم سەرزەمىنە ئازىزە لەناو خوڭن و ئاگرىدا نوقم دەكات،

دەمرم. بەلام تۆ! من لەناو تۆدا بلىسەيەكى پېرشنگدار دەبىنم! دلى تۆ ئاتەشكەدەيە. رېگەيەكى باشت لەپىشە. تۆ گەورەيت! تۆ ئەھلى فرىنيت! دواى ئەو، بۆ ھەمىشە يەكتر دەبىنن. دواى فرىن لەگەل (ئوردووى سوور ئاناھىدا كە ھوار ئەسپى سېى - با، ھەور، باران، ئاۋنگ - گالىسكەكەى رادەكڭىشن، ژنە خواوہندىكى لاو و جوان، بەژنرپاڭ، مەمكقوت، كەمەربارىك، پاك و ئابروومەند، تاجىكى ئالتوون بەسەريەو، بە سەد ئەستىرە و ھەشت تىشكەو، بە بەرگىكى زىڭرڭن و پېچىنەو، لە بەرزايىي ئاسماندا، پىكەو دەبىن، لەسەر كانىي ژيان! يەحيا! ئىمە سەر بە ئىرە نڭن. شوڭىي ئىمە وا لە سەروو ئاسمانەكان و ئەستىرەكانەو. يەحيا! تۆ لەو كەسانەيت، كە ھەموو پۆڭڭىكان، پۆڭڭىكى شوڭىيە. تۆ شەپۆليت! تۆ دەپۆيت. تۆ ئازاد دەبىت. تۆ لە رېندان ئازاد دەبىت و دەفرىت.

"يەحيا! تۆ كە منت بىنى، زوھرەت ھاتەو ياد، ھەول بەدە ئوردووى سوور ئاناھىد بىنىت! من خەيالم دەكەمە باوہرى تۆ! خەيالى من، ھاوہلى رېي تۆ دەبىت. تا بارەگاي ئوردووى سوور ئاناھىد! واتە زوھرە! دەسبەردارى رېت ئابم. ئىدى ھىچى ترم نىيە بىلڭم. بېرۆ. خوات لەگەل!"

يەحيا بىئاڭاگانە دەستى برد بۆ خورجىنەكەى و بە دەنگىكى لەرزۆكەو وتى، "خوات لەگەل!"

ملى رېي گرتە بەر.

"خوات لەگەل، ئەى غەريپە ئاشناكە، خوات لەگەل!"

ھىشتا چەند ھەنگاۋىكى نابوو، كە سىندوخت

بانگى كردەو، "يەحيا! بوەستە."

یه حیا وهستا. دواى كه مێك، سهندوخت شتێكى هینا و خستیه دهستییه وه، ”دواى ئه وه نهینییه بکه وه، كه ئیستا رهمزه کهیم دا پیت. خوات له گهل.“

یه حیا خواحافیزی کرد و رۆیشت. پاش تۆزیک که دوور کهوته وه، سهیری ئه و شتهی کرد، که سهندوخت خستیه دهستییه وه. پارچه یه که ئاوریشمی سهوز و شتیک له ناویدا. خورجینه کهى دا به شانیدا. دهسره ئاوریشمه کهى کرده وه، مۆرکی له قوردروستکراو بوو، که ئه م نه خشانه ی له سه ره بوو:

مۆره کهى خسته وه ناو دهسره ئاوریشمه که و خستیه گیرفانى و به رهمزیک و ئاگرى هه لایساوى ناو دلێه وه و سه ودايه کی تازه له سه ردا و رینگه یه کی نوێ له به رده میدا، کهوته وه رێ. ده رۆی، به لام نهیده زانی ده گاته کوئ و چی ده کات و چی ده بینته وه، وه لئ له کانگه ی دلێه وه، شادمان بوو و له خو شییاندا پیتی نه ده کهوته سه ره ئه رز، به ده م سه ما و ورینگه ورینگه وه ده یوت:

”وهختی تۆ ئه رۆی له م ماله ی ئیمه
به م ئاگره وه و کلپه یه ی ئیمه
له عه شق بدوئ.“

به شیخم وت، ته گبیر چیه؟

ده مه وه سه ره رێوارى سه رزه مینئ
ئه م مه ته له ی ئه وت به هاو نشینئ،
”برای سو فئ! شه راب کاتئ پیته گا،
بو چل رۆزیک له شو وشه دا مینئ؟“

به ره به یانی رۆژی دووهمی سه فهره کهى بوو. دوینی که له شیزه وه کهوته رێ، مله یه کی سه ختی هاته رێ. که تیی به راند، گه یشته ئاواپییه ک. شه و له مالى کابرایه کی هه ژاری لادینی مایه وه. راخه ره که یان بریتی بوو له دوو به رده ی کۆن و کلیمکی په رپووت. یه حیا له سه ره کلیمه که خه وت. قاچی له کلیمه که دریزتر بوو.

بو ئه وه ی ئه رکی زیاتر نه خاته سه ره ماله که، به یانی زوو، دواى نوێژ، ملی رپی گرتیه وه به ر. خانه خوئ هه ژار و میهره بانه که تا ده ره وه ی ئاواپییه که یان له گه لئ چوو. رینگه که ی پیشان دا و هه ندئ نیشانه ی دایئ، تا رپی لی وبل نه بیت. دنیا خه ریک بوو رووناک ده بووه و رینگه که ش به باشی ده بینرا. له کاتئ خواحافیزیدا، برای لادینی پارچه یه که ناشی جو ی دایئ و پیتی وت، ”نانی نه رمان نه بوو، به لام تۆ لاویت و ددانه کانت به هیزن و ده توانیت ئه م نانه بخویت. ئه مه بو نانی به یانیت، نیوه رۆش ده گه یته ئاواپییه کی تر و

دهتوانیت لهوئ نانی نیوهړو بخویت. “
یهحیا به شهرمه زارییه کهوه وتی، “سوپاست دهکهه!
برسیم نییه و پتوایستم پتی نییه.”
بهلام کابرا هینده پتی داگرت، تا یهحیای ناچار کرد
نانهکهی لی وهر بگریخت. تهوقیهکی لهگهل کرد و پویششت.
ههوا، تا رادهیهک، سارد بوو. ههتاوی خوری پاییز له
توانایدا نه مابوو له سهرماکه کهه بکاتهوه. خورهکه
کهمیک بهرز بوو بووه، که لای کانیاویکهوه دانیششت. پارچه
نانهکهی دهر هینا و دهستی به خواردنی نانی بهیانی کرد.
پاش پشوودانیک، کهوتهوه ری. خور گهیبیووه ناوه پراستی
ناسمان، وهختی گهیشته نزیک ئاویک. پیره میژدیک چهند
بزنیکی دهله وهراند. لی نزیک بووه و سلأوی لی کرد، “سهر
چاو! ماندوو نه بیت! له کوئیوه هاتوویت و بو کوئی دهچیت؟”
“توش ماندوو نه بیت، له سوهره وهردهوه هاتووم و دهچم
بو مهراغه.”

“کارت چییه؟”

“قوتابیم، دهموئی بچم لهوئی بخوینم.”
“زور چاکه، خوا ئاگای لیت بیت. ئهی بو بهتیهیا؟
ناترسیت؟”

“نهخیر، هیچم نییه تا بترسم و پهلهشم نییه. له
ئاواییهوه گهر بچیت بو ئه و ئاواییه، هیچ مهترسییهک
هیه؟”

“نهخیر، ئینشاللا به ساغ و سهلامهتی دهگهیته مهراغه
و بهخویندنه کهت رادهگهیت. بهلام وریایی ههر باشه.
بهتیهیاش مهرو! ههلبهته زورت نهماوه بگهیته مهراغه.”

یهحیا ویستی بروت، که پیره میژدهکه وتی، “تو وت
پهلهت نییه. ئه مرق میوانی من به! ئاواییه کهی ئیمه لهو
سهره وهیه. ههرچنده ئیستا پاییزه، وهلی بههاران گهلی
بهسهفا و خوشه. خانهقایه کیشمان هیه، لهگهل شیخیکی
پیاوچاک و سهنگیندا. ههرچییه کمان هیه، لهسای ئهوه وهیه.
هول بده بیینیت، شایانی ئهوهیه، سهردانی بکهیت. مهرج
نییه ههر شاره گهرهکان پیاوی گهرهیان تیا ههلبکهوینت.
له لادیکانیشدا، دهتوانیت پیاوی گهره بیینیتوه.”

“بهسهر چاو، ده میتمهوه! پهلهه نییه و ده میتمهوه و
شیخیش ده بینم.”

پیره میژدهکه بزنهکانی خر کردهوه و به یهحیای وت،
“بروین؟”

“پهلهه نییه، وازیان لی بیته، با بلهوه پین.”
“گرنگ نییه، کاتی لهوه ریش نهما. ههواکهی خوش بوو،
ئیر حهزم کرد بزنهکان بهیتمه دهرهوه و کهمیک بیانگه رینم.”
“کهواته نویره کهمان بکهین و بروین؟”

“ئهری، نیوه پویه. قسه کانت له جی خویدا بوو. زهینت
باشه.”

دهستنوژیان گرت و پیره میژدهکه بو نوژ وهستا و
یهحیاش له پشتیهوه. که نویره کهیان تهواو کرد، بزنهکانیان
پیش خویان دا و پیره وتی، “من ناوم عهبدولعهمیده، ئهی
نر؟”

“یهحیا.”

“ئهوه کهی منیش ناوی یهحیایه. برسیت نییه؟”

“نهخیر.”

“باشە، دەپۇين شتيك دەخوين و لەگەل شىخدا نوئىژى
عەسر دەكەين.”

گەيشتنە نزىك ئاوايىيەكە. چەند سەگىك خەرىكى
خواردنى كەلاكى گوئىدريژىك بوون. بۇگەنەكەى بەو ناوهدا
بلاو بووبۇو. كەمىك لەولاترەو، منالانى دى، بە قژى ژاكاو
و جلە كۆن و دپاوەكانيانەو، لەسەر خەرمانىك يارىيان
دەكرد.

مالى كابرا لە سەرەتاي ئاوايىيەكەدا بوو. خۆيان كرد بە
مالدا. پىرەمىردەكە بزنەكانى بە منالەكانى سپارد و دەستى
يەحياى گرت و چوونە ژوورەو. ئەوئەندەى پى نەچوو، ژنى
كابرا هات و بەخىرەتەنى يەحياى كرد. پىرە بە دەنگىكى
زولالەو، وتى، “خەديجە، خىرا بكە نانى نيوەپۆمان بۆ
بىتە.” پاش تاويك، سەرەيان راخست و هەندى نان و چەند
هىلكەيەكى كوللو و كاسەيەك دۆيان لەسەر دانا. دواى
نانخواردن، كەمىك پشوويان داو ئىنجا بۆ دىدارى شىخ
تاھىر چوون.

شىخ تەمەنى نزيكەى شەست و پىنج سالىك دەبوو.
سەروريشىكى سىپى چرى هەبوو. قژى درىژ بوو، بەلام
بەشى پىشەوئەى سەرى، مووى كەم بوو. كەوايەكى لەبەردا
بوو، لەسەر كەولتيك دانىشتبوو. خانەقاكەشى هەر لەوئى و
لە نزىك ژوورە بچكۆلەكەيەو بوو.

عەبدولحەمىد و يەحيا بە سلاو و نواندنى پىزەو چوونە
ژوورەو و ئەوئەيش ئامازەى بۆ كردن، كە

بەرامبەرى دابىشەن. عەبدولحەمىد وتى، “ئەمە يەحيايە!
لە سوھرەوئەو هاتوو و دەچىت بۆ مەراغە، دىەوئ

لەوئى بخوئىت. من پىم وت بىتە خزمەت جەنابتان.”

“زۆر باشە، چىت خوئندوو؟”

“هېچ! كەمىك ئەدەبىياتى عەرەب، فىقھ، تەفسىر و
توزىكىش مەنتىق و كەلام و فەلسەفە.”
“لەكوئ؟”

“لە سوھرەوئەرد و مەراغە و ئەسفەهان.”

يەحيا بە هەلى زانى و هەندى پرسىارى لە شىخ كرد،
لەوانە:

“بۆچى خۆر گەرەترە؟”

“لەبەرئەوئەى لە ناوەرەستايە.”

“ئەى مانگ، خۆى پرووناكىيەيە؟”

“نەخىر، ئەو تيشكى خۆرە لىي دەدات.”

“چۆن؟”

“وەك ئەوئەى تيشكى خۆر لە بلوورىك بدات و پرووناكى
بداتەو.”

ئىنجا شىخ بە يەحياى وت، “ئەم پرسىارانە بە كەلكى
ئو نايەن. بە تۆ چى فلانە ئەستىزە بۆچى بچووكە و ئەوئەى
ئرىش گەرەيە! نۆ فەلەكمان هەيە يان دە؟ وا چاكتەرە
لەبرى ئەمانە، بىر لە نەيتىيەكانى ئاسمان بكەيتەو!”

“ئاخر ئەو توانايەم نىيە. ئەى تەگبىر چىيە؟”

“تۆ نەخۆشيت! دەبى چارەسەر وەر بگريت.”

“تۆ پزىشكەم بە و دەرمانم بكە. چارەسەر چىيە؟”

“چارەسەرى تۆ ئاسانە. من لە تۆدا تواناي گەشەكردن

دەبىنم. چارەسەرى تۆ چل پوژ پارىز و مەعجۇنىكە!”

“چۆن پارىژىك و كام مەعجۇون؟”

“چل پوژ قەناعەتکردن بە خواردنێکی کەم. کەرەسەکانی مەعجۆنە کەشت، بریتین لە: سامان، پایە، کەلوپەل، لەزەت و شەهوەت. دەبێ ئەم کەرەسانە لە دەسکەوانی پشتبەستن بە خوادا بە دەستی پەزنامەندی و ئارەزوو بکویت و مەعجۆنێکیان لێ دروست بکەیت و بە یەک کەرەت بیخۆیت. ئەگەر ئەم مەعجۆنە پەوانی کردیت، ئەوا زوو دیدە ی ناخ پووناک دەبێتەو. ئەگینا دەبێ دووبارە ی بکەیتەو، تا بەو ئەنجامە دەگەیت. زینهار وەک سەگ مەیلی پسایییە کە ی خۆت نەکەیت، چونکە ئەم کارە خەتەرناکە و دەرە کەت درێژخایەن دەکات و دەرمانی زەحمەت دەبێت.”

“وختی دیدە ی ناخ پووناک دەبێتەو، ئەو کەسە چی دەبینیت؟”

“بە پشکوونی دیدە ی ناخ، دەستی هەستەکانی دەرەو کورت دەبێتەو، ئەو کات پە ی بە نەینییەکانی ئاسمان دەبەیت. شتە لێک دەبینیت و هەقیقەتە لێکت بۆ دەر دەکەوێ، کە ناگوترین و قابیلی گوزارشت نین. دەبێ ئەو کەسە خۆی بەو ئەزموونە دا تێپەڕێت.”

“ئە ی هەموو کەسیک دەتوانی ئەم جوړە زەوق و ئەزموونانە ی هەبێت؟”

“لە پووی ئیمکانەو، ئەم ئەزموونە بۆ هەموو کەسیکە. وە لێ کەم کەس دەتوانن دەستیان پێ رابگات. ئەم دونیایە، دونیای لەخۆباییبوون و غەفلەتە و ئەهلی دنیا مەستی شەرابی لەخۆباییبوون و غەفلەتن. بەلام گەر کەسیک دەستی بەم ئەزموونانە بگات و بوون بۆ نەبوون بگۆڕێت، لەزەتێکی وەهای دەسگیر دەبێت، کە قابیلی بەراورد و

وەسف نییە. شادمانی و چێژی ئەو شتە ی پەییان پێ دەبات، وای لێ دەکات لە ئاست دنیا و لەزەت و پلەوپایە و ساماندا بیتەر وایت.”

دەرەنگ بوو و خۆر خەریک بوو ئاوا دەبوو! دەبووایە ئیدی لای شیخ برۆیشتنایە. گەرانهو بۆ مائی عەبدولحەمید. عەبدولحەمید لە یەحیای پرسی، “پیاویکی چۆن بوو بەلاتەو؟”

“شیخیکی گەرەیه، میهرەبان و چاکەخوێزە...”

دیسانہ وہ مژدہی فرین

عہ شقت بہ ہار بوو و خستمیہ سہر ئہوین
ستران بوو و خستمیہ سہر ئاوازچرین
شہوقی تۆ، بالی لہ سہر شانم پرواند
بردمی بۆ پہرپہرۆچکە و خستمیہ فرین

پیرہمیردہکە بہ یەحیای وت، ”دەتوانین لێرە نوێژی ئیوارە
بکەین و بۆ نوێژی عیشا، بچینەوہ بۆ خانەقاکە. شەوانی پاییز
و زستان، خەلکی لہ خانەقا کۆ دەبنەوہ و دواى نوێژ و نزا،
بەدیار شیخەوہ دادەنیشن و دەربارەى ئەحکامى شەرع شتى
لێ دەپرسن. جا تۆش ئەگەر ماندوو نیت و حەز دەکەیت
دووبارە شیخ ببینیتەوہ، ئەوا دەتوانین پیکەوہ بچینەوہ بۆ
لاى.“

یەحیا بہ شەوقەوہ وتى، ”زۆر چاکە، ئەمڕۆ پێگەم زۆر
نەبرپوہ و ئەوەندە ماندوو نیم. خۆیشم بەتەما بووم پیت بلێم،
تا بچینەوہ بۆ لاى. پێشنیاریکی باشە.“

نوێژەکیان کرد و کەمیک نانی جۆیان بە شیرەوہ خوارد و
خۆیان ئامادە کرد برۆن. عەبدولحەمید، وەک ئەوہى شەکەتى
لە چاوى میوانەکەیدا بخوینیتەوہ، وتى، ”ئەگەر ماندوویت،
مەیہ، برۆ بخەوہ.“

”نا، ناخەوم. ماندووش نیم. حەز دەکەم شیخ ببینمەوہ.“

”باشه، سبهینی بیینه، خو پهله ت نییه.“

”نه خیر، سبهینی ده بی برؤم. ئیستا باشتره! به راست، ده هیلن شهو له خانه قا بخهویت؟“

”به لئ. هه ندئ جار موسافیره کان و درویشه کان له خانه قا ده خه ون. به لام ئیمه بو خه وتن دینه وه بو مالی خومان. تو ده بی لیره بخهویت.“

”ئاخر چه ز ده کم شهو به ته نیا بم و له خانه قا بخه وم. ئه گهر ریم بدن، دهمه وئ له وئ بم. خورجین و که لوپه له کانیشم ده به م، تا سبهینی یه کسه ر له ویه برؤم و دووباره ئه زیه تی ئیوه نه دم.“

”من هیچ نالیم، به لام ئیره ش مالی خوته. ئه گهر له ویش ده میتیه وه، سبهی من نانی به یانی ده هینم و له وئ پیکه وه ده یخوین و دواتر بزاین چی ده کهن. به لکوو چه ند رۆژیکی تر لیره مایته وه!“

”نه خیر، ئه زیه ت مه کیشن.“

”ئه زیه ت نییه. ئه وه عاده تی ئیمه یه، که نان بو میوانی خانه قا به یین. منیش بۆتی نه هینم، که سیکي تر هه ر بۆتی ده هیتیت. له بهر ئه وه، خوم بۆت دینم.“

چوون بو خانه قا. چه ند که سیکیش بو نوێژی عیسا چووبوون بو ئه وئ.

که شیخ خوی کرد به ژووردا، هه موو له به ری هه لسان. به ره و میحرا به که چوو. بانگی دا و بو نوێژ وه ستا. دوا ی نوێژ که، شیخ هات و به رامبه ر به میوانه کان دانیش. له کاتیکدا له بهر خویه وه شتیکی ده خویند، به جووله ی سه ر و ده ستی سلّو و ئه حوالپرسی لئ کردن. پاش که مێک وتی، ”یاران،

سه مه نده ریک به میوانی چوو بو لای مراوییه ک. وه رزی پاییز بوو، سه مه نده ریش که شهیدای ئاگره و بی ئاگر ناتوانی بژی، له سه رمادا هه لده له رزی، مراوییه که ئاگای له حالی ئه و نه بوو و به رده وام باسی ئه وه ی ده کرد، که مه له کردن له ناو ئاوی ساردا چه ند خۆشه. سه مه نده ر که تاقه تی چوو و به توور په ییه وه مراوییه که ی چی هیش. ئه ری، براینه! ئه گهر قسه بو خه لکیک بکه یه که ئه هلی ئه و قسه یه نین، شه پازله ده خویت. له بهر ئه وه ی ده رک به قسه که ت ناکهن، به کوفر و شتی تری له قه له م ده دن و پشیوی ده نینه وه.“

یه حیا که هه موو گیانی بووبوو به گوئ، له بهر خویه وه وتی:

”من که بیروباوه ریکی پاکم هه یه

له تانه ی خه لکی ناشایسته،

چ باکیکم هه یه؟“

شیخ به زه رده خه نه یه که وه درێژدی به قسه کانی دا، ”قسه کردن له هه موو شویتیک هه لیه. پرسیارکردنیش له هه موو که سیک هه لیه! ئاده میزاد نابی له قسه کردندا بو خه لکی شایسته، درخی بکات. به لام خه لکی ناشایسته خویان له قسه ی باش بیتار ده بن. دلی خه لکی ناشایسته و نامۆ به هه قیقه ت، وه کوو ئه و پلته یه وایه، که له جیات ی زه یه ت، به ئاو ته ر بووبیت. چه ند بته وئ دای بگیرسینیت، داناگیرسیت. ئه ری، قسه ی ئه هلی دل، له ئاگر و پرووناکی خالی نییه، وه لی ئاگر و پرووناکی له مۆم بهر ده بیت نه ک پلته ی ته ر.“

وه عزه کانی شیخ هه میشه کورت بوون. بیته نگ بوو و

چاوه رپی کرد، تا بزانی ئاخو کهس پرسیاریکی هه یه یان نا، تا وه لامی بداته وه. کهس پرسیارى نه کرد. شیخ دووباره پرووی کرده وه قبیله و دهستی به خویندنه وهی قورئان کرد. خه لکه که بلاوه یان لی کرد. عه بدولحه مید دوای وه عزه که ی شیخ، دووباره له یه حیا نزیک بووه و وتی، "دهترسم ئیره سارد بیت، با بچینه وه بۆ مالی خومان."

"نا، سارد نییه. لیره ده مینمه وه. حه زم لیره یه. ئیوه برۆن و دلئاسووده بن. نیگه ران مه بن. من پیاوی سه فهرم! ده میکه له شیر و باوه شی دایک چوومه ته وه!"

عه بدولحه مید به زهرده خه نه یه که وه وتی، "به خوات ده سپیترم. من ده برۆم، به لام سبه یی، بۆ نویژی به یانی و بهرچای، دیمه وه بۆ لات." یه حیا سه رگه رمی نویژ بوو.

پاش ماوه یه ک، شیخ گه رایه وه و سهیری کرد یه حیا نویژ ده کات. چاوه رپی کرد، تا نویژه که ی ته واو بکات. یه حیا سلأوی دایه وه. شیخ هه ستا، تا برواته وه. پیداو یستییه کانی پیشانی یه حیا دا و رای سپارد، که ده رگاکه له دیوی ناوه وه دابخات و بخوویت. لهو سی مومه ی له گۆشه کانی خانه قاکه دا داگیرسابوون، دووانیانی کووژاندوه و خه ریک بوو بروات، به یه حیای وت، "کاتی خه وتیت، ئه و مومه ش بکوژینه ره وه. شه و شادا!"

"شه و شادا!"

شیخ نه رۆی، چو هه ندی چیلکه و داری هیتا. "ئه مشه و هه واکه ی زور سارده، دهترسم سه رمات بیت.

باشه جارئ مومه کت نه کوژاندوته وه. بیهینه با ئاگردانه که ی پی داگیرسینم. لای ئه م ئاگردانه وه بخه وه."

یه حیا مومه که ی هیتا و شیخ به شینه یی ئاگردانه که ی داگیرساند و رویشت. یه حیا لای ئاگردانه که وه راکشا، سهیری بلیسه کانی ئاگره که ی ده کرد و چاوه رپی بوو خه وی لی بکه ویت. شه پۆلیک خه یال ئه وی له گه ل خویدا راپیچ کرد. دهنگه پرسۆز و روحنه وازه که ی سیندوختی هاته وه یاد، که له ساتی جیا بوونه وه دا پنی وت، "یه حیا! له ناو دلی تۆدا، بلیسه یه کی پرشنگدار هه یه. دلی تۆ ئاته شکه ده یه! یه حیا! تۆ شه پۆلیت. تۆ ده رۆیت و ده فپیت. من خه یالم ده که مه یاوه ری تۆ. خه یالی من، هاوه لی رپی تۆ ده بیت، تا باره گای ئوردووی سوور ئانا هید."

نوقمی ئه م خه یالانه بوو، وهختی خه و چووه چاوی. له خه ونیدا سیندوختی بیی، له شیز، له و جتییه ی تیایدا مالئاوایی لی کرد. به هه مان میهره بانی و نیگای گهرم و شه رمنه وه، ده یوت، "یه حیا! نامه وی بۆ شیز بیته وه. ده رفه تی ئه وه ت نییه. بۆ مه راغه مه رۆ! له کویت، له وی بمینه ره وه. سه رقالی کاری خۆت به. که ی پتویستی کرد، دیمه سو راخت. ئیمه سه ر به ئیره نین، ده فپین! برۆا بکه! برۆا بکه! له کو تاییدا، من له په نا تۆوه ده فپم. بالم له بال ت دهخشینم. سه رتاپا ده بیته حه ز و خۆزیا بۆ فرین. هه نگینی پیکه وه به ره و ترۆیک ده چین. له گه ل که ژاوه ی نا هید و ته واوی پروناکییه کاند."

یه حیا، که سه رتاپا جۆشوخرۆش بوو، له خه و راپه ری، سهیری ئاگردانه که ی کرد. بلیسه که ی خه فه بوو بوو. دهستی برد بۆ مومه کوژاوه که، تا دای بگیرسینته وه و خه ونه که ی

لەبیر بچیتەو. بەلام لەخۆرا پەشیمان بۆ. ماوەیەک چاری برییه ئاگردانەکە. پاشان لەژێر لیۆوە، کەوتە وتنەو. ئایەتەکانی قورئان. چەند جارێک سوورەتی جومعە و تەو. دلی تەنگ بو. گریا، تا دواجار دووبارە خەو بردیەو. ئەم جارەیان لەخەونیدا کۆمەڵیک مۆری گلی بینی، کە لەسەر یەک کەلەکە بووبوون و هیندە ی گردێک دەبوون. یەکیانی هەلگرت، وەک ئەو مۆرە وای بو، کە سیندوخت لە کاتی مائاوایدا پنی دابوو. مۆریکی تر، هەموو بەیەک شیۆ و یەک ئەندازە بوون، بەلام بە خەتی جیاوا. یەحیا، بە هەردوو دەستی، ژیرەوژووری دەکردن و جارنایجاریکیش هەولی دەدا بەسەر ئەو گەردەدا سەر بکەوێت، بەلام مۆرەکان دەخزان و یەحیا لەناویاندا تەپاوتلی دەخوارد.

لە خەو بیدار بۆ. گوێی لە دەنگی چەند کەسیک بو، کە پیکەو نوێژیان دەکرد. بەپەلە راپەڕی و هەستایە سەر پ. چوو دەروە. کانییەک لەولای خانەقاوە بو. دەستنوێژی گرت و گەرایەو و دەستی بە نوێژ کرد. کە تەواو بو، عەبدولحەمیدی بینی، جامیک شیر و نانیک پنی بو، لای ئاگردانەکەو دای دەنا. شیخ رووی کردە عەبدولحەمید و پنی و، "ئەمڕۆ مەهیلە میوانەکەت بروت، کارم پتیهتی."

"نەخیز، هەواکە ی ساردە و ئاسمانیش هەورە، لەوانە یە بەفر و باران ببارێت. ئەمڕۆ نابێ بروت."

شیخ لە کاتیکی لە خانەقاوە دەچوو دەری، رووی کردە یەحیا و وتی، "لێرە بە! نەهەت بخۆ، من سەعاتیکی تر دیمەو. شتیک هەیه، دەبی لەگەڵدا باسی بکەم."

هەرچییهکت دەوێت، لە خۆتی داوا بکە

هەرچی لەم دونیایەدا، وای هەروا لەناو خۆتا
لە خۆت داوای کە چیت ئەوێ، کە وای لەناو خۆتا

عەبدولحەمید وتی، "یەحیا وای هەست دەکەم شیخ کاری بە تۆ بیت. چونکە دەبویست بەتەنیا بیت، ئەگینا بە منیشی دەوت بمنیمەو. من دەروم. بۆ نیوەرو ساوەرمان هەیه و تۆ میوانی منیت. دوا ی ئەو ی لەگەڵ شیخدا قسەتان کرد، وەرەو بۆ مالی خۆمان. خۆ ئەگەر قسە و باسەکانیشتان درێژە ی کیشا، ئەوای من بۆ نوێژی نیوەرو دیم بۆ ئێرە و پیکەو دەگەرینەو بۆ مالهو."

زۆری نەخایاند، شیخ بەچەند کتیییکەو هاتەو. دەستی یەحیا ی گرت و لە سووچیکدا دانیشتن. شیخ وتی، "من دوینی شەو تا بەیانی خەونم بە تۆو بینو. وای هەست دەکەم تۆ عەودالی شتیکیت! دەروونت پتر لە پوخسارت بیتەراری هەقیقەتە. وەلی کوپم، مەرغە ئیستا بە دۆخیکی ئاوارام و خراپدا تیدەپەریت. ئەرسەلان ئابە ئەتابەک، کوپە بچوو کەکی سولتان محەمەدی سەلجوقی، زیاتر لە بیست سالا خوینی خەلک دەمژێت. لەسەر جینیشینی سولتان بائەتابەک کەوتوونەتە گیانی یەکتەر. لەم بگەرەوبەردەیهشدا، خەلکی داروونەداریان لەدەست داو. پاشان هیترشی گورجییهکان دەستی پنی کرد و

ئەو دووانە لە گەل یە کدا ریک کەوتن و بوون بە یەک، بەلام دواى شکستی گورجییه کان، دیسانەو کەوتنەو شەر. مەر اغە لەلایەن ئاتابەک ئیلدیگوزەو گەمارۆ درا، وەلى سەرەنجام سولحیان کرد و ئەرسلانیش دواى ئەو مرد. ئینجا کورپەکانى ئەم دوو ئەتابەکە کەوتنە گیانى یەک.

مەر اغە ئیستا تا بلیى ئارام و پرنشوو بە و تۆش لاویکی غەریب، زەحمەتە بتوانیت لەوئ خەریکی خوێندنە کەت بیت. من خۆم لە مەر اغە بووم و لیى هەلاتم. زیاتر لە چوار سالا هاتووم لەم دێیە نیشته جئ بووم. کاتى لەوئ بووم، لەبەر ئەو دۆخە خراپەى، ژمارەیه کی زۆر لە زاناکان ئەوێیان جئ هیشت. من فەزلى ئەم دێیەم دا بەسەر مەر اغەدا. لێرە شیخیک هەبوو، ناوی ئەحمەد بوو، هۆگری من بوو، خانوویەک و ژيانیکى ساکاری بو دابین کردم. وەختى وەفاتى کرد، بەئى ئەوێ پێشتر پێى وتبیتم، وەسیەتى کردبوو، کە دواى خۆى، لەم خانەقایە من بخەنە جیى ئەو. من بابەخ بە کەلام و حیکمەت دەدەم. لە مەر اغە، وانەى کەلام دەوتەو و پیگەیه کی تاییەتم هەبوو لەوئ، وەلى لە دەست گرفتاریی خەلکەکە و ئەو شتانەى کەسانى ناحالى چاوەڕێیان دەکرد لیم، بیتاقەت بووم و ئیتر ئەو بوو، ئەویم جئ هیشت. چەند جارێک ناریدیان بە دوامدا، وەلى من نەگەر امەو و ئێرەم پئ خوشتەر بوو. دویشەو خەونم پێتەو دى، نوقمى ناو خەرمانیک نهینى بوو بووویت. تا کاتى نوێژى بەیانی، من دەرگیری خەونیکى پر رەمز و راز بووم، کە تۆ لە هەموو دیمەنەکانیدا بوویت. ئەگەر تۆ لێرە بمینیتەو، منیش لەم تەنیاپییه م دیمە دەرەو. پیکەو قسە و باس لەسەر کەلام و

حیکمەت دەکەین، مەنتیق و زانستە سروشتییەکان دەخوینن و تۆش خۆت لاویکی پرچۆش و دل و دەروون باشیت، دەتوانیت لەم دەورووبەرە هیمنەى ئێرەدا و لە چۆلەوانیى ئەم دەشت و کێوانەدا، و دەور دە خۆت دروست بکەیت. بەردەوام هەوالی مەر اغەش دەپرسین، هەركاتى ئەویش ئارام بوو و مامۆستای باشى لی بوو، ئەوسا دەتوانیت بچیت بو ئەوئ. بەلام کورم، دەبئ ئەو بەزانیت، کە تۆ خۆت مامۆستای خۆتیت. دواجار، ئەوانى تریش هەر ئەوئەندەى من و تۆ دەزانن. یەک-دوو هۆ بو دروستبوونى ئەم دنیاىە و سەلماندنى بوونى خودا و چەند شتیک لەسەر مەنتیق و ئەوێ کە نۆ فەلەکمان هەیه و دە ئەقل. من و تۆ بەزانینی ئەم شتانە ناگەینە هیچ. دەبئ سەرچاوەى کانیای زانین لە ناخ و دەروونى خۆتەو هەلقولیت. دەلین لە بیابان کرمیک هەیه، کە بە شەو نەبیت، لە کونەکەى خۆى نایەتە دەرەو. هەناسەى ئەم کرمە وەکوو ئاگر تیشکی هەیه و پروناکی دەدات و ئەویش لەبەر تیشکی ئەو هەناسەیهى خۆى، دنیا دەبینیت و هیز وەر دەگریت و منەتى خۆرەتاو هەلناگریت.

یه حیا وتى، "ئەگەر پرکیشى نەبیت، ماوێهەک لە خزمەتتەندا دەمینمەو. منیش دوتئى شەو خەونى خوشم دەبینى. من گوئ بە پۆشاک و خۆراک نادەم. جلیکی سادە بەرگەى چەند سالیکم دەگریت و پۆژى پارچەیه ک نانى جوشم بەسە. ئەوێ بەلای منەو گرنگە، ئەم شتانە نییه. من سەوداسەرى ئازادى و فرینم. ئیستا پیم بلی، ئایا ئادەمیزاد توانای ئەوێ هەیه، لە کوتى هەموو ئەو شتانەى هەیه تی، خۆى پزگار بکات؟"

”به لئ!“

”ئه ی که هیچی نه بوو، به چی بژی؟“

”کورم! ئه و که سه ی وا بیر ده کاته وه، هیچ نادات و ئه و که سه ی که به هم مووانیش بدات، وا بیر ناکاته وه. جیهانی ته وه کول، جیهانیکی خوشه و هم موو که سیک نابیته خاوه نی ئه و زه وقه، تۆ به شتیک له و زه وقه گه یشته ویت. نیشانه کانیت تیا ده بینم.“

به م جوړه یه حیا دوو سال لای شیخ مایه وه و به در یژایی ئه م ماوه یه، له باس و وتوو یژدا بوون سهاره ت به که لام، حکمه ت، ته فسیر، مه نطق و زانسته سرو شتییه کان و هه ندی کوږ و کوږونه وه ی وه عز و زیکر و سه مای ده رویشانی شیان هه بوو.

یه حیا له م ماوه یه دا، گهر چی بایه خی به مه سه له ئه قلییه کان ده دا، به لام له دوو ږوشه وه که وتبووه ژیر کاریگه ریی مه سه له زه وقیه کانه وه: یه کیکیان له ږوی ئه و ئاماژانه وه، که له شیخه وه وه ری ده گرتن، دوو همیشیان له جو شو خر و شه که ی ده روونی خو یه وه. به ږوژ له گه ل شیخ ده رگیر بوو و شه وانیش له گه ل ده روونه ئاوارام و ږوونا که که ی خویدا. ده ره وه ی له شیخه وه هیز و تینی وه ده گرت و ده روونیشی له سیندوخته وه. به ئاشکرا ههستی ده کرد، که هه ر ږوژ هه نگاو ټک به ره و پیشه وه ده نیت و ده بیته که سیک تر و پی ده نیته قه له مږه ی دونه یه کی تره وه.

* مه سه له عه قلییه کان و مه سه له زه وقیه کان: ږوانه پیشه کی کتیبه که.

پاشنیوه ږوی ږوژیکي به هار، که له نزیک باخچه یه که وه دانیشته بوون، به شیخی وت، ”جاران که ده مږوانیه ئه و له وحه ی پیشانت ده دام، هیچ زه وقیکم له خو مدا شک نه ده برد. به لام ئیستا هه رجاریک سهیری ده که م، له زه وقدا وام لی دیت، که خوشم نازانم چیم لی هاتووه.“

”تۆ ئه و ده مه ته واو پیته گه ییوویت، ئیستا ته واو پیته ییوویت. گیانیش وه کوو جه سته، پیویتی به پیته یینیکه، که تاکوو پی نه گات، نه ک ته نها زه وقی مانا، به لکوو مانای زه وقیش نازانی چییه. ئیستا تۆ پیته ییوویت و ده توانیت له خه لوه تی فنه بوونی ناو په رده ی نه نیتییه کاند، له گه ل تۆبوو که کانی مانادا هوگر بیت و له زه ت ببینته وه.“

”هه موو ئه مانه، له چاری میهره بانی و هیمه ته ی ئیوه ی ده بینم.“

”من و تۆ هه ردوو کمان، ده بی سوپاسگوزاری عه شق بین، که:

”گه ر عه شق نه بایه و غه می عه شق نه بایه
ئه م په یفه جوانانه کئ بیوتنایه و کئ بییستایه؟
گه ر (با) یش نه بی، تا سه ری زولفه کان لا با
کئ ږوخساری مه عشوق نیشانی عاشقان با؟“

سیندوخت، له کویت؟

دوښه و له سېلی ته سریندا خهوم تورا له چاوان
به یادی خه تی نهرمه مووت خه تم له سهر ئاو نه خشان
زوزوو روخساری توم به خه یال وینا نه کرد
به یادی نه و روخساره ت، له دوره وه مانگم ماچاران نه کرد
له شوینکاری دیدی خه ولیزراوما، تا کوو به یان
وینه خه یالی روخساری جوانی توم نه کرد به یان

دهوروبه ری کوتاییی به هار، چووبوو پیاسه یهک به ناو باخ
و گولاندا بکات، به پیکه وت لویکی هاوته مهنی خوی بینی.
یهکیان دهناسی. له خانه قاکه چند جاریک لای یه که وه
دانشتیبوون. ناوی محمه د بوو. سلاوی کرد. محمه د
وهلامی سلاوه که ی دایه وه.

”یه حیا! ده بینم شیخ شه و پوژ له گهل تودایه. بیگومان
نه و شتیک له ناخی تودا به دی دهکات، نه گینا نه وهنده
هؤگرت نه ده بوو. ده یان دهرویش و قوتابی دین و ده چن بو
لای. به لام له م چند ساله ی مانه وهیدا لیتره، نه وهنده ی هؤگر
و دل به سته ی تو بووه، بو که سی تر وا نه بووه. قه دری
خوت بزانه، چونکه تو ده بیه پیاویکی گه وره.“

”محمه د، نازانم، به هه رحال، وا که و ته وه که ده بینیت!
نه گینا من به نیازی مه راغه بووم. نه ناوی نه دیه و

نه ناوی ئەم شیخەشم بیستبوو. کەچی ئەوەتانی، دوو
سالە لەگەڵ ئەودام و هیشتا لێی تێر نەبووم و دڵم لێی
هەلنەکنراوه. من لەوەوە بەرەکەت وەر دەگرم و پۆحم بە
هەناسە ی گەرمی ئەوەوە بەندە.

محەمەد، وەک ئەوەی چاوەڕپی هاوێلی و هاو دەمییه ک
بێت، وتی، "یه حیا، من هەروەختی چوار دە ی مانگ رێکەوتی
هەینی بکات، شەوێکە ی لە دەشت و دەر دەمیئەوه. دوو
سالە لەسەر راسپاردە ی دەرویشیکی راگوزار ئەم کارە
دەکەم. بەلام تەنها لە کوتاییه کانی بەهار و هاوین و
سەرەتای پاییزدا، کاتی هەوا سازگار دەبێت. ئەگەر پێت
خۆش بێت، عەسر پێکەوه دەچین بۆ ئەو کێو و شەو
لەوێ بەسەر دەبەین. سبەینی هەینییه و چوار دە ی مانگە،
تا نیوەرۆ دەگەرێنەوه."

یه حیا پێشنیارەکی هاو رێکە ی پەسەند کرد و کەوتنە
رێ. بە دەم رێو، محەمەد لێی پرس ی، "یه حیا! کەمێک
لەبارە ی عەشقه وه قسەم بۆ بکە."

"وشە ی عەشق لە "عشقة" وەر گیراوه، کە گیایه کە لە
باخدا، لە بنی درەختە وه پەیدا دەبێت و لە درەختە وه دەئالێت.
هەر دەروات، تا هەموو لقو پۆپی درەختە کە دەگرتە وه و بە
ئەندازە یەک خۆی لێو دەپێچیت و دەئالێنیت، کە درەختە کە
دەخاتە ئەشکەنجە وه و هەرچی ئاوی رەگی درەختە کە
هەیه، هەلی دەمژیت، تا درەختە کە بەتەواوی وشک دەکات.
درەختی بوونی ئێسانیش هەر کە گەشە دەکات و خەریکە
بەرکەمال دەبێت، عەشق لە کونجیکە وه سەر دەر دەکات
و لێو ی دەئالێت، تا دەگاتە ئەو ی تەرای ئادەمی لەو

ئێسانەدا ناهێلێت. بەلی، عەشق ئەگەرچی رۆح بە دونیای
بەقا دەگە یەنێت، بەلام جەستە بەرەو دونیای فەنا پەلکش
دەکات. لەبەر ئەو ی لەم جیهانەدا، هیچ شتێک نییه لە
توانیدا بێت بەرگە ی عەشق بگرێت:

"دشمن کە قتادست بە وصلت هوش
یک لحظه مبادا بە طرف دسترس
نی نی، نکم دعای بد زین سپش
گر دشمن از آهن است، عشق تو بسش"

"محەمەد! کردار بە قسە ناپێورێ. ویستم وەلامی
پرسیارەکەت بە دەمە وه، ئەگینا لەم ناو سروشتەدا، کە ی
کاتی قسەکردنە لەسەر زانین. لە ئاسمان و زەمینه وه زانین
دەبارێت."

"ئیدی ناپرسم. ئەم بێدەنگییه خۆشترە. بێدەنگی شتێکی
شکۆدار و جوانە."

کانییه ک لەو نزیکانە بوو، هەردووکیان چوون و
دەسنوێژیان گرت و گەڕانە وه جێی خۆیان. چەندی
تاریکییه کە زیاتر دەبوو، شەو بەشکۆتر دەبوو. ورده ورده
خامووشی بالی بەسەر هەموو شوێنیکدا کیشا، تەنانەت
میروو هەکانیش.

* ئەمە شیعی سۆرە وه ردی خۆیه تی و لە کتیی فی حقیقه / العشقیدا
هاتووه. واتە: دوژمن کە کەوتو تە داوی ویسالی هەو سیه وه، هەرگیز بۆ
تاویک چیه، ناگات بە خوشی، نا، لە ئیستا بەدواوه، من نزای خراپی لی
ناکەم، با دوژمن لە ئاسنیش بێت، عەشقی تۆ ی بەسە.

یه حیا ههستی به که شیکی رۆحی کرد. بریاری دا نه خه ویت و تا کوتایی شه، به بیداری بمینیتته وه. ئەم بهم کاره راهاتبوو. له سووچی گاشه به ردیکدا دانیشته و روانیه مانگ، چاوی نه ده ترووکاند و هه ته ماشای ده کرد. ده توت چاوه ری شتیکه روو بدات. ناگه هان، بلیسه یه کی بیی له گهل تاقیکدا، که به سه ر بلیسه که وه بوو. ریک وه کوو ئاته شکه ده که ی شیز. به لام ناروون و ته مومژاوی، شتی که له نیتوان بوون و نه بووندا، خه یال و راستیدا. له پریکدا نه ما و له بهر چاوی ون بوو! خوايه ئەمه چی بوو؟ میهره بانیه که ی جاماسب و دلسافی موعه که و رۆحانییه ته که ی سیندوختی هاته وه یاد. دلی پر بوو له گریان، به لام بۆ ئەوه ی محهمه د ههستی پی نه کات، به ئارامی و بیتهنگ، له بهر خۆیه وه ده گریا. هه رچه نه ده شیده ویست خه ی لی بکه ویت، به لام خه و بریدییه وه. سیندوختی له ئاسماندا بیی، گهل دوور. تا ده هات، دوورتریش ده که وته وه. یه حیا به بی ئەوه ی ئاگای له خۆی بیت، هاواری کرد، "سیندوخت! سیندوخت؟ سیندوخت له کویت؟"

محهمه د به هاواره که ی ئەو له خه و راپه ری. به په له خۆی گه یانده لای یه حیا. یه حیا خۆشی له و هاواری خۆی خه به ری بوو بۆ وه و نوقمی غه م و فرمیسک بوو بوو. محهمه د به شپرزهییه وه وتی،

"یه حیا! ترسایت؟ چی بووه؟ ترسایت؟"

"نه خیر."

"وتم رهنه گورگیک یان ورچیکت دییت و ترسایت."

"نه خیر! بیتخه م به، شتیکی وا نییه."

"ئهی که واته چییه؟"

"هیچ! وا بزانه خه ونم بیی."

نه ویست باسی حالی خۆی بۆ بکات. هه ردوکیان چوون بۆ سه ر کانیه که و ده ستنویژیان گرت و تا سپیده سه رگه رمی نویژ و نزا بوون. وهختی ئاسمان ورده ورده خه ریک بوو رووناک ده بۆ وه، له کێوه که هاته خواری و به ره و لادیکه رۆیشته وه. یه حیا هیشتا هه ر نوقمی ئەو که شه بوو. بۆیه بریاری دا، جاریکی دی بۆ ئەو کێوه بجیتته وه.

له باخی شهودا

وه ختن سڼوی زیوینی مانگ پیته گا
کاتی ویسالی نیمه یه له باخی بهرینی شهو

دهمه وعه سر چوو بۆ لای شیخ. ماجه راکه ی دوینی شهوی
خوی بۆ باس کرد و وتی، "حالیکی باشم هه بوو. هه ز ده کهم
ئه م چهند شهوه که دنیا مانگه شهوه، سه ره له نوئ بچمه وه بۆ
ئه و کیوه."

"زۆر باشه، هه رشتیک حالت بگوریت و دهروونت ئاوه لا
بکات، باشه. ئه و کیوانه خوش و دلگیرن. ئه و دوندانه له
ئاسمانه وه نزیکترن. دوینی شهو منیش خه یالم لات بوو و
نزام بۆ کردیت."

له خانه قاکه ی شیخ هاته ده ری و ملی پئی گرت. تا ئیواره
به ریوه بوو. هه ولی دها به ره و دوندی کیوه که بچیت. له
بناری کیوه که، لای کانیه ک لای دا و که میک ئاوی خوارده وه
و ئینجا دریژه ی به پۆیینه که ی دا. به ته نیا بوو و خیرا به سه ر
کیوه که دا سه ر ده که وت. مانگ هه له اتبوو، سیپه ری ده ون و
گاشه به رده کان، هینده ی تر نه ئینی به و ناوه به خشیبوو. به
دۆلیکی بچوو کدا پۆیشت، که ئاوی پیا تیده په ری. بریاری دا
به قه راغی دۆله که دا ریگه که ی به ره و دوندی کیوه که دريژه
پی بدات.

له شوینیکی تری کیوه که دا ئاویکی بینی، که له بهرزیی دوو مهترهوه دهپژایه خوارهوه و تافگه یهکی ئارام و بچووی دروست کردبوو. که میک له پښکه که لای دا، له دهسته پراستی دۆله که وه، به رهو سه رهوه چوو، کانی و ههوزیکی بچووی هاته پښ، که چهند بهردیک به دهووریه وه بوو. له سه ره یه کیک له بهرده کان نوژی عیشای کرد. پاشان خورجینه که ی دهر هینا، که گهنمی برژاوی تیا بوو له گهل پارچه یه که نانی جو و له سه ره سووچیکی بهرده که دای نا. له سه ره بهرده که جیی بو پراکشان و دانیشتنی خووی خوش کرد. پوهوو قبیله دانیشتن، بو ئه وهی وهختی مانگ ههلهات، پیک بهرامبه ری بیت.

خووی به خویندنه وهی ئایهت و زیکر و ویردهوه خهریک کرد، به لام سه رتا پای بوونی نوقمی ئه و کات و یادگاریانه بوو، که پوخساری خویان پیشان دهدا. باوک و دایکی هاتنه وه یادی. دلی تهنگ بوو. هه مووی چهند پوژیکه له پښی شیخه وه وهلامی ئه و نامه یه ی وهر گرته وه، که ناردبووی بو سوهره وه رد. نووسیوو یان، که ئیمه سه لامه تین و په تایه که به شارد دا بلاو بۆته وه، نزایان بۆ شار کردوه و سه دیدک سواری ئه سپ بووه و په تاکه ی پاوه دوو ناوه. وهختی تهرمی کوپه که ی په حمانمان برد بۆ گورستانه که، له سوهره وه ره ده وه هاوارمان کرد، گهر که سیک تر بهریت، جی بۆ ناشتن ماوه؟ ئه ویش وهلامی داینه وه، نه خیر، جی نه ماوه. ئیتر ئه مه نوقلانه یه که بوو، که ئیدی به په نای خودا مهرگ و نه خوشی نامینیت. هه رچهنده ئه وهش خودا خووی دهیزانیت، به لام تو مه یه ره وه بۆ سوهره وه رد، چونکه تا ئیستاش، ئاسه واری په تاکه ماوه و ئاولهش بلاو بۆته وه و بارودوخی پښکه و بانیش خراپه.

یهحیا جار جار که لکه له ی ئه وهی دهچوه سه ره، که ئه گهر وهزعی مه راغه باش بوو، سه ریک له دایک و باوکی بداته وه و چهند شه ویکیش له شیز بمینته وه. به لام سه رباری هه موو ئه و خوشه و یستییه ی بۆ دایک و باوکی و بۆ شیز هه یبوو، جوړیک له دوو دلی به سه ریدا زال ده بوو و نهیده توانی ئه و بریاره بدات. دلی پښی پښ نه ده دا بگه پښته وه. ئه و پاسپارده یه ی باوکیشی پوولی هه بوو. مالی دلی له و خه یالاته پاک کرده وه و وه کوو پلنگیکی برسی، بیئوقره خووی دایه دهست چاوه پروانی پووداوه کان. نوژی کرد و هه ندی ئایهت و ویردی خویند. بریاریشی دا ئه و شه وه، تا پښی ده کری، نه خه ویت.

دهستی برد بۆ خورجینه که، ئاوریشمه سه وزه که و موره گلینه که ی دهر هینا. هیشتا بۆنی عه تریان لی ده هات. عه تریکی پرهنینی و پوحنه واز. له بهر تریفه ی مانگه که دا، ئاوریشمه که ی دا به سه ره سووچیکی تاقه بهرده که دا. موره گلینه که ی خسته سه ری و بۆ ماوه یه که لیی رامما. بریاری دا له سه به ینیوه بۆ ماوه ی چل پوژ به پوژوو بییت و له وی بمینته وه و بۆ دیکه نه گه پښته وه. له دلی خویدا وتی، باش بوو به شیخم وت چهند شه ویک له کیو ده مینمه وه. نیکه رانم ناییت و گهر نیکه رانیشم بوو، ئه و له پوژانی ئایینه دا وهلامی بۆ ده نیترم، که تا سی-چل پوژی تر چاوه پښ نه بیت.

به م جوړه یهحیا چوه قوناغیکی تری ئه زمونه ئیشراقیه کانی خویه وه. بیرى چوو وهلام بۆ شیخ بنیریت. که سی شک نه برد وهلامی پیادا بنیریت. دوو ههفته تپه ری بوو، کاتی شیخ به نیکه رانییه وه له محمه دی پرسى، "هه والی

یهحیا چییه؟

”هیچ! چەند پۆژیک لەمەوبەر چووم بۆ کێو، بینیم. چووم بەرەو ڕووی، بەلام کاتی بینیمی، ڕۆیشت و دوور کەوتەو! دەتوت منی نەبینیو، یا نەیناسیو مەتەو. دۆینیش چووم بۆ کێو. حەزم دەکرد ببینم، بەلام لەوێ نەما بوو. لەوانە یە بەرەو دوندی کێو کە چوویت. لەوانە یە بگەریتەو و لەوانە شە لە کێو چلە بەسەر بەریت، نازانم.“

”باشە، خوا ئاگای لێی بیت. خودایا، ساتەکانی گەرموگور و دل و دەروونی شاد بیت.“

لە مانگەوێ تا خۆر

دەستی ڕاوەشی، تا لە سەری پەنجە کانتەو
سەد دلۆپە بێنە خوار
هەر دلۆپی بێتە خۆر
بێنە سەد سووژنی نوور
تا شەوی ئێمە پڕ کەن لە ڕۆچنە

شەو تاریک بوو و مانگیش تا سێتە هەلنە دەهات. چل شەو بوو لەو کێوانە بوو. هەموو پۆژیک بە تاقی تەنیا دادەنیش و جۆشوخروشی هەستیک دای دەگرت، کە لە چلەکیەو بە دەستی دەهێنا. مەگەر پۆچنە یەک لە دەروونیدا بکریتەو و ڕووناکییەکی لێو دەر بکەوێت. بە پۆژوو دەبوو و تا پارشین نانی نە دەخوارد. تەواوی شەو نوێژی دەکرد و سەرگەرمی و تنەوێ قورئان و نزا و وێرد دەبوو، تا پیلووێکانی چاوی قورس دادەهاتن.

زۆر لاواز بوو بوو، سەری خستە سەر بەردیک، لە پڕیکدا ڕووناکییەکی بەتینی بەدی کرد، کە دەتوت هەورە تریشقە یە، پێدەچوو گرمە یەکیشی لە گەلدا بوو بیت. بە چیژ و شادییەو، هەستی کرد و لە بەر ئاوی گەرمی تاقگە یە کدا. بە بێ ئەوێ بیهوێت، خەو چوو چاوی. زوهرە ی لە خەوندا بینێ، گۆزە یەکی بە دەستەو بوو و بەرەو کانییەکی خوار

که په که که یان ده پوښت له سوهره وهره. چنه هه نگوینک به دوايدا پوښت، به لام زوهره به په له دوور که وته وه. یهحیا هه پوښی، تا گه یشته نژیک کانییه که، له وږی زوهره نا، به لکوو سیندوختی بیني. سهری دانه واند. ده توت شهرم له سیندوخت ده کات! سیندوخت بانگی کرد، "یهحیا!"

یهحیا سهری به رز کرده وه. سهری سیندوختی کرد و سیندوخت پتی وت، "که میک سهرت به رزتر بکه ره وه، سهرووتر بروانه، سهرووتر."

یهحیا سهری سهرووتری کرد! موغه که ی بیني، که له ئاته شکه ده که ی شیزدا، باسی له ئازادی پوچ ده کرد و دهیوت و ده دسته پتانی پوچنه یه که، که به پووی خوردا کراوه بیت، کاریکی ئاسان نییه. ده بی ته قه لای بۆ بدهیت. ئینجا پووی کرده یهحیا و وتی، "بیرت نه چیت، ئه و شه وه پیم وتیت، که زه دهشت له سی سالیډا بۆ سه هۆلان پوښت و له وږی چووه خه لوه ته وه، تا ئیلهامی به ده ست هیتا. ئه م نه پنییه ت بیر نه چیت."

دیسانه وه سیندوخت وتی، "سهرووتر بروانه."

زیاتر سهری به رز کرده وه. له سهرووتره وه، باره گای خوړی بیني، که پووناکی په خش ده کرده وه و پوچی ده بوژانده وه و گوپی له ده نگیک بوو وتی، "منم ئیزه دی پووناکی و خوړ. منم که بهر له خوړ هه لایم و پاش ئاوابوونیشی، هه ره له گه لتانم. له ناو ناخی خو تاندا به دوامدا بگه پین. من دوژمنی خه و غه فله تم! هه میشه بیدارم و له هه موو جیه که ئاماده م و له گه ل هه موواندا میهره بان و به خشنده و ئیلهام به خشم."

یهحیا پوانیه ناخی خوږی. ههستی کرد وا ناخی سپیده ده دات. بی ئه وه ی بیه وږی، که وته نزا: "ئه ی خولقینه ری پووناکی! ئه ی پووناکی پووناکییه کان! شادمانی پوچی و فهری نوورانیم پی به خشه و خه ون و ئیلهام بهر که مال بکه."

هیشتا له نزا کردندا بوو، وهختی شیخ بانگی کرد، "یهحیا، یهحیا، وهره."

به و دهنگه ی شیخ خه به ری بووه. هه موو بوونی نوقمی چیژیکی ناروون و پیوار بوو. ته ماشای ئاسمانی کرد. زوری نه مابوو پوژ بیته وه. به ره و کانییه که چوو، تا ده سنووی بگریته وه. نویژی به یانی کرد، به لام چی تر نییه تی پوژووی نه هینا و ملی پی گرت بهر، تا بجیته وه بۆ لای شیخ.

دهرؤم، تا برؤم

ئەمپۆ چەند سەوزم
جەستەم چەند ھوشیارە!

بەپەلە لە کێوەکە چوووە خوارێ. دێتەکە زۆر دوور نەبوو.
دەنگێکی ھاتە گوێ. یەکیەک لە وێنچەزارەکە ی قەرەاغ پێگەکەو
بانگی کرد، "یەحیا، یەحیا! وەرە بۆ ئێرە."

دەنگی شیخ بوو. خێرا بەرەو پووی چوو. باوەشیان بە
یەکتەدا کرد. شیخ وتی، "گەرچی پووالەتت زۆر پەریشانە،
بەلام شادمانی لە سیماتدا دەبینم. خوا حەز بکا تەقەللالت
بیتاداشت نابیت."

یەحیا بەبێ ئەوەی باس لە حاڵی خۆی بکات، پرسیی،
"ئە ی ئێوە بۆچی ھاتوون بۆ ئێرە؟"

"دراوسیکەمان لێرە وێنچە درەو دەکات، ئێتر منیش حەزم
کرد سەریکی لێ بدەم و لەوانەیە بیرێ تۆشم کردبیت."

دراوسیکە ی شیخ، کە ناوی ئەحمەد بوو، کاسەپەک
دۆی بۆ یەحیا راگرت. ئەویش کە شەکەت بوو، کەمێکی لێ
خواردووە و پاشان لەگەڵ شیخدا کەوتنە پێ.

شیخ پرسیی، "خوا بیکات، باش بوو؟"

"چیتان پێ بلێم، ھەمووی خەون و خەیاڵ بوو!"

"باشە، ھەر ئێوە خەون و خەیاڵاتە، کە سەرەنجام دەبنە

پاستی. منیش خهویکم به تۆوه دیوه. هه بۆیه پهلهه بوو، هه رچی زووه، بۆتی بگنیمه وه. دویئ شوه له خهونمدا شیخیکی لاوم بینی، ههواللی تۆی دهپرسی. وتی: «من عهینولقوزاتی هه مه دانیم، به یهحیا بللی بچیت بۆ مه راغه و لهوئ درێژه به خۆیندنه کهی بدات. ههفتهیهک دواي گهیشتنی به مه راغه، ههواللیکی له سوهره وه رده وه پئ دهگات. نابئ ئه وههوالله کاری لی بکات و دهسبهرداری خۆیندنه کهی ببیت، چونکه کات کورته و دهبی سهرقالی بهرکه مالیی ناخی خۆی بیت.»

“یهحیا، ئه مه خهونه منی نیگه ران کردووه. من هۆگری تۆ بووم. هه ز ناکهه برۆیت، بهلام هه دهبی بشرۆیت. له سه ریکی تریشه وه نیگه ران نیم، له بهر ئه وهی جیهان پهله وان ئه تابهک محمه د جله وی بارودوخه کهی کردووه و ناوچه که ئارامه. دهلین مامۆستا مه عروفییشی له بهیه وه هیناوه بۆ مه راغه و خه لکی له هه موو لایه که وه پرووی تی دهکهن، تا له سه ر دهستی ئه وه فیر بین. دوو-سی پۆژ له مه و بهر ئه مه ههوالله م له ته هه ماسب بیست، که دوکانداره و هه موشۆی مه راغه دهکات و براکهی خزمه تگوزاری مزگه وتی گه وره ی شاره.”

یهحیا، له کاتیکدا نیگه ران دهینواند، وتی، “من نیگه رانی سوهره وه ردم. هیچت نه بیستووه؟”

“نه خیر، هیچ نه بیستووه، بهلام سوپاس بۆ خوا، هه موو شوینیک هیننه. نیگه رانی ئه وه شته ی، که له خهونه کهی مندا هه بوو؟ نیگه ران مه به، خوا بیکات، باش ده بیت. له وانه یه باوکت بیرى له وه کردبیته وه، ژنت بۆ بهینیت. به هه ر حال،

هیهوادارم تووش نه بیت و بتوانیت درێژه به پئگه کهی خۆت بدهیت.”

“کهواته من مۆله تتان لی وه ر دهگرم و سبهینئ دهپۆم. دهبی خواحافیزی له هه مووان بکهه. به تاییه تییش عه بدولحه مید و جهنابتان، که له م ماوه یه دا درێختان ده رهقه م نه کرد و دهستان گرتم و منتان به دنیا ی عه شق و زانین ئاشنا کرد.”

گه ږان به دواى حه قيقه تدا

گه رچى دهره تانيكى ئاشكرا نيبه له م دونيايه دا
وه لځ هيشتا، ههر نه بڼ وهك يوسف هه لځين

ته هماسب ناوونيشانى عوسمانى برابو به يه حيا، كه
خزمه تگوزارى مزگه وتى گه وره بوو له مه راغه، تا نه گه ر
پنويسى پى بوو، بچيت بو لاي و هاو كارى بكات. له و
سهرده مه دا و له هه موو شوينيك، ميرهان ترسيان له
فيدايييه ئيسما عيليه كان لى نيشتبوو و گومانيان له هه موو
كه سيكي غه رييه ش ده كرد، به تاييه تيبش گه ر نه و كه سه
خوينده وار بووايه.

عوسمان دواى نه وهى مؤله تى له كار به دهسته كهى ئيمامى
مزگه وته كه وهر گرت، ژورىكى بچكولهى له مزگه وته كه دا به
يه حيا دا. ئينجا يه حيا كه وته سوراخى ماموستاكانى جارانى
خوى. هه م به بينينى نه وان و هه م له پښى هاوپوله كانى
سه فهرى پيشووترى خويه وه بو مه راغه، له بارودوخى
خويندن و وانه كانى پرسىيه وه. بهر له هه موو شتيك،
سوراخى وانه كهى مه جده دين جيلى كرد، كه ماويه ك
له مه و بهر له ريه وه هاتبوو بو مه راغه. وتيان له رږڅيكدا
دوو جار وانه ده لځته وه، جاريكيان كه ميك دواى خوركه وتن
و جاره كهى تريش، دوانيوه پروان، پاش نوڅڅى عه سر.

وانه‌ی به‌یانی بریتییه له و تنه‌وه‌ی ئیشار/تی ئین سینا و
وانه‌ی عه‌سرانیشی بنچینه‌کانی بیروباوه‌ره، که تیایدا کتییی
ئیتتیسادی غه‌زالی ده‌لێته‌وه.

یه‌حیا له وانه‌که‌ی به‌یانیدا به‌شدار بوو. ده‌یانوت وانه‌ی
عه‌سرانی گشتیه و هه‌موو که‌سیک ده‌توانی به‌شداریی تیا
بکات، به‌لام وانه‌ی به‌یانینی تایبه‌تییه و هه‌موو که‌سیک
وه‌ر ناگریت، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی که‌سانی لاواز، ترسی ئه‌وه‌یان لێ
ده‌کرێ به‌ لاریدا بچن. یه‌حیا، که له‌وانی تر زووتر هاتبوو،
شیخیکی لاوی دی، که له‌پیشه‌وه‌ی مه‌جلیسه‌که‌ دانیشتبوو،
سلأوی کرد و له‌لایه‌وه‌ دانیشیت. دوا‌ی سلأو و یه‌کترناسینیکی
کورت، له یه‌حیای پرسى، "کارت به‌ کتیه؟"

"به‌ که‌س، ده‌مه‌وێ له وانه‌که‌ی مامۆستادا به‌شدار بم."

"کیت و له‌کوێیوه‌ هاتوویت؟"

"ناوم یه‌حیا یه و خه‌لکی سوهره‌وه‌ردم. له مه‌راغه و
ئه‌سفهان وانه‌م خوێندوو."

"چیت خوێندوو؟ له‌ که‌یه‌وه‌ له مه‌راغه‌یت؟"

"پیشه‌کییه‌کان، ته‌فسیر، فیه‌قه‌ مه‌تتیه‌، که‌لام و حکمه‌ت،
تازده‌ش هاتووم بۆ مه‌راغه. هه‌لبه‌ته‌ چه‌ند سالیک له‌مه‌وبه‌ر
جاریکی تر هاتووم، به‌لام دوا‌ی ماوه‌یه‌ک چووم بۆ
ئه‌سفهان. ئیتر ئه‌وه‌تان، وا دووباره‌ هاتوومه‌ته‌وه‌ بۆ ئێره،
به‌تایبه‌تییه‌ش له‌به‌ر جیلی سه‌روه‌رمان."

"وانه‌که‌مان ئیشاراتی ئین سینایه. له‌ بابه‌تی پێنج

سه‌نعه‌ته‌که‌ داین، نازانم ئاخۆ ده‌توانیت سوودی لێ ببینیت؟"

"بۆ نا، ئه‌گه‌ر مامۆستا پێم پێ بدات."

مامۆستا له‌گه‌ل چه‌ند که‌سیکی تر دا‌خۆیان کرد به‌

ژووردا. له‌گه‌ل قوتابییه‌کاندا چاکوچۆنی کرد و ئینجا چوو
له‌ شوێنه‌ تایبه‌ته‌که‌ی خۆی دانیشیت. شیخه‌ لاوه‌که‌ یه‌حیای
پێ ناساند و داوا‌ی لێ کرد، که له وانه‌ی حکمه‌تدا به‌شدار
بیت. جیلی به‌ گومانیکه‌وه‌ وتی، "کیشه‌ نییه. با بزانی!"

پاشان رووی کرده یه‌حیا و به‌ میهره‌بانیه‌که‌وه‌ لێ
پرسی، چۆن هه‌ر به‌ده‌ست ده‌هێنین؟

یه‌حیا به‌ متمانه‌وه‌ و نه‌زاکه‌ته‌وه‌ وتی، "من بروا ناکه‌م
بتوانین هه‌دی راسته‌قینه‌ی شتیک به‌ده‌ست به‌هێنین."

"بۆچی؟"

"له‌به‌ر ئه‌وه‌ی هه‌د له‌ روانگه‌ی مه‌شائیه‌کانه‌وه‌، به‌ فەسل
ته‌واو ده‌بیت. به‌لام ئێمه‌ ئه‌گه‌ر شتیک نه‌ناسین، له‌کوێیوه
بزانین فەسله‌که‌ی چیه‌؟"

جیلی، له‌ کاتیکدا زه‌رده‌خه‌نه‌که‌ی نیشانه‌ی خۆشحالی و
په‌زنامه‌ندی بوو، رووی کرده شیخه‌ لاوه‌که‌ و وتی، "مه‌مه‌د،
تا ئیستا هه‌ر تۆمان هه‌بوو کیشه و پرسیا‌ری سه‌یر و
سه‌مه‌ره‌ بورووزینیت، ئه‌وا ئیستا بوون به‌ دوو! خوا په‌حم
به‌ من بکات!"

ئینجا وانه‌که‌ی ده‌ست پێ کرد. کاتی وانه‌که‌ کوتایی هات،
مامۆستا رووی کرده‌وه‌ هه‌مان لاو، که مه‌مه‌دی کوپی
عومه‌ر بوو، که به‌ فخره‌دین پازی ناسرابوو و پنی وت،
"فخره‌دین! یارمه‌تی بده‌ شوێنیکێ باشی ده‌ست بکه‌وێت.
هه‌ر که‌موکوورپیه‌کیشی هه‌بوو، به‌ من بلێ، ئاگاشت لێ
بیت، هاو‌ده‌م و هه‌ریفیکێ باش ده‌بیت بۆت. گه‌رچی ده‌بیته
مایه‌ی ده‌رده‌سه‌ری زیاتر بۆ من، به‌لام له‌و بروایه‌دام،

"هه‌د و فەسل: دوو زاراوه‌ی فەلسه‌فین."

دهرهقهتی تۆش دیت.

بهم جوره یهحیا له مهراغه دهستی به خویندنهکهی کرد. ئەو جگه لهو دوو وانهیهی جیلی، بۆ لای مامۆستای تریش دهچوو. له کۆتایی ههفتهکهدا، سۆراخی شوینی کاروانسهراکانی کرد، تا بزانی ئاخۆ کهسیک له سوهرهوهردهوه یان دهووبهری ئهویوه بۆ ئیره هاتوه، تا ههوالیکی دایک و باوکی بداتی؟ وتیان جارناجاریک کهسانیک لهویوه دین، بهلام ئیستا کهسیکی وا نییه.

یهحیا ویستی بگهڕێتهوه، کاتی بانگیان کرد و وتیان بازرگانیک، که ناوی حسهینه و خهڵکی ئهبههره، لیرهیه، بهلام چووه بۆ بازار و ئنواره دهگهڕێتهوه. یهحیا پۆیشت و پاشان دهمهوتیواره گهڕایهوه بۆ کاروانسهراکه. به هۆی ئەو خهونهوهی که شیخ پتوهی بینییوو، نیگهرا ن بوو. باش بوو کابرای بازرگان لهوئ بوو. دواي سلاو، به دلهپاوکي و نیگهرا نییهوه وتی، "من یهحیام، کورپی حه بهشم له سوهرهوهرد. نازانم ئاخۆ ههوالیکی سوهرهوهرد دهزانیت، تا بزانم دایک و باوکم چۆن؟"

کابرا وتی، "بهائی، من هاموشۆی ئهوی دهکهم، خالم خهڵکی سوهرهوهرده. لهوانهشه بیناسیت، ناوی عیسیایه، عیسیای گۆزهگهر."

"بهائی، دهیناسم. پیره میزدیکی باشه. درواسیمان نه بوو، بهلام چهندهها جار له بازار بۆ دوکانهکهی چووم."

"بهائی، خۆیهتی."

"باشه، ئەهی دهنگوباسی ئهوی چیه؟ زۆر نیگهرا ن، نیگهرا نی دایک و باوکم."

"بۆ؟ هیچت بیستبوو؟"

"نهخیر، بهلام کهسیک خهونیکي دهییوو بهوهوه، که ههوالیکی ناخۆشم پی دهگات."

"خهون هیچ نییه. بنیادهم ههزار جور خهون دهبینیت."

یهحیا به سهروسیما و قسهکردنه پر له دوو دلییهکهی حسهیندا، زیاتر نیگهرا ن بوو و دلی خه بهری دا، که شتیک پووی داوه. به سووربوونهوهوه وتی، "من منال نیم و به قهزای خوا رازیم. سویندت ددهم به خوا، هه رچییهک ههیه، پیتی بلیت."

"چی بلیم؟ ههواله که ناخۆشه. دایکت و باوکت ههردووکیان... ههردووکیان نهخۆش بوون... زۆر..."

"من سویندم دایت. دیاره دایکم وهفاتی کردووه یا باوکم..."

یهحیا دایه قولپی گریان و حسهین دهستی گرت و فرمیسکهکانی سرپی. ماچیکی کرد و دلی دایهوه و وتی، "لهگهلتدا دیم بۆ ماله کهت و لهوی ههقیقه ته کهت پی دهلیم." ئینجا پیکهوه به رهو حوجهکهی یهحیا پۆیشتن.

لهخۆباییبوون و غهفلەت

ههراوزه‌نای ژيان

زهوق و حالى بىر بردينهوه

به فرمانى جىلى، پرسه‌يه‌كيان بۆ دايك و باوكى يه‌حيا ريڤك خست، كه چل رۆژ ده‌بوو كوچى دوايىيان كردبوو. يه‌حيا به پيويستى نه‌زانى بگه‌پيته‌وه بۆ سوهره‌وه‌رد، جگه له‌وهى شىخيش له گه‌رانه‌وه بۆ ئه‌وى ورياي كردبوو. له نامه‌يه‌كدا، به‌شه ميراتييه‌كه‌ى خۆى به خوشكه‌كه‌ى به‌خشى و به‌رامبه‌ر به‌وه‌ش، داواى كرد غولامه‌كه‌ى باوكى ئازاد بكهن.

مه‌جده‌دين و رازى و هه‌روه‌ها ئه‌وانى تريس يه‌حيايان خوش ده‌ويست. يه‌حيا به رواله‌ت له‌گه‌ل ئه‌واندا بوو و له ناويشه‌وه له‌گه‌ل جيهانه تاييه‌تييه‌كه‌ى خۆيدا، به‌لام ورده‌ورده له‌ژي‌ر كاريگه‌ريى كۆره گه‌رمه‌كانى مه‌جده‌دين و سه‌رنجه ورده‌كانى رازيدا، ده‌رگيرى مشتومر ده‌بوو.

هه‌ر رۆژه گفتوگويان له‌سه‌ر شتيك ده‌کرد و شه‌وانه‌ش بيريان له كۆره‌كه‌ى سبه‌ينى ده‌كرده‌وه. يه‌حيا و مه‌مه‌د، هه‌ريه‌كه به‌جۆريك بۆ سه‌لماندنى بوونى خويان، به‌رامبه‌ر به يه‌كدى ركا به‌رييان ده‌کرد. مه‌جده‌دينش له كاتي‌كدا وه‌لامى هه‌ردوو‌كيانى ده‌دايه‌وه، پتر دنه‌ى ده‌دان. مه‌مه‌د زياتر

به رگری له هه لویستی ئه شعهرییه کان* ده کرد، له کاتیکدا یه حیا نه ئه شعهرییه کانی پی قبول بوو و نه ئین سینا**.

پوژیکیان له وانه ی ئیشاراتدا، له شیوه ی چواره مددا، کاتیک باسی جیلی له سه ره ئوه بوو، که واجب/الوجوب بوونی په تییه، ئه و و محهمه د رازی، هه ردو وکیان دژ به و بوچوونه ی ئین سینا بوون. یه حیا وتی، "ماموستای گه وره! له هه چ بوونه وه ریکدا بوون جی چیه تی ناگریته وه و ناشتوانی جی بگریته وه."

"جگه له واجب، که چیه تی واجب، هه مان بوونی ئه وه."

"ته نانه له واجبیشتدا، چیه تی ده بی له بوون حیا بیت. کاتیک حوکم ده دهن له سه ره ئه وه ی لیره دا شتیک هه یه، ئیدی ئه و شته واجب بیت یان مومکین، جگه له بوونه که ی، چیه تیشی له ئارادایه."

"ئه وه که لامزانه کانه، که ده لئین واجب چیه تییه کی نه زانراوی هه یه. واته ناتوانین په ی به گه وه ری ماهیه تی واجب به یین. توش هه مان شت ده لئیت؟"

"نه خیر، من ماهیه ت و چیه تی واجب به شتیک ده زانم، قاییلی پیناسه کردن و په پیبردنه. گه رچی له به ره ئه وه ی به لگه نه ویسته، پتویست به ناساندن ناکات."

* ئه شعهرییه کان: پبازوه سوننییه که ی ئه بو حه سه نی ئه شعهری، که به یه کینک له پیکهنه ره سه ره کییه کانی ئه هلی سونتت و جه ماعت ده ژمیردری. ئه شعهری دژ به موعته زیله بوو.

** ئین سینا: زانا و پزیشک و فه یله سووفی به ناوبانگ، خاوه نی ۲۰۰ کتیب له بواری جؤراوجؤردا، به لام زۆرینه یان سه باره ت به فه لسه فه و پزیشکین. ناوازه ترین کتیبی قانون له پزیشکیدایه، که بو چهند سه ده یه که گه وره ترین سه رچاوه بوو له پزیشکیدا و له زانکۆکانی خۆرئاوا دا ده خوینرا. له ژیر کاریگه ری فارابیدا بوو. له هه مه دان کۆچی دواپی کرد.

"ئه ی چیه؟"

"پووناکی (نوور)، پووناکی گه وه ری!"

"که واته به م پییه، تو واجب به شتیک ده زانیت له ناو ره گه زی پووناکی و گه وه ردا؟"

"به لئ، وایه."

"که واته تو واجب به پیکهاته یه که ده زانیت. له به ره ئه وه ی ئه گه ره واجب ره گه زی هه بیت، ئه واهه سلشی ده بیت و ده بیت پیکهاته یه که له ره گز و فه سل، ئه مه ش به هه له داچوونه. له به ره ئه وه ی پیکهاتن نیشانه ی پنداویستییه و له گه ل وجوبدا یه که نایه ته وه."

"نا، هه رگیز، له به ره ئه وه ی بو جیا کردنه وه ی واجب له پووناکییه کی تر، پتویست به فه سل ناکات. چونکه تاییه تمه ندی و دانسقه یی واجب، له چا و ئه وانی تر دا به هه زتره و دوو هه نده یه. ئه و له پی هه ز و به رکه مالیی نا کوتاییی خۆیه وه، تاییه تمه ندی واجبی خۆی له بوونه وه ره که موکوور و کوتا کانه وه به ده ست دینیت..."

به م جۆره یه حیا هه موو پوژیک سه ره گه رمی و تووینژ بوو. بایه خدانه که ی جیلی پی و توانا و هه لکه و تووایی یه حیا خۆی، ببوو جیه سه رنجی زانایان و بو کۆر و کۆبوونه وه گرنگه کان بانگه یشت ده کرا و هه میشه پوویان لی دهنه. گه رچی وای لی هات قوتاییان له ده وری کۆ ده بوونه وه و بوو بوو به ماموستایه کی لی هاتوو، به لام له گه ل ئه وه شدا، هه ره بو وانه کانی جیلی ده چوو.

جیلی ده یوت، "که سینم نه دیوه بی ری له و تیژتر بیت. هه ره ده لئیی تیره ستیره یه، که پی ده لئین شیهاب! بویه پیم

خۆشە نازناوی شیهابەدینی بەدینی. ھەر بەراستی ئەم کۆرە
سەیرۆسەمەرە! ”

فەخری پازیش وتی، ”لەکی ھەیه، دەلێ زاری گڕکانە!
کەس دەپۆستی نایەت.”

شەوی ٢٧ی ڕەجەب، واتە شەوی میعراج، پێورەسمیکیان
لە خانەقayı گەورەئێ شار ساز کرد. یەحیا لەگەڵ چەند
قوتابیەکیدا چوون بۆ ئەوێ. سەمای دەرویشانەیان کرد و
حالیان لێ ھات. یەحیا بیریاری دا، ئەو شەو تا بەیانی، لە
خانەقاوە بێنیتەو. لە ھەوشەئێ خانەقاوە سەرقالی دەسنوێژ
بوو، کاتی دەرویشیک دەستی خستە سەر شانی و ئاماژەئێ
بۆ کرد، تا بۆ سووچیکێ ھەوشەئێ لەگەڵیدا بپوات و لەوێ
لەسەر خۆ و بە ھێمنی پێی وت، ”دەرویش، وریا بە، ئەقل
فریوت نەدات! بەئاسانی ئەو ڕێگەئێ بەر مەدە، کە پێشتر
گرتبووتە بەر. وریای خەلکی ئەم پۆژگارە بە، کە ھەریەکە
بە بیانوویەک خۆئێ نەکات بە ھاوشانت. تا دەتوانیت، وەکوو
ئەسپی کێوی سەرکێش و یاخی بە، وەکوو مانگ و خۆر وێڵ
و سەرگەردان بە! ببە بە کۆلەوژی ئاگری ناخی خۆت. مەبە
بە ئاگردانی شێخە دوکاندارەکان! دەردەسەری مامۆستایی،
ھیچی لە قوتابیتێ کەمتر نییە. خۆت بدۆزەرەو و لە خۆت
تێگە!... خواحافیز!”

دەرویش ئەمەئێ وت و دوور کەوتەو و چیی تر یەحیا
ئەو کەسەئێ لە مەراغە نەبێنییەو.

خەونێک

ڕوو بکەرە مەئێ و موتربیان، مەکەو دەووی پازی جیھان
چون کەسێ نەبوو و نییە، ئەم پازە بەحیکمەت کا بەیان

بە ڕادەئێک خووی بە باس و وتووێژەو گرتبوو، کە تەنانەت
شەوانیشی بە ڕامان و بیرکردنەو سەبارەت بە کێشە و
مەسەلەکانی حیکمەت بەسەر دەبرد. کێشە فەلسەفییەکانی
لە چەشنی شیکردنەوئێ لاھوتی و چۆنیتیی پەیدا بوونی
بوونەوەرەکان، بە ئەندازەئێک مێشکی داگیر کردبوو، کە
ئارامی نەما بوو. ھەر کە کتییکی دانا و زاناکانی بە دەست
دەگەشت، خێرا دەخویندەو و ئەگەر بابەتییکی تاییەتیشی
ببینیایە، لای خۆئێ یادداشتی دەکرد، بەتاییەتیش کتییەکانی
ئێن سینا، فارابی، غەزالی و ئەوانی تر. بەلام ھەر ئوقرەئێ
نەدەگرت. تیۆرییەکانی ئەوان چەند ورد و گرنگ بوون،
ھیشتا تینووتیی ئەویان نەدەشکاند.

شەوئێکیان کە تا دەمەوبەیان بیدار بوو و خەریکی
خویندەو و بەسەرکردنەوئێ چەند کتیییک بوو، کە
بەئەمانەت وەری گرتبوون، سەرقالی مەسەلەئێ لاھوت بوو
و لەو ڕووەشەو، نوقمی سەرسووڕمان بوو. ھەستی بە
ماندوو بوون کرد. ھەر لەو جێئێدا کە لێئێ دانیشتبوو، سەری
خستە سەر زەویەئێکە و نەشئێئێکی چاوەڕواننەکراوی

هاتى. نوqmى چىژى ئەم نەشئە نوورانىيە بوو، كە لەناكاودا كەسكى پووبەپووى خۆى بىنى. ئەرىستو بوو! ئەرىستوى رابەرى حىكمەت و يەكەمىن مامۇستا، سەروسىمايەكى دلرفىن و پررپىزى هەبوو و مېهرەبانىي بەرامبەر بە يەحيا نواند، بە جۆرىك، كە يەحيا نەشلەژا و هىمن بوو، تا ئەوەى سەبارەت بە لاهوت لەگەلدا كەوتە گفتوگو و لەم بارەيەو پوونكرندنەوەى لە ئەرىستوو وەر گرت. ئەرىستو پى وى، "ئەگەر شتەكانى ترىش وەكوو جەستەمان لەژىر ركىفى خۆماندا بووايە، ئەوكات بەبى نىوانگىرى وىنەى زەينى و وەكوو جەستەى خۆمان دەرکمان دەكردن. خواوەندىش بەم شىوہيە، كە هەموو جىهان لەناو دەستى خۆيدايتى، بەبى وىنە دەرکى دەكات."

"ئەى پەيوەستبوون و يەكبوونى دەررونەكان واتە چى؟ چۆنچۆنى دەررونى مرۆفەكان لەگەل يەكتردا يان لەگەل ئەقلى كارىگەردا يەك دەگرن؟"

"تۆ تا لەم دنيايەدا بيت، لەمانە تىناگەيت، بەلام وەختى لەم دنيايە بچىتە دەرئ، بە شىوہيەكى كردهى پەيوەستبوون و يەكبوون ئەزموون دەكەيت."

لێردەدا ئەرىستو بە جۆرىك ستايىشى ئەفلاتوونى كرد، كە بەلاى يەحياو سەرسووڕهتەر بوو. يەحيا لەوى پرسى، "هېچ فەيلەسووفىكى ئىسلامى هەيە لە ئاستى ئەودا بيت؟" "نەخىر، تەنانەت بە يەك لەسەر هەزارى ئەويش ناگەن."

يەحيا ناوى چەند كەسىتييەكى هينا، بەلام ئەرىستو هېچ بايەخىكى پى نەدان. بەلام وەختى ناوى بايەزىدى بەستامى و سەهلى توستەرى و كەسانىكى وەكوو ئەوانى

هينا، ئەرىستو خۆشحال بوو و وتى، "ئەمانە فەيلەسووف و زانای راستەقىنەن. بەتەنها بە زانستە نەرىتييەكان قاييل نەبوون و پەنايان بۆ مەزەنش بردوو و يەخسىرى ئەم كەلاوہيە نەبوون. ئەو كارەى ئىمە كردمان، كرديان و ئەو شتەى ئىمە وتمان، وتيان." ئەرىستو وردەرودە لە يەحيا دوور كەوتەو و لە چا وى بوو. يەحيا بەدوايدا گريا. لە دەنگى گريانەكەى خۆى بەئاگا هاتەو. خەمىكى پى لە چىژ سەرتاپاى بوونى تەنبيەو. بەبى ئەوەى بىهوى، دلى پى بوو لە گريان. كەمىك گريا و پاشان هەستا و چوو دەرەو. لە منارەى مزگەوتەكەو، دەنگى بانگ بەرز بۆو.

يادى يار

بە دونيا مەفرۆشە يارى خۆت چوون بېسوودە
وەك ئەوەى يوسفى بە زېړىكى قەلب فروشت

بەر لەو دەى بانگەكە تەواو بېت، بېيارى دا نىيەتى پۆژوو
بەيتىت. تا خۆركەوتن، لە مزگەوتەكە دانىشت. كاتى وانە
هات. خېرا چووە دەرەو. لە حەوشەى مزگەوتەكە چاوى
بەو دەرويشە كەوتەو، كە چەند پۆژىك لەمەوبەر، لە
خانەقاكە ئامۆزگارىي كەردبوو، كە ”كۆلەوژى ئاگرى ناخى
خۆى بېت، نەك هېى ئاگردانى شىخە دوكاندارەكان!“

يەحيا ئەو رېكەوتەى زۆر پى خۆش بوو. دەستى كابراى
گرت و بردىيە لايەكەو. لەسەرخۆ پى و، ”دەستم دامىت،
يارىدەم بدە. بىە بە پزىشكم.“

”تۆ خۆت پزىشكى خۆتیت! كەس ناتوانى بېت بە پزىشكى
كەسىكى تر. تىنوو بە، بەلام با تىنووتىت رووى لە خۆت
بېت و ئاوى كارىزى دەروونى خۆت بخۆرەو. هەرچىيەكت
بویت، لە مالەكەى خۆتدا هەيە، ئەگەر روو لە سارا بكەيت،
تەمەنت بەفیرۆ دەدەيت و هېچت دەستگىر نابیت.“

”ئەمە دەزانم! بەلام دەبى چى بكەم؟ بۆ كۆى بۆم؟
دەردى خۆم بۆ كى باس بكەم؟ لە كى بپرسم؟“
بە هەلچوونىكى وەهاوہ ئەم قسانەى دەكرد، كە

سەرتاپای کەوتبوو لەرزین. قوڵی گریان بینی گرتبوو. سەرەنجام گریا. سەری خستە سەر سنگی دەرویشەکە و گریا، ئەویش باوەشی پیا کرد. کەمێک بێدەنگ بوو و هیچی نەوت. پاشان سەری بەرز کردەووە و لە کاتێکدا بە سەر قوڵی کراسەکە ی فرمیسکەکانی چاوی سەری، سەرو چاوی ماچ کرد و وتی، "یەحیا! تۆ ناخە پێنۆینیت دەکات و کەوتوویتە پێ! تۆ شەپۆلێت! تۆ زەمینی نیت! تۆ دەفریت. تۆ بانگەوازی سرووش دەبێستیت. بەلێ، بەم زووانە ئازاد دەبیت، دەفریت." "پێگەم پێشان بە! پێنماییهک! چی بکەم؟ بۆچی لەم بارەیهوه هیچ بایەخێک لەلایەن تۆوە نابینم؟ لە کێ بپرسم؟" "پرسیار بۆچی؟ ئەوهی کە خۆت هەتە، لە کێ داوا دەکەیت؟ یەحیا! گوێ بگرە! هێور ببەرەووە. گوێم لێ بگرە! تۆ چیی تر من لێرە نابینیت. گوێ بگرە تا بەر لە خواحافیزی، شتیکی پێ بلێم، کە بەکەلکت دیت. تۆ لەو پۆژەوهی بۆ مەراغە هاتوویت، گیرۆدە مشتومڕ و باس و خۆیندنیت. گەرچی لەو پووەوه پێشکەوتوویت، بەلام خۆت بێر چوووەتەووە. من تەنها شتیکی دەلێم و بە خوات دەسپێرم، ئەویش ئەوهیه، کە تۆ چرای ڕۆشنی ئەم سەرزەمینەیت. دەرفەت زۆر نییه، ئەوەندە خۆت بە مشتومڕ پووە سەرقال مەکە. لەو نەشئەیه تدا کە هەتبوو، ئەریستۆ شتیکی پێ وتیت، کە کلێلی پێگەت بوو. مادامەکی تۆ خواوەنی فەری ئیزەدیت، پێنۆستت بە پێنماییهی کەسانی تر نییه. هەرچی بکەت دەوێت، لە ناخی خۆت داوا بکە. ناخە گەنجینهی گەنجیکە، کە لە کیومەرسی گلشاهو بۆت ماوەتەووە و لە دەروونی ئاهوراییهکانی ئەم سەرزەمینەوه بلیسە سەندوووە. تۆ میرانگری کە یخوسرەوی

گەرە و بایەزید و حەللاج و خەرقانیت. خۆت بدۆزەرەووە، دواقسەشم ئەوهیه، کە سیندوختت بێر نەچیتەووە! پۆچی ئەو دەبیتە پێییشاندەرت بۆ سەرلەنوێ دۆزینەووەی ناخە و تا دەرکەوتنی فەری پۆحیت، هاو دەمت دەبیت. بێر نەچیت، کە هەرگیز ئاسمان زەوی لەیاد ناکات و هۆرەخشی پاک* لە گەردیلەپەرەوهی درێخی ناکات. ستاییشی هۆرەخشی کە خۆت بکە و ئەوێش بزانه، کە فروهەرەکانی** پاکێ پارساکان، لە کیومەرسەووە تا سوشیانتی سەرفراز، هەمیشە و هەمیشە دەبن و بە بەخششی خۆر، دەستی مەوێ دەگرن و لە خەم و تاریکی و وەسووسەیی پمووزنان پزگاری دەکەن. خوداحافیز! خوداحافیز!"

ئەو ڕۆشت و دلی یەحیا هیچی تیا نەما، جگە لە یادی سیندوخت و هەستییک بە شەرمەزاری، کە بۆچی لەم دوو- سێ سالدە، ناخی خۆی پشنگوێ خستوووە و وەکوو پێوێست کوێی بە کاری دلی نەداوە. ماوەیهک لە سووچیکدا پالی بە دیوارەکەووە دا و نوقمی بێرکردنەووە بوو. سەرەنجام، بێاری خۆی دا، "مەراغە جێ دەهێلم!"

* هۆرەخشی: بە مانای مەور، واتە خۆر دیت. سوهرهوهردی خوی له هەردوو کتیی المشارع و المطارحات و حکمة الاشراقدا، ئەم زاراوەیهی بەکار هێناوە.

** فروهەر: بە گوێرە ئافیتستا، فروهەر هیزیکە، کە ئاهورامەزدا بۆ چاودیری و ئاگالێبوونی بوونەووەرە چاکە ئیزەدییەکان، لە ئاسمانەووە بویانی دەنێریت.

نهونه مامی شیتي

شیتیک له دلمايه، ئه لئی بېشه لانی نووره
ئه لئی خه وئی بهر به یانه
ئه وه نده بیتو قره شم، هه ز ئه که م
تا ئه وه سهری ده شته که هه لیم
تا سهر دوندی کیوه که
له دووره وه ده نگیک دی، بانگم ئه کا

به حیا، که به هوی هوشیاری و به هره سهر سوو پهیته ره که یه وه
له پېش هه موو قوتابییه کانه وه بوو، له پریکدا و به بی ئه وه ی
پېشتر که س ئاگادار بکاته وه، له وانه کانیدا دیار نه ما.
ئه و که له سای زیره کی و هه لکه وتووویییه وه له ناو خه لکه
خوینه واره که دا به شیهابه دین سوهره وهردی ناسرابوو،
دیار نه مانه کتوپر که ی هه مووانی دوو چاری سهر سوو پمان
کرد. هه ندیک ده یانوت له وانه یه به هوی خویندنه وه وه یان
په یوه ندیی نه یینییه وه، ناخه راکان له خسته یان بردییت و بو
مه لبه نده کانی ئه وان چوو بییت، یان ده یانوت ده شی به دهستی
ناخه زیک، به دزییه وه کوژ رابی و چه ندین گریمانه ی تر.

ئه بو حوسه یین، که له ناو قوتابییه کانی جیلیدا له هه موویان
به ته مه نتر ده هاته بهر چاو، سهر یکی با دا و وتی، "ئه م جوړه
بنیاده مانه به سهری سه لامه ته وه دهر ناچن! زور له خوی

پازی بوو. پۆژیکیان لیم پرسى تۆ باشتريت يا ئیبن سینا؟
من به گالتەووە ئەو پرسیارەم لى کرد، کەچی ئەو زۆر
بەجیددی وتی، لە حیکمەتى پەنجۆرىدا ئەگەر لە ئیبن سینا
زیاتر نەبم، کەمتر نیم. لە حیکمەتى زەوقییشدا، کەم تا زۆر،
بەهرەیهکم هەیه، بەلام ئەو لە زەوق و کەشفدا بى بەهرە
بوو*.

ئەبو حوسەین زەردەخەنەیهکی تەوسنامیزی کرد و
بێدەنگ بوو. جیلی گەرچی زەردەیهکی هاتى، بەلام دیار بوو
ئەو پاشەملەباسکردنەى پى خۆش نەبوو.

بەلام سوهرەوهردى تاقە شتیک کردبیتی، ئەو بوو
مەراغەى جى هیشتبوو و خۆی لە مشتومرى وانە و وتووێژ
و کۆتوبەندى قوتابیتی و مامۆستایى قوتار کردبوو.

وەختى لە مەراغە دوور کەوتەووە، هەستى کرد پێویستى
بەوێهە چەند پۆژیک تەنیا بێت و بچیت بۆ دوندی چیا و
ماوێهەک لە زەوى و خەلکی دوور بکەوێتەووە. چوون بۆ
دوند، واتە بەرزبۆنەووە. بەرەو کێوى سەهەند بەرچ کەوت،
بنارەکانى هیشتا سەوز بوون. لە دەورووبەرى دێیهکان،
سپێتیی کێلگە گەنمەکان لەملاولای وێجەزارەکانەووە، ئەو
ناوێ وای لى کردبوو، وەک لەوحى شەترەنجیكى نارێک
دەنیواند. دەنگى مێروو جۆراوجۆرەکان و نەغمەى بالندەکان،
تۆزى خامۆشى و غۆرەتى لە فەزاكە دەتاران.

هیشتا شتیکى وای لە بنارى کێوێهە نەبریبوو، کە خۆر
ئاوا بوو. بریارى دا کە گەیشته كانیاویک، ئیستیک بکات

* حیکمەتى پەنجۆرى و حیکمەتى زەوقى: بۆ مانای ئەم دوو چەمکە،
بروانە پێشەکی وەرکێر بۆ ئەم کتێبە.

و پۆژووەکەى بشکینیت و نوێژ بکات. زیاتر سەر کەوت.
هەبى دى بەتەمای کانى نەما. خۆی گەیانده جۆگەلەیهک، کە
لە دەرەندەکەووە دەهاته خوارى. دەسنوێژى گرت و ئاوى
خواردەووە و دەستى بە نوێژ کرد.

دواى نوێژ، زیاتر سەر کەوت، تا شوینێكى گونجاو
بدرزیتەووە و تیايدا شەو بەئارامى بەسەر بەریت. لەپێکدا
بهرى کەوتەووە، کە خورجین و کەلوپەلەکەى لە مەراغە
بەجى ماون. دوودل بوو لەوێ پشگۆیيان بخت یان نا؟
خورجینەکە یادگارىی دایكى بوو و بە دەستى خۆى بۆى
هێنبوو. یادداشت و نووسینەکانى، لە هەمووش گرنکتر،
پارچە ئاوریشمە سەوزەکە و مۆرە گلینەکە و زونارەکە، کە
سى یادگارىی سیندوختن، هەموویان وان لەناو خورجینەکەدا.
بۆ ئەوێ بیری خۆى بەوانەووە خەریک نەکات، بێرکردنەووە
و بریاردان لەسەرى خستە سەبنی.

شوینێكى گونجاوى دۆزییەووە و تیاى دانیشت. بریارى دا
بیش زۆر خۆى بە مشتومر و وتووێژەووە خەریک نەکات، تەنها
لە حالەتى پێویستدا نەبیت. هەستى کرد خەریکە نەشئەیهک
دەیکریت. گریانى هاتى و بەخوێ گریا. ناگەهان، هەستى
بە درەوشانەووەیهکی بەتین و تریشقەیهکی هەورەگرەمەئاسا
کرد. سەرى خستە سەر زەوى و لە حالەتیکدا کە لە
خەون دەچوو، سیندوختى بە دوو بالى نوورەووە بینى، بە
هەرپەرۆچکەى ئاسمانەووە دەفڕى و لەو دوورەووە قسەى
لەگەل ئەم دەکرد، "یەحیا دەرفەت نەماووە. کات بەفیرۆ مەدە.
لەمەودوا لەگەڵتدا دەبم. جار دواى جار، نزیکتر دەبم لیتەووە.
لە ئاسمانەووە دیمە سەر زەوى. لە ئاسۆی پرووناکدا لەگەڵتدا

دەدویم. هەموو جارێک نزیکتر دەبم لێتەوه، تا سەرەنجام، بە ئەوازشی من لە خەونی دۆنیا بێدار دەبیتەوه و جەستەیی زەمینیت لەسەر زەوی دادەنیت و بە دوو شابالی نوورەوه، لەپەنا مندا دەفڕیت، تا ئاسمان، تا تروپیک، تا ناکووتا، تا بارەگای پووناکیی پەتی، تا پووناکیی پووناکییەکان. تا سەروو شووین و کاتەوه، تا ئەو شوینەیی تیایدا وەهەم و ئەقل پێ دەرنابەن. نازانم بۆچی؟ دەیبینیت. سەبەیی بچۆ بۆ دوند. ماوەیەک لەوێ بڕێتەرەوه. خورجینەکە فەرمانۆش بکە. من لەگەڵدا دەبم. دەسپەر ئاوریشمەکە و مۆرە گلینەکە و خورجینەکەیی دایکت و دەفتەر و کتێبەکانت لەبەر بکە. لە نیشانەکان گەڕێ، تۆ چیی تر پێویستیت بە نیشانە ناییت. جگە لە فڕین، هەموو شتەکانی تر فەرمانۆش بکە.

تینوویتی و گەران

ئەپۆم بۆ سەرەوه تا دوند
من پرم لە بال و پەر
لە تاریکیی پێ ئەکەم، من پرم لە چرا

چەند رۆژێک بوو لە دوندی سەهەند بەوپەڕی بێقەرارییەوه رۆژانی بە گەرانێ ناو کەژوکیوەکە بەسەر دەبرد و شەوانیش بەردیکی دەکرد بە سەڕین و تا رۆژ دەبوو، گینگلی دەدا و تینوویتی دەبوو.

لە قەراغ جۆگەلەیهکەوه دانیشتیوو و دەسنوێژی دەگرت، کابرایەک لە هەورازەکەیی بەرامبەرەیهوه بەرەو جۆگەلەکە دەهات. نزیکتر بوو و سلاوی کرد. یەحیا وەلامی سلاوەکەیی داوەوه. کابرا لایەوه دانیشت، یەحیا لێی پرسی، "خەلکی ئەم ناوچەیهیت؟"

"بەلێ، من خەلکی دێیهک لە دێیهکانی دەوروبەری مەراغەم. تۆ پەهلەوی دەزانیت؟"

"بەلێ!"

"ئەی تۆ خەلکی کویتیت؟"

"من خەلکی سوهرەوهردم و ناوم یەحیا یە."

"خەریکی کڕین و فرۆشتنیت؟"

"نەخیر، هەر بۆ بینینی ئەم ناوچەیه هاتووم. لە مەراغە"

دەخوینم. ئەو تۆ چی دەکەیت؟

”من خەریکی مەرۆمالاتم. ھاوینان دێین بۆ ئیلاخ. لێرە دوو-سێ مانگیک لە سەهەند دەمێنێهە. ھەواکە ی باشە و مەرەکان کەمتر دەمرن. تۆ موسولمانیت؟“
”بەلێ.“

”من گاورم، زەردەشتیم، مەجوس. ناوم بارامە.“

”ژمارە ی مەجوسەکانی ئەم ناوہ زۆرە؟“

”بەلێ، ھەر لەم ناوہ، نزیک مەراغە، ئاتەشکەدەھە کمان ھەبوو، کە چەند سالیکی وێران بوو. وردەوردە ژمارە ی زەردەشتییەکان کەم دەبێتەو. لەم بارودۆخەدا کە ھاتۆتە ئاراو، ھەریەکە بە جۆریک دەکرێ بە موسولمان. سەرانی وەرگرتن، سووکایەتییکردن، زۆرھێنان بۆیان، ھەموو ئەمانە، ئێمەیان لاواز کردوو. برای ئازیز! نەتییستووہ دەلێن خەلکی لەسەر دینی پاشاکانیان. ئەمڕۆش پاشایانی ئەم ولاتە موسلمانن و خەلکیش دەھەوێ بژی. بۆ ئێمەش، سەردەمی دینداری ئاسان بوو، کە پاشاکانمان زەردەشتی بوون، بەلام لەو پۆژەوہی ئێران کەوتە بەر شالاوی فتوحات و ساسانییەکان تیکشکان، ئاتەشکەدەکان کپ و خامۆش کران. بەلێ، تەقلایەکی بۆچان درا و دەدرێ بۆ پاراستنیان، بەلام سوودی نییە. بۆ ئەوہی ئاتەشکەدە ی ئازەرگوشەسپ لە شیز ھەمیشە پۆشن بیت، لەگەل نوێنەری خەلیفە پەیمانیان بەست. قەرار بوو سالانە ھەشت سەد ھەزار درھەم بدەین و ئەم ئاتەشکەدە ی خامۆش نەکرێ. ئاتەشکەدەکە تا ئەمڕۆش ماوہ، وەلێ پۆژ دوا ی پۆژ بەرەو نەمان دەچێت. تا بیت، ژمارە ی زەردەشتییەکان پوو لە کەمبوونەوہ یە.

گار و کاسبی بۆیان زەحمەتە و بریارە قورسەکانی میر و فەرمانرەواکان بەسەریاندا دەسەپێنرێ، کە بەجێھێنانیان ئاسان نییە، کەچی ھێشتا میر و فەرمانرەواکان لێیان قاییل نین. پۆژبەپۆژ ژيانی ئەو کەسانە سەختتر دەبیت، کە سەر بە قەومی کوردن. من و ئەوانە ی لە من دەچن، ھەرچییک بەیدا دەکەین، فەرمانرەواکان لیمانی زەوت دەکەن. بە ھەر بیانویەک بیت دێتە سۆراخمان و ھەرچیمان ھە یە، دەبیەن. ھەلبەتە موسلمانەکان خوشیان حالیان زور باش نییە، ھەمیشە ئەم میر لەگەل ئەو میردا و ئەم ئەتابەک لەگەل ئەو ئەتابەکدا شیر و تیر لە یەک دەسوون. لەم بەینەشدا، خەلکەکە دەبێتە قوربانیی چاوچنۆکی و پقەبەراییەتی ئەم حاکمە نەخوێندەوارانە. ئەمە جگە لە تالانییەکانیان و لەو باجە زۆرانە ی لە خەلکی دەسەنن.

”من موغزادەم، نەوزەری باوکم موغ بوو. ئەو دەیوت ئێمە وەچە ی گوشەسبین، کە لە سەردەمی ئەردەشتیری بابەکاندا فەرمانرەوای تەبەرستان و گەیلان و رویان و دوماوہند بوو و باووباپیرانی لە زەمانی ئەسکەندەرەوہ، فەرمانرەوایی ئەو ویلا یەتانیان کردووہ. من کەسانی فامیدە و خوێندەوارم خوش دەوێ. من خۆم حالەتیکم لەگەلدا یە، کە ھەمیشە ھەست بە غەریبی دەکەم. ئەگەر میھرەبانی بنوینیت و قاییل بیت چەند پۆژیک میوانم بیت، سوپاسگوزار دەبم.“
”لە راستیدا من ھیچ کاریکم نییە. چیت لێ بشارمەوہ، ئیستا سەرقالی خوێندنیش نیم، حەزیش دەکەم ماوہ یەک وەک دەرویش بژیم، تا بزانم چیم بۆ دێتە پێش! بەلام نابمە ئەرک بەسەر ئێوہوہ. بۆ چەند پۆژیک لەم دەورووبەرە دەمێنمەوہ،

دهتوانین پوژانه یهکتر ببینین و ماوهیهک پیکهوه بین.
 "تهخیر، ئەمه نه ریت نییه لای ئیمه. تۆ ده بی میوانی من
 بیت. دهزانم بۆ موسلمانیک ئاسان نییه ببیته میوانی گاوریك،
 بهلام ههول دهدهین ئەوه نه بیته کیشه و گرفتیک."
 "من دهمهوی نه بمه ئهرك به سهرتانهوه، ئەگینا ئەوه
 بهلامهوه قورس نییه."

"باشه، كهواته پیکهوه دهیگوزهرتینین. خێوه تهكه مان وا به و
 به رزایییهوه، با برۆین."
 "من نوێژیک دهكه م و دیم."
 "باشه، چاوه پیت ده بم."

یهحیا نوێژی عهسری کرد و پاش كه میك نزا، به رهو
 خێوه تهكه ی بارام چوو.

سه رله نوێ سه بارهت به موغان

بوچی سه ر بدهین له ئاستانه ی پیری موغان
 كه خوشبهختی وا لهم سه رایه و پرگاریش لهم ده رگایه

سوه ره وه ردی پووی کرده خێوه تهكه ی ئەو موغزادهیه،
 بهلام به دهروونیک خروشاوی دهست یاده وه رییهکانی شیز
 و خهونهکانی سیندوخت و به ئومیدی په یبردن به نهیتی
 و په مزهکانی هه کیمانی باستانه وه. بارام و خیزانه که ی له
 بهردهمی خێوه تهكه یاندا هاتنه پیشوازیی ئەو و به خیرهاتنیان
 کرد. بارام یهحیا ی برد بۆ چادریکی بچووک، كه بۆ خهون
 و پشودانی ئەو ته رخانه یان کرد. بریک سنجوو و کشمیش
 و بادام و فندقیان له قاپی گلین و مسیندا بۆ دانا. بارام لای
 یهحیا وه دانیشته و وتی، "من تۆ به كه سیک شایسته و
 دانا دهزانم. خوشحالیشم كه دهعه ته كهت قبول کردم."

"ئوه مبه ره بانایی ئیوه یه. منیش سوپاسگوزارم. دهمهوی
 لیت بپرسم، ئاخو سه بارهت به پینماییهکانی موغان چی
 دهزانیت؟ هیچی نووسراوت لایه؟"

"من وهکوو وتم، موغزاده م. باوكم هه ر له سه ره تاوه
 دهیویست من جیی بگرمه وه. هه ر له منالیمه وه بایهخی به
 پهروه دهکردن و فێرکردنم دا. من برای یازده خوشک و تاقه
 کوپی ئەو بووم. دواتر سهروهت و سامانمان نه ما و من به

ئاژدهلداریهوه خهریک بووم. بهلام ئه و ریزه ی جارنمان هه
مابوو. تهنانهت لای موسلمانهکان و میرهکانیش پیزمان ههیه.
ههلبهته ئهوان باج و سهراڤه ی خویان دهسهنن و له پوولیکی
خۆش نابن و بگره به زیادهوه لیمانی دهسهنن. خه لک تهواو
پره لیتان.

”چار نییه، دهبی بهرگه بگرین. هه ندی جار به رادهیهک
زۆر بۆ خه لک دههینن، که خه لکه که ی هیوا به مهرگ دهخوازی
و هیچ دالدهیه کیشی نییه. ئاسمان له هه موو شویتیک، هه مان
رهنگه. من بهم ته مه نه که مه ی خۆیشمه وه، چ له ئه سفه هان
بوو بیتم یان مه راغه و هه ر جیه کی تر، بینومه خه لک
چهند بیزارن. هه م فه رمان په واکان و هه م ئه وانه ی به ناوی
فتوحاته وه دین، ده که ونه تالانکردنی مالی خه لک و گوشت و
بریان. ئه مه جگه له ده سدریژیکردنه سه ر ئاپروو و نامووسی
خه لک! ئه وه ی سهیره، هه موو ئه م شتانه به ناوی ئیسلام
و فه رمان په وایی ئیسلامیه وه ده که ن و خویان به خه لیفه ی
پنغه مبه ر ده زانن و دروشمه که شیان شمشیر و زۆردارییه.
”کاتی خۆی که سانیک حوکه ی ئه م ولاته یان ده کرد، که
که سی تییه کی زۆر به رزتریان هه بوو له وانه. له کیومه سه وه
بگره تا گوشتاسب، هه موویان خاوه ن فه ری پۆحی بوون.
ئه گه ر ئینسان بیه وئ دادپه ره ره بیت، ده بی نووری ئیزه د
له ناخیدا بدره وشیته وه و به و نووره وه رابه رپه ته ی بکات،
ئه گینا هه میشه هه و و هه وه س بۆ ئینسان له بۆ سه دایه.
سۆشیانتیش، که دوا فریاد په سی ئینسانه، به م فه ره وه، هه ولی

* سۆشیانت: له ئافیتستادا به مانای رزگار که ر هاتوو، وه کوو مه هدی
چاوه وواکراو له ئایینی ئیسلامدا.

رزگار کردنی مروقه کان ده دات. ئه م سۆشیانته سه رفرازه
لستووت ئیرنیشی پی ده لێن و هه رچی ئه وانه ی جه سته و
پۆحیان هه یه له جیهاندا، له پرشنگی ئه وه وه ژیا نی نه مری
به ده ست ده هینن. دوا یین فره ره، که بۆ سه ر زه وی دیت،
فره ره ی ئه م سۆشیانته یه. هه ندی جاویدانی تریشی له گه لدا
ده بیت، وه کوو نیرسی، تووس، گیو، گو ده رز، که یخو سه ره و
هه ندیکی تر! هاوه له کانی بریتی ده بن له پارزه پیاو و پارزه
ژن. په شووته نی” جاویدان له گه ل سه د و په نجا یار و یاوه ریدا
له که نگدژ دیته ده ری، سه ره له نوئ جیهان دروست ده کاته وه
و په ری ده کات له داد و دانایی. پاش ده رکه وتنی سۆشیانس،
گیتی پر ده بیت له داد و دانایی، بیر و گو تار و کرداری باش
سه ر ده که ویت و درۆ و رق و کینه له ناو ده چیت. برسیتی و
نااسایش ریشه کیش ده بیت. به لام ئه وه تانی، ئیستا ئیمه له
نازار و ئه شکه نجه داین.

”منیش وا بیر ده که مه وه، تا که سانیکی ئازاد به رپر سیاری تی
فه رمان په وایی نه گرنه ده ست، خه لکی نه ژیا نیان باش ده بیت
و نه ئاسایش به رپا ده بیت. له که لتوو ری موغانیشدا، ئه وانه ی
خاوه ن فه ری پۆحین، به ره پیته ده رانی دادپه ره وه ری و زانیین. شین
و سه روودی قه ووالان بۆ ماته می سیا وه ش، گریان و تازی داری
موغان، کوپ و کو بوونه وه ی ماته مینی، هه موو ئه مانه له پیتاوی
به رزرا گرتنی پۆلی ئه و رابه ره مینووی بیانه یه له بلا و کردنه وه ی
زانین و دادپه ره وه ری و پینوینی و کامل کردنی مروقه کاند.

* په شووتهن: کوپی گه ره ی گوشتاسب و برای ئه سفه نده یاره، به پیتی
گیرانه وه ی ئافیتستایی، حوکه رانی که نگدژ ده کات و له دوا ده یه ی دوا هه مین
هه زاره دا، له گه ل یار و یاوه ره کانی دا راده په ریت و جیهان رزگار ده کات.

”تۆ هیچ دهقیکی موعه کانت لایه؟“

”به لئی. هه ندی له و دهقانه، لای باوكم هه بوون. ئیستا له

سندوقیكدا پاراستوو مانن.“

پاشان دهستی دریژ کرد بۆ سووچیکی چادره که و سندوقیکی بچکۆله ی پیشانی یه حیا دا، که به روو پۆشیکی جوان داپۆشرابوو، ئینجا له سه ر قسه کانی خۆی به رده وام بوو، ”من زۆر جار له گه ل باوكمدا بۆ ئه و کتیه چووم. ئه ویش له دوندی ئه و کتیه وه، به دوا ی به رکه تدا ده گه را. ده یوت سه هه ند هه ر ئه وه یه، که له ئافیس تادا به کتیه ی ئسنوه ند ناوی هاتوو. له دوندی ئه و کتیه، له ژیر تاقیکی ئه شکه و تئاسادا، ئوشو زه رده شت ئیلهامی به ده ست هینا. له سه ر هه مان کتیه، زه رده شت له گه ل هیوروتات، فریشه ی پاسه وانی ئاوه کاندایه که وته گفتوگۆ. زه رده شت په رسته گه یه کی تریشی له نزیک مه راغه هه بوو. من له گه ل باوكمدا چه ند جار یک بۆ ئه و په رسته گه یه چووم و له و ئی نزام کردوو. باوكم ناوبه ناو به نیازی موکاشه فه، بۆ سه هۆلانی ش ده چوو. منیش بۆ ئه و ئی پۆشیتووم.“

”ده توانم ئه و دهقانه بیینم؟“

”به لئی، به لام پتویست به په له کردن ناکات. که میك ئارام

به و چه ند رۆژیک لامان بمینه ره وه، ده یانی نییت.“

له نووره وه تا نوور

من کتیییکم دی وشه کانی له جنسی بلوور

... نوور و تاریکیم دی...

شه ویکی سه رشار له سه فا و مانایان پیکه وه گوزه رانده بوو. دوا ی نانی به یانی، بارام به ره و لای سندوقه بچووکه که چوو و به ده م خویندن ی و یرد و هه ندی جووله ی ئارام و پپرینه وه، روو پۆشی سندوقه بچووکه که ی لا برد، قفله که ی کرده وه و به هه ردوو ده ستی و به و په ری شینه یییه وه ئه و کتیه ی دهر هینا، که له ئاوریشمه وه پینچابووی. به پرینه وه له به رده می یه حیادا دای نا و به شیوه یه کی تایبه ت ئاوریشمه که ی لی کرده وه. ئاوریشمه که ی له ولاتره وه راخست و کتیه که ی له سه ر دانا و به سوهره وه ردیی وت، که زۆر به وریایییه وه ته ماشای بکات و هه لی بداته وه.

یه حیا که وته سه ر ئه ژنۆ و به کاوه خۆ سه رگه رمی خویندنه وه بوو.

بارام وتی، ”تۆ خه ریکی خویندنه وه ی خۆت به، منیش سووکه کاریکم هیه، زۆرم پی ناچیت، ده گه پریمه وه.“

ئه م کتیه بنده شه و باس له ئه می شاسپندا کان * ده کات،

* ئه می شاسپندا: ده ستی مینویان له ئایینی مه زدا په رستیدا، که بریتین له: به همهن، ئۆردیه هه شت، شه هریوه ر، سپندارم، خور داد و ئیمرداد.

پەيۋەندىيان بە خداۋە و ئەۋەى كە ھەموويان نوورن و پرشنگى نوورى نوورەكانن، واتە ئاھورامەزداۋە ھەيە. ئەمىشاسپىنداكان، شەش بن يان ھەشت، ياخود سىيوسى، گرنگ نىيە. گرنگ ئەۋەيە، ھەموويان نوورن و پىرۋزن. يەكسان و يەك و يەكتا و يەكرەنگن. ھەريەكەيان ناوونىشانى خۆى ھەيە: بەھمەن، ئوردىبەھەشت، شەھريۋەر، ئىسفىندارمەند، خورداۋ و ئىمرداد. ھەريەكەيان لە گەياندى پەھمەتى ئاھورامەزداۋە بۇ خەلكى سەرزەۋى، پۇلىكى تايبەت و ديارىكراۋى ھەيە.

سۈھرەۋەردى زۇر بەۋردى دەخويندەۋە. ئەۋ چەند پۇژەى لەۋى بوو، چەندجارتىك، لە سەرەتاۋە تا كۆتايى، ئەۋ دەقەى خويندەۋە. پۇژىكيان لەگەل بارامدا لە سارا بوون، وەختى قسە ھاتە سەر ئەمىشاسپىنداكان، بارام وتى، "من لە دەقى ترى وەكوو گامان" و يەسن ھەفتەدا بابەتى زياترم لەسەريان خويندەۋە. ئەمانە كۈمەلىك بوونەۋەرى بالا و بىكەموكوپى و يەكبوو و بەھىز و جاويدانن. لە ماددە خالىن و دوور لە كەموكورتىن. لەبەر ئەۋەى لەنئوانىشاندا بەربەست نىيە، لە يەكترون نىن. ھەريەكىك لەمانە، لە جىھانى ماددىدا (لە گىتىدا) نىشانە و تەلىسمىكيان ھەيە، لە ئاگر و ئاۋ و خاك و..."

لە پىتمايىيەكانى زەردەشتىدا، خولقاندن و فەرمانپەرۋايى تايبەتە بە ئاھورامەزدا و ھەرچۆرە بەركەمالىيەك بەندە بە نزىكبوونەۋە لەۋەۋە. تا مرقۇف خىششەرى خۆى نەبەخشىت، خىششەرى ئىزەدى پى نەبەخشىرى. خداۋەند سەرەتا

بەھمەنى خولقاند، ئىنجا ئوردىبەھەشت، پاشان شەھريۋەر. جىھان سەراپاخولقاۋى خدايە و لەژىر فەرمانى ئەۋدايە و ئىمشاسپىنداكان ھەموو نىشانەى ناو و سىفەتەكانى ئەۋن. سۈھرەۋەردى، كە نوقمى بىرکردنەۋە و رامان بوۋبوو، سەرى بەرز كەردەۋە و وتى، "لە سىستىمى دىنىي ئىۋەدا، مرقۇف چۆن پزگارى دەبىت؟"

"ئىمە باۋەرمەن وايە، كە پەرۋەردگار، ھەمىشە لە پىي خەلىفەكانى خۇيەۋە بەركەت بە پۈۋى زەۋى دەبەخشىت. مرقۇفەكان دەبى لەژىر سەرپەرشتى و پىنمايىي ئەۋ بوونەۋەرە گەورانەدا بن، كە نىشانەى ناو و سىفەت و زاست و تواناي خودايىن و بوونەۋەرى خودائاسان و لەسەر دەستى ئەۋان بىيىن و پەرۋەردە بىن. ئەم خاۋەن فەرە و خەرەيانە، ھەر لە كىۋمەرسەۋە تا سۆشيانن، خەلىفە خودايىيەكانى سەرزەمىنن و مرقۇفى خودائاسا و كاملن. مرقۇف دەبى دۋاي پووناكىي دەروون و پاداشتىيان بىكەۋىت، ئەۋ پاداشتەنەى جگە لە مەزدا، ھىچى تر نىيە. پىۋىستە لە پىي نزا و كردار و زوھد و پاكىتىيەۋە دۋاي ئەۋ پاداشتە بىكەۋىت. لە نزاكانى يەسن ھەفتەدا ھاتوۋە: «ئەى گەرەترىن بوونەۋەر! تۆ لە ھەردوۋ دونىادا، جەستە و پۇخى ئىمە بە!» جەستە و پۇخ وەختى دەبىتە جىلوگەى مەزدا، كە مرقۇف بتۋانى بە جەستە و پۇخ سەرگەرمى پەرستى ئەۋ بىت. ھورمز خاۋازيارى پەرستىن و دلسۆزىيە پىكەۋە. مرقۇفى خاۋەن سەيروسلوک بە جىھانى نوور دەگات و زانىنى راستەقىنە بەدەست دىنىت. ئازىزم، مرقۇفەكان يەك جۆر و يەك چەشن نىن. ھەرگەسە لەم پىيەدا پىگەيەكى تايبەت بە خۆى ھەيە. لە كەۋانەى

سەرەوژێردا، ئاھورامەزدا دەر دەکەوی و لە کەوانەیی
سەرەوژووری بوونیشدا، نیشانەکانی ئەو دەگەرێنەو بۆ
مەزدا ئاھورە. داداری جیھان وەھای دەوێت، کە مرۆقەکان بە
پێنمایی ئاسمان و ھەول و تەقەللای خۆیان، ببنە مرۆقێکی
تر و پێ ببنە دونیایەکی ترەو. مرۆف گرفتاری ھەوا و
ھەوەسە، بۆیە فریو دەخوات و دووچاری چەوتی و درۆ
دەبێت و بەم جوورەش، سەفای خۆی لە دەست دەدات. ئەو
کەسانە بە بیرى باش و کرداری باش و گوتاری باشەو
بژین، پزگاریان دەبێت، ئێتر سەر بە ھەر دین و مەزھەبێک
بن، گرنگ نییە، گرنگ ئەوێە دواى پیاکاران و فریودەران و
ئەوانە نەکەون، کە لافى درۆ لێدەدەن.

لە کاتى گفتوگۆکەیاندا، خزمەتکاریک ھاتە لای بارام و
پێى وت، کە بگەرێتەو بۆ خێوەتەکە. ئەو گەراییەو، بەلام
سوھرەوھردى بپاری دا ئەو شەو لە دوندی کێو بمێنیتەو.

ماندووی دەستی مشتومر

لەودىو دەرگاكانەو، جگە لە تۆ، ئەبى كى بى
ئەى زاىەلەى گشت دەنگى و پۆحى گشت مالى
من ئەمشەو بە يادى تۆ مەستى مەستم، تا
رق و بوغزى گشت پۆژانى ھوشيارىم پارمائی

تەنیا بوو. لەسەر دوندیكى بەرز و لە ئێوارەىەكى ماتدا! تا
بلى دلتەنگ و غەمگین بوو. لە تەنیاىیەکانى خۆیدا، خەرىكى
نەجوا بوو. وەك قامیشىكى نەى، کە دابراىیت لە قامیشەلان،
بۆ غوربەتى بیکۆتای ئادەمیزاد دەگريا. لەم بێتۆقرەىیەدا
پەناى بۆ نزا برد و چاوىشى لەسەر ئەو پانتاىیە پەنھانە
بوو، کە نشینگەى فریشتەکانە:

”ئەى پەناى بوون! ئەى بەخشندە! ئەى سەرچاوەى
بەرەكەت! ئەى ئاکامى گشت جوولەکان. ئەى بالاترین
دلخواز! ئەى پووناكى پووناکیەکان! لە تارىکییەکانى
خۆپەرسىتیەو، بەرەو سپىدەى پاکی و پووناکی پێنمايم
بکە. لەم دنیاى پزگارم بکە و بە جیھانى نزىكى و مەلەكوت
ئاشنام بکە.

ھەستى کرد خەرمانەىەك لە پووناكى دەورى سەرى دا.
دەتوت شتىك لە قژى گیر بوو و پای دەکشیت. ئاویتەىەك
لە ئازار و لەزەت سەراپای بوونى تەنیاەو. نەشئەىەكى

بەشكۆ گرتى. پىرىكى نوورانى بىنى، كە باوكى ئادەمىزاد بوو. بە رادەيەك نوورانى بوو، ھىندەي نەمابوو لە تىنى پووناكىيەكەي ئاسمان و زەوى لەبەريەك ھەلبەشەين. لە جوانى پىرە، سەرى سوور مابوو. بى ئەوئەي بىيەوئ، بەرەو پووى پۆي. پىرەكە سلاوى لى كرد. يەحيا دانەوييەو، ئەوئەندەي نەمابوو لەبەر تىشكى پووناكىيەكەيدا بسووتىت. دەگريا. پىرە نەوازشى كرد و وتى، "باش پزگارت بوو! زۆرى نەمابوو ھۆگرى جىلوھى دونيا بىت و بگەويە ناو چالى ناوبانگ و پلەوپايەو! لەو داوھى تىتى كەوتىت، باش پزگارت بوو! بەلام ھەر لە زىنداندا دەبىت، چونكە ھىشتا خۆت لە ھەموو كۆتەكان ئازاد نەكردووە. وەلى لە ھەموو بارىكدا ئاومىد مەبە و دەسبەردارى ھەول و تەقەللا مەبە." بەم قسانەي پىرەكە، ئارامى لى ھەلگىرا و بە دل و بە كول گريا. پىرەكە، كە سەيرى حالى كرد، باوھشى پيا كرد و دلى دايەو و وتى، "گەرانەو بۆ زىندانى دونيا لەم دۆخەتدا، ناچارىيە، بەلام دوو مژدەم پىيە بۆت: يەكەميان ئەوئەي، كە ئەگەرچى دەگەرپىتەو بۆ زىندانى دونيا، بەلام پەيوەندىت لەگەل دونياكەي ئىمە ھەر دەبىت. ناوبەناويك لە سروشت دادەبىت و دەچىتە بەھەشتى ئەودىو سروشتەو. ئەم پەيوەندىيەت دەمىت و پۆرپەروژىش زياتر و ئاسانتر دەبىت. دووھمىشيان ئەوئەي، كە سەرەنجام بۆ ھەمىشە لە غوربەت پزگارت دەبىت و دەگەرپىتەو بۆ مەزلگەي راستەقىنەي خۆت."

"كەي؟ لەكوئ؟ شتىك زياترم پى بلى! كەي پزگارم دەبىت؟"

"دان بە خۆتدا بگرە! كۆتايىي شەوى پەش، سىپىيە و زۆرى نەماو بۆ سىپىدەش! تەمەنى دونيايى چ نىيە، چاوترووكانىكە، پزگارت دەبىت. تۆ لە زىندان پزگارت دەبىت. لەناو زىندانىكەو لە شەقەي بال دەدەيت و بەرەو ئامىزى باوك دەفەيتەو. من باوكى تۆم و باوكى منىش لە ژوورترە و باوانىشمان ھەيە، تا دەگەينەو بەو مەزنەي خۆي بابى گەورەي ھەمووانە، لى خۆي بى بابە. ئىمە ھەموو پووناكى لەوئەو ھەر دەگرىن و ئەو بالاترىن شكۆيە و پووناكىي جاويدانە. ئەو لە ھەموو شتىكدا جىلوھى كردووە و داوى فەنابوونى ھەمووان، ئەو خۆي دەمىتەو."

حالى گۆپا. وەك ئەوئەي لە ئاسمانەو كەوتىتە خوارەو. خۆي بەگرفتارى لەسەر زەمىنى لەھۇشخۆچوون و لە غوربەتى خۆرئاواو بوونى زانىندا بىنيەو. خۆي و يادەوھرى ئەو لەزەتەي وەسف ناكرى و ھەسرەت و خەمى قورسى كۆتايىي ئەو دىدارە و خويندنى كەلەشىر، كە مژدەي سىپىدەي دەدا.

ئەى عەشق، ھىممەتى

من ھىشتاكة ھەر كالم، كوورەى خۆت گېر دە ئەى عەشق
ھەرچىى بووغە بىسووتىنە، لە وشك و لە تەر، ئەى عەشق
بارى منەتى تۆم، زۆر لەسەر شان كىردۆتە كۆل
شمشىرى خۆت بوەشىنە، جارىكى دىكە، ئەى عەشق

لەگەل ھەلاتنى خۆردا، بەرەو خىوئەتەكەى بارام پۇيشتەو و
بە سوپاسىكى زۆرەو مائىئاوايى لى كىرد. نزاى كىرد، خودايا
سەفەرم خىر بىت و كەوتە رى.
بە پىنچەوانەى دوتىنەو، گەلى شاد و خوشحال بوو و
لەبەر خۆيەو گۆرانىى دەوت.
پۇژانە كىوبەكىو دەپۆيى و شەوانەش سەرى دەنايە
سەر بەردىك. دووچارى حالەتتىكى سەير بووبوو. نە دونياى
بىر بوو و نە ئاخىرەت و نە تەنانەت عەشقش.
دنياى عەشق و شىتى، پىسا و ياساى نىيە. پەوتى
پىيوارى پىى ھەق، جگە لە چەرمەسەرىيە ئاسايىيەكانى،
وەك دەستەلگرتن لە دەسەلات و سامان و پلەوپايە و
بىيەريبوون لە ئاسايش و ھەروەھا ئاوارەبوون و لائەوازى،
دووچارى كۆمەلىك پوودا و پىشھاتى سەيروسەمەرەى ترى
و ھەھا تال و سەخت دەبىت، كە بەرگەگرتىيان ئاسان نىيە و
تەنانەت پىاوى پتەويش دەھىننە سەر چۆك.

ماوهیهک له دهووبه‌ری ده‌ریاچه‌ی ورمی مایه‌وه، پاشان ئهم دئ و ئه‌وه دئ، به‌ره‌و دیاربه‌کر و شام ملی پئی گرت به‌ر.

پوژتیکان له قه‌راغ ئاوێک دانیشتبوو، که پیاوێکی بالابه‌رزی سه‌ر و پيش تاشراوی نیوه‌پووت، که پيشتی له‌شی تاوه‌سووت بووبوو، لئی نزیک بووه. له سه‌روسیمای سوهره‌وه‌ردی وردبووه و وتی، "سلاو".

"سلاو له ئیوه‌ش."

ئینجا هه‌ر به‌دهم وردبوونه‌وه‌وه لئی، پرسی، "تو یه‌حیات؟ یه‌حیای سوهره‌وه‌ردی؟ شه‌هابه‌دین؟ له مه‌راغه‌وه هاتوویت؟ خه‌ریکی خویندنیته؟"

سوهره‌وه‌ردی هه‌رچه‌ندی کرد، نه‌ده‌هاته‌وه یادی ئه‌و پیاوه‌ی له‌کوئ بینیه‌وه. به سه‌رسوورمانه‌وه وتی، "به‌لئ! من یه‌حیام. خه‌لکی سوهره‌وه‌ردم. ماوه‌یه‌کیش له مه‌راغه خویندوو مه‌."

"من چه‌ند پوژیکه چاوه‌پیی تۆم. خدر به‌لخی ئه‌مه‌ی پی وتم. ئه‌مانه‌تیکى دامی، تا بتانده‌م، وتی که دووشه‌مه لیره ده‌تبیم."

"خدر به‌لخی کتیه؟"

"ده‌رویشیکى که‌پیده‌ی خه‌لکی به‌لخه. سالانیکه به ناوچه‌کانی حجاز و شام و عی‌راق و کوردستان و ئازهربايجاندا ده‌گه‌ریت. ماوه‌یه‌ک له‌مه‌وبه‌ر، له مه‌راغه بووه و له‌وئ تۆی بینیه‌وه."

یه‌حیا که‌میک بیرى کرده‌وه و ئینجا وتی، "ئا... بیرم که‌وته‌وه! پیره‌میزدیکى میهره‌بانه، بالایه‌کی مامناوه‌ندیی

هه‌یه، که‌وايه‌کی کورتى خوورى ده‌پوشیت و جبه‌یه‌کی به سه‌ره‌وه‌یه.

"خویه‌تی. که‌واته بابرۆین و ئه‌مانه‌ته‌که‌ت به‌ده‌م."

سه‌ری سوور مابوو له‌وه‌ی ئاخۆ ده‌بی ئه‌و ئه‌مانه‌ته چی بیت؟ چه‌ند سه‌د مه‌تریک له‌ولای دامینی کتیه‌که‌وه، ئه‌شکه‌وتیکى بچکوله‌ی لی بوو، که ئه‌و قه‌له‌نده‌ره‌ی تیا ده‌ژیا. چوو تا ئه‌و شته به‌ینیت و بیداته ده‌ست سوهره‌وه‌ردی. ته‌ماشای کرد، خورجینه‌که‌یه‌تی له‌گه‌ل مۆره گلینه‌که و ئاوریشمه سه‌وزه‌که و ئه‌و که‌مه‌ربه‌نده‌ی سیندوخت له که‌مه‌ری ئه‌مى به‌ستبوو، تا له زیانی جروجانه‌وه‌ران بپارێزیت.

هه‌رچه‌نده ئیستا سوهره‌وه‌ردی وای لی هاتبوو، که ئه‌م شتانه به‌لایه‌وه ئاسایی بوون. دلێ له‌و شتانه هه‌لکه‌نرابوو و هه‌ستی ده‌کرد دووباره پابه‌ند ده‌بیته‌وه به هه‌ندى شته‌وه، که خۆی لیان پزگار کردوو، به‌لام له‌گه‌ل ئه‌وه‌شدا، له‌و پیشه‌هاته خۆش‌حال بوو، له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ده‌یزانى که رازیک له‌وه‌دا هه‌یه هه‌روه‌ها یادگارپییه‌کانی و نووسینه‌کانیشی بۆ که‌پاوه‌ته‌وه. قه‌له‌نده‌ره‌که پئی وت، "من ناوم مسته‌فایه. خزمه‌تگوزاری ده‌رویشانم. تۆ له‌م دیداره‌دا غه‌ریبیت، ده‌توانیت له‌گه‌ل مندا بیت. یان له‌م نزیکانه شاریک هه‌یه، ناوی شنویه و له‌وئ شیخیک هه‌یه، ناوی جه‌لاله‌دینه، خانه‌قای هه‌یه و پیشوازی له‌ ده‌رویشان و غه‌ریبان ده‌کات. ده‌توانیت بچیت بۆ خانه‌قاکی ئه‌و.

"ئه‌گه‌ر بینه‌زاکه‌تی نه‌بیت، له‌گه‌ل تۆدا ده‌بم."

"نه‌خیر، هیچ بینه‌زاکه‌تی نییه و هیچ زه‌حمه‌تیکیشی تیا

نييە، بەلام ئەوئى ھەيە، من تا پۇژى ھەينى لىرە دەبىم و
پاشان بەرەو دياربەكر دەپۇم. لە دياربەكر و ديار رەبيە
ھەندى دۆستم ھەن، ناوبەناو سەردانىكيان دەكەم.
”لەگەل تۇدا دەبىم و پىكىشەو دەچىن بۇ دياربەكر.“

خدر بەلخى

گەر كەسى وتى ئاگرەكە خامۇش بوو، باوەر مەكە
چوون تۆ خۆت دووكەل و دارى، حەبى قەيىومى، بلى!

دەرويش مستەفا لە كوردە دلسافەكانى شارەزور بوو.
سوھرەوھردى چەند سالىك لەگەلیدا بوو. ماوھەك لەگەل
ئەودا بە پتورەسمى قەلەندەرييانە و بە سەروسىمايەكى
شيواووھە، لەم ديارەوھە دەچوون بۆ ئەو ديار. مەشقى
پۇحىي خۆى بە ئاكام گەيانە. لەم گەرانانەيدا، بە ديدارى
گەلى شىخ و رەند و قەلەندەرى گومناو و سەرگەشتەى
دۆلى عەشق و عىرفان گەيشت و ھۆگريان بوو. زۆر بەى
پۇژەكانى سالىش، بەپۇژوو دەبوو. شەوانى بە پازونيازى
پۇحى و سرووت و نزاوھ دەبرە سەر و ھەتا بلىي، خەو و
خۇراكى كەم كرىبۆوھ.

لە كۇتايىي ئەم قۇناغە چوار-پىنج سالانەيەيدا، ھەفتەى
جاريك نانتيكى سادەى دەخوارد. چەند پۇژىك بوو لەگەل
پىنج دەرويشى دىكەدا، لە كىوھەكانى دەوروبەرى شارى ھانى
بوون. يەككە لە سەرچاوەكانى پووبارى دىجلە لەم كىوانەيە.
ئەشكەوتىكى لىيە، كە سەرچاوەى ئاوەكە وا لەويدايە.

پۇژى ھەينى برىارى دا بۆ نوپژ بچىت بۆ ھانى. مزگەوتى
گەرەى ھانى، جىي ژمارەيەكى زۆر خەلكى تيا نەدەبۆوھ،

بۆیه هه‌ندیکیان له‌ حه‌وشه‌ی مزگه‌وته‌که‌دا نوێژیان ده‌کرد. سوهره‌وه‌ردی دره‌نگ گه‌یشت، هه‌ر بۆیه ئه‌ویش له‌ حه‌وشه‌که‌دا بۆ نوێژ راوه‌ستا. وه‌ختی نوێژه‌که‌ی ته‌واو کرد، هه‌ستی کرد یه‌کیک ده‌ستی خسته‌ سه‌ر شانی. کاتی ئاوپی دایه‌وه، سه‌یری کرد پیره‌مێردیکه‌ سه‌رتاپای گیانی که‌وته‌ له‌رزین. خیرا هه‌ستا و باوه‌شی به‌ پیره‌دا کرد. خدر به‌لخی بوو، که‌ پشتر دوو جار له‌ مه‌راغه‌ بینبووی. سۆزیک دای گرت و ده‌ستی کرد به‌ گریان و له‌ هۆش خۆی چوو.

خه‌لکه‌که‌ له‌ هه‌موو لایه‌که‌وه‌ لێیان کۆ بوونه‌وه، تا بزانی چی پووی داوه. خدر به‌لخی، که‌ زۆر که‌س نه‌یده‌ناسی، به‌هێواشی سه‌ری سوهره‌وه‌ردیی له‌سه‌ر ئه‌رزه‌که‌ دانا. پاشان هه‌ستایه‌وه‌ و به‌ خه‌لکه‌که‌ی وت، "بگه‌ڕێنه‌وه‌ بڕ ماله‌که‌ی خۆتان، هه‌یج نییه‌. ئه‌م ده‌رویشه‌ دۆستیکی دیرینی خۆمه‌. ماوه‌یه‌کی زۆره‌ له‌ یه‌ک دا‌پراوین و سۆزی دووری لێی داوه، بۆیه‌ که‌ منی بینی، به‌ کۆل گریا و له‌ هۆش خۆی چوو. ئێتر په‌نگه‌ که‌میک نه‌خۆشیش بیت. لێی گه‌ڕێن بۆ من و ئێوه‌ بڕۆن."

سوودی نه‌بوو، تا هه‌ندیکیان ده‌پۆشیستن، هه‌ندیکی تر ده‌هاتن، تا بزانی چ باسه‌. سه‌عاتیک تیپه‌پی، به‌لخی لای سوهره‌وه‌ردیی وه‌ دانیش. ده‌ستی به‌ سه‌ر و پوومه‌تیدا هه‌نا. سوهره‌وه‌ردی، که‌ وه‌کوو بیی ناو ئاو ده‌له‌رزى، ورده‌روده‌ هاته‌وه‌ هۆش خۆی، چاوی کرده‌وه‌ و توند باوه‌شی به‌ به‌لخیدا کرد. به‌لخی داوای لێ کرد له‌گه‌لیدا بپروات، سوهره‌وه‌ردیش، که‌ له‌ ئه‌نجامی مه‌شقه‌ پۆحیه‌کانیه‌وه‌ ته‌واو باریک و بنیس بووبوو، له‌گه‌لیدا که‌وته‌ پێ. به‌لخی به‌شینه‌یی پێی وت.

"شه‌هابه‌دین! مژده‌ بیت، که‌ کاری خۆت به‌ ئه‌نجام گه‌یاند. گویم لێ بگه‌ر و به‌ قسه‌م بکه‌؛ یه‌که‌م، مه‌شقه‌ پۆحیه‌کانت گه‌م بکه‌ره‌وه‌. دووهم، ده‌رفه‌تیکێ که‌مت به‌ده‌سته‌وه‌یه، له‌م ده‌رفه‌ته‌ که‌مه‌دا کاته‌کانی خۆت بۆ دوو شت ته‌رخان بکه‌، ریکخستن و نووسینه‌وه‌ی ئه‌و راستییانه‌ی پێیان ده‌گه‌یت و به‌بیان پێ ده‌به‌یت، هه‌روه‌ها بلاوکردنه‌وه‌ و بڕه‌ودان به‌و راستییانه‌ و به‌ بۆچوونه‌کانت."

سوهره‌وه‌ردی به‌ بیستنی ئه‌م قسه‌یه‌، هه‌م شادمان بوو، هه‌م غه‌مگین. شادمان بوو له‌به‌ر ئه‌وه‌ی مژده‌ی جۆریک له‌ به‌رکه‌مالیی بیست و غه‌مگینیش له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ناچار ده‌بیت دووباره‌ بکه‌ویتته‌وه‌ گفتوگۆ و وتووێژ، که‌ په‌نگه‌ زیان به‌ ره‌وق و حالێ بگه‌یه‌نیت. له‌ وه‌لامی شیخ به‌لخیدا وتی، "من له‌ گه‌ڕانه‌وه‌ بۆ ناو خه‌لک، نیگه‌رانم، تیکه‌لبوونه‌وه‌ به‌ خه‌لک، بڕ له‌ گه‌روگرفت و خه‌ته‌رناکه‌. من له‌و ساته‌وه‌ی خورجینه‌که‌ گه‌یشته‌وه‌ ده‌ستم، نیگه‌رانی ئه‌و گه‌روگرفتانه‌م."

"نیگه‌ران مه‌به‌! هه‌ر ته‌قه‌للایه‌ک بۆ به‌رکه‌مالی، پێویستی خۆی هه‌یه‌ و هه‌ر نێردراویکیش په‌یامی خۆی هه‌یه‌. ئه‌رکی هه‌موو که‌سیکی ئاگامه‌ند، بێدارکردنه‌وه‌ی ئه‌وانی تره‌. تۆ له‌بێدا پووبه‌پووی به‌لگه‌یه‌کی پوون ده‌بیتته‌وه‌، پاشان ده‌چیت ناو خه‌لکه‌وه‌. نیگه‌ران مه‌به‌! ده‌ستی هه‌ق و هه‌ممه‌تی ده‌روشه‌ باش و پاکه‌کان یاوه‌رت بیت. چ له‌ عێراق و چ له‌ رۆم و چ له‌ ئێراندا، بۆ هه‌رکوێیه‌ک ده‌توانیت، بپۆ و پووناکی ده‌روونت و ئه‌و شتانه‌ی به‌ده‌ستت هه‌ناون، به‌سه‌ر گه‌ڕیده‌کانی هه‌قیقه‌تدا به‌خشه‌ره‌وه‌."

نالەیهک که عاشقانه، دەردی مەحرومی بۆ
پارسی بۆ ساتیک و ساتیکیش پۆمی بۆ
گەر کەسێ وتی ئاگرە که خامۆش بوو، باوەر مە که
چوون تۆ خۆت دوو کەل و داری، حەیی قەییومی، بۆ!

کام من؟

بە سەد شیوە ئەمن که خۆم بینم
بە هەرشێوەی ئەلێم، من هەمانم
ئەلێم ئەو منم سەد شیوەم لێ دەرچوو؟
یان هەر شیوە نیم، من بینیشانم

خدر بەلخی لە نیگەرانییەکانی سوهره وەردی تێدەگەشت.
بەردەوام دلی دەدایەو و هانی دەدا: "سەر بکە، شەها بەدین!
نوور یان پووناکی، خۆی لە خۆیدا بەخشندەیه، لەبەر
ئەوێ لە بنەپەتدا خۆی پووناکە، هەر پووناکییش بە
کەسانی تر دەبەخشیت. لەبەر ئەوێ خۆی پوون و
ئاشکرایە، یارمەتی کەسانی تریش دەدات، تا پوون و ئاشکرا
بن. ئەوانە دەستیان بە زانیکی بالاتر دەگات، مشووری
خاflان و بیئاگایان دەخۆن. گەرچی تۆ وا دیتە بەرچاوت،
ئەم کارە دژوار بیت و هەر بۆیە شە نیگەرانییت. بەلام ئەم
سێشەممەیه که دیت، پووبەرووی ئەزموونیک دەبیتەو و
دوای ئەو، ئەو کارەت لا ئاسان دەبیت. لێرە خانەقایەک
هەیه، لەوێ سێ پۆژ پیکەو و دەبین و پۆژی چوارەمیش
لەگەل خۆت نابیت. دوای ئەو، شتەکانی تریشت پێ دەلێم."
بە پێنمایی خدر بەلخی، سوهره وەردی سێ پۆژ بە
مەشقی پۆچییهو و سەرقال بوو. شەوی سێشەممە تا

بەیانى بێدار بوو. شەوهكانى تریش ئەوهەندە نەنوستبوو. پاش نوێژى بەیانى، بەلخى پێى وت كە بۆماوهى سەعاتىك بخەوێت. دەمه‌وخۆركەوتن بە دەنگى بەلخى بەئاگا هاتەوه. بەلخى بانگى كرد، تا لە حوجره‌كه‌ بچێته‌ ده‌رى و ئەویش چووه‌ ده‌رى. سەیری كرد بەلخى لەگەڵ دەرویشىكى قژئالۆسكاو و سیپالۆشدايه، پشتیان كردۆته‌ دیواره‌كه‌ و بەرامبەر بە خۆره‌كه‌ راوه‌ستاون. بەلخى پووى كردە سوه‌ره‌وه‌ردى و پێى وت،

“سلاو.”

“سلاو لە ئێوه‌ش.”

بەلخى لە كاتىكدا ئاماژه‌ى بۆ سیپالۆشه‌ بێدەنگه‌كه‌ كرد، وتى، “یەحیا، ئەمه‌ كێیه‌؟ دەیناسیت؟”

یەحیا سەیری كرد، كوتومت لە خۆى ده‌چیت، وتى، “نەخێر!”

“نەتینیوه‌؟”

“نازانم. لەوانه‌یه‌!”

“ئەمه‌ سوه‌ره‌وه‌ردیه‌!”

“كام سوه‌ره‌وه‌ردى؟”

“یەحیا! تۆ.”

“من؟”

“بەلى‌!”

سوه‌ره‌وه‌ردى زیاتر لێى ورد بۆوه. بەلى، خۆى بوو. چەند سەیره‌! هەرگیز خۆى بەو شیوه‌یه‌ نەبینیوو. چەند شكۆداره‌، ئەمه‌ نیگای رۆحه‌ بۆ جه‌سته‌! تا ئیستا چەند جارێك خۆى دیوو، لە ئاوینه‌دا، لە ئاودا، بەلام بەم

شیوه‌ كامڵ و وردە نا! هەندى ئەدگارى لە سەروسیمما و شیوه‌ى خۆیدا بینى، كە پێشتر نەبینیبوو. خالىكى بچووك لەپەنا برۆى چه‌پیدا بوو، ئاسەوارى دووسى ئاوله‌ لەسەر پوومه‌ته‌كانى، بالایه‌كى مامناوه‌ندى، دەموچاویكى سوورفل و ریشىكى نە كورت و نەدرێژ، بەلام وه‌ك قژى ئالۆسكاو. بۆ یه‌كه‌م جار بوو له‌جه‌سته‌دامالران ئەزموون بکات. له‌جه‌سته‌دامالران واتە مرۆف بتوانى وه‌ك كراسىك جه‌سته‌ى لە خۆى دامالیت، یان وه‌ك ماریك، كە كاژه‌كه‌ى فرێ دعات، لە جه‌سته‌ى خۆى بێته‌ ده‌ره‌وه‌. یەحیا واى لى‌ هاتبوو. جه‌سته‌ى خۆى دوور لە خۆى و لەپەنا پیره‌ى بەلخیدا بینى، كە پشتى كردبووه‌ دیواره‌كه‌ و راوه‌ستاوو. بەلخى، كە سەیری كرد یەحیا واقى و پماوه‌، وتى، “یەحیا! ئەمه‌ جه‌سته‌ى تۆیه‌! تەماشای خۆت بكه‌!”

یەحیا، كە تەماشای خۆى كرد، سەیری كرد هیشتا هەر به‌ جه‌سته‌ى خۆیه‌وه‌ راوه‌ستاوه‌. بۆیه‌ بەلخى درێژه‌ى به‌ قسه‌كانى دا، “بەلى، ئەوه‌ش جه‌سته‌ى خۆته‌! بەلام نەك ئەم جه‌سته‌ عەردیه‌ى لاى من‌وه‌ راوه‌ستاوه‌. بەلكوو جه‌سته‌یه‌ك لە جۆرىكى تر. ئاورپىك لەدواوه‌ى خۆت بدەر‌وه‌.” یەحیا ئاورپى دایه‌وه‌. شتىكى سەیری بینى؛ پریزىك جه‌سته‌ى خۆى، تا ده‌گاته‌ خۆر. تا راده‌یه‌ك، هەمووى له‌یه‌ك ده‌چوون! بەلام تا لە خۆر نزىكتر ده‌بوونه‌وه‌، پووتتر و شەفافتر ده‌بوونه‌وه‌. یەحیا لە سەرسامیدا نوقم بووبوو، وه‌ختى بەلخى پێى وت، “دیسانه‌وه‌ تەماشاكە. تەماشاكە تا نیگات به‌ خۆر ده‌گات.”

یەحیا تەماشای كرد، خۆرى بینى، هەروه‌ها ئەردو

یهسور ناهید و سیندوخت، که تا نزیك خور بهرز بوووهوه.
سیندوخت زهردهخه‌یهکی بۆ کرد و ئاماژه‌یهکی پی دا.
یهحیا له ئاماژه‌پیدانه‌که‌ی ئه‌ودا نوقم بووبوو، کاتی به‌لخی
پی و، "ته‌واو، برۆ که‌میک پشوو بده."

یهحیا چوووه‌و حوچره‌که. جه‌سته‌ی خۆی بینی، که
هیشتا راکشاوه. هه‌ستیکه‌ی هه‌بوو، وه‌سف نه‌ده‌کرا. بۆ
ماوه‌یه‌ک له جه‌سته‌که‌ی راما و بیئاگایانه له‌به‌ر خۆیه‌وه
که‌وته شیعەرچین.

پاشان ئاگای له هه‌یچ نه‌ما.

به مه‌شخه‌لی نووره‌وه

بانگ ئه‌که‌م:

"ئه‌ی ئه‌وانه‌ی سه‌به‌ته‌کانتان پره له خه‌ون،

سۆم هه‌یناوه، سۆه سووره‌ی خۆر!"

دوا‌ی ماوه‌یه‌ک، هاته‌وه سه‌رخۆی. سه‌یری کرد به‌لخی و
به‌ژوور سه‌ریه‌وه. به‌لخی ده‌ستی به‌سه‌ر سه‌ریدا هه‌تا و
وتی، "ئه‌و خه‌ونه‌ت دیته‌وه یاد، که له سه‌هره‌وهرد چه‌ند
شه‌ویک له‌سه‌ریه‌ک ده‌تینی؟"

"به‌لی، خه‌ونی بال و فرینه‌که‌م، که ده‌مویست بفرم و
نه‌مده‌توانی."

"بیرته له خه‌ونه‌که‌تدا پیره‌میردیک باله‌که‌ی تری پیشان
ده‌دایت؟"

"به‌لی، باله‌که‌ی تر به ده‌ستی پیره‌میردیکه‌ی تره‌وه بو."
"ئه‌و دووانه، هه‌ردووکیان من بووم. ئه‌وه من بووم که
باله‌که‌م پیشان ده‌دایت و ئه‌وه‌ی باله‌که‌ی تریشی پی بوو،
هه‌ر من بووم."

"من له مه‌راغه هانم دایت برۆیت و ئه‌و باله‌ به‌ده‌ست
به‌یتیت! ئیستاش هاتووم تا ئه‌و باله‌ت بده‌م."

"که‌ی ده‌مده‌یتی؟"

"دام پیت. ئه‌و ساته‌ی له زیندانی جه‌سته‌ت رزگارت بو،

فريت. بە دوو بالەو! بە دوو شابالەو! فريئەكەت دەستی پئی کرد. بەلام تا دوافرين، دەبی لەپال خەلکیدا بیت و پەيامی خۆت بەجی بهینیت. رۆحە پاکەکان ئەو پووناکییە دەدەنەو، کە لە سەرەو وەری دەگرن. ئەو پووناکییە دەبەخشە ئەوانی تر. تۆش پیویستە ماوەیەک لەم گیتیەدا بمینیتەو. ئەو راستیانە ی پێیان گەیشتوویت، بیانگەیتەیت، کەسانی تر بیدار بکەیتەو.

“تا کە ی؟ دەبی چەند بمینمەو؟ کە ی دەفرم؟”

“پە لە مەکە! هەرکەسە مۆلەتی خۆی هەیه. بەراست، هەرگیز بیرت لەو کردۆتەو، کە بۆچی بالی چەیت نەبوو؟ یانی دەزانیت بۆچی بالی راستت هەبوو، بەلام بالی چەیت نەبوو؟”

“نەخیر! من هەرگیز بیرم لەو نەکردۆتەو و نەچوومەتە ناو وردهکارییەکانی خەونەکەمەو.”

“راست نیشانە ی جیهانی رۆحە و چەپیش نیشانە ی جیهانی جەستە. هەموو پێیواریکی راستەقینە، پیویستی بە هەردووکیان هەیه. بۆیە تۆش دەبی ماوەیەک تیکەل بە خەلک ببیت، هەم بە عەوام و هەم بە بژاردە و خەریکی کتیب و نووسینەکان بیت. لە خەوندا کە دەتویست بفريت، مەلیت فرین بوو بەرەو بالا، بەلام بالی خۆت لە دوورەدەست، لەلای چەپی خۆتەو بینی، کە بە دەستی منەو بوو، بیرتە؟”

“بەلی، بەتەواوی بیرمە.”

“ئەو چەپە، خۆرەلاتە. بەلخ لە خۆرەلاتی سوهرەوهرە، ئەو رەمزی خۆر و ئیشراق و حیکمەتی

ئیشراقی بوو. منیش خەونم دی، کە لە خۆرئاوا بە لای لاویک دەبەخشم. یەحیا، بەتەنها بال بەس نییە. چوون بەرەو تروپیک پیویستی بە هیز هەیه و تۆش لەم قوناغی پەيامی خۆتدا، هیز بەدەست دەهینیت. ئازیزم، لە تەریقەتدا مرووف لەپریکدا و یەکسەر باوەر ناهینیت بە خودا. بەلکوو بە چەندەها قوناغی بیباوەری و ئیماندا تیدەپەیت. لە بەلخ حیکایەتیک هەیه، دەلیت بازۆرییەک* دەیهوێ بگات بە خۆر، هەموو رۆژیک بە خۆیندنی ناوەکانی خودا دەگاتە شوینیک، بەلام دەگەریتەو و دەکەویتەو سەر زەوی، تا سەرنجام دەستی بە ناوی مەزن رادەگا و بە خۆر دەگات. ئینجا پەپ و بالی دەسووتی و یەکپارچە دەبیت بە نوور. تۆش بەم زوانە توانای ئەوەت دەبیت بفريت، تا دەگەیتە خۆر. دەبی سەبرت هەبیت و نیگەرەن نەبیت لەوێ لەمەودا قاچت لەسەر زەوی و دەستت لە ئاسمان دەبیت. بە چاوێک روالەت دەبینیت و بە چاوێکی تر ناخ. نە خەلک دەبیتە پەردەیک لەنێوان تۆ و هەقدا و نە هەقیش دەبیتە پەردە لەنێوان تۆ و خەلکدا. ماوەیەک لەسەر زەوی بمینەرەو، تا پەيامی ناخ ئاشکرا دەکەیت و مژدەبەخشی ئازادی دەبیت. ئیدی جلیوەت دەبیت بە خەلووت و ئاویتەبوونت بە گۆشەگیری. خەونت دەبیتە بیداری و بیداریشت دەبیتە خەونی پەبیردن و زانینی راز و نەینییەکان. ئیدی تا ئەو دەمە ی رەنگەکان بێرەنگ دەبن و بەندی ئارەزووەکان پارەپارە دەبن، من نایینیتەو. وەلی سیندوخت، ئەو فریشتە ئیلامبەخشە لە ئاسۆی ژیاوت دوور ناکەویتەو. کاتی سەرگەرمی ناخ

* بازۆری: جۆرە بالندەیکە

بوویت؛ سیندوخت بهرز پابگره، ههروهه خۆریش. وهختی له جیهانی پووکهش و بهرهبهستدا دهیبت.

به‌لخی بۆ ماوه‌یه‌ک باوه‌شی به‌ سوهرمه‌وریدا کرد،
ماچبارانی کرد و پاشان ایی دور که‌وته‌وه و وتی، "یه‌حیا!
خۆر و سیندوخت به‌رز رابگره و جگه‌ له‌ پووناکی و
نازادبوون، بیر له‌ هه‌چی تر مه‌که‌روه. بپروانه‌ بالا. بپروانه
ئاسۆ و خۆره‌ه‌لات."

یه حیا پوانییه ئه و سه مه ته ی به لخی ئاماژه ی بو کرد.
خۆر و سیندوختی بینی. بو تاو یک نوقمی سه رسوورمان
بوو. کاتیک هاته وه سه رخوی، خدر به لخی پویشتبوو.
ههستی کرد به هینز بووه و له توانایدا یه سه به ته پر له
خه ونه کانی خه لکی، پر بکات له سێوه سووره ی خۆر!

گویدریشه‌وان یان دانای زه‌مانه؟

گالته‌یان به کونجی ویرانت کرد، ئەمما
کەس گەنجه‌کە‌ی تۆ‌ی نه‌سنی، ئە‌ی مالو‌یران

سوهره وهردي ماوهيهك له ميفارقين بوو. ئهو شارهي وارشه گه وهرهكهي له بهردي سپي دروست كرابوو، له گهل بورجه شكوداره كانيدا بېووه باسي سهر زماني گه وره و بچووك. كلّيسايه كي مه زنيشي لي بوو، كه گوايه له سهرده مي عيساوه مابووه وه. ده يانگوت ئهو خاچه گه وره يهي به سهر بورجهكهي ئاشووري خورئاوي شارهكوه بوو، كاري هه مان ئهو سه نهه تكاره بووه، كه بورجه گه ورهكهي كلّيساي قيامه تي له به يتولمه قديس دروست كردووه. ئهو دوو خاچه سهرسوورهيته ره يهك شيويهان هه بوو، هه روه ها مزگه وتيكي لي بوو، كه له و ناوچه يه دا له گه وره ييي و فراوانيدا بيهاوتا بوو. زاناكاني ئهم شاره، كه م تا زور، ئاگاداري بيروبوچوون و كارهكاني سوهره وهردي بوون و ناوبانگيكي باشي له ناوياندا هه بوو. خوئينده وارهكاني ئهو شاره، به پير و لاوه وه، تامه زروي ديداري بوون و سوهره وهرديش له گهل هه مووياندا وتوويژي هه بوو. سه ديدولدين (ئيبن په قيقه) ي تازه لاو، كه له زانستي ئهو روژگاردا و به تاييه تييش له پزيشكيده هه لگه وتوو

بوو، پۇژىكيان لە مزگەوتە گەرەكەى ميفارقيندا لەگەل سوهرهوهریدا پياسەيان دەکرد، سوهرهوهرى جبههكى شينى كورتى لەبەردا بوو و فۆتەيهكىشى لە سەريەوه پىچابوو. سوهرهوهرى پىتى وت، "ئەقل تاقە ئامرازە، كە مرؤف لە گيانەوهر جيا دەكاتەوه. ژيرى واتە پەيىردن بەو ياسا و پىسا و بنەما پوون و بەردەوامانەى دەكرى لە پىيانەوه تەفسىرى بوون بكەين. ئەقل تاقە پىگە و ئامرازى ئادەمىزادە بۆ پاقەکردن و پىكخستنى ئەزموونە هەستىيەكانى. جياوازى نىوان مرؤف و بەرخىك ئەمەيه. هەست و ئەزموونەكانى بەرخىك، بەتەنها لە سنوورى هەستىيەکردنەيه و بەس. لە كاتىكدا زەحمەتە ئەزموونى مرؤف بەتەنها لە ئاستى هەستدا گىر بخوات. ئەزموونەكانى ئادەمىزاد هەميشە دەچنە چوارچىوهرەكى پىكخراوهر و پاقە دەكرىن. من نرخى ئەقل و ئەنجامگىرى ژىرانە دەزانم، بەلام لە هەمان كاتدا، نابى زەوق و زانىنە زەوقىيەكانىش فەرامۆش بكەين."

ئىبن پەقيقە، كە بەوردى گوىى بۆ سوهرهوهرى شل كرد بوو، قسەكانى پى بىرى و وتى، "كارى ئەقل، لە سەرىكەوه، لە كارى هەست دەچىت. من و تۆ هەردووكمەن ئەم درەختە و ئەو دىوارە دەبينىن و دەتوانىن لەبارەيهوه بدوين و لەيهەك حالى ببين، بەلام زانست و زانىنە زەوقىيەكان بەم شىوهرە نىن. كەشفى هەركەسىك تايبەتە بە خۆى و پەيوەندى بەوانى ترەوه نىيە. ئىدى لەكوپوهرە بتوانىن بپروا بەوه بكەين، كە ئەو خاوەن كەشفە بەراستى بە هەقىقەتىك گەشتووه و گرفتارى و هەم و خەيالات نەبووه؟"

"هاورئ! كەشفىش بۆ خۆى ئەزموونە، تۆيش دەتوانىت تاقىيى بكەيتەوه. لەجەستەدامالران شتىكى خورافى نىيە، خەونىك نىيە مرؤف دەستى پىنى رانەگات. هەركەسىك بىهوى، دەتوانى تاقىيى بكاتەوه. ماوهيك هەول بەدات، دەتوانى بە شىوهرەكى كردهىيى بىبينىت، كە چۆن جەستەى وەكوو كەوايهەك لە خۆى دادەمالىت و لە دوورەوه سەيرى دەكات. ئەودەم لە سەروسىماى خۆيدا كۆمەلىك وردەكارى دەبينىت، كە پىشتەر لە هىچ ئاو و ئاوتەيهەكدا نەبىينىون."

"باشە، گریمان هەموو ئەمانە راستن، بەلام ئەمانە كاتىك راستن، كە ئەو كەسە بەو ئەزموونەدا تىپەپىيىت. كەسىك كە هىشتا بەو ئەزموونەدا تىپەپەريوه، چۆن دەتوانى باوهر بكات؟ تۆ كە خۆت بەو ئەزموونەدا رۆيشتوويت، باوهرت پىنى هىناوه، بەلام منىك كە بەو ئەزموونەدا نەپۆيشتووم، چۆن بتوانم باوهر بەو شتى تۆ بكەم؟"

"سەيرە، تۆيەك كە باوهرت بەو هەموو زانست و هونەرەكانى كەسانى تر هەيه و متمانەيان پى دەكەيت، بۆچى ناتوانىت متمانە بە بىروبووچوونەكانى كەلەدانايانى حىكمەت و زانىن بكەيت لەناو نەتەوه و ئايىن و دەقەرە جياوازەكانى جىهاندا؟ دانايانى ئىزانى كۆن و يۆنان و هىندستان و كەسانىكى وەكوو هرمس و ئەفلاتوون و كەيخوسرەو و بوودا و سەدان دانائى تر، باسيان لەم جۆره ئەزموون و زانىنانە كردهوه. تۆ چۆن دەتوانىت بىروبووچوونەكانى ئەم كەلە دانايانە لەبەرچاو نەگرىت؟ مەشائىيەكان لە ئەستىرەناسيدا، پروانگەكەى بەتلىمىوسيان پى قبولە. تەنانەت ئەرىستو چاودىرىي جىولەى ئەستىرانى

له بابلیه کانه وه وهر گرت. چۆن دهکری ئهم شتانه له ئهستیره ناسه کان قبول بکریت، کهچی بیروبو چوونه کانی ئه وه مه زانانه قبول نه کرین؟ ئه گهر توانا و ئه قلا نیوونی باوه رهیتان به شته ههستی پکراو و پروکه شهکان بهچی و مهنتیقی بیئت، له مهسهله کانی تایبته به ناخ و لایه نی رۆحیی مرقیشدا، مهنتیقی ده بیئت. ئه ی لاوه دلپاک و میهره بانه که، ئیمه کاتی روانین و په یبردنه ههستییه کانی ئه وان له ئهستیره ناسیدا قبول دهکین، ئه ی که واته بۆچی روانینی ههکیم و دانا مه زنه کانمان، سه بارهت به مهسهله رۆحیه کان، پی قبول نه بیئت؟ ئازیم، من خۆم یهکین بووم له وانه ی ته و او لایه نگیری مهشائییه کانم کردووه و نکوولیم له هه موو شیواز و مهسهله یهکی سه روو ئه قل کردووه و گهر به لگه ی روه نی یه زدانم نه دیبایه، ههر له سه ره ئه و ریگه یه سوور ده بووم.

“کام به لگه؟”

“ده بی خۆت بیینیت، ئه وه شتیک نییه بگوتری.”

“لانی کهم، ئاماژه یه ک.”

“ئهمه یان پیتی تی ده چیت، به لام گرنگ نییه، چونکه ئه وه ی گرنگه، گه یشتنه، نه بیینی ئاسه واره کانی. ئه وه چیه له په نجه ی دهسته راستدا؟”

“ئهنگوستیه یه.”

“چۆن ئهنگوستیه یه ک؟ ئاده ی کهمیک وه سفی بکه بۆم.”

“ئهنگوستیه یه کی زیوه، نقیمی ئاقیقه. نه خشی یا حیه ی تیا یه و یادگاریی باوکه م.”

سوه ره وه ردی دهستی دریژ کرد و وتی، “ده توانم

سهیریکی بکه م؟”

“به سه ره چاو، سه روهرم.”

سه دیدول دین دهستی برد، تا ئهنگوستیه که له په نجه ی دابکه نیئت و بیداته دهست سوه ره وه ردی، به لام هه په سا، کاتی سهیری کرد ئهنگوستیه که له په نجه یدا نه ماوه و وا له ناو دهستی سوه ره وه ردیدا و به سه رسامیه وه وتی، “ئای، سه روهرم!”

سوه ره وه ردی به خۆن ساردیه که وه وتی، “مه گهر چی بووه؟”

“ئهنگوستیه کهم، چۆن ئه وه روه ی دا؟”

“کوا؟ هیچ روه ی نه داوه، سه رنج بده.”

سه دیدول دین دووباره سهیری دهستی خۆی کرده وه، ته ماشای کرد ئهنگوستیه که چووه ته وه په نجه ی. له م حاله تی واقورمانه دا بوو، وهختی ئین عه تای موحدیسی بیینی، که به دهستی ئاماژه ی بۆ ده کرد، وهره، وهره.

که سه دیدول دین به ره و روه ی چوو، به توو په بوونه وه پتی وت، “چییه؟ پیاو قاتی بووه، وا له گه ل ئه و گویدریژ ده وانه دا پیاسه ده که ییت؟”

“تکایه بیده نگ به! ئه وه شه هابه دینی سوه ره وه ردیه!

زانا و ههکیمی ئهم سه رده م و رۆژگاره ی ئیمه یه.”

ئین عه تا به ته وسه وه زه رده خه نه یه کی کرد و رۆیشت.

گه‌ران به‌دوای ئینساندا

له‌م هاوړی خاووخلیچکانه په‌ستم
ده‌ستم خوازیری شمشیره‌که‌ی خوا و پوښته‌مه

سوه‌ره‌وهردی بۆ به‌ئەنجام‌گه‌یانندی ئه‌و په‌یامه‌ قورسه‌ی له
ئەستویدا بوو، ئارام و ئوقره‌ی لی برابوو. له‌ دیاربه‌کره‌وه
بۆ پۆم و شام، شاربه‌شار سه‌فه‌ری ده‌کرد و هه‌موو هه‌ول
و ته‌قه‌للای خوی ده‌خسته‌ گه‌ر، تا زانیان و میرانی ئه‌و
ده‌قه‌رانه‌ بېینیت و باسوخواسیان له‌گه‌لدا بکات.

له‌ دیاری پۆم ماوه‌یه‌ک له‌ کاروانسه‌رایه‌کدا ژیا. زستان
بوو و هه‌واش سارد. هه‌موو شه‌ویک، دوای ئه‌وه‌ی به‌تلێک
له‌شه‌و راده‌شکا، ده‌نگی‌کی مه‌له‌کوته‌ی له‌ کاروانسه‌راکه‌دا
ده‌نگی ده‌دایه‌وه. ده‌نگی سوه‌ره‌وهردی بوو، که‌ به‌ ئاوانی‌کی
دل‌شین‌ه‌وه‌ قورئانی ده‌خویند.

فه‌قیه‌ی‌کی قه‌زوینی، که‌ تازه‌ ها‌تبوو بۆ ئه‌وی، به‌
سه‌رسامیه‌وه‌ گوئی بۆ ئه‌و ده‌نگه‌ شل ده‌کرد، که‌ هه‌موو
کاروانسه‌راکه‌ی پر کردبووه. به‌یانیه‌کان دوای ئه‌وه‌ی
ئهم ده‌نگه‌، ئارام و ئوقره‌ی لی بریوو، له‌ به‌رپرسیانی
کاروانسه‌راکه‌ی پرسى، ”چ که‌سیک له‌و حوجره‌یه‌ی ته‌نیشته‌
منه‌؟“

”کام حوجره‌یه‌؟“

“ئەو حوجرەیی دەستە راستی حوجرەکەى من.”
 “شەهابەدینی سۆھرەوهردی.”

“چەند پۆژیکە لێرەم، بەزۆری ھەر ناوی ئەو دەبیستم.
 خەلکی ئەو دەوروبەرەى لای ئێمەىە. سۆھرەوهرد لە
 قەزوینەو زۆر دوور نییە. دەمەوئ ببینم. بمبە بۆ لای.”
 “ئاخر ئەو پیشوازی لە کەس ناکات.”

“ئەى چار؟ من حەز دەکەم ببینم.”
 “لێرە چاوەرێ بە. کاتیک خۆر ھەلدى، سۆھرەوهردی
 دیتە دەرەو و دەچیتە سەریان و بەرامبەر بە خۆرەکە
 دادەنیشیت. وەک ئەوێ لەگەل خۆرەکەدا بکەویتە راز و
 نیاز. ئەو کاتە دەتوانیت لە سەریان ببینیت.”

قەزوینی چاوەرێ کرد. پێک لەو کاتەدا کە خۆر
 دەر کەوت، سۆھرەوهردی لە ژوورەکەى ھاتە دەرەو،
 فەرەنجیەکی رەشى لەبەردا بوو، لەگەل کلاویکی لێدەدا.
 قەزوینی چووە لای و تکای لێ کرد پێى بدات بۆ ماوێ
 سەعاتیک لەلایەو دابنیشیت. سۆھرەوهردی قاییل بوو.
 قەزوینی گەرچی سۆھرەوهردی لە خۆى بە لاوتر دەزانی،
 بەلام ھەرچەندى دەکرد، نەیدەزانی لەکوێتو دەست بە
 قسە بکات. سۆھرەوهردییش چاوی بریبووو خۆر و لەبەر
 خۆیەو و رینگەورینگى دەکرد. قەزوینی پاش ماوێەک
 بێدەنگى، سەرەنجام وتى، “شەهابەدین! بە دیدارت شادمانم.
 دەمەوئ بلێم، کە ئەم جۆرە جلەى پۆشیوتە، لە ولاتى ئێمەدا
 باو نییە. لەو برۆایەدام وا باشتر بوو جلیکی تەرت بپۆشیایە.”
 سۆھرەوهردی بە بێدەرەستییەو وتى، “چلکن دەبیت.”

“باشە، دەتوانیت بيشۆیت.”

“جا ئەو سۆردى چییە، دیسانەو چلکن دەبیتەو.”
 “تۆش دیسانەو بيشۆرەو.”

“جا گەر وا بێت، دەبیت من ھەموو ژیانم بۆ جلشۆشتن
 تەرخان بکەم، لە کاتیکدا من کارى گەنگەرم لەپیشە بیکەم.”
 سۆھرەوهردی ھەستا و کابرای جئ ھیشت و ئەویش
 نەیدەزانی چى بلێت.

چەند پۆژیک تێپەرى. عەسریکیان ئەو بۆ حوجرەکەى
 خۆى برد. ئەم جارەیان توانی ھەندى پرسىارى سەبارەت
 بە حیکمەت لێ بکات. لێ پرسى، “سەبارەت بە زانستى
 خواھەند لە ئاست بوونەوهرەکاندا، بیروبۆچوونى زانایانى
 دینیت پى قبۆلە یان بیروبۆچوونەکانى ئێبن سینا؟”
 “ھىچیان!”

“بۆچى؟”

“لەبەر ئەوێ ئەم فەقیھانە بەزۆرى پەپرەو لێ
 ئەبۆلحەسەنى ئەشعەرى دەکەن و ھەرچى کیشە ھەىە،
 بە ئیمە ناز/نیز چارەسەر دەکەن. من ئەمەم پى قبۆل نییە.
 ھەرکەسى خواھەنى دانایى بێت، مافى زانینى ھەىە. شانازی
 مەوۆ لەو دایە، کە بزانی، نەک ئەوێ بەسەر ئەقل و
 ئەندیشەى خۆیدا ھەلشاخیت و ھىچ نەدا بەدەستەو.”
 “ئەى بۆچوونەکانى ئێبن سینا؟”

“من لە نووسینەکاندا، بەتایبەتییش لە کتیبى
 حیکمەتى ئیشراقدا، بەوردى ئەوهم روون کردۆتەو، کە
 شیکردنەوھەکانى ئێبن سینا لەو بارەىو دروست نین. چۆن
 دەرکەو زانست بە ھۆ ‘عیللەت’ یەکسان بێت بە زانست بە
 بەرھۆ ‘مەعلول’؟ ھۆ شتیکی و بەرھۆ شتیکی تر. ھەرگیز

زانست به ئە/ف یهکسان نییه به زانست به بی.

“ئە ی کهواته چۆنه؟”

“زانستی خودا له شیوهی زانستی پرووبه پرووبونه وهدایه. وهک چۆن من تو دهبینم، خوداش ئاوهها بوونه وهرهکان دهناستیت. له بهر ئەوهی له نینوان ئەو و بوونه وهرهکاندا، پهردیهک له ئارادا نییه، زانست و بینینی خودا یهک شته.”
“کارت راست بیت، شتیک فیر بووم. من سه بارهت بهو قسهیهی ئەو پۆژهه له بارهی پۆشاکه که ته وه، شهرمه زارم، بمه خشه.”

“کیشه نییه. تو شتیکت وت، منیش وهلامیکم دایته وه. به لām ئەوهنده بزانه، که مروّف کاریکی گه وهره ی له پیتشه. کاری ئینسان ئەوه نییه شیلە ی به خشه خوداییهکان هه لלוوشیت و بیکات به پیسای. “کابرای قه زوینی هیچی نهوت. تیدهفکری و له بیدهنگیدا نوقم بووبوو. سوهره وهردی لئی جیا بۆوه و پۆیشیت.

دیسانه وه له هانی

ژیر داره رمییه کی خونه گرتوو
به به ده نیکه وه له ئاماده بوون
له چند مه تریکا مه مله که تی خۆم بینیه وه

مانگی په شه می بوو. دنیا ورده ورده خه ریک بوو ده بوو به بههار. قه لای به ناوبانگی شه هب له داوینی خۆیدا ئاواپییه کی گه وهره ی گرتبوه خۆ. دانیه سر و ماردینیش هه ر لهو ئاقاره بوون. ماردین شاریکی جوان بوو، کاروانسه را و بازار و قوتابخانه ی لی بوو. خانووهکان وهکوو پلیکانه له سه ریه ک دروست کرا بوون. ئەو خانوانه ی سه ره وه، دهیانپروانی به سه ر ئەوانه ی خواره وهدا. پرووباره به هاژوهووژه که ی سهور، کیلگهکانی ئەو دهقه ره ی تیراو ده کرد. تا چاو بر بکات، باخ و کیلگه بوو. له بهشی باکووری ئەم ناوچه یه، شاری سهوز و جوان و سازگاری ئامه د و هانی قوت بووبوونه وه.

سوهره وهردی ههزی بهم ناوچه یه بوو، بهتاییه تییش له وهرزی بههاراندا، له هانی ده مایه وه، له بهر ئەوه ی فخره دین ماردینیش له وی نیشته جی بوو. سوهره وهردی هه موو سالتیک له مانگی په شه میتدا جۆشوخرۆش و حالیکی تری هه بوو. هه ندی جار وای لی ده هات، تهحه ممولی

کهسی نهدهکرد و بهرهو سارا ملی دهنّا. ئیسپهنارمهدی* ژنه خواوهند کهبیانوی جیهانی زهوییه. کاری ئهو، پهروهدهکردن و بهپیتکردنی زهوییه. له سۆنگهی ئهوهوهیه، که خاک و ئاو دهگۆرین بۆ بوونهوهری ناسک و بههاداری وهکوو گول و میوه و سهرتۆپی ههموو ئهم بهروبوومه خاکی و ئاویانەش، پۆخی ئادهمیزاده، که به هۆی ئیسپهنارمهدهوه، له جهستهی پینگهییوی ئهوهوه پهیدا دهییت.

ئهم جارهیان یهحیا له جاران شهیداتر، پرووی کرده سارا. پۆژان بهپۆژوو دهبوو و به چهند پۆژیک جاریک پۆژوووهکهی دهشکاند. که نانیشی دهخوارد، شتیکی کهمی دهخوارد و لهبری ئهوهی زیاتر خهریکی خویندنهوهی قورئان و نزا و وێرد بیت، لهبهر خۆیهوه و به ئاوازهوه شیعری عاشقانهی عهرهبی و فارسی و کوردیی دهوتهوه. لهگهڵ هاتنی بههارد، دهپروانییه پهرسنکهکان وهختی دهگهپانهوه بۆ هیلانهکانیان، به سهرسامییهوه و بۆ ماوهی چهند سهعاتیک، له تهماشای گژوگیا تازه سهردهرکردوهکانی کهنار جۆگهکان و کیلگهکاندا نوقم دهبوو. به شادمانییهوه له گهشهکردنی نهمام و شکوفهکردنی خونهکان پادهما. به ئهلهاهو نیگای تاڤگه و پروبار و کانیاوهکانی دهکرد. بهلای ئهوهوه، کهشوههواي بههار عهتراوی بوو و زهمین و زهمان تیايدا دهچوونه بهر لیژمهبارانی عهشق و ئهوینهوه.

جاری وا بوو چهندین کاژیر بهدهوری درهختیکدا

* ناوی مانگی ئیسفهند، پهشهمی لهوهوه هاتوو.

دهسووراپهوه، که پر له گهلا و گولی تازه بوو، سترانی دهچری و بهدهوریدا دههات و سهمای دهرویشانهی دهکرد. دهتوت زهمین و زهمه‌نیش لهگه‌لیدا سهما دهکهن. لهبهر ئهوهی ههواکەش سارد بوو و بارانیش دهباری، شهوانه دهگه‌راپهوه بۆ ژووره‌کهی له ناوچهیه‌کی به‌رزی شاری هانی. تا سپیده به‌یبداری دهمایه‌وه و که خۆر دهکهوت، له ژووره‌کهی دهچوو ده‌ری و له خۆر و شتگه‌لیکی تری دونیاکهی خۆی ورد ده‌بوو. کۆتاییه‌کانی مانگی په‌شه‌می بوو و شه‌ویکیان تا به‌یانی نه‌خه‌وتبوو. بریاری دابوو ساتی خۆرکه‌وتن له جهسته‌دامالران ئه‌نجام بدات. ئهم له‌جهسته‌دامالرانیه‌ی له‌گه‌ڵ ئه‌وانی تر دا جیاواز بوو. له یه‌که‌م جهسته‌دامالراندا، خدر به‌لخی یارمه‌تی دا و جاره‌کانی تریش، له ئه‌لقه‌کانی زیکر و سه‌مادا بوو و ته‌نیا نه‌بوو. ئهم جاره‌یان ده‌یویست به‌ته‌نیا ئه‌زموونی بکات و هه‌والی تازه له‌و دنیا‌یه‌وه به‌دهست به‌ییت.

دوای نویژ و نزای به‌یانی، دهستی به سه‌ما کرد. ئه‌مه یه‌که‌م جاری بوو له‌و کاته‌دا سه‌ما بکات. حاله‌تیکی سه‌یری هه‌بوو. دار و دیوار له‌گه‌لیدا سه‌مایان ده‌کرد. به عهره‌بی له‌به‌ر خۆیه‌وه ئه‌مه‌ی ده‌چری:

رق الزجاج ورق‌ الخمر
فتشابها فتشاکل الأمر
فکأنها خمر و لا قدح
و كأنها قدح و لا خمر

پاشان به فارسی:

گر پیشتر از مرگ طبعی مردی
برخور که بهشت جاودانی بردی
ور زان که در این شغل قدم نفشردی
خاکت برسر که خویشتن آزردي

دهخولایه وهو دهیوت:

عشق به بازار روزگار برآمد
دمدمه حسن آن نگار برآمد
عقل که باشد، کنون چو عشق خرامید؟
صبر که باشد، کنون چو یار برآمد؟

ناگهان دوو چاری حاله تیک بوو، که ژووره که ی جی
هیشته و به رهو سارا رۆی. وهختی به لای مزگه وته که دا
رۆیی، چاوی به فخره دین ماردینی که وت، که له گهل
ژماره یهک باوه پرداردا له مزگه وت دهر دهچوون و به رهو
ماله وه ده رۆیشتنه وه. له کاتیکدا له شادیدا پیی نه ده که وته
سه ر ئهرز، سلاویکی کرد و تیپه ری. ماردینی زانیی ئه و له
چ حالیکدایه، بۆیه ههر وه لامیکی سلاوه که ی دایه وه و هیچی
تر، به لام نیگای خسته دوا ی ئه و سیپالپۆشه قه له نده ره، که
سه رمه ست و به دهم سه ماوه ده رۆیی و باکی به زهمین و
زهمه نه بوو.

ساتی خۆرکه وتن نزیک بوو بووه وه، وهختی گه یشته
باختیک. پالی دا به قه دی داره رمییه که وه، که تازه چرووی
کرد بوو. پیده چوو له وه موو سه ما و جووله یه ماندوو

بوو بیت. چونکه شه و باران باریبوو، زه وییه که هیشته ته بوو
و گژوگیاکان دیمه نیکی دل رفیتیان هه بوو. پروانییه خۆره لات.
له ناکاودا ههستی کرد نووریک هه لات و ئه وی په لکش کرد
و له ناو خۆیدا فه نای کرد. ههستی کرد هه موو دنیا نوقمی
ئه و نووره بووه. ئه مه جیلوه یهک بوو له نوورولئه نوار.
جیلوه یهک له میهر و عه شق و پاشان له و سیلاوی نووره دا،
له هیچی دی حالی نه بوو و چووه که وشه نی بیئاگایییه وه.
پاش ماوه یهک، که که میک هاته وه سه رخوی، له ناو
شه پۆله کانی نوور هاته ده ری. ئه م جارهیان خۆری بینی، که
له ئاسۆوه هه لده هات و سیندوختی بینی، که له ناو دونیایه ک
وه نه وشه دا نوقم بوو بوو و له گهل خۆردا له جلیوه دا بوو.
سیندوخت له تهک خۆردا له ئاسۆوه به رز ده بووه و یه حیا ش
ساتبه سات پتر لینی نزیک ده بووه. سیندوخت، که دهنگی
هینده ی سرووش شیرین بوو، ده یگوت، ”یه حیا، واده ی دیدار
نزیکه! به ریوهیت و دیتیت بۆ لام. له زهمینه وه تا ئاسمان، له
زیندانه وه تا ئازادی و له و قه فه سه وه تا به رینایی بیکو تایی
گو فهنده ی زوهره، ئه وه نده ی نه ماوه.“

ته ماشای ئه و سه مه ته ی کرد، که سیندوخت قه فه سه که ی
پی پیشان دابوو، سه یری کرد پالی داوه به داره پر چروکه وه
و... مه له کوتیش چه ند مه تریک لیه وه دووره...

نیگه رانم مه بن

ساده له وحن ئه وانه ی
که چرای شین
به نه سیم ئه ترسین
خوینی خۆم ئه سووتینم و
گر ده گرم
ئه مینمه وه

له شاری هانی و وهک نه ریتکی هه می شه یی، کارێریک بهر
له بانگی نیوه پۆ، هه ندی له قوتاییه کان و کاسبکاره کان بۆ
مالی ماردینی ده هاتن و دهمه و نیوه پۆ له گه ل ئه ودا ده چوون
بۆ مزگه وت. ئهم کارێره ده رفه تیکی باش بوو بۆ پرس
و باسو خواس له سه ر مه سه له کانی شه رع و هه والی تازه،
یان گوێگرتن له گفتوگۆی نێوان زانا کان. سوهره وه ردیش
بۆ ئهم دانیشتنا نه ده چوو و له سووچیکا داده نیشته و له
باس و گفتوگۆکاندا به شداریی ده کرد. ئاسمان هه ور بوو،
ئه حمه دی خزمه تگوزار هه سته کرد نیوه پۆ نزیک بووه ته وه،
بۆیه چوه ژووره وه و پاوه ستا، تا ماردینی قسه کانی ته واو
بکات. ماردینی به سه یرکردنه که ی ئه حمه ددا زانیی که
ده یه وی بلیته نیوه پۆیه و ده بی بچیت بۆ مزگه وت. ته ماشای
ئه حمه دی کرد و لێی پرسى، "ده لئیت چی؟"

“گەرەم، نيوەرۇيە. دەبى بېرۇن!”
بەرەم مەزگەوت كەۋتتە جۈۋلە. ۋەختى نوپۇز تەۋاۋ بوۋ،
ماردىنى، سۈھرەۋەردى بانگ كرد، “شەھابەدىن!”
“بەلى، سەرۋەر!”
“خەزدەكەم نيوەرۇ پىكەۋە نان بخۇين. بەرەست، خۇ
بەرۇرۇۋو نىت؟”
“بەلى، بەرۇرۇۋوم.”
“كىشە نىيە، لە مالاۋە پىشۋو بدە. عەسر پىكەۋە دىين بۇ
مەزگەوت. بۇ بەربانگىش، مىۋانى مەن بە.”
“نامەۋى زەحمەتتان بدەمى.”
“زەحمەت نىيە.”
“بەلام مەن عەسر ۋادەيەكم ھەيە، دەبى بېم بۇ شوئىنىك.
بۇ بەربانگ، مېۋورە. ئەگەر كارىكت پىمە، دەتۈنم بىم بۇ
مالتان. ئىستا يان ھەركاتىكى تر.”
“بەلى، كارم پىتە. پىۋىستە پىكەۋە قسە بىكىن. با بچىن
بۇ مالى خۇمان.”
ماردىنى، پاش ناننى نيوەرۇ، لەگەل يەحياۋا پىكەۋە
دانىشتن. بە ئەحمەدى خەزمەتگوزارى وت، “با كەس نەيەت،
تا نوپۇزى عەسر كارم ھەيە. ھەركەسى ھات، با تا عەسر
چاۋەرئى بىكات.”

ماردىنى پىشتىيەكى خىستە ژىر ئانىشىكى ۋە لەسەر لالىنى
پاكشا. سۈھرەۋەردىش دانىشت ۋە پالى دا بە دىۋارەكەۋە،
ماردىنى سەيرىكى يەحياۋا كرد ۋە بە ئارامى پىتى وت،
“شەھابەدىن! مەن تۇم خۇش دەۋى ۋە باۋەرپىشم ۋايە تۇ
پىۋاۋىكى گەرەم ۋە سەرسۈرپىنەرىت. خۇت دەزانىت نە مال

ۋ نە سەرۋەتى دىنا شىك دەبەيت ۋ نە پلەۋپايە ۋ دەسلەت،
تا يەككىك بۇ مەرايى بىھۋى ستايىشت بىكات. مەن خۇشم
ئەھلى مەرايى نىم، بەلام خۇشم دەۋىت ۋ نىگەرانتىم.”
“بۇچى نىگەرانتىم؟”

“لەبەر ئەۋەى جەسارەت لەرادەبەدەرە. سۈھرەۋەردى!
تۇ لەم ۋلاتەدا بىكەس ۋ بىدەر ۋ تەنبايت. ئەم جەسارەت
ۋ پىكىشىيەت تۈۋشى كىشەى گەرەت دەكات ۋ ئەۋسا
كەسىش بە دات ناگات. مەن باشى تۇم دەۋىت ۋ خۇشم
دەۋىت ۋ دلم بە حالت دەسۋوتى. تۇ لاۋىت! پاشەپۇرۇتىكى
باشت لە بەردەمدايە. مەن لە ھەمۋو تەمەندە كەسىكم
نەدىۋە، ھىندەى تۇ ھوشيار ۋ زىرەك بىت. تۇ كەسىكى
ھەلگەۋتۈۋ ۋ بلىمەتت. دلىنام دەبىتە يەككىك لە ھەكىم ۋ
زانا گەرەم ۋ بەناۋبانگەكانى ئىمە. ئاگات لە خۇت بىت، با
زىمانت نەبىتە ھۇى ئەۋەى سەرت بە فەتارەت بدات.”

“قوربانىت بىم، سەرۋەرم! دەزانم لە گەرەبىيى
خۇتەنەۋەيە، كە مەنتان خۇش دەۋىت. مەن لەم ماۋەيەدا جگە
لە خۇشەۋىستى ۋ گەرەبىيى، ھىچى تەرم لە ئىۋە نەدىۋە.
دەزانم، سەرۋەرم، دەزانم كە تۇ نىگەرانى مەن ۋ ھەر
ئەمەشە وات لى دەكات ئامۇرگارم بىكەيت. بەلام... بەلام...”
“بەلام چى؟ بىلى، با بزانم! ھەرچىيەكت ھەيە، بىلى! خەز
دەكەم گۈيت لى رابگرم ۋ ۋەك راۋىژكارىت بىم. خەز دەكەم
راۋىژم پى بىكەيت. كەمىك ئاگات لە زمان ۋ قسەكانت بىت.
دەى بلى، بزانم.”

“سەرۋەرم، مەن لە ھەستى تۇ تىدەگەم ۋ سۈپاسى
مىھربانىيەكانت دەكەم. بەلام سەرۋەرم! پۇرۇگارەكەمان

بەپراستی پوژگاریکی خراپە. فەرمانپەرە و میرەکان تا بۆی خراپەکار و ستەمکارن. ئەوەتانی زۆرینەى خەلک ستەمیدەن و لە دین و دنیا بیتەشن و دەلی بۆ ئەوە خولقاون، شەو و پوژ ئازار و ئەشکەنجە بچێژن و بەرگەى ئەم ژیانە دۆزەخییە بگرن، لە کاتێکدا کە مینەیهکی سووکتر لە ئازەل خۆیان بە سێبەری خوا و خەلیفەى مستەفا دەزانن و ژیانیکى پرخۆشگوزەرانى و بەهەشتناسایان بۆ خۆیان دروست کردووە. پوژ نییە شایەتى تاوان و دەستدریژیکردنە سەر مافى خەلکى نەیین. سەرورەم! لەم حالەتەدا، ئەركى ئیمە چییە؟ ئەركى ئەوانەى بەپراستی ئەهلى زانست و زانین، نەك ئەوانەى لافى ئەوە لێدەدەن؟ لە هەلومەرجیکى وەكوو ئیستای ئەم کۆمەلگەیه‌دا، سێ ڕێگە زیاتریان لە بەردەمدا نییە:

”یان ئەوەتا دەبێ خزمەتى ئەو مله‌ووپانە بکەن. یان بۆخۆیان گۆشەیه‌ک بگرن و هەقیان بەسەر هیچ شتیکەوه نەبێت. یاخود دەبێ ئەركى سەرشانیان جێبەجێ بکەن و لەبیری ئەو خەلکە ستەمکێشە و ژیانە سەختەکیاندا بن. سەرورەم، من ڕێگەى سێیه‌میانم هەلبژاردووە. لە ئەنجام و ئاکامەکانیشى بەئಾಗام. راستە غەریب و بێشتوپەنام، بەلام خوا باشتەرىن پشەتوپەنامە. جگە لەوە، چ پشەتوپەنایەک لە هەقیقەت بەهێزترە؟ باکم نییە. من ئەو دەسەلاتدارانە زۆر لەوە بچووکتەر دەبینم، کە خەلکى دەیانبینن. ئەمانە خۆیان و دەسەلات و حکومەتەکیان پوولیکى قەلب ناهێنن، بگرە مایەى شوورەیین، ئەمانە ئادەمیزاد چەپەل دەکەن. ئەوانە کین، تا من بە هەند وەریان بگرم؟“

”شەهابەدین، تۆ دەلییت چی؟ دواجار ئەوەتانی، دنیا بەدەست ئەوانەوهیه. ئەوانە خۆیان بە خاوەنى سەرورەت و سامان و ژیان و مەرگى خەلک دەزانن. وەكوو نەمروود لەو باوەرپەدان، کە ئەوە ئەوانن ژیان بە ئادەمیزادەکان دەبەخشن، یان مەرگیان پێ پەوا دەبینن. چۆن بە هەند وەریان ناگریت؟ ئەوانە ئاوخواردنەوه و کوشتنى ئینسانیان بەلاوه وەكوو یەکە. ئەو لەسێدارەدان و ملپەراندانەى بە بەرچاوى خەلکەوه ئەنجامى دەدەن، هەر بۆ ئەوەیه خەلکى پێ چاوترسێن بکەن.“

”دەزانم! بەلام من تەنانه‌ت دەربەستى ئەوەش نیم. ئەوان دەتوانن هەرچیەکیان بویت، بەرامبەر بە جەستەم بیکەن، بەلام من دەمیکە خۆم لە جەستەم ئازاد کردووە. ئەم گورگە برسییانە هەركاتى ویستیان جەستەم بخۆن، با بیخۆن.“

”شەهابەدین، خۆت دەزانیت من نیگەرانتەم. هەر بۆیه هەزم کرد قسەشت لەگەڵدا بکەم. ئیستاش وا عەسرە و دەبێ بچم بۆ مزگەوت. سبەینى لای بەیانی، دواى خۆرکەوتن، کەمێک زوو وەرە بۆ ئێرە، چاوەڕێت دەبم. دەبێ بیت، چونکە کارم پیتە.“

”بەسەر چاوا! دیم. سوپاسگوزارم. بمبۆرە گەر جەسارەتیکم کردبیت، ئێوه میهرەبانن.“

”تا سبەینى، خوات لەگەڵ.“

دیسانہوہ له جزووری ماردینیدا

سەفەرگەلێک له کۆلانهکانیا ناخەون بە تۆوہ ئەبینن
له دێیە دوورەکانا، مەلان پیرۆزبایی تۆ له یەکدی ئەکەن.

وەک هەمیشە له شوینیکی تایبەتدا دانیشتبوو و چاوەڕێی
هەلاتنی خۆر و جلیوہی سیندوخت بوو. خەلکی له
کوچەو کۆلانهکانی شارەوہ بەرەو مائی ئەبو جەعفەر بەرێ
کەوتبوون. دەنگی دەهۆل و زورنا دەهاتە گوێ و یەکیک
بە کوردی گۆرانیی دەوت. وتیان کە زەماوەندی کورە
ناقانەکە ی ئەبو جەعفەرە، کە پیاویکی ناسراوی شارە و
حەوت پۆژ و حەوت شەو سەما و هەلپەڕکی بەردەوام
دەیت.

سوهرەوەردیش بەرپۆه بوو بۆ مائی فەخرەدین
ماردینی، بەلای مائی ئەبو جەعفەردا تێپەڕی و سەیری کرد
رەشبەلەکە و ژن و پیاو دەستیان گرتوو و هەلەپەرن،
بەیتبێژیکیش دەنگی لی هەلپەریوو:

چل خەم، چل خەیاڵ، چلش وەسواسە
سێ چل چۆن دەر کەم بە یەک هەناسە*

* ئەم بەیتانە له ئەسلەکەشدا هەر بە کوردی هاتوون.

کاتیکیش گه یشته ئەم به یته:
 ئەگەر مه یلی تۆ فه رامۆشم بئ
 سپیتی کفن بالاپۆشم بئ

ئێتر سوهره وه ردی خۆی پی نه گیرا. به دەم
 سه ما کردنه وه، چوو نه ناوه راستی ره شه به له که که وه و له
 نزیک ده هۆلژه نه که وه میزه ره که ی له سه ری لا برد و
 دهستی به سه ما کرد. که س ئەم سیپالپۆشه ی نه ده ناسی.
 چەند خوله کیک دواتر، شیخ روکنه دین به ویدا تپه ری.
 وه کوو ریزگرتنیک له و، هه موویان هه لپه رکئی و سه مایان
 راگرت، ده هۆلژه نه که ش به ته ریقییه که وه چوو که ناریکه وه
 و به یته یژه که ش بیده نگ بوو. به لام سوهره وه ردی به تاقی
 ته نیا له سه ر سه ما و گۆرانیی خۆی به رده وام بوو و به دەم
 ئاوازه وه، دهنگی لی به رز کردبووه:

ساله های ساله، ئەو زامه پیمه
 قه تهری زووخواوان شه و له ناو جیمه
 ئەترسم بمرم نه گه مه مرادم
 یار بئ به حاکم، نه پرسئ دادم

خه لکه که، که له رووی ریزه وه بۆ شیخ روکنه دین
 بیده نگ و خامۆش بوو بوون، هه موو سهیری ئەم
 قه له نده ره سیپالپۆشه یان ده کرد، که شهیدایانه گۆرانیی
 دهوت و سه مای ده کرد. روکنه دین به سه عد کاتبی وت،

که یه کتیک بوو له یاوه ره کانی: "ئه وه سوهره وه ردییه. ئەم
 کابرایه دیاره شیت بووه و ئیمه نازانین. برۆ دهستی بگره و
 بییه ره په نایه که وه. پپی بلی تۆ له گه ل زانا کانی ئەم شاره دا
 هه لسوکه وت ده کهیت، ئەم سه ماو گۆرانیوتنه شوهره ییه
 بۆت."

که میک بیده نگ بوو و پاشان به نارچه تییه وه وتی،
 "ئەم پیاه ده بی ئەم شاره جی بیلیت، ئەگینا ئابرووی
 هه موومان ده بات. هه موو شتی کمان له باره وه بیستبوو، جگه
 له به ره لایی و لۆتیتی، وا به چاوی خۆمان، ئەوه شمان لی
 بینی."

سه عد کاتب چوو دهستی یه حیا ی گرت و بر دیه
 په نایه که وه. چەند که سیک دویان که وتن، تا بزائن چ باسه،
 به لام سه عد به توو په ییه وه وتی، "هیچ نییه، بگه رینه وه."
 ئینجا رووی کرده سوهره وه ردی و پپی وت، "ئه وه چییه؟
 بۆ ریز له خۆت ناگریت؟ تۆ چه کیمیت و له م شاره دا ئەهلی
 زانست هه موو به چاویکی گه وره وه سه یرت ده کهن، بۆچی
 وا خۆت سووک ده کهیت؟"

"چی بووه؟ چیم کردووه؟"

"تۆ به م گۆرانی و سه ما کردنه، خۆت بچووک ده که یته وه."
 "هاوپی، سه ر مه که ره سه رم. من خۆم بچووک ناکه مه وه،
 چونکه من خۆم بچووکم! پیویسته تۆ به و جه نابانه بلیت،
 که ئەوان بۆچی خۆیان گه وره ده که نه وه و هه موو شتیکیان
 بۆ خۆیان قۆرخ کردووه و خۆیان له خه لکی تر به جیا واز تر
 و به گه وره تر ده زانن. له کاتیکدا هه ر وه کوو قورئان ده لی،
 پیغه مبه ری خوداش ئینسانیکه وه کوو ئینسانه کانی تر، ئە ی

بە چ ھەقىك ئەمانە ۋەكۆۋ تاۋس دەنۆينن و لووتيان ۋا
لە ئاسمان؟ من ئەو ھەم كە ھەم، بەلام ئەوانە، ئەو نين كە
ھەن! پىي خۆت بگرە و برۆ. ئەم قسانە بە گوئىمدا ناچن.
سەعد كاتب، كە سەيرى كرد سۈھرەۋەردى بىياكە و
بگرە شاد و خۆشحالە، تەۋاۋ پەست بوو. لە كاتىكدا جىي
ھىشت و دوور كەوتەۋە، بە توورەيىيەۋە پىي ۋت، "باشە،
دەيىنىت!"

سۈھرەۋەردى بەھەلەداۋان بەرەۋ لای ماردىنى چوۋ.
ماردىنى ۋەكۆۋ پۆژى پىشوۋ بەتەنيا ئەۋى بىنى و پىي
ۋت، "شەھابەدىن! من ۋاى بەباش دەزانم، بۆ ماۋەيەك
ئەم شارە جى بھىلىت. دۆستە نەزانەكانت و دوژمنە
نيازخراپەكانت دەستيان خستوتە ناۋ دەستى يەكەۋە
ۋ ھەموۋ جوړە ناۋوناتۆرە و تۆمەتىكيان خستوتە پالت.
ھىۋادارم ئەمە بىيىت بە ئەزموونىك بۆت و ۋەختى چوۋىت
بۆ شوئىنىكى تر، ئاگات لە قسە ۋ ھەلسوكەۋتى خۆت بىت.
خەلكى نەزان و خراپ زۆرن و كەم نين ئەوانەى ئىرەيى
بە زانايان و كەسانى ھەلكەۋتوۋ دەبەن و گىروگرفتى بۆ
دروست دەكەن. دەبى ئاگات لە خۆت بىت. ئىستاش لەبەر
ئەۋەى لاۋىت و ناۋبانگىكى باشت ھەيە، لە ھەركوئىيەك
بىت، دەتوانىت جى و پى و پاىەى تايىبەت بە خۆت ھەيىت.
شەھابەدىن، من كابرايەكى دىنايدىدەم و سەرما و گەرماي
پۆژگارم زۆر چەشتوۋە. لەگەل زانايان و گەرەپياۋاندا
ھەلساۋم و دانىشتوۋم. بەرەنجامى ئەزموونەكانى خۆمت

لە دوو خالدا بۆ كورت دەكەمەۋە، تا بىنە توئىشوۋى پىگەى
ژيانىت: يەكەمىيان، ئەۋەيە تۆ بە پاىەيەك گەيشتوۋىت لە
ناۋبانگدا، كە لەۋانەيە مىران و قەرمانرەۋايانى دەقەرە
جياۋازەكان بەدواتدا بىنن. بەلام ئەۋە بزانە، كە پىزلىناني
ئەۋانە بۆ دانايەكى تازەھەلكەۋتوۋ، لەبەر خاترى خوا
ۋ خۆشەۋىستى زانست نىيە، بەلكوۋ دەيانەۋى ۋەكۆۋ
رکابەرىك بەكارى بىنن، تا دەسەلات و شكۆى ئەۋ زاناۋ
فەقىھە ناۋدارانەى پى كەم بكنەۋە، كە گەيشتوۋنەتە
پلەيەكى بالا لە ناۋبانگدا و لەبەر ئەۋەى لەناۋ خەلكدا
پىگەيەكى گەرەيان ھەيە، خۇيان بە ھاۋشانى مىر و
قەرمانرەۋاكان و بگرە بە بەرزترىش دەزانن.

"ھەربۆيە وريا بە، ئەۋانە ئەگەر ويستيان پىزت لى
بىنن، لەبەر زانستەكەت نىيە. ئەۋەشت لەبىر نەچىت، كە
زانايانى دىن، تا ئەۋ كاتە لايەنگرى دىن و برەۋپىدەرىن،
كە پىگەى خۇيان پارىزراۋ بىت. بۆيە ئەگەر كەسك بە
دىنايەك زانست و زانينىشەۋە بىتە مەيدان و زانا دىنىيەكان
سۈور بزائن موعجىزەشى پىيە ۋ ھەموۋ خەلكى دنيا
دەيىنىتە سەر پىي ئىمان، ھەست بكن زيان بە پىگە و
پاىەى ئەۋان دەگەيەنىت، يەكسەر دەكەۋنە دژايەتى و
پىلانگىران بەرامبەرى. لەبەر ئەۋە، تا دەتوانىت ئاگات لە
خۆت بىت."

سۈھرەۋەردى كە سەرى دانەۋاندىۋو و بە دل گوئى
بۆ قسەكانى ماردىنى شل كرد بوو، سەرى بەرز كردهۋە
ۋ ۋتى، "بەسەر چاۋ، سەرۋەرم! ئەۋپەرى ھەۋل دەدەم.
سەيىنىش دەۋم و ئىرە جى دەھىلم. ماۋەيەك دەيىت بىريارم

داوہ بچم بۇ ديمەشق. سبەينى دەكەومە پى. ھىوادارم
ھەميشە نزاى خىرم بۇ بگەيت. منيش ھەميشە و تالە
ژياندا بىم، سوپاسگوزارتم.

دەبن برۆم

ئەبن ئەمشەو برۆم
من كە لە وازترين پەنجەرەوہ
لەگەل خەلكى ئەم ناوچەيە دوام
قسەيەكم لە پەگەزى رۆژگارەوہ نەبيست

لاى عەسر، بۇ مائاوايى چوو بۇ لاى دۆستەكانى. كەلوپەل
و نووسينەكانى كۆ كردهوہ و خۆى بۇ سەفەر ئامادە كرد.
ھەميشە وا بوو. ديبەدى و شاربەشار دەپۆيشت، پئويستى
بەوہ نەبوو لەگەل كاروانەكاندا پى بكات. پارەوپووليكى
واى پى نەبوو، لە چەتە و رېگر بترسيت و سىپالەكەى
بەريشى، قرانىكى نەدەكرد.

نيازى شامى ھەبوو، بەلام بۇ بەيانى كە كەوتە پى،
ھىشتا لە شار نەچووبووە دەرى، كە لەپرىكدا بريارەكەى
گۆپى و بەرەو ولاتى پۆم مى رپى گرتە بەر. ئەم جارەيان
بۇ ھەركوييەك دەچوو، ھەستى دەكرد زاناكانى ئەو شويئە
بە ناوى ئاشنان. گەلى لە مير و فەرمانپەرەواكان بە ھۆ و
بى ھۆ پىز و خۆشەويستيان لە ئاستيدا پيشان دەدا. ئەو
لەگەل ھەندى مير و شازادەى سەلجوقىي وەكوو مەليك
عیمادەدين و سلیمان پاشادا بە پادەيەك تىكەل بوو، كە چەند
كتىبيكى تايبەتى بە ناوى ئەوانەوہ نووسى، وەكوو كتيبي

پرتہ و نامہ و *الالواح العمادیۃ*۔ لہوانہ یہ وہ کوو ئہ فلاتوون
لہبیری ئہ و ہدا بوویت، بہجوریک لہ جورہ کان حکمت و
حکوومت پیکہ وہ گری بدات۔ بہ لام سہرہ نجام، ہیچ کامیانی
بہ ہند و ہر نہ گرت و بہرہو دیاری شام گہرایہ وہ۔

ماوهیهک له چەند شاریکی شامدا سەرگردان بوو، به‌لام دواچار چوووه دیمه‌شوق. که‌شوه‌وای دیمه‌شوقیش زۆر له‌گه‌ل ڕۆحیییه‌تیدا نه‌گونجا، بۆیه دیسانه‌وه به‌نیازی دیاربه‌کر و ڕۆمه‌وه، دیمه‌شوقی جی هێشته‌وه. له‌گه‌ل ئه‌حمەد ئه‌سفه‌هانی فه‌قیهدا، که‌ ماوه‌یهک بۆ خویندن له‌ دیمه‌شوق بوو، هه‌روه‌ها چەند که‌سیکی تردا، به‌ره‌و حه‌له‌ب که‌وته‌ ڕ. لای ده‌روازه‌ی دیمه‌شقه‌وه به‌ دێیه‌کدا تیپه‌ڕین، که‌ ناوی *قانونون* بوو، ئه‌حمەد ئه‌سفه‌هانی ڕانه‌مه‌ڕیکی پیشانی شه‌هابه‌دین دا و وتی، "ته‌ماشایکه‌ ئه‌و مه‌رانه‌ چەند قه‌له‌ون! پارته‌ پتیه‌؟"

“نۆ؟”

”ئەگەر پارەت پىنىيە، مەپپىك دەكپىن و عەسەر سەرى دەبرىن و گۆشتەكەى دەبرژىنىن.“

”من ده درهمم پيڻه، ٽه گهر بهش دهکات، با بتدهمي؟“
 ”بو ده درهم؟ تويه ک ٽهو هه موو زانا و ميره موريدتن،
 ده درهم له گيرفاندايه؟“

”هاوړې، گالته مه که. کام زانا و کام میر؟ خو نه گهر
 هه موو دنیاښ مورید و پیره وکاری من بن، من نه وهنده ی
 پیم ده کری، هه ولی خزمهت و پوره رده کردنیان ددهم، نه ک
 بیاندو شم.“

”ئەمە چ قسەيەكە؟ تۆ ھەقت بەسەریانەو ھەيە.“

”ٺهگر كه سڀڪ دهستي به زانست و زانين ڀاڱهيشيتيت،
داواي هيچ شتيڪ ناکات لهم دنيايه و پيوستي به هيچ نابيت.
له قورئانشدا و له زماني پهيامبه رهڪانه وه هاتووه كه، ئيمه
به رامبه ر به کاري خوْمان پاداشتمان ناوئ. ٺهگر زانايان
په پيرهوي لهم دهستوره دهڪن، ٺهوا دهبئ پهيامهڪه يان
وهڪوو ٺهركي سه رشانايان به جي بهينن. به لام ٺهه لهڪوئ
و پاره په رستي و چاوچنوڪي لهڪوئ؟ با واز له مه بهينن.
ئيسٽا من هه ر ٺهوهندهم پئيه و وا بزائم دهتوانيت مه ريڪي
بي بکريت.“

ټه حمده ده دره مه که ی لئ وهر گرت و چووه لای
خاوهنی مه په کان و مه پټکی کړی. زور دوور نه که و تېوونه وه،
وهختی کابرایه کی تورکمان هاته لایان و وتی، "شهریکه که م
ټه م مهربی به هه رزان داوه پیتان."

ئەحمەد و ھاوولەکانی گوئیان بە قسەى ئەو کابرایە
نەدا، لەبەر ئەوەى نە هیچ پارەىکى تریان پى بوو، نە
نامادە بوون مەڕەکەش بە دانەىکى بچووکتەر بگۆرنەو.
پوو بە مشتومریان. سوهرەوهردى بە ئەحمەد و ھاوولەکانى
وت، "ئێو برۆن و مەڕەکەش لەگەل خوتاندا ببەن، من خۆم
لەناعتى پى دەکەم."

کاتی ئەحمەد و هاوەڵەکانی پوشتن، سوهره وهردی
له گەل کابرا دا زۆر خەریک بوو، بەلام هەر نەیتوانی پازیی
بکات، تا سەرەنجام پێی وت، "دە ئێتر منیش هەقم نییه
بە سەرتهوه." یاشان پشتی تی کرد و رویشت.

کابرای شوان که و ته گومانه وه له وهی که شیخ به
له قهست ئه می مائل کردیت، تا هاوریکانی مه ره که ببه،

بویه دواى سوهره وهردى كهوت و په لامارى قولى چه پى دا و پاى كيتشا و وتى، "بؤ كوئ ده چيت؟"
به لام له پړيكا سهرى كرد، قولى سوهره وهردى له شانى بوو ته وه و خوښى له بهر د پروات. ئيتړ كه ئهم ديمه نهى بينى، زنده قى چوو و قوله كهى فرى دايه سهر ئه رزه كه و پاى كرد. سوهره وهردى بهر و لاي قوله كهى خوى چوو، به دستى راستى هلى گرته وه. هاو له كانى چه په ساوتر له كابر اى شوان، تماشايان كرد، قولى چو ته وه شوښى خوى و ميزره كه شى به بنه گله وه.
سوهره وهردى به دمار سار ديه وه وتى، "وا بزانم قايل بو."
ئهمه د وتى، "جا قايل نه بووايه، چى ده كرد؟ هم مو ئه ندانه كانى له شتى له بهر يه كه هلو شاندايه، درهه ميكي دست نه ده كهوت."
"مه په كه بيه مه وه و پاره كهى لى وهر بگره وه يان به دانه يه كى بچو و كتر بيگورمه وه؟"
"نه خير، ئيمه ش ئه قلمان هيه. كابر اى شوان خوى داواى ئه و نرخه كى كرد، خو ئه گهر سه ودا و مامه له م له گهل بكر دايه، به كه مترش ديدايى. به لام ئه مانه كاتى پړيواريكى ساده يان لى هله كه وى، ددانى چاوچنوكيان تيز ده بيه وه و به وان بيت، جلوه رگه كه شى له بهر داكهن. به راست پيم بلى، ئه و قوله رچوونه ت چى بو؟"
"هيچ! ئه و قولى دهر هينا و منيش خسته وه جيتى خوى!

* له گلى سهرچا ودا ئاماژه بؤ ئه وه كراوه، كه سوهره وهردى توانايه كى پاراسايكولو جى سهرى هېووه، كه ئه و دمه به "كه رامات" ناو براوه.

باش بوو قولى له گهل خويدا نه برد. ئه گينا كاره كه مان ده شيوا."
"سوهره وهردى! تو بوونه وهرىكى سهرىت."
"هموومان سهرين. ئينسان خوى بوونه وهرىكى سهره! ئه وهى كه بينيت، ياريه كه بوو و هيچى تر."

عه سر مه په كه يان سهر برى و گوشته كه يان برژاند. ئهمه د له كاتيكدا دسته برژاو كهى مه په كهى به هردوو دستى گرتبوو و ده يبرد بؤ دمه، پرسى، "ئهى سوهره وهردى كوا؟"

ئه بولفه رج، كه قوتابيه كى لاو بوو، وتى، "رؤيشت."
"بؤ كوئ؟"

"نازانم! كاتى تو خهريك بوويت مه په كهت سهر ده برى، ئه و له پړيكا هه ستا و به منى وت، "من ده پوم. دواتر سلاو و خواحافيزى منيان پى بگه يه نه."

منيش ليم پرسى، "بؤ كوئ ده پويت؟"
وتى، "خوا ده زانيت."
"ئهى شتيك بخو."

"نه خير، تيرم. به هيو اى ديدار."
ئهمه و وت و رؤيشت. سهره تا به شينه يى تا كه س سهرنجى رؤيشته كهى نه دات و پاشان پتى هه لگرت و ده وت راده كات.

ديسانه وه

وتم: له سەر كام شۆرى، وا له وههمى خهلك دوورى
تۆ نوورى نوورى نوورى، ياخود ههتاوى تابان؟
وتى: دلّه كهه تهنگ بوو! جهستهشم سووكه له بوو!
تاوهكوو خۆم رزگار كهه، له ههر چوارمىخى ئهركان

به بازارى بهعهلبه كدا تیده په پى، كه له ناو دوكانىكه وه
به كيك بانگى كرد، "برا! ئا تا ئيره وه ره."
"سلاو."

"سلاو له خوشت. فهرموو! كه ميك ليژه لاما دانیشه."

"به چاوان! به لام من شيوه تان ناكه مه وه!"

"منيش ئيوه باش نانا سم، به لام دوينى له مزگه وتى
كه وه ره شار بينميت، له گهه زاناکانى شاردا وتوويزت
ده كرد، پيم خوش بوو كه له عۆدهيان دههاتيت. به لام من
به لهه بوو و نه متوانى تا كۆتايى بمينمه وه. له وه ناچيت
مه ره ببيت؟"

"نه خير. من خهلكى سوهره وه رددم. شارىكه له عه جهه م،
دهكه ويته نيوان ههردوو شارى هه مه دان و په يه وه."
"ئهى كارت چيه؟"

"قهله ندهرىكى ئاواره م، كه ده ورانده ورى جيهان به دواى
كه ره ريكى دهگمه ندا دهگه ريم."

“ئەى سۆھرەوهردى دەناسیت؟ ئەبۆلفتوح، شەھابەدین؟”
 “نەخێر!”

“چۆن؟ ئەى ھاوشارى نیت؟”
 “بەلى! بەلام ئەو گەوھەرە دەگمەنەى لەپیناويدا ئاوارەى
 دیار و شارانم، ھەر ئەو خۇناسینەىە.”
 “ئەى ھاوار! تۆ خۆت سۆھرەوهردیت!”

ھەستا و باوھشى پیا کرد. زۆر خۆشحال بوو و سوپاسى
 کرد. ئینجا لە شۆینىكى گونجاودا دای نیشانە و خۆیشى بە
 پێزەوہ بەرامبەرى وەستا و وتى، “من دوو سالە ناوتم
 بیستووہ و دەتاسم و ھەمیشە تامەزرۆى دیدارت بووم. دوو
 سال لەمەوبەر لەگەل موغینولەین موسلیدا بووم، بەردەوام
 وەسفى ئیوہى دەکرد. نووسراویكى ئیوہى پى بوو، کە من
 بەشیکم لى نووسیوہ و لە مالەوہ پاراستووہ.”
 “کام نووسراوہم؟”

“حیکمەتولئیشراق. من خەلکى مەعەرەم، شارەکەى ئەبو
 عەلای مەعەرەى. ناوم بەدرەدین ئەبو نەجیبە. باپیرەى
 باوکم، کاتبى ئەبو عەلا بوو. ئەبو عەلا لە سەرەمەرگدا
 وەسیەتیکى باشى بۆ کردبوو. باوکم بازرگانى دەکرد و
 ئەھلى زانستیش بوو. منیش بە ھەمان شیوہ. بارى داراییمان
 خراپ نییە! ئەگەر لوتف بنوینیت، پێم خۆشە ماوہیەک لە
 خزمەتدا بم و لە زانیەکانە بەھرمەند بێم. پیکەوہ دەچین
 بۆ مەعەرە و چەند میوانداریتان بکەم، ئەوھندە زیاتر
 مەتبارتان دەبم.”

“سوپاسى میھرەبانیتان دەکەم. ئەگەر بە زمانى
 بازرگانى قسەتان لەگەلدا بکەم، ئەوا دەبى بلیم، کە ژيانى

من لەنیوان حال و قالدا داہەش بووہ. ئەوھندەى پەيوەندى
 بە قالەکەوہ بیت، ئەوا دەتوانین تا بکړئ، ماوہیەک پیکەوہ
 بێن، بەلام ئەوھندەى پەيوەندى بە حالەکەوہ بیت، ناتوانم
 لەگەل کەسدا بەشى بکەم و نایەتە فرۆش. من ستاییشى
 دەست و دل کراوہى و جوامىرى و میواندارى تۆ دەکەم،
 بەلام من جگە لە خودا، پشتم بە کەس نەبەستووہ. چەند
 کارژێرىک بەر لە نیوہپوان و پاشنیوہپوان پیکەوہ دەبین.
 بەلام کاتەکانى تر، دەبى لەگەل خۆمدا بم.”

تا مەعەرە پیکەوہ بوون و بەدرەدین ھەولى دەدا
 ئەوھندەى لە توانایدا، لە سۆھرەوهردى فێر ببیت. ھەموو
 شەویک نووسراویكى لى دەسەند و لەبەرى دەنوسیوہ
 و ھەر کە دەرفەتیکیش دەرخسا، سەبارەت بەو مەسەلانە
 وتووێژى لەگەل دەکرد. پۆژیکیان لە یەحیای پرسى، “ئەم
 پێسای ئیمکانى بالاتر ئیمکانى ئەشرفە ” چییە؟”

“ئەم پێسایە تەنھا لەسەر بنچینەى بنەماکانى ئیشراقیہکان
 ئەرزشى ھەیە. لە سیستى ئیشراقیدا، سەرانسەرى بوون،
 ھەقیقەتیکى پیکەوہ گری دراوہ، لە نوورولئەنواروہ تا
 بەرزەخ. واتە نوورولئەنوار و ئەنوارەکانى دواتریش، ھەموو
 سەر بە یەک جۆرن و لە یەک پۆلیشدا دادەنرێن.”

“واتە، بۆ نمونە، نوورولئەنوار و بە قەولى ئیوہ نوورى
 ئەقرب، کە یەکەمین دیاردەى لە نوورولئەنواروہ دەر

” چوار ئەرکان: ئاو و ناگر و خاک و با.

” ئیمکانى ئەشرف: چەمکى و پێسایەكى فەلسەفیہ و بەتایبەتیش لە
 پێنازى ئیشراقیدا بەکار براوہ. بەپێى ئەم پێسایە، مادامەكى ئیمکانى
 بوونەوہرى لاوازتر و خراپتر ھەیە، کەواتە ئیمکانى بوونەوہرى بەرزتر
 و بالاتریش ھەیە.

بچیت، ههردووکیان سهر به یهک جوړ و یهک پۆلن؟
 ”به لئ، نوورولئه نووار و هه موو نووره موجه پره دهکان
 (ئه قله کان و دهروونه کان) یهک هه قیقهت و یهک پۆلن.“
 -ئه گهر پښووست (واته واجب) له ناو ئه م پۆله دا دابنرئ،
 ئیتر له ناو خۆیدا پښووست به پیکهاتن ناکات؟ له و پوه وه که
 نوورولئه نووار و نووره کانی تر، کاتیک ده بنه یهک هه قیقهت،
 بۆ جیاکاری و تایبه تمه نندیان، ده بی هه ریه که یان قابیلیه تی
 جیاوازیکردنی تیا بیت.

”نا، واییه! له بهر ئه وهی له ریبازی ئیشراقد، گومانکردن
 و جیاوازیکردن له گه وهه ری بوونه وه ره کاندای قبول کراوه،
 له بهر ئه وه جیاکاری و تایبه تمه نندیان له پوهی هیژ و لاوازی
 و که مال و که موکورتیه وه، له جیاوازیی گه وهه ریپانه وه
 به دهست دیت.“

”ئه تاریکی؟ واته جیهانی ته نه ماددییه کان، که تۆ ناوت
 لی ناون تاریکی، به نیشانه تاریکه کانیانه وه، ئه مانیش له گه ل
 ئه واندا له ناو یهک پۆلدان؟“

”نه خیر، تاریکی مه سه له یه کی عه ده میانه و سیته ره،
 به لام هه ره له بهر ئه م سیته ربوونه ی، به کومه له ی سیستمی
 بوونه وه ده به ستریتیه وه و له ته رتیبی صدوریدا داده نرئ،
 به قبولکردنی ئه م بنه مایانه، بوونی هه ره پله یهک له نرمی،
 به لگه ی بوونیکی له پیتشینیه ی پله یه کی بالاتره، هه ره ئه مه شه
 ریسای ئیمکانی بالاتره. به لام ناسینی یه کیتی جیهان و
 په بیردن به په یوه ندیی وجودیانه ی بوونه وه ره کانی جیهان
 به یه کتره وه و هه روه ها ناسینی ریسای ئیمکانی بالا و بوونی
 جیهانی جوړاو جوړ له قه له مره وی مه زه نه دا، شتگه لیکن، که

به وتووێژ و مشتومر به دهست نایه ن، به لکوو پښوستیان
 به زهوق و حاله. تا نه توانیت خۆت له کوتی به دهن رزگار
 بکهیت، په بیردن به م زانیانه، مه حاله. به لام کاتی مه شقی
 روحیت کرد، که بناغه که ی برسیتی و بیداری و تیرامانی
 به رده وامه و توانیت به دهنی زه مینت وه کوو کراسیکی چلکن
 له بهری بوونی نوورانیی خۆت دامالیت، ئه وکات ئه م شتانه
 ده بنه سهره تاییتترین به لگه نه ووست له لات.

به دره دین، که ههستی به سه فایه کی تاییه تی ده کرد له
 ناخی خۆیدا، به سوهره وه ردیی وت، ”تۆ خۆت ئه مهت تا قی
 کردۆته وه؟“

سوهره وه ردی، که ناخی له حاله تی شاگه شه که دا بوو،
 دهستی ئه وی گرت و ئاماژه ی بۆ خالیک کرد و وتی، ”تۆ
 توند باوهش به مندا بکه، منیش له و خاله وه قسه ت له گه ل
 ده که م.“

به دره دین له کاتیکدا به هه موو هیزیه وه باوهشی به
 سوهره وه ردیدا کردبوو و توند گرتبووی، که چی سهیری
 کرد له و خاله وهی ئاماژه ی پښ دابوو، به سه روسیمایه کی
 نوورانیه وه دهر که وتبوو و دهیوت:

”من نووری نووری نوورم، یاخود هه تاوی تابان
 تاوه کوو خۆم رزگار کرد، له هه ر چوارمیژی ئه رکان!“

مژدهيه کي تر

به سهر گاشه بهرده که دا سهر که و تم
ههر ههنگاو یک، دنيایه کي ته نیاتر، جوانتر
بانگی کم هاته گوئ: سهرووتر، سهرووتر

له سپیده یه کي سازگارد و له کاتیکدا له بهر خویه وه ورینگه ی
دههات، به رهو سارا پوی، تا له شوینیکی گونجاو وه
له ههلاتنی خور پروانی. سرویه کي دههات و بونی
گوله باخه کانی باخچه کان هه وای ئه و ناوه یان عه تراوی
کردبوو. به قهراغی باخچه کاندا پویشیت و خوی گه یانده
سهر گردیک، که به سهر کیلگه کانی گهنم و وینجه زاره کاندا
ده پروانی. به رامبه به خوره لات دانیشیت. هیشتا که میکی
ما بوو خور هه لییت. ئه و له خور زیاتر شهیدای جمینی
نووری ناوه وه ی عه شق و میهره بانی بوو، که تاویک بهر
له ده رکه و تنی خور، له ناو هه موو بوونه و ره کاندا پهیدا
ده بوو و پوچی پی ده به خشین. هه موویانی ده هیتایه سه فا
و جوشو خرۆش.

چرکه ساته کان تیپه رین و ئه ویش له چرکه ساتی
ده رکه و تنی خوردا، به ئاوازه وه ئه مه ی ده چری:
”دروود له و زیندووه ئاخیه ره دره وشاوه یه. ئه ی
پروناکترین ته ن و پرشنگدارترین ئه ستیره! سلاو و

دروودی خوا لە تۆ! ئەو لە ھەمووان پووناکتر و ئەو لە ھەمووان پووناکتر، کە گەڕیدەوای خولقینەری خۆت و سەرگەردانی عەشقی یاریت! تۆ ھۆرەخشیت، ئەو پڕ توانا و دەسلەتە! ئەو بەزینەری تاریکی! سەرکردە جیھان، شای فریشتەکان، سەرورە ئاسمانیان! ئەو بەدیھینەری پووناک بە فەرمانی یەزدان، ئەو سەرورەری جورمە نوورانییەکان، ئەو دانای فرەزان! ئەو جیگرەوێ نوورولئەنوار لە جیھانی تەنەکاندا، کە نوور و ھیزت لەو ھەوێ.

”تۆ جلیوھەکی کە مەالی ئەو و نمونە بەکی کە لە شۆ و بەلگە ئەوێت بۆ بوونە وەرەن. ئەو باوکی پیرۆز، ئەو شۆدار، ئەو بەدیھینەری شۆ و پووناکی بە تۆ و بە خوازیارم لیت، داوا لەو بەکی، لەو، کە پووناکی بە تۆ و بە ھەموو پووناکەکانی تر بەخشیو، لە نوورولئەنوار، تا دڵم بە نووری پیرۆز و زانست و فەزێلەتی ئاسمان بپارێزێت و لە شەیدایانی ئەو مەعشوقی خولقینەری ئەزەلە و لە فریو و ئافەتەکانی ئەم دەروون و بەدەنە زەمینیە بپارێزێت و لە ھەردوو دنیا بەرز پام بگرێت.“

ھەنگینی ئەستێرکی بینی، کە ئاوی کانیاویکیان بۆ ئاودی تیا کۆ دەکردووە و قامیشەکانی دەوروبەریشی، وەختی سروە بایە کە لێی دەدان، دەشنانەو. ئەم دیمەنە سەرنجی ڕاکێشا. ئەم ئەستێرکە، کاتی تیشکی خۆرە کە لێی دەدا، بە چاوی عاشقێک دەچوو لە تاو جلیوھە مەعشوقە کە بیقەرار بیت. پاشان نیگایەکی سەیری گزۆکیا و گۆلەکانی دەوروبەری کرد. ئینجا ڕوانییە گۆلە نیلۆفەرەکان، کە ھەموو

ڕیگە یەکیان بۆ ھەلکشان گرتبوو بەر، تا بە دیداری خۆر بگەن. تەزوویەکی بەتین گیانی تەنییەو. ھەست بە شکۆیەک، سەرتاپای بوونی لە خۆ گرت. پەپوولە یەکی جوانی بینی، لێی ورد بوو. دەتوت سیندوختە. ھەستی کرد دنیا پڕ بوو لە پەپوولە و ھەموو بەدەوری خۆردا دەسووڕینەو! خۆشی بینی بە بالەکانیەو، کە لە بالی پەپوولە دەچوون، لە گەل ھەموو پەپوولەکانی تردا، بەدەوری خۆردا دەسووڕایەو. ئەم فرینە لوولپچئاسایە بەرەو ژوور دەڕۆی و ھەموو پەپوولە یەک ھەولی دەدا دوا نەکەوێت.

نزیك بوو و مەودایەکی زۆری بۆ گەشتە خۆر نەما، کە لەناکاودا بالەکانی گریان گرت و کەوتە سەر زەوی! ھەک ئەوێ لە خەونێک ڕاپەریت، ھاتەو سەرخۆی و قولپی گریان گەرووی گرت و بەرەو ساراکی چوو. کە بە کیلگە و وینجەزارەکاندا دەڕۆی، پووی دەکردە گزۆکیا و درەختەکان و پیتی وتن، ”ئەو عاشقانی پووناکی کە ھەریەکەتان بە پیتی توانا لە زەمینەو مەوداتان گرتووە و پووتان لە ئاسمانە، گەرچی ھەرگیز لە پووناکی بیتەش نین و ھەمیشە دەستی نەوازشی خۆر بە سەر سەرتانەو، بەلام ئیوہ چۆن بەرگە ی ئەو مەودا و جوداییە دەگرن؟“ ھیندە ڕۆی، تا شەکەت بوو. لە پەنا گاشە بەریدکا خۆی دا بەزەویدا. ھەستی کرد خەریکە دەمرێت. خۆی لە دنیا یەکی تردا بینیەو. ناگەھان، شەپۆلیک پووناکی بەرامبەری پەیدا بوو. ھەسارە ی زوھرە بوو! سیندوختی بینی، کە بە ھەمووی چەند ھەنگاویک لێیەو دوور بوو.

سېندوخت دلى دەدايەو، "خۇپاگر بە، وادەي ديدار نزيكە،" پاشان لە چاو ون بوو. وەختى سېندوخت ديار نەما، ھەموو دنيا لە بەرچاوى سۆھرەوھەردى تاريك بوو. بەلام لەم تاريككەدا ھەستى دەکرد وا لە ناوجەرگەي ئۇقيانووسىكى بيكەناردا. دەتوت ئاوى ئۇقيانووسەكە، ھەموو سەر زەويى گرتۆتەو. ھەستى بە تينوويتى کرد. دەمى بۆ ئاوەكە برد، بينى پىنو نا و ئەوھى سەير بوو، ھەموو ئاوەكەي خواردەو. پاشان وەك ئەوھى بە تاقى تەنيا لە بيابانكەدا بىت. دەستىكى ناديار بەرۆكى گرت و لەگەل خۆيدا بردى. ئىنجا خۆي لەلای قەلایەكەوھ بينىيەو، كە دوو فرىشتە بەسەر ئاسمانى قەلاکەوھ بالەفرەيان بوو و كە باش ورد بۆو، بۆي دەر كەوت ئەو قەلاکەي ھەلەبە و دوو فرىشتەكەش، يەككىيان سېندوختە و ئەوى تریشيان خۆيەتى. سېندوخت ھانى دەدا، "بەرزتر، بەرزتر!" ئەم جارەيان جۆشوخروشىكى تری ھەبوو و لەبەر خۆيەو دەيوت:

"ئەي دارزەيتوونەکانى خاکی فەلەستین
بیت و فەرى سېبەرى خۆتانم ویدەن
بەم موسافیرە تەنبايەي كە لە گەشتى
دەوروپەرى شاخی توورەو دەيت و
لەتاو گەرمای تەكليم خرۆشاو"

سەفەر، دووبارە سەفەر

سەفەر من بەرەو كوئى ئەبا؟
لەكوئى ئاسەوارى شوئېن بەناتەواوى ئەمىنئەو؟

شەھابەدين بېياری دا بچىت بۆ ھەلەب. بەدرەدين داواي لى کرد، دوو پوژىك سەفەرەكەي دوا بخات، تا پىكەوھ بېژن، بەلام ئەو وتى، "بەدرەدين! سوپاس بۆ ھەموو ئەو مېھرەبانييەي لەگەل مندا نواندت، بەلام من ھەز دەكەم بەتەنيا بېژم."
"بۆ؟"

"لەبەر دوو ھۆ، يەكەميان، لەبەر ئەوھى نامەوي يەككىك ئەوئەندە تىكەلم بىت و ھۆگرم بىت، ئەگەر من بە دەستى ناھەزانم شتىكم لى ھات، ئازار بەويش بگات. دووھميشيان ئەوھيە، كە من خووم بە خەلوەتى ساراوھ گرتووھ و نامەوي ئەو تەنبايى و خەلوەتەم لى تىك بچىت."
"باشە، ئازادىت."

بۆ شەوي، خواحافىزىي لە ھەموو ھاورپىكانى و لە بەدرەدين و غولامەكەي کرد و بۆ بەيانى زوو كەوتە پى، تا لە چركەساتى خۆركەوتەندا، فریای نزاكەي بكەويت.

دواچار گه یشته حه له ب، حه له بی قه لای شه هبا! شاریکی پر له کیلگه و باخ و مزگه وت و زانا و میری گه وره و بچووک. شاریکی بازرگانی. ئەم جاره که چوو حه له ب، هینده ناوبانگی هه بوو، که گه وره کانی شار دهیاناسی، هه م میره کان و هه م زانا و شیخه کان، به لام به پیتی پیویست پیتشوازی لی نه کرا. پتوپه سمیکی وای بو ئەنجام نه درا، که وهک زانا و مامۆستایه کی هه لکه وتوو، شایانی بیت. سوهره وهردی به و هه موو زانسته وهی، بنیاده میکی نه فسزیم و ئاسایی نه بوو. هه م بیروباوه ره کانی نا ئاسایی بوون و هه م رهفتاریشی. هه ر بۆیه زانایان و میرانی شار نه یانده ویست شتیکی بکه ن، که دواتر بیته مایه ی دهرده سه ری بۆیان.

به هوی فتوحاته کانی میری به ناوبانگی کورد، سه لاهه دینی ئە یوبیییه وه، که له هه ندی ناوچه ی ئیسلامیدا خاچپه رسته کانی تیکی شکاندبوو، چه ند سالیک بوو شام ئارام بوو. شاری حه له بیش، که زاهیرشای کورپی سه لاهه دین فه رمانه وایی ده کرد، به هه مان شیوه بی گیروگرفت و هیمن بوو.

له سه ره تاکانی سه ده ی شه شه مدا، واته نزیکه ی نیوسه ده به ر له چوونی سوهره وهردی بو حه له ب، به فه رمانی قازی ئە و سه رده مه، چوار کلپسای گه وره کرابوون به مزگه وت، که گه وره ترینیان مزگه وتیک بوو، به ناوی سیراجه دین. ئە م مزگه وته هه مان ئە و کلپسا گه وره و کۆنه ی پۆمانه کان بوو، که به گویره ی گیرانه وه ئایینییه کان، مه سیح و حه وارییه کان تیایدا نیشته جی بووبوون. له ناوه پاستی سه ده ی شه شه مدا،

نووره دین مه محمود زهنگی، که به عادیل ناسرابوو، چه ند ژوور و هه یوانیکی خسته سه ر و کردی به قوتابخانه و بو په ی ره ویکارانی ئە بو حه نیفه ی ته رخان کرد. ورده ورده ئە م قوتابخانه یه بوو به یه کتیک له ناوه نده زانستییه گرنگه کانی حه نه فیه کان و به ناوی قوتابخانه ی حه لاییه وه ناسرا.

وه کوو وتمان، له بهر هه ندی هۆ، که په یوه ندییان به به رژه وه ندیینییه وه هه بوو، به پیتی پیویست پیتشوازی له شیخ شه هابه دینی سوهره وهردی نه کرا. سوهره وهردی خۆیشی حه زی به و ره سمییاتانه نه ده کرد. به لام لیته دا شتیکی هه یه، نابی له بیرمان بچیت، ئە ویش ئە وه یه، که هه رکام له زانایانی شاریش ده یویست ئە و لاوه به ناوبانگه لای ئە و بیت. هه ر بۆیه کاتی چوو بو قوتابخانه ی حه لاییه، به گهرمی پیتشوازیان کرد. ئە میش ویستی ماوه یه ک به ئارامی بیگوزهرینیت، تا بتوانی له که شوه وایه کی گونجاوی وانه وتته وه دا، مه سه له کانی حیکمه تی ئیشراقی له گه ل که سانی به توانادا بخاته بهر باس و لیکۆلینه وه. سوهره وهردی ژینگه ی حه له بی له ژینگه ی هه موو ئە و شارانه ی تر، که بینیبوونی، بو بلاوکردنه وه ی زانست، به گونجاوتر ده زانی. زانا و په ی ره وکارانی مه زبه جیا وازه کانی ئە هلی سوننه ت، به سنگفراوانیییه وه له گه ل یه کدا ده ژیان و تا راده یه ک که شوه وای لیکۆلینه وه و دهربرینی بیروپا، له هه ندی شوینی تر باشتی بوو، ته نانه ت له دیمه شق و له ولاتی پۆمیش. په نگه ئە زموونی تیکشکانیان به رامبه ر به مه سیحیه کان، بوو بیته مایه ی که مکردنه وه ی سه ختگیری و ناکوکی ناوخوی ئە هلی سوننه ت.

بەلام بەرامبەر بە شیعە، ھەر ھەستیار بوون. لەبەر ئەوەی شکستی موسلمانان دەبەستەو بە جیاوونەو و فەتیمیەکانەو*، کە لە میسر دەسلەتیان گرتبوو دەست و لە ھەندئ شوینی تر بەھیز بوون و لە خەلافەتی بەغدادیش جیا بووونەو. وەک چۆن سەرکەوتنەکی سەلاحەدینی ئەیوبیشیان دەگەرانەو بۆ یەکیبونی زانیانی مەزەبەکانی ئەھلی سوننەت و فەتوای جیھای گشتی.

ئەم سیاسەتە، کاریگەری لەسەر چارەنووسی سوھرەوێدیش ھەبوو. ھەلەب دوامەزلی سەرگەردانییەکانی ئەم قەلەندەرە بوو و ھەر لێرە بوو، کە سەرەنجام بوو شوینی ناتەواو.

ئەم پەرچوو

من یم وتن:
ھەتاوی وا لە بەردەرگاتانا
گەر دەرگاکی بکەنەو
پەفتارتان پووناکی دەکاتەو

شیخ شەریف ئیفتیخارەدین، رابەر و سەرۆکی قوتابخانەی ھەلاویە بوو. سوھرەوێدی ھەر لە سەرەتای چوونیەو بۆ ئەم قوتابخانەیە و بە مەبەستی پێزگرتن لەم رابەرە گەورەیی ھەنەفییەکان، لە کۆری وانی و تەنەکانیدا ئامادە دەبوو و لەگەڵ خۆی و قوتابییە دیارەکانیدا دەکەوتە وتوویژ و گفتوگۆ.

پۆژیکیان ئیفتیخارەدین پەيامیکی پێ گەشت، کە ئەمەشەو دواي نوێژی شیوان و خەوتنان، نێردراوی شازاھیر دیت بۆ لای. ھەر بۆیە ئەویش دواي نوێژی خەوتنان، بەپەلە گەرایەو بۆ مائەو و چاوەرپی نێردراوەکی کرد. پاش ماوہیەکی کەم، ئەبو ھەفسی ھەمەوی، کە کاتبی تاییەتی و بەرپرسی کتێبخانەکی شا بوو، ھات بۆ مائیان.

شیخ وتی، ”من لەخزمەتتەم. فەرمایش بە چییە؟“
”راستیەکی، مەبەست لەم زەحمەتدانەتان ئەوہیە، کە ھەجەمیکی بیگانە ماوہیەکی ھاتۆتە ھەلەب و دەلێن گواہ

* فەتیمیەکان: یەکیکە لە دەولەتەکانی خەلافەتی ئیسلامی ۹۰۹ - ۱۱۷۱، کە مەزھەبی رەسمیان شیعە ئیسماعیلی بوو. لە سەرەدەمی عەباسییەکاندا، کەوتنە جموچوول و سەرەتا لە مەغریب دەولەتی فەتیمیان دامەزراند و دواتر پەلوپۆیان بۆ ھەموو باکووری ئەفریقا و خۆرھەلاتی ناوہراست کێشا و زۆر ناوچەیان خستە ژێر دەسلەلاتی خۆیانەو.

له حهلاویه و له حزووری جه نابتاندا خه ریکی خویندن و لیکۆلینه وهیه. له ناوشار کۆمه لیک قسه ی سهیر و سه مه ره ده رباره ی ده که ن. به م دوا بیه شا ده رباره ی ئه و له م و له و ده پرسیت و هه ریه که شتیک ده لیت: یه کیک ده لیت عارفیکی کامله، یه کیک تر ده لیت، فه یله سووفیکی بالادهسته و هه ریفی ئیین سینا و فارابییه. یه کیک تر ده لیت کابراهه کی جادووگه ر و فیلبازه. ههروه ها ههیه ده لیت، بیتاوه و کافره و هه شه ده لیت وهلییه. شا دهیه وئ له م بارهیه وه وهکوو مامۆستایه ک بۆچوونی ئیوه بزانیته.

ئیفتخاره دین، که نوقمی تیفکرین بووبوو و به پیزه وه و به وردی گوئی بۆ قسه کانی ئه بو حه فس شل کردبوو، به که مێک نیگه رانی و دوو دلییه وه وهلامی دایه وه و وتی، ”جگه له خوا، که س نازانی ناخی ئاده میزاد چیی تیا به، به لام من به م جۆره سوهره وه ردی ده ناسم: پیاوێکه له ولاتی عه جه مه وه هاتوو، له کوردستانه وه، له شارێکه وه، که ناوی سوهره وه رده و هه ر له سه ره تای لاوییه وه، شاره که ی خۆی جی هیشتوو و به دوا ی زانستدا ویل بووه و بۆ ئه م مه به سه ش، بۆ گه لی شوین چوو، له ئه سه فه هان و مه راغه وه، بگره تا ولاتی رۆم و شام. بۆ هه رکۆییه کیش چووبیت، جگه له زانایان و شیخه کان، تیکه له به خه لکی تر نه بووه. ده لێن له گه لی شوین بووه ته جیابیه خی فه رمانه وایان، به لام ئه م خۆی له وان دوور خستۆته وه. ئیستاش شه و و رۆژ خه ریکی خویندن و خویندنه وه و توێژینه وهیه. هه ندی حاله ت و دنیا ی تایبه ت به خۆشی ههیه، که بووه ته هۆی ئه وه ی خورافه و ئه فسانه ی بخره

پال، من له م بارهیه وه هیچ نازانم. ههروه ها له باره ی حکمه ته وه، بیروبۆچوونی خۆی ههیه و لافی ئه وه لیده دات، که ئه و بیروبۆچوونانه ی له حکمه تی ئیشراقه وه به ده ست هیناوه و به سه ر بیروباوه ره کانی هه ندی حه کیمی گه وره ی وهکوو ئیین سینا و فارابیدا په سه ندی ده کات. من خۆم ده ست له و شتانه ی وه ر ناده م، منیش وهکوو خه لکێک شتی ترم له بارهیه وه بیستوو، به لام به هه ند وه رم نه گرتوو. ئه وه ی به لای منه وه گرنگه، بلیمه تی و هه لکه وتوویی ئه م لاویه، که به پای من، ده بی ئاگامان لێ بیت و نه فه وتی و خوانه کرده نه که ویته ژیر کاریگه ریی که سانی ناشایسته وه. من له مه زیاتر، هیچی دی نازانم. سلاو و پیز و نزام به جه نابی حه زه رته ی زاهیرشا بگه یه نه. هه ر زانیاریه کی تازه شم له م بارهیه وه ده ست که وت، بیگومان ده گاته خزمه تیان.

ئه بو حه فس، دوا ی ته وقه و عوزرخوایی، مالی ئیفتخاره دینی جی هیشته.

ماوهیه ک دوا ی ئه وه و له یه کیک له رۆژه کانی مانگی رهمه زاندا، ئه بو حه فس په یامیکی له لایه ن سه رۆکی دیوانی زاهیرشاوه پێ گه شته، که په یوه ندی بکات به ئیفتخاره دینه وه و داوا ی لێ بکات دوا ی نوێژی شیوان، له گه ل سوهره وه ریدا بچن بۆ ئه وئ و له وئ به ربانگ بکه ن. ئیفتخاره دین هه واله که ی به سوهره وه ردی گه یاند و داوا ی لێ کرد سبه نی بجیت بۆ هه مام و به ر له بانگی شیوان، بجیت بۆ مالی ئه وان، چونکه هه ندی قسه یان ههیه پیکه وه بیکه ن، پاشان پیکه وه ده چن بۆ حهلاویه و له ویشه وه بۆ ده ربار.

سۈھرەھەردى لى كاتى خۇيدا گەيشتە لاي شىخ ئىفتىخارەدىن. شىخ پىيى وت، "ئەمە دەرەفەتتىكى زور گىرگە بۇ تۆ و لەوانەيە شا بىيەوى لەناو كۆپى ئامادەبوواندا قسەت لەگەل بىكات، بۇيە تۆش دەبى زور ئاگات لە ھەلسوكەوت و قسەكانى خۆت بىت. دەزانىت دەربارەى تۆ شتى زور وتراون. زاهىرشا نەك ھەر لە پىيى زانايانى ھەلەبەو، بگرە لە ولاتانى تىرشەو شتى سەبارەت بە تۆ بىستوو. لەبەر ئەو، تا دەتوانىت ئاگات لە پەفتار و لە قسەكانت بىت. جگە لەو، ئەم كۆرە كۆرى كەسانى تايبەتە. بەتەنھا زانايانى گەرە و بەناوبانگى شار بۇ ئەم كۆرە بانگەيشت كراون. بانگىردنى تۆش، واتە بەم تەمەنە كەمەو، خراويتەتە پىزى زانايانى گەرەو. بەلام دەبى تەواو خاكى بىت و لە سەرۈو زانايانى شارەو دانهنىشت و لە قسەكردندا بىياك نەبىت و لەخۇبايىبوون پىشان نەدەيت و تا پرووى پرسىيارت لى نەكەن، ھەر لەخۆتەو سەرى قسە نەكەيتەو و پىز لە شكۆى شا و زانايان بگرىت. ھەرۈھا من و تۆ لەشولارمان وەكوو يەكە و جلمان بۇ يەكتر دەبىت. من كەوا و مېزەرى زىادەم ھەيە. ئەم فەرەنجى و مېزەرى سەرت بۇ بۇنەى پەسمى شاھانە و زانايانى بەناوبانگ گونجاو نىيە. بىرۇ بۇ ئەو ژوورە، چەند جبە و مېزەرىكى لىيە. بە زەوقى خۆت يەككىيان ھەلېزىرە و لەبەرى بىكە، تا بىرۆين."

سۈھرەھەردى، كە بە دل و بە گيان گوئى بۇ قسەكانى ئىفتىخارەدىن شل كىرەبوو، بە زەردەخەنەيەكەو و تى، "مامۇستاي گەرە! تىكايە پىم بەدەن خۆم بىم، وەك ئەوھى كە ھەم، بە بىر كىردنەو و بە جلوبەرگ و پۇشاكى خۆمەو،

سەرۈهرم! نىگەرەن مەبە. من بە ولاتانى تردا گەرەو و لە كۆر و كۆبوونەوھى مىر و زاناياندا بەشدار بووم. پىرپەسمى ئەو كۆرەنە دەزانم، گەرچى ھەمىشە ئەو پىرپەسمانەم بە بۇنەيەك بۇ خۆنۈندەن و بە بىمانا زانىو. گەرەم! من لەبەر گەلى ھۆ ھەز بەم جۆرە دىدارانە ناكەم و پىم خۆش نىيە تىكەل بە مىران و لىپىرسراوان بىم. ئىستاش زىاتر لەبەر دلى جەنابت، نەك شا، دىم بۇ ئەو، بەلام بەم جلوبەرگەى خۆمەو."

"شەھابەدىن! من لەبەر تۆمە، ئەگىنا بۇ من وەكوو يەك واىە. تۆ خۆت ئازادىت. ھەر بەم جالانەى خۆتەو وەرە. بەلام دەبى لە جىيەكدا دانىشتىت، كە زور جىيى سەرنج نەبىت."

"بەسەر چاو. من دەمەوى بەم جۆرە دەرستىك بەو خافلانەش بدەم، گەر بە قسەش نەبىت، بە پەفتار. سەرۈهرم، ئەوانە لە غەفلەتى قوولدان و بەتەنھا دواى نەفس و چاۋچىۋكىي خۇيان كەوتوون. بەلام من، نە پلەوپايەم دەوئىت و نە مالىى دونيا. تاقە مەبەستى من ئەوھىە، كە پىيان بلىم:

"ھەتاۋى وا لە بەردەرگاتانا

"گەر دەرگاگە بىكەنەو -

پەفتارتان پرووناك دەكاتەو!"

ئىفتىخارەدىن، كە ئەنجامى گەتوگۆكەيانى زور بەدل نەبوو، وتى، "تۆ ئازادىت. با بىرۆين، درەنگە."

ئايەتە دېرىنەكان

كەسنى ھات، كە نوورى سېڭىدەى مەزەبەكان
لە ناوەرەستى قۇچەكانى كراسەكەيدا بوو.
لە وشكەگىاي ئايەتە كۇنەكان
پەنجەرەى دەچنى

سۈھرەوۋەردى بە فەرەنجىيەكەى بەريەوۋە و بە قىزى بىر و
ئالۇسكاويەوۋە و بە قۇتەكەى سەريەوۋە و پىتاۋى كۇن و
پىنى بىگۈرەويىيەوۋە، لەپىشتى ئىفتخارەدىن و لەگەل زاناياىنى
شاردا، لە دەرگاي سەرەككى كۆشكەوۋە چوونە ژوورەوۋە.
يەككىك لە پاسەوانەكانى دەربار، كە پىشوازىيى لە ميوانەكان
دەكرد، بەپەلە بەرەو پوۋى سۈھرەوۋەردى چو و وتى،
”كابر! تۇ بۇ كوى دەچىت؟“

بەر لەوۋەى سۈھرەوۋەردى خۇى قسە بكات، ئىفتىخارەدىن
و ھاوۋەلەكانى تىيان گەياندا، كە ئەويش يەككىكە لە ميوانە
بانگەيتىشتىكراوۋەكان. كاتىكىش چوونە ناو ھۆلى پىشوازىكرىن
لە ميوانانەوۋە، يەككىك لە پىاۋانى دەربار بە دەنگىكى نزم بە
ئىفتىخارەدىنى وت، ”غولامەكان دەبى لە دەرەوۋە بىتىنەوۋە.
جا بەلكوۋ بفرمون و بە غولامەكەتان بلىن، با لە دەرەوۋە
چاۋەپى بكات.“

ئىفتىخارەدىن، كە تۈزىك ناپەھەت بووبوۋ، وتى،

”بەھەلەدا چوويت. ئەو شەھابەدىنى سۈھرەۋەردىيە،
مىۋانى شاھە!“

”ئا... بىخەشەن، نەمناسىيەۋە. بىفەرموون.“

مىۋانەكان، كەھەموو لە زانا گەۋرەكانى شار بوون،
چوونە ژوورەۋە و لەسەر سەفرەى بەربانگ دانىشتن. پاش
ئەۋەى بەربانگ كرا، سەركارى تايبەتى شاھات، ھەموو لە
پرووى پىزەۋە لەبەرى ھەلسان. ئەۋىش پىيانى راگەياند، كە
كەمىكى تر شا ئامادەى كۆرەكە دەپىت.

سەرەنجام، كاتى ھاتنى شاھات و زاھىرشا، كە
لاۋىكى شازدە-ھەقدە سالان بوو، بە جلوبەرگى فەرمى و
خزمەتكار و پىۋرەسمى تايبەتەۋە خۇى كرد بە ژووردا.
بە سەنگىنيەۋە بەناۋ پىزى زاناكاندا پۇششت و لە شوپىنى
تايبەت بە خۇى دانىشت. ياۋەرەكانىشى، ھەريەكەيان لە
شوپىنى خۇيان دانىشتن و ھەرۋەھا زاناكانىش.

سۈھرەۋەردى بە بىباكيەۋە سەيرى ئەم دىمەنى
گالتە جارىيەى دەكرد، بەلام زۆر ئاگاي لە ھەلسوكەۋتى خۇى
بوو. شەرىف ئىفتىخارەدىن، دواى ئەۋەى مۆلەتى لە شا
خواست، ھەستا و چوۋە شوپىنى تايبەت بە وتارخويندەۋە
و وتارىكى پىر لە سەنا و ستايشى سەلاھەدىن و زاھىرشاى
كوپى خويندەۋە.

دەربانى تايبەتى شا، دلۇقانىى شاى بۇ زانايان خستە
پوو و شا بە پىۋرەسمىكى تايبەتى كۆرەكەى جى ھىشت.
ۋەختى زاناكان بۇ نوپىژى شىۋان و بەجىھىتەنى
پىۋرەسمى شەۋانى پەمەزان و خويندەنى تەرۋىج ھەستان
تا ئەۋى جى بھىلن، ئەبو حەفسى ھەمەۋى، كە بەرپىرسى

كتىبخانەى شا بوو، ھاتە ژوورەۋە و چوۋە لاي سۈھرەۋەردى
و شتىكى پى وت. دواتر سۈھرەۋەردى خۇى گەياندە شەرىف
ئىفتىخارەدىن و بەسوۋكى پى وت، ”ئەبو حەفس دەلى تۇ
بمىنەرەۋە، كارم پىتە. لەبەر ئەۋە، بە يارمەتى جەنابت، من
دەمىتمەۋە.“

ئىفتىخارەدىن، كە تۈزىك نىگەران و نارازى ھاتە بەرچاۋ،
وتى، ”باشە، بمىنەرەۋە، بەلام ئاگات لە خۆت بىت.“ ھەموو
پۇششتن. ئەبو حەفس سۈھرەۋەردى بىر بۇ كىتبخانەكە
و ژوورىكى تەنىشت كىتبخانەكەى پىشان دا، تا ئەۋ شەۋە
لەۋى بەسەر بىيات و بۇ سەبەى بەيانى بچىتە خزوورى شا.
ئەۋ شەۋە تا بەيانى ھالەت و كەشىكى تايبەتى ھەبوو.
دلى پى وتبوو، كە پۇژبەپۇژ لە ئاكام و دوامەنزلى نىزىك و
نرىكتەر دەپىتەۋە. لە دلى خۇيدا وتى، ”مەۋداى نىۋان كۆشك
و قەلا زۆر نىيە،“ ھەر ۋەكوو لە خەۋنىشدا بىنيۋوى، قەلا
ئەۋ جىيەيە، كە لىۋەى دەفرىت، لەۋىۋە لەگەل سىندوختدا
دەفرىت. بەلام بەر لەۋە، پەيامىكى ھەيە، ئەۋىش ئەۋەيە،
كە دلى مروۋقەكان، ئىدى سەر بە ھەر دىن و مىللەتىك بن،
بە نوور و پووناكىى ئاشنا بكات. بەشىك لە رىنمايىيەكانى
پىران و ھەكىمەكانى دىرىن زىندوۋ بكاتەۋە و پۇچنەيەك
لە زەۋىيەۋە پروۋە ئاسمان و لە دەرەۋە بۇ ناۋەۋە و لە
شىۋەۋە بۇ مانا بكاتەۋە. پاشان، بەرەۋ جىگە شكوۋدارەكەى
خۇى بگەپىتەۋە، كە چەندىن جار لە دىناۋ (موكاشەفە)
ھەكانىدا بىنيۋىيەتى. ئەۋ شەۋەى بە خەمىكى قەشەنگەۋە
بەسەر بىر. ھىندەى ھزر و خەيالى لاي قەلاكە بوو،
لاى كۆشكەكە نەبوو. بۇچى؟ خۇيشى نەيدەزانى بۇ.

لەبەر خۆیەوه هەندێ لەو شیعراوەی دەوتەوه، کە خۆی
نووسیویونی:

من ناڤە چەشە ی کرمەکان
لەبەرئەوهی بەم دوو چاوەم
لەودێو ئەستێرەکانەوه
جێگە و پێگە ی خۆم بینیوه.

لە چرکەساتی خۆرکەوتندا چوو هەیوانەکە، کە پووی لە
خۆرەهەلات بوو و لە کاتیکی چاوی بریوووه خۆر، لەسەر
لای راستی راکشا و ئانیشکی خستە سەر زەوییهکە و
سەری خستە سەر دەستی و نوقمی حالەتیکی بیئاگایی بوو.
ئینجا هەرمسی بینی، کە لە پەرستگە ی پووناکیدا، پووی
کردۆتە خۆر و نزا دەکات. ئەمیش دەستی نزای بەرز
کردەوه، "ئە ی باوک! لە بەدی دوورم بخەرەوه!"
گوێی لە دەنگیک بوو وتی، "داوی پووناکی بگرە و بەرەو
بالا وەرە!"

ئیدی هیندە بەرەو بالا پۆشت، تا زەوی و ئاسمانی
لەژیر پیتی خۆیدا بینیوه.
ئەبو حەفس بۆ سۆراخی سوهرهوهردی چوو و سەیری
کرد لە کتیخانەکە نییه.
خزمەتکارەکە پیتی وت، "من کە هاتم، لە هەیوانەکە بوو
و خەویکی قوولی لی کەوتبوو."

ئەبو حەفس وتی، "بۆ خەبەری بکەرەوه! کارم پێتە."

تۆ میریت، ئەک من

چیت هەیه لەگەڵ خۆتا وا پوخسارت
وەکوو لووتکە ی تەماوی مەحو و خەونینە
تۆ لە پەرستگەکانی خۆرەهەلات مەزنتری
هەنووکە شکۆی تۆ و سەرسامیی من، قابیلی بینی

سوهرهوهردی گەراپەوه بۆ کتیخانەکە. ئەبو حەفس بە
میهربانییهوه چوو لای و سەرپیشی ماچ کرد و بردیە
لاوه و پیتی وت، "نانی بەیانیت خوارد؟ کتیخانەکانت بینی؟"
"کتیخانەکانم نەبینیوه. سندوقەکان داخرابوون و کەسیش
هیچی پێ نەوتم. منیان بۆ ژووریک برد و ئێتر هەر لەوی
مامەوه."

"گەنگ نییه. دواتر دەیانبینیت. ئیستا پێم وتوون دەرگاکیان
دابخەن و کەس بۆ ئێرە نەیهت. ئەمەوی نەیتێهەکت لا
بدرکێنم و ئەویش ئەوهیه، کە جەنابی شا، داوی بەرچای،
دەیهوی بێبینیت. ئەو دەیهوی بەتایبەتی بۆ ماوهی کارژێریک
لەگەڵتدا بێت و لە نزیکەوه بە بیروبۆچوونەکانت ئاشنا
ببێت. لەو بوخچەیدا کە وا لەسەر ئەو سندوقە جلیکی
کەشخە و گرانبەهای تیا، کە شا خۆی بۆی ناردوویت.
ئەو جلانە لەبەر بکە، تا دەچم هەوال بە شا دەدم و لە
کاتی گونجاودا دەتەم بۆ لای. من زوو دەگەریمەوه بۆ ئێرە."

تۆ ههر لیره چاوه پیم بکه. بریا هه مامیکیشته ده کرد، به لام تازه درهنگه. وهلی ده بی جله کان له بهر بکهیت. تا دیمه وه، که میک سه ورپیشیت شانه بکه.

هیشتا ئه بو هه فس چهند هه نگاوکی نه نابوو، که سهیری کرد ئه بولعه باسی خزمه تگوزار به هه له داوان به ره و پووی دیت، تا پیی بلیت میر له کۆشکه کهی ناوه راستدا چاوه پیی خۆی و میوانه که یه تی. ئه بو هه فس گه پرایه وه بۆ کتییخانه که. به سوهره وه ردی و ت، "خیرا بکه، میر چاوه پیمانیه."

"من ئاماده م، با برۆین."

"ئه ی جله کان؟ جله کانت بگۆره."

"دوایی، ئیشتا با برۆین."

"ئاخر وا نابیت!"

"بۆچی نابیت؟ میر منی ده ویت، نهک جله کانم. منیش ئه مه که هه م. به یلن با خۆم بم. هه رچۆنیک هه م. ده تانه وئ بمرزیننه وه؟"

"شه هابه دین، وهختی چه ندوچۆن نییه. خیرا بکه و برۆ جله کانت بگۆره."

"من هه ر به م جلانه ی خۆمه وه دیم. ئه گه ر نا، وازم لی بیتن با برۆمه وه. هاو پیکانم له هه لایه چاوه پیمن."

سه ره نجام، هه ر وا پۆیشتن. سوهره وه ردی له هه وشه ی کۆشکه کهی ناوه راستدا وه ستا. ئه بو هه فس چوو بۆ لای میر، تا مۆله تی چوونه ژووره وه ی لی وهر گریت. رهنگه سه باره ت به جلو به رگ و سه روسیما و حالێ سوهره وه ردیش شتیکی پی بلیت. ئه وهنده ی پی نه چوو، گه پرایه وه و دهستی

سوهره وه ردی گرت و به نیگه رانییه وه پیی و ت، "ئاگادار به، با له بهرده می میردا بچووک نه نوینیت. وهک ئه وه ی جله کانت نه گۆری، هیچ نه بیت، ئاگات له هه لسوکه وت و له قسه کانت بیت!"

کاتی چوونه ژووره وه بۆ لای میر، شه هابه دین سه ری دانه نه واند. هه ر سلایکی کرد و هیچی تر. میر که جله کانی وه کوو ئه وه ی دوینی شه و فه رمی نه بوو، به سه ری وه لامی سلایه که ی دایه وه. سه رکاری تاییه تی میر له دوورییه کی گونجاو له میره وه، جیه کی بۆ سوهره وه ردی دیاری کرد و ئه ویش چوو و به بی ئه وه ی مۆله تی دانیشتن له میر وهر بگریت، له وئ دانیشته.

میر به سه رکاری و ت، "ره مه زانه و پیویستمان به هیچ نییه. ده توانن برۆن!" ئه بو هه فس و سه رکاره که، دوای نوشتانه وه، پۆیشتن.

ئه میر پووی کرده سوهره وه ردی و وتی، "هیوادارم باش بیت و سه رگه رمی خویندن و لیکۆلینه وه کانی خۆت بیت. من ماوه یه که له زمانی که سانی جیاوازه وه، هه ندئ شتم سه باره ت به تۆ بیستوه. هه زم کرد که میک پیکه وه قسه بکه ین. فه رموو، ده توانیت بیته نزیکتره وه. سوهره وه ردی هه ستا و چوووه نزیکتره وه." زاهیرشای لاو ئه م جاره یان به زه رده خه نه وه و به گه رموگورییه کی تاییه تییه وه و به زمانیکی ساده، نهک فه رمی، دهستی به قسه کرد، "من ده رباره ی تۆ و بیروبوچوون و ئه و زانستانه ی لیان به ئاگایه ت، شتیکی ئه وتۆ نازانم، به لام زۆرم پی خۆشه که بیزانم. ئه مپۆ پیشوازی له کهس ناکه م و تا ئه و کاته ی

حەز دەکەیت، پیکەو دەبین. دەمەوی دەرفەتەکە لە دەست نە دەیت. حەز دەکەم تۆ چەندت لە توانادایە، سەبارەت بە زانست و زانیانە بۆم بدویت.

”من ئیستا هیچم بۆ وتن پێ نییە. ئەمە دەرفەتیکە، بۆ ئەوەی ئێمە رووبەروو بونەو لە گەڵ یەکتەردا تاقی بکەینەو، ئەگەر لەم تاقیکردنەو یەدا سەرکەوتوو بووین، ئەوا هەندێ شت باس دەکەین، گەر نا، ئەوا گفتوگۆکانمان بێوەر دەبن.“

”یانی چی؟“

”ئەمەش بکە، میر! نەڕیتیکی خراپ لە میژوو و کولتووری ئادەمیزادا هەیە و سەرچاوەکەشی جەهل و چاوچنۆکییە. ئەم نەڕیتەش، بریتییه لە دابەشکردنی مرۆڤەکان بە سەر چینی نزم و چینی بەرز و خانەدانا. واتە ئەوەی کە ئەو دیهاتییه جووتیارە، کە سێکی نزم و بینرخە و فلانە حاکم و لێرسراو یان زانا، کە سێکی خانەدان و شکۆمەندە. لە کاتیکیدا پەيامبەر خۆی وتوویەتی، کە مرۆڤەکان هەموو پۆلەیی ئادەمن و ئادەمیش لە خاکە و خەلکی هەموو وەکوو ددانەکانی شانە، یەکسانن بەیەک.“

”ئەو ئەو تاییبەتەندییهی تەقوا و زانستە، کە لە قورئاندا هاتوو، دەربارەیی ئەو دەلییت چی؟“

”ئەو تاییبەتەندییه پەيوەندیی بە کامڵبوونی تاکەکەس خۆیەو و پلەیی نزیکیبوونەو بە خواوە هەیە و هیچ پەيوەندییهکی بە دابەشکردنی کۆمەلگەو نییه بۆ کەسانی نزم و خانەدان.“

ئینجا زۆر لە سەرخۆ و بە ئارامییەو وتی، ”میر، دەمەوی

چەند شتیکی بلێم و لە دەرفەتیکێ تردا خواستەکەت بەجی دەهێنم. یەکەم شت ئەوێ، کە وەختی کە سێک دەبێت بە میری ولاتیکی، کاتیکی بە هەق پێی دەوتری میر، کە سێ شت زۆر بەهەند وەر بگریت:

”یەکەمیان، کە سیتی و پایە و ریزی مرۆڤەکانە. مرۆڤ خەلیفەیی خوایە و بالاترین خولقاوی ئەو، سوجدەیی فریشتەکانیش بۆ ئادەم، رەمزی ئەو پێزەییە. وەک چۆن دەرکردن و بەنەفرەتکردنی ئەبەدیی شەیتانیش نیشانەیی پشتیوانیکردنی خوایە لە مرۆڤ و پێز و پێگەیی. هەر بۆیە مرۆڤ شایانی ئەوێ ژيانیکی سەربەرزانه بژی و جگە لە خوا، سەر بۆ کەس دانەنەوینیت. لەبەر ئەو، پێویستە وریا بیت و لەسەر ئەو نەڕیتە هەلەیی میرە دیکتاتۆرەکان نەڕۆیت، کە خۆیان بە خوا دەزانن و خەلکیش بە کۆیلەیی خۆیان و ناچاریان دەکەن ستایشی بکەن. وا دەزانن بەو گەورە دەبن. بەلام نا، ئەو هەرگیز نابیتە مایەیی گەورەیی، چونکە هەموو کەسێکی ئاوێزمەند دەزانێ ئەو کەسێ کەریاری ستایش و مەراییه، مرۆڤیکی خۆپەرستە و پرە لە گریی خۆبەکەمزانی. دەستماچکردن و کڕنووشی خەلک بۆت، هیچ لە تۆ زیاد ناکات، بگرە ئەو دەبیتە نیشانەییەک بۆ بچووکی و جەهلی تۆ، کە بە سووککردنی خەلک، خۆت بە گەورە بزانی.

”دووەم شت، ئەوێ کە هەموو میر و زانیەک دەبی بیر لە پاراستن و پشتیوانیکردن لە خەلک بکاتەو، نەک پاراستن و پشتیوانیکردن لە خوا! چونکە خوا پێویستی بە پشتیوانیی کەس نییه و لە هیچی کەم نییه. بەلکوو ئەو خەلک و

ئادهمیزادهکانن، که پئویستیان به میهره‌بانی و پشتیوانیه،
له‌به‌ر ئه‌وه، نابی به بیانووی به‌رگریکردن له‌خوا و دینه‌وه،
سته‌م له‌خه‌لک بکه‌یت، یان به بیانووی جیهاد و زه‌کاته‌وه،
ده‌ست به‌سه‌ر پۆح و سه‌ر و مالی خه‌لکیدا بگریت.

”سییه‌م شت، ئه‌وه‌یه که پیی ده‌وتری به‌یتولمال. عومه‌ر
پۆژیکیان له‌سه‌لمانی پرسى، من خه‌لیفه‌یه‌کی راسته‌قینه‌م
یان نا؟ سه‌لمان له‌وه‌لامدا وتی، ئه‌گه‌ر به‌ناهق دره‌م‌میک
له‌خه‌لک وه‌ر نه‌گریت و به‌ناه‌قیش دره‌م‌میک خه‌رج
نه‌که‌یت، ئه‌وا خه‌لیفه‌یه‌کی راسته‌قینه‌یت، ئه‌گینا نه‌خیر.“
سوه‌ره‌وه‌ردی، که قوڤگی پر بووبوو له‌گریان،
ئیدی هیچى تری پى نه‌وترا. میر حه‌په‌سابوو به‌دیار
سوه‌ره‌وه‌ردیه‌وه و ئه‌و قسانه‌یه‌وه، که له‌ده‌می که‌سی
تری نه‌بیستبوون. بۆیه توند باوه‌شی پیا کرد و وتی،
”سوه‌ره‌وه‌ردی! تۆ میریت، نه‌ک من!“

دل به دونیا نادم، ده‌نا...

سیپالم له‌هه‌تاوه، لام گه‌وه‌هه‌ره و له‌علی ئال
سیپالی دیم بۆچییت، چ خووری بی‌ت یاخود شال؟

سوه‌ره‌وه‌ردی، بۆ نوێژ و هه‌روه‌ها بۆ بینینی ئیفتیخاره‌دین،
بۆ مزگه‌وته‌که چووبوو. دواى نوێژ، ئیفتیخاره‌دین هه‌لیکی
قۆسته‌وه و پرسى یاری ماجة‌رای دوینی شه‌وى لى کرد،
”بیگومان خۆش بوو! ئه‌بو حه‌فس پیاویکی گه‌وره‌یه. کارى
چى پیت بوو؟“

”میر کارى پیم بوو.“

”میر!“

”به‌لى! به‌فرمانی ئه‌و، منیان هیشته‌بۆوه؛ بۆ به‌یانیه‌که‌ی،
کاژیریک پیکه‌وه بووین، به‌لام هه‌لبه‌ته‌هه‌ز ناکات هه‌موو
خه‌لکیش به‌مه‌ بزائن.“

”باشه، که‌واته‌ لای که‌س باسی مه‌که.“

”نه‌خیر، وا هه‌ر لای ئیوه‌ باسم کرد، له‌به‌ر ئه‌وى
مامۆستای من و به‌من بیگانه‌نین و چاکه‌ی منتان ده‌ویت.“
”ئه‌ی میر چى وت؟“

”هه‌ندى شتى لى پرسیم، به‌لام ماوه‌که که‌م بوو. ره‌نگه
جاریکی تر بانگم بکاته‌وه.“

”زۆر چاکه، عه‌سر له‌حوجه‌که به، کارم پیته.“

“به چاوان، سهروه رم.”

هر وهکوو ماموستا فهرمووی، سوهره وهردی له حوجره کهیدا چاوه پئی بوو، کاتی کوره کهی ماموستا خوی کرد به ژووردا و دواي سلاو، بوخچه یه کی لای سوهره وهردییه وه دانا. بوخچه کهی کرده وه و جله کانی ناوی دهر هینا و وتی، “جه نابی باوکم، که ئیوهی زور خوش دهویت، پاش سلاو، فهرمووی پیتان بلیم ئیوه چیی دی ئه و سوهره وهردییه ی پیتوو نین، که به فهرنجیه ک و دارعه سایه که وه بین و بچن. ئیستا ئیوه زانایه کی ناسراو و که سیته کن، جیایه خی میر زاهیرشان و جه نابیشان به راده یه ک لای سه لاهه دینی باوکیان خوشه ویستن، که ئه گهر ئه م بلای ماست ره شه، جه نابیشان ده لاین ره شه. هر بویه به م زووانه له ته وای شام و سه رانسه ری مه مله که تدا، ئیوه وهکوو سه روه ریک ده بن. له بهر ئه وه، پیویسته سه روسیما و پواله تی خوتان ره چاو بکه ن. ئه م کراسه سووره توخه و ئه م جلوه به رگانه و ئه م تووره که پاره یه ش بو ئیوه، که به پیی نه ریتی باو، له بهر ئه وهی جلی تازه له بهر ده که ن، ده توانن شیرینی پی بکرن و به سه ر هاورپی و دۆستاندا بییه خشنه وه.”

سوهره وهردی، به سوپاسکردنه وه له میهره بانایی شهریف ئیفتیخاره دین، له کوره کهی پرسى،
“به ته نیا هاتوویت؟”

“نه خیر، خزمه تکاریکم له گه لدايه، له دهره وه وه ستاوه.”
شه هابه دین به داوای لیووورده وه وتی، “زه حمه تیک ده خمه به رتان، ئه م گه وه ره گرانبه هایه م پییه، که بر

نقیمى ئه نگوستیله ی گه وره پیاوان به کار دی. دهمه وی بیفرۆشم. به باشی نازانم خۆم بو بازار بچم. داوات لى ده که م له گه ل ئه و خزمه تکاره دا بپۆن بو بازارپی زه پره نگه رکه کان، که هه مووی چند هه نگاوێک له مزگه وته که وه دوره و نرخه کهیم بو وه ربگرن و تا پیم نه لاین بايیى چهنده، نه یفرۆشن.”

کوره کهی شهریف ئیفتیخاره دین له گه ل خزمه تکاره که دا چوون بو بازار. گه وه ره که یان پیشانی هه رکه سیک ده دا، به شتیکی گرانبه های ده زانی و نرخیکی زوری له سه ر داده نا، تا گه یشتنه زه پره نگه رییه کهی ئه بو زهید، که له شاردا ناسراو بوو و هر خۆیشی گه وه ره ی دانسقه و نایابی بو میری ده کپی. گه وه ره کهی به ده سته وه گرت و وتی، “به ریکه وت میر پای سپاردووم بو نقیمیکی تازه و به دواي گه وه ریکی گرانبه ها دا ده گه رپیت. لیتره چاوه رپی بن، تا ده چم راویژیک ده که م.”

زوری پی نه چوو، گه رایه وه و وتی، “مژده یه کی باشم پینه بۆتان. جار پی پیم بلاین، زه پره نگه رکه کانی تر چه ندیان پی داوه؟”

کوره کهی فخره دین به خوشحالییه وه وتی، “تا ده هه زار دره مه میان داوه. به لام ئه بو سه هل وتی پازده هه زار دره مه زیاتر ده کات.”

“زور باشه، من له گه ل خه زینه داری شادا راویژم کرد، ئه و سی هه زار دره مه ی پی ده دات. ئه گه ر پیتان باشه، من ئه م گه وه ره بو میر ده کرم.”

”چاکە، بەلام من دەبێ خاوەنەکە ی لەو نرخە ئاگادار بکەمەو.“

بە خۆشحالییەکی زۆرەو، گەڕایەو بۆ لای سوهرەوهردی، کۆرەکە ی فەخرەدین پاش کەمێک لە حوجرەکە ی سوهرەوهردی هاتەو و دەری و ماجرەکە ی گێڕایەو و وتی، سوهرەوهردی گەوهرەکە ی بە دەستەو گرت. لەسەر ئەرزهە دای نا و بە بەردیکی گەورە وردوخاشی کرد، بە جۆریک، کە ئێتر بەکەلکی هیچ نەیت و پاشان وتی، ”دەستمان بە دنیا دەگات، بەلام دل گەلێ لەو گرانبهاترە، کە بە دنیای بفرۆشین. ئێمە یوسف لەناو بیرەکە دەر دەهێنین، بەلام بە نرخیکی هیچ نایفرۆشین. لەبری من، دەستی باوکت ماچ بکە، ئێمە جلۆبەرگەش لەگەل خۆت ببەرەو و پێی بلێ سوهرەوهردی دەلێت، من دل بە دنیا نادەم، دەنا دەستی من لەسەر قۆلی دنیاوستان درێژترە. ئێگەر بەدوای پۆشتهنییەو بووینایە، نەدەگەیشتی نێرە. جەستە ی من لەو پۆشاکە ی خۆم بەولاو، پێویستی بە پۆشاکێ زیاتر نییە، لەبەر ئەو ی، جەستە ی خۆم پۆشاکیکی قورسە، کە پۆح بەزۆر بەرگە ی دەگرێت! بۆیە ئێمە بارە قورسە، بە پۆشاکێ گران قورستر ناکەم.“

پەندی دنیاسووتین

پەندی دنیاسووتین چ بایک بە بەرژەوهندییه؟
ئەو کاری دەوڵەتمەدارە، تەگبیری لێ ئەکا

مەردینی، کە لەگەل هەندی زانا و گەورەپیاوی دیاربەکردا نیازی حەجیان هەبوو، گەیشتبوونە حەلب. بە مەبەستی حەوانەو و بینینی زانیان، چەند پۆژیک لە حەلب مایەو. زانیانی ئەو ی چوون بۆ لای، ئەویش سەردانی چەند زانیایەکی گەورە ی حەلبی کرد. ئەو شەو ی بەتەما بوون بۆ بەیانینی کە ی حەلب جێ بهێلن، بەر لە نوێژی شێوان، بەدزییەو چوو بۆ حوجرەکە ی سوهرەوهردی. دەرگاکیان لەسەر خۆیان داخست و هەرچەندە مەردینی پەلە ی بوو هەرچی زووترە بگاتەو مەزلگەکە ی و جەستەو، بەلام دەبوایە هەندی قسە ی لەگەل سوهرەوهردی بکردایە، لەبەر ئەو ی تەواو نێگەرانی بوو. هەر بۆیە زوو دەستی بە قسەکانی کرد، ”شەهابەدین، ئەو قسانەمت لەبیرە، کە لە مەردین پێم وتیت؟ من ئێمە دوو سێ پۆژە، کە لە نزیکەو لەگەل زانیانی شاردا کۆ بوومەتەو، دەبینم کە پێشبینییەکم راست دەر چوو. هەست دەکەم تۆ لە دۆخێکی خەتەرناکدایت. زانیانی شار باش باست ناکەن. ئەو بایەخپێدانە ی زاهیرشا بە تۆ،

بوو ته مایه ی ئیره یی و نیگه رانی لایان. من کاتی خو ی پیم و تیت، که میره کان بو ئه وه بایه خ به زانا لاوه کان ددهن، تا فیز و غروری زاناکانی تری پی بشکتن. سه لاهه دینی باوکی زاهیرشا له و ده سه لاتهیدا که ئیستا هه یه تی، خو ی به قه رزاری زانا ئایینییه کان ده زانیت. له بهر ئه وه ی به هو ی فه توای جیهادی ئه و زانا ئایینیانه وه بوو، که خه لکی به لیشاو پرویان ده کرده سه ربازگه کانی له شکره که ی ئه و و دوا جار توانییان شکست به خاچه رسته کان بپنن. له بهر ئه وه، زانا ئایینییه کانی خه لب ده سه لاتیکی زوریان هه یه و لای خودی سه لاهه دینیشه وه، بایه خیکی تاییه تییان پی دهری و نابی سه نگه ریان لی بگریه. له سه ریکی تره وه، ئه م کو ره لاوه که مته مته نه ی، که له پاده به در خوشی ده ویت، ده یه وئ هه موو چین و تو یژه کانی شار، له ئیویشیاندا ئه م زانا پیرانه، وه کوو میریکی به ده سه لات لی پروانن. دیاره ئه مه ش هه ر وا به ئاسانی نایه ته دی، بو یه ئه و پی بزانت یان پی نه زانیت، بو گه وره کردنه وه ی خو ی، به بچوو ککرده وه ی ئه و زانا ئایینییه وه دهستی پی کرده وه. دلنیا شم له م پرووه وه تو ی به کار هتیا وه. هه ول و ته قه لالی ئه و بو دروستکردنی ئه و کو بوونه وه و کو پی وانه و گفتوگو و لیکولینه وانه، به و مه به سه ته یه. له سه ریکی تره وه، که سییک، ته نانه ت گه ر ده ریای زانست و زانینیش بیت، کاتی پیگه ی زانایان ده خاته مه ترسییه وه، ئه و ئه و زانایانه دژی ده وه ستنه وه و به هه ر به هانه یه ک بیت، ده یانه وئ سووکی بکه ن و بگره ته کفیریشی بکه ن. سه باره ت به بایه خدانی میر و چاو دیریکردنی بو ت، گه رچی ئه م میره وه کوو خو ت کورده و خه ز به زانست و

زانین ده کات، به لام تو خو شت ده زانیت و پیشتر بینوته، که میران و فه رمان په وایان نه کاتی ته وایان هه یه بو زانست و زانین و نه زور گرنگیشه به لایانه وه. ئه وانه به پاده یه ک له ناو گرفته کانی سیاسه تدا نو قمن و گرنگی به مه سه له دنیایی و تیپه ره کان ددهن، که ده رفه تیان بو شتی تر نامینیته وه. خه لک له سه ر کار لا بردن و دامه زرانندیان و خو نواندن و خه ز و شه هوت تیرکردن و له هه مووشیان خراپتر، له بهر ئه وه ی ده سه لاتیان له ده ستدایه و له زه ت له به کاره تانی وه ر ده گرن، خو یان له هه موو که سییک به گه وره تر ده زانن و خو یان به خوای خه لک ده زانن. کاتیکیش بایه خ به زانایان ددهن، ئه وه ته نها بو خو نوانده یان کاریکیان پینانه. سوهره وه ردی! من کاتی بیستم تومه تی ئه وه یان خسته ت پالت، که لافی پیغه مه رایه تی لیده دهیت، ته واو ترسم لی نیشته.

سوهره وه ردی، که زور به وردی و به پیزه وه گوئی بو قسه کانی ماردینی شل کردبوو، سه ری به رز کرده وه و وتی، "باشه، ئه ی چار چییه؟ گونا ه ی من له مه دا چییه؟"

"شه هابه دین! تو له ره چاو کردنی هه لومه رجه کاندایه ریخت کردوه. من چه ند سالیک له مه به ر به راشکاوی له وه ئاگادارم کردیته وه. به لام دیاره تو ره چاوی شته کانت نه کردوه."

"سه روه ری من! پروا بکه من هیچ گوستاخیه کم نه کردوه. من هه رچییه کم کردیت، له پروی ئه نجامدانی نه رک و به جیه تانی په یامه وه بووه. واته له و پرووه که هه رکه سییک زانستیکی به ده ست هتیا، ده بی به که سانی تری بیه خشیت و نه گه ر که سیکی گومرای بینی، ده بی هه ول بدات

رېتىمايى بىكات. ياخود ئەو شتەي كىردومە پىئويست و ناچارى بوو. بە بۇچوونى خۇم، كاروبارەكان باش بەرەوپىش دەچن و پەشىمان نىم. سەرورەم! مەن دەرک بە ھەستى تۇ دەكەم. بەلام ھەقىقەت ناكەم بە قوربانى بەرژەوۋەندى. نەك ھەر مەن، ھەركەسىك بە بادەي زانین مەست بووېت و لەسەر ئاوازی رۇح سەماي كىردېت، ئەو ئاوازەي كە زەوى و ئاسمانىش لەگەلېدا سەما دەكەن؛ ھەركەسىك نەبووېت بە كۆيلەي ھەزەكانى، ئەو پەندە دناسووتېتەيە، كە بەرژەوۋەندى ناكات بە سەنگى مەھەك بۇ ژيان. تۇ خۇشت باش دەزانىت، كە مەن كابرايەك نىم دواي بەرژەوۋەندى بکەوم. ئىتر ھەلوېستى ئەو زانايانە بەرامبەر بە مەن چۆنە، يان رۇق و كىنە و ئىرەيىيان، پەيوەندى بە خۇيانەوۋە ھەيە. مەن ئومېدەم بە زاھىرشاش نەبەستوۋە، بەلام تا ئەو سەنورەي ھەست بە بەرپىسارىتې دەكەم، تەقەللای خۇم دەدەم. ھەلبەتە ئەو بىرۇبۇچوۋەكانى مەنىشى لا پەسەندترە وەك لە ھىي ئەو زانايانە! خۇ ئەگەر مەبەستىكىشى ھەبېت، مەن لەو مەبەستەي ناكەم. بەلام ئەوۋەندە دەزانم، كە ئەویش زۇر لىيان پەستە.

لە كۇتايېدا، ماردىنى وای بە باش زانى، خۇي چاوى بە زاھىرشا بکەوېت و سەبارەت بە ھالى سۆھرەوۋەردى پراوژىكى پى بىكات. لە كاتى خواخافىزېدا، بە سۆھرەوۋەردى و، ”مەن سەبەيىش دەمىنەوۋە. بەلكوۋ بىتوانم لەم بارەيەوۋە قسەيەك لەگەل مىردا بکەم. بەلى، سەبەيىش دەمىنەوۋە.“

چى بىكرى باشە؟

دېوانە بە، تا خەمت

ئەوانى دى بېخۇن

ماردىنى وای بە چاك زانى، رۇژىك سەفەرەكەي دوا بخت. بەيانى زوۋ چوۋ بۇ لای ئەبو ھەفسى كاتب، كە لەمىژ بوۋ دەيناسى. دواي لى كىر يارمەتېى بدات، تا سەردانىكى تايەتېى زاھىرشا بىكات. پاش كەمىك تىفكرىن، ئەبو ھەفس پىي باش بوۋ ماردىنى دواكارىيەك بىنووسىت و تىيدا بلىت، كە لەبەر ئەوۋەي لەسەر ھەجكردنە، ھەز دەكات مىر بىيىت.

ماردىنى نامەكەي نووسى و ئەبو ھەفس و سەركارى تايەتېى شا كارەكەيان بۇ مەيسەر كىر و قەرار بوۋ ەسرى ھەمان رۇژ، ماردىنى، شا بىيىت.

ەسەر ماردىنىيان بىر بۇ لای شا. پاش نواندى رېز، مۇلەتى وەر گىرت لە نىك شاۋە دابىشىت. ئەو دواكارىيەي كە تايادا نووسىبوۋ دەيەوۋ شا بىيىت تا سەبارەت بە سۆھرەوۋەردى قسەي لەگەلدا بىكات، بە رېزەوۋە پادەستى شاي كىر. لەبەر ئەوۋەي مەسەلەكەي سۆھرەوۋەردىيىش مەسەلەيەكى ھەستىار بوۋ، شا بە سەركارى و، كە بەتەنيا جىيان بھىلن.

كە بەتەنيا مانەوۋە، ماردىنى بەوپەرى رېزەوۋە وتى، ”سەرورەم، ناوبانگى گەورەيى و بەخشندەيى و دانايىي ئىوۋە،

لە ھەموو جیھاندا بلاو بۆتەو و گەرچی لاون، بەلام لە ھەموو شونینیک باس باسی دادپەرورەری و پەغیەتپەرورەری ئێوەیە. باوکتان سەری ھەموومانى بەرز کردۆتەو و تۆش بەراستی نەوێ ئێوە قارەمانە بەشکۆیەت و وەکوو دەشبینین، کارە باشەکانی ئێوە لە ھەموو ولاتانی دونیادا دەنگی داوەتەو و مایەى سەرەرزى زیاترى ئەم بنەمالەییەت. بە برۆای ئێمە، لەم ماوەیەدا کە جلەوی فەرمانرەوایی لە دەست ئێوەدا بوو، دۆخی زانیان تەواو گۆراو و زانست و دین برەوێکی زۆریان پەیدا کردوو. ئێمە سوپاسی خوا دەکەین بۆ ئەمە و داواکارین لێی، دەوام بەم بنەمالەییە بدات. مەبەست لە ھاوتمان و زەحمەتدانی ئێوە ئەمە: شەھابەدین یەحیا سۆھرەوێردی، کە لە چاودێری ئێوە بەھرەمەندە، ئێستا توشی دۆخیکی نەگونجاو بوو. زانا گەرەکانی شار دووچاری بەدحالیوونیک بوون سەبارەت بەو و ئەگەر بیر لە چارەسەرێکی خێرا نەکەینەو، دۆخەکە خراپتر دەبێت. چارەسەر و تەگبیری شایستەش، پێویستی بە ڕا و بۆچوونی ئێوەیە.

زاهیر شا، کە حالەتی فەرمیی خۆی پاراستبوو و گوێی بۆ قسەکانی ماردینی شل کردبوو، پووی تی کرد و لە کاتێکدا چاوی بریووو چاوی ماردینی، پیتی وت، "ئێوە ئەو دەناسن؟" "بەلێ، سەرورەم." "لە کەییەو؟"

"دە-دوازە ساڵ دەبێت. ئەو لە ھانی بوو و منیش زۆرم خۆش دەویست. چەندین کارژیر پیکەو دادەنیشتین و گفتوگۆمان دەکرد. بەراستی ھەلکەوتوو بوو، پیاویکی بلیمەتە. بەلام من ھەر لەو کاتەو نیکەرانی بووم. کابرایەکی بێباکە، زۆر بێباکە.

چەندین جار لەو ئەگادارم کردۆتەو و لە ئاکامەکانی ئەو بێباکییە وریام کردۆتەو. بەلام ئەو ھەمیشە وەلامەکەى ئەو بوو، کە نابێ ھەقیقەت بەقوربانى بەرژەوێندی بکەین. من ھەمیشە نیکەرانی بووم و ئێستاش کە ھاووم بۆ ھەلب و لێرە زانیم ھەلوێستی زاناکان بەرامبەری چۆنە، زیاتر نیکەرانی بووم.

"بە بۆچوونی ئێوە، چی بکری باشە؟"

"بۆچوون، بۆچوونی بەجێ جەنابتانە. تا تەگبیری ئێوە وەستابیت، ئێمە بۆچوونمان نابیت. ھەر لەبەر ئەمەش، ھاووم و کاتتەم گرتوو، چونکە من و ئەوانەى وەک من، لەم پوووەو ھیچیان پێ ناکری."

"من دەمەوێ سەرەتا بۆچوونی ئێوە بزەم، پاشان منیش دەلیم کە چی بکەین باشە."

"بەچاوان، قوربان. من دوینی شو لەگەڵ ئەودا بووم و وەک ھەمیشە سەرقالی گفتوگۆ بووین. من ھیچم بەو نەوت، بەلام من وای بە باش دەزانم، کە ئێوە مۆلەت بفرەموون، سۆھرەوێردی ئەم ولاتە جێ بەیلت، برۆات بۆ رەى، ئەسفەھان، دیاربەکر، ولاتی رۆم و ھەرکۆییەکی پێ خۆش بیت. بەلام پووبەرووبوونەوانەى ئێرە پزگاری بیت. دواى ئەو، خوا کەریمە! دواتر بە ھوکی تەمەن و ئەزموون، فێر دەبیت چۆن ئاگای لە قسەکانی خۆی بیت."

زاهیرشا، کە لاپردەسەن بووبوو، پرسیی، "ئەمە پێشنیاری تۆیە یان سۆھرەوێردی؟"

"قوربان، ئەمە پێشنیاری بەندەییە. ھێشتا لەگەڵ ئەودا ھیچم لەم بارەییەو نەوتوو. بە قسەکردنەکەى دویتیماندا، دیار بوو

كە ئەو خۇيشى نىگەرەن نىيە. ئەو تەواو ئارام و ئاسايى دىتە بەرچاۋ و باكى لە هيچ شتىك و لە هيچكەس نىيە.

شا، كە پىدەچوو لەم وەلامە رازى بىت، بە لەخۇبايىبوونىكەو و تى، "رۇيشتى ئەو لە حەلەب، هيچ مانايەكى نىيە. ئەو نابى ھەلەت و پياۋى ھەلاتىش نىيە. ئىستاش مادامەكى ئەم خۇى نىگەرەن نىيە، پىويست ناكات تۇش نىگەرەن بىت. مەن خۇم ئاگام لىي دەيىت و لەم و لەو دەپپارىزم. لەوانەيە ئەو خۇيشى بە تۇى وتبىت، كە مەن تەنھا بۇ ئەوئە پىنگە و پاىەى ئەو بەرز رابگرم، لە كىتەرخانەى كۇشكا شويىنىكم بۇ تەرخان كىردو، كە وانەى تيا بلەتەو. گەلى زانا و قوتايىي شار ئامادەى وانەكەى دەبن. مەن خۇيشم، ھەركاتى دەرفەتم ھەبىت، لە وانەكەيدا ئامادە دەبن، كە پىشتەر ھەرگىز بۇ وانەى كەسى تر نەچووم. ھەرچەندە لەم دوايىيەدا بە ھۇى رۇيشتى ماممەو ھەركەكانم زۇرتەر بوون و ناتوانم ئامادەى وانەكەى بىم، بەلام بەردەوام كۇرى گەتوگۇى لەگەل زانايدا بۇ ساز دەكەم و چاودىرىي دەكەم. دلىنام لەوئەى لەو مەيدانەدا تاقانەيە و كەسيان لە عۇدەى ناين. لەبەر ئەو، تۇ خاترجەم بە. بىرۇ و سەفەرى خۇت بكة و نزامان بۇ بكة.

ئىنجا سەركارەكەى بانگ كىرد، ئەمەش نىشانەى كۇتايىي دانىشتەكەيان بوو.

ماردىنى ھەستا و لە پرووى رىزەو بۇى نوشتايەو و مۇلەتى رۇيشتى لى وەر گرت. مير ئاماژەى بۇ كىرد، نزيكتر بىتەو لى. وەختى دەستى مىرى ماچ كىرد، بە سەركارى وت، پىراسكەيەك زىر بە ماردىنى بدات. سەركار پىراسكەكەى دايى و ماردىنى ماچى كىرد و خستى سەر چاۋى و بە رىزەو پىشتاۋىشت گەپايەو، تا لە ھۇلەكە چوۋە دەرى.

ئارامىي پىش تۇفانەكە

وەك نەسىمى، بەسەر پرووى خۇما ھەلەكەم دەركاكان والا ئەكەم.

چەند مانگىك بوو بەئارامى دەيگوزەران. لەم ماوئەيدا زانا ئاينىيەكان بە مەبەستى حەج لە مەككە و مەدينە بوون. زاهىرشايش لەگەل باوكىدا چووبوو بۇ جەنگى ھىزە خاچپەرستەكان و ياخيەكانى ناوخۇ لە مىسر و فەلەستىن. لەم ماوئەيدا، سوھرەوئەردى تا پادەيەك بى دەردەسەرى بوو، دەستى لە ھەموو وانەوتنەو و گەتوگۇيەكىش ھەلگرتبوو و خەرىكى نووسىنى كىتەيەكانى بوو. دۇستەكانى لە نووسىنەو و كارەكانىدا يارمەتتىيان دەدا. ئەو دەيزانى نووسىنەكانى تەنھا لە رىي لەبەرنووسىنەو ھەقايىلى ئەوئەن بىمىنەو و نەفەوتىن. ھەروەھا ئەم ماوئە دەرفەتتىكى باش بوو بۇ خەلۋەتى شەوانە و نەشئەى چركەساتى خۇركەوتن و لە جەستەدامالران و دووركەوتنەو لە جىھانى ماددى و پەنابردنە بەر دونىاي ئاۋەز. مەوداي نىوان خۇى و سىندوختىشى وەھا كەم كىردبۇو، كە دەگوت وا لە پەنايەوئەتى، نەك لە ئاسۋيەكى دووردا. لە دواھەينى مانگى زولحىجەدا، لەو ساتەدا كە خۇر ھەلەھات، لە نەشئەيەكدا، كە وەسف ناكىرئ و لەگەل نەشئەكانى پىشتوودا، تەواو

جیاواز بوو، سیندوختی بینی له گهل ئوردووی سور ئانا هی،
 که چوار ئه سپی سپی گالیسکه که یان راده کیشا، به تاجی
 ئالتوونی و سهد ئه ستیره و ههشت تیشکه وه. پیکه وه به
 عیشوه و کریشمه وه به یه حیا یان دهوت، "واده ی دیدار نزیکه.
 ئیمه ده گه یه فریات. له تاریکترین چالی زه و ییه وه ههلت
 ده گرین و ده فرین و ده تبه یین بوو و نا کترین فه زای ئاسمان."
 ناهید جامیکی به دهسته وه بوو دای به سیندوخت، تا بیدات
 به یه حیا و بیخواته وه. سیندوخت جامه که ی برد بوو لیتوی
 یه حیا و کاتی خواردییه وه، نه شئه یه کی پی دا، که زانست و
 ئاوه زی له په لوپو خست.

تا ماوه یه کی زور، بهم جامه سه رمه ست بوو و هه موو
 گیانی که و ته سه ما:

چه شنی مهستم، چه شنی مهستم من ئه مپو
 که له چه مبه ر هاته دهر من ئه مپو
 چه شنی مهستم، نایهت به خه یالی که سا
 من بهم چه شنه م، من بهم چه شنه م، من ئه مپو
 به روچ بوو ئاسمانی عه شق چووم
 به روو که ش گهر ئا له م خواره م من ئه مپو
 گوئی ئاوه زم گرت و پی م وت: ئه ی ئاوه ز،
 برۆ، له توو پزگارم بوو من ئه مپو
 ئه که رچی نایشانم له کویم، وه لی
 ده نیو پیکه ی پیرو زیکدام من ئه مپو

گه رانه وه ی زانایان له سه فه ری هه ج، ورده ورده بازاری

وانه و تووژینه وه و گفتوگوی گهرم کرده وه. دوو مانگیک
 دوا ی ئه وه ش، زاهیرشا گه راپه وه بوو ههلب و پیشوازییه کی
 گهرموگوو و پرشکوی لی کرا. هیشتا دوو فرسه خه مابوو
 بگاته شار، قوربانی و عه ترپژینی و سه ما و شادی و دروشم و
 سه ناخوانی دهستی پی کردبوو. کاتیکیش که ژاوه ی شاهانه ی
 به دهروازه ی شاردا تیه ری، میران و پیاوه ناسراوه کانی
 شار و بازرگانانی ناوچه که که و تنه به خشیش، به تاییه تیش
 له بهر ئه وه ی میره لاهه که یان له گهل کچه ئاموزاکه ی
 خویدا له دیمه شق هاوسه رگرییان کردبوو و ئوبوو که که ی
 له گهل خویدا هی نا بووه وه و هه لیه یان رازاند بووه. که ژاوه ی
 ئوبوو که که، که به که نیه ک و سترانیژ دهره درابوو، له دوا ی
 که ژاوه ی میره وه ده رۆی. کاتی که ژاوه ی بووکی تیه ری،
 کاربه دهستانی میر پیاوه کانیان دوور ده خسته وه، تا ژنان بوو
 پیشوازیی بووکی بچنه پیشی. ژنان و پیاوان و خانه دانان،
 هه موو سه رگه رمی سه ما و هه لپه رکی بوون. پیور سه مه که
 ماوه ی مانگیک دریه ی کیشا.

میره ی لای، دوا ی ئه وه ی هه سایه وه و که میک ئارام
 بووه و پیور سه م و سه ردا نه کان ته واو بوون، پوژیکیان
 داوا ی سوهره و ردیی کرد. کاتی سوهره و ردی هات بوو
 لای، له بهری هه لسا و له نزیک خویه وه و له سه ره وه دای
 نیشانده و به میهره بانیه وه له حال و ئه حوالی پرسی و
 وتی، "له م ماوه یه دا، چهنه جاریک هاتوو یته وه یادم و دوو-
 سی جاریش به رگرم لی کردوویت. له وانه، پوژیکیان له
 خزمهت باو کمد بووین، که ژماره یه ک زانای ئایینی دیمه شق
 هاتن بوو سه ردا نمان. ئه وانیش گومانی خراپیان به رامبه ر به

تۆ هەبوو و منیش دلنایام کردنەو، کە بە هەلەدا چوون.
 باوکیشم فەرمووی، کە دەبێ بە وریاییەو هەلسوکه و ت
 لەگەلدا بکەم، منیش پێم وت خاترجەم بە، چونکە م
 سوهره وەردی باش دەناسم. بەلام زانا ئاینییەکانی
 حەلەب واز ناھێتن. دیسانەو نامەیان بۆ نووسیوی، کە
 تۆ لە حەلەب دەر بکەین. منیش پێم وتوون ئیمە ئەومان
 نەھێناو، تا لێرە دەری بکەین. ئەو بەندەیی خودایە و لەم
 سەر زەمینە بەرینەدا، مافی گەران و ژیاڵی ھەیە. بەلام ئەوان
 واز ناھێتن. مەن لەم بارەییەو زۆر بیرم کردووە. دواجار
 چارەسەرم لەویدا بینییەو، کە گفتوگۆیەکی پووبەپوویان
 لەگەلدا بکەیت. ھەر بۆیە خۆت بۆ پووبەپووبوونەو ھەییەکی
 گەورە ئامادە بکە. گەرچی پیشتر چەند جارێک پووبەپوویان
 بوویتەتەو و لە عۆدەیان ھاتوویت. بەلام ئەوانە ھەمووی
 گفتوگۆی قوتابیتی بوون. دەبێ ئەوەت لا پوون بیت، کە ئەم
 جارەیان ئەم پووبەپووبوونەوانەت لەگەل زانایانی ئاینیدا،
 حالەتی دادگایی بە خۆیەو دەگریت. ئەوان ھەندێ شتیان
 ھەیە، کە وەکوو دەعوا و تۆمەت دژ بە تۆ دەبخەنە پوو و
 تۆش دەبێ بتوانیت بەرگری لە خۆت بکەیت. دەبێ زۆر وریا
 بیت لەگەلئاندا، چونکە تا بلی، لەبلەبانن و بوارت نادەن.
 خۆ ئەگەر ناشتەو پووبەپوویان ببیتەو، ئەوا مەن نابمە
 کۆسپ لەبەر پێتدا و بۆ کوێ دەپۆیت، بپۆ.

میر چاوەرپی وەلام بوو و سوهره وەردیش بە
 ھێمنی و بیتاکییەو وتی، "سەرورەم. فەرمانی ئێوە
 لەسەر چاو و بۆچوونیشتان بەجیئە. منیش ئامادەیی ئەو
 پووبەپووبوونەو ھەم. مەن لەبەر دوو ھۆ پاناکەم؛ یەکەمیان،

لەبەر ئەو ھێ خستەپووی ھەق و زانین و بەجیگەیانندی پەيام،
 ئەرک و بەرپرسیاریتی، تەنانەت گەر نرخەکەیی پاوەدوونان
 و ئەشکەنجەدان و تەنانەت تەکفیر و لەسێدارەدانیش بیت،
 وەکوو چارەنووسەکەیی سوکرات. دووھەمیان، لەبەر ئەو ھێ
 بۆ ھەرکوێیەک بچم، ئەم دوژمن و نەیارانە ھەن. بەلام لە
 شوینی تر، میریکی میھرەبانی وەکوو ئێوە نابینمەو، کە
 بەرگری لە دانایی بکات. مەن دەمیتەو، چونکە باوەرێم بەو
 ھەییە، کە دواجار ھەر دەبێ ھەق سەر بکەویت، گەرچی
 خەلکیکی زۆر لەو پێناویدا شەھید بوون و دەبن.

سەرکار، کە لە سووچیکی خوارەو ھۆلەکەدا بە
 شێوھەکی پەسەمی پاوەستابوو، کاتی شا ئاماژەیی بۆ کرد،
 چوو بۆ لای. ئینجا بە یەحیای وت، کە دەتوانی بروت. بە
 سەرکارەکەشی وت، کە سبەینی لە دەرفەتیکدا ئەبو حەفسی
 کاتب بەیئیت بۆ لای.

له قوتابخانه وه تا قهلا

ههزار دوژمن، کوشتنی من بن مه به ستیان
تو یارم بیت، باکم نییه له هیچیان

وتووێژ و راوێژی راسته وخۆ و ناپاسته وخۆی میر له گهل
زانایانی شارد، دوو-سێ مانگی خایاند. ژماره یهك له زاناكان
به پهچاوکردنی مهیلی میر، وایان پێ باش بوو له گهل ئه
قهله ندهردهدا ده رگیر نه بن و لافلیدان و شه ته حاته کانی و
ههروه ها هه موو ئه وه دنگۆ راست یان درۆیانه پشتگوێ
بخهن، که دهرهق به که سیتی و بیروباوه پ و نووسراوه کانی
ئه وه دوترین و به پیتی ئه وه پرنسیپه مامه له ی له گهلدا بکهن،
که له وه رۆژگاره دا به رامبه ر به عارفان و شیخان ده کرا: "نه
نکوولیکردن! نه په یه وه ویکردن!"

هه ندیکی تر به ه یچ کلۆجیک ئاماده نه بوون له کۆپیکدا
له گهل سوهره وه ردیدا دابنیشن و گفتوگۆ و وتووێژی له گهل
بکهن، چونکه ئه ویان نه ک هه ر به زانایه کی ئایینی له قه له م
نه ده دا، بگره به پیاوێکی خراپه کار و فیلبازیان ده زانی، که
سه رچاوه ی مه ترسییه بۆ سه ر ئایین و بیروباوه پێ خه لک و
پێویسته به زووترین کات له ناو ببرئ.

هه ندیکی تریش وایان پێ باش بوو، له کۆپ و گفتوگۆدا،
جاریکی دی بیخه نه وه به ر پرسیار و به شیوه یه کی زاره کی

سه بارهت به هه موو ئه و بابه تانه ی له نووسراوه کانیدا جینی گومانن، داوای پروونکردنه وه ی لی بکه ن و پاش گوینگرتن له بیروبوچوون و پروونکردنه وه کانی، به شیوه یه کی دهسته جه معی داوه ریی دهر باره بکه ن و ئه نجامه که شی له رپی میره وه به جی بگه یه نن. ئیتر ئه نجامه که شی گرنگ نییه، سوهره وه ردی چ بیتاوان دهر بچیت یان له سیداره بدری. دیاره هه ر گروپه ش هه لویتسه که ی خو ی به تاقه هه لویتستی راست ده زانی. له بهر ئه وه، ته نانه ت گهر میریش داوای لی بکردنایه، ئاماده نه بوون هه لویتستی خویان بگورن. گروپی یه که م حوکمی شه رعیان له وه دا ده بیینی، که واز له سوهره وه ردی بهیئن و هیچ حوکمیک سه بارهت به پشتیوانیکردن یان دژایه تیکردنی ئه و دهر نه که ن و ده یانوت ئه و خو ی و خوای خو ی ده زانیت و تا به لگه ی سه لمینه رمان لا نه بیت بو کفرکردنی، هیچ شتیک له ئه ستوی ئیمه دا نایت. به لام گروپی دووهم، که به زوری له زانایانی پله یه کی شار پیک هاتبوون، له رپی ئه و راپورته جیاوازان وه که له لایه ن دیندارانی دهمارگیر و نه خوینده واره وه پتیان گه یشتبوو، سوهره وه ردییان به موسولمانیکی ئاسایی نه ده زانی، به لکوو مه ترسی دامه زراندنی رتیازی تایبهت به خو ی و بیده بازی، به لایانه وه وه کوو رژی پرووناک وا بوو. بویه هه رجوره سازشیک له گه لیدا، به زیانیان له قه له مده دا بو موسولمانان. له م نیوه دا، گروپی سییه م، گهرچی له پروی پیگه ی کومه لایه تییه وه هینده ی گروپی دووهم به هیز نه بوون، به لام پیشنیاره که یان به لای میره وه به جیتر و مه نتیقتر بوو. له کاتیکدا به ده ستیوه ردانی ناراسته وخو ی میر، هه ولیک

هه بوو بو هاونا ههنگی له نیوان گروپی دووهم و سییه مدا، مه سه له یه کی خه ته رناکی تر ورووژینرا، به گویره ی ئه و مه سه له تازه یه ش، سوهره وه ردی هه ر به دژایه تیکردنی شه رعیه تی ئیسلام تاوانبار نه ده کرا و به س، به لکوو ره هه ندیکی سیاسیش به بیروبوچوونه کانی ده درا و وه کوو نه یاریکی سیاسی ده خرایه پرو، که له ئایینه دا مه ترسی بو سهر خیلافه تی ئیسلامی به غداد و میره کانی سهر به و خیلافه ته دروست ده کات، ئه و خیلافه ته ی سه لاهه دینی ئه ییوبیش یه کیک بوو له به ناوبانگترین میره کانی. ژماره یه ک زانای ئایینی لاو لافی ئه وه یان لینه دا، که سوهره وه ردی ته ماحی فه رمان په وایی موسلمانانی هه یه. ئه و خه لیفه و میره کان به شایسته ی ئه و پله و پایه یه یان نازانیت. ئه و زانا لاوانه ده یانوت، که سوهره وه ردی باوه ری به وه یه، که پیشه وای موسلمانان ده بی که سیک بیت، ئیلهامی پی بدری. ئه مه ش هه مان بیروباوه ری فاتمییه کانه، که له میسر دژ به خه لیفه یاخی بوون. جه نابی باوکی میر تووشی چ ئازار و رهنجیک بوو، تا ئاگری ئه و فیتنه یه ی کپ کرده وه. ئه مانه ده لین ئه گهر دادگاییه ک بو سوهره وه ردی ریک بخری، ئاماده ن به به لگه ی ناو نووسراو و بیروبوچوونه کانی خو ی، ئه وه به سه لمینن. ئه م لافلیدان و دهنگۆ تازه یه، هینده ی تر کیشه که ی سوهره وه ردی گه وره کرده وه. گهرچی زاهیرشا ئه م مه سه له یه ی به جیددی وه نه ده گرت، به لام ئه مه به هانه یه کی گرنگ و هه ستیار بوو بو جوولاندن و ورووژاندنی سه لاهه دین. ئه م دهنگۆیه گهرچی له گه ل هه لویتستی گروپی دووهمدا ده گونجا، به لام پیشنیاره که ی

گروپی سییه می بههیزتر دهکرد. له بهر ئه وهی گروپی سییه م به پشتبستن بهم دهنگۆ و تومه ته تازهیه، تاوانبار بوون و سزادانی سوهره وهردییان به شتیکی هه تمی دهزانی و بهرپرسیاریتی کوشتنی ئه و، له بری ئه وهی بیخه نه ئه ستوی ژمارهیه ک زانای ده مارگیر و توندپه و، ده یانخسته ناو چوارچی وهی کۆدهنگی سه رجه م زانایانی ئایینی شاره وه. بهر له ریکه وه تنی دووقۆلیی ئه م دوو گروپه و به هاندانی گروپی دووهم، واته ئه و گروپه توندپه وهی ئاماده ی گفتوگۆ و وتووێژ نه بوون له گه ل سوهره وهردیدا، به شیک له خه لکه توندپه وهکانی شار به رامبه ر به سوهره وهردی پر له رق و توورپیی بوون. هه ر بۆیه له هه موو شوینیک کهوتنه تانه وته شه رلیدانی و سووکایه تییکردنی، ته نانه ت هه رپه شه ی مه رگیشیان لی ده کرد.

ئه م هه رپه شانه گه یشتنه ئاستیک، که چی تر سوهره وهردی نهیده توانی ژبانی ئاسایی خۆی له ناو شاردا بباته سه ر. زاهیرشا، له سه ریکه وه به مه بهستی پاراستنی گیانی ئه م دانا بییه نایه و له سه ریکی تریشه وه بۆ دامرکانده وهی توورپیی و کینه ی ده مارگیره کان، فه رمانی دا سوهره وهردی ببری بۆ قه لاکه. دوا ی ئه وه، زۆری پی نه چوو که هه والی ئه وه به ناو شاری حه له بدا بلاو بۆوه، که سوهره وهردی له قه لاکه زیندانی کراوه.

رووناکی له تاریکیدا

من شه وکوێر نیم، لی چرای له دلم پی ئه که م به عه شق گریمان لێره ما ل تاریک و ئاسۆ و شه ویش تاریکه داریکی تر ئه خه مه ناو ئاگره که ته وه ئه ی عه شق تا ببینم فه ر و رووناکی هه ر له زیادبوونه، ئه ی عه شق

له راستیدا سوهره وهردی و ناردنی بۆ قه لا، نیشانه ی شکستی زاهیرشا بوو به رامبه ر به زانا ئایینییه کان. زاهیرشا، که له کۆر و کۆبوونه وهکاندا پایه ی سوهره وهردی له هه موو زاناکانی تر به رزتر راده گرت، وهختی ده سه لاتی دینی به سه ر ده سه لاتی سیاسی ئه ودا سه ر که وت، ناچار بوو ئه م لاوه غه ربیه ی هه ر خۆی به ره و به رزایی بردی، ئه م جاره بۆ ناو چاله که ی قه لای بنیریت. ده مه وخۆرنشین شا یه کیک له یاوه رکانی خۆی به دزییه وه نارد بۆ لای سوهره وهردی و فه رمانی دا سوهره وهردی بخه نه یه کیک له ژوورهکانی ته نیشست مزگه وته که ی قه لاوه. په یامیکی بۆ سوهره وهردیش نارد، که "نیگه ران مه به، ئیمه ئه و کۆپی گفتوگۆیه ریک ده خه ین و به پشتیوانی خودا، سه رکه وتنی تۆ به سه ر زانایانی شاردا ده بینین."

سوهره وهردی وهختی له حه له ب بوو، چه ند جاریک هاتبوو سه یری قه لاکه ی کردبوو و به ده وریدا سوورابۆوه.

به لām لهو پوژدهوی له نه شئه یه کدا فرینی خوئی به سهروو
قه لاکه وه بیینی، بهردهوام بو سهیرکردنی قه لاکه دهچوو. لای
خهنده که که وه دادنه شت و ته ماشای قولله ی قه لاکه ی دهکرد
و به خه یالی خه وئاسای چرکه ساتی فرینه وه، سه رمه ست
ده بوو. له میژوودا وا باس ده کړی، که وهختی ئیین سینا
ده چیته زیندان، نیگه رانی ئازادی و ده رچوونی ده بیت و له بهر
خویه وه ده لیت، "هاتنم بو زیندان، بووه به یه قین، به لām
ده رچوونم لی، جگه له ئەگه ری،ک، هیچی دی نییه."

به لām سههره وه ردی به پیچه وانیه ی ئیین سیناوه، ودها
چوو بو ناو قه لاکه، که دهتوت ئاره زوویه کی له میژینه ی
هاتوته دی. به ئارامی له هه موو شوینیکی ورد ده بووه. به
جوړیک به دالانه سهیر و سه رسوو پهیته که دا گوزهری
ده کرد، دهتوت ته ماشای ویرانه یه کی دیرین ده کات. ئەو
دهیزانی نه که ته نها قه لاکه، به لکوو سه رانسه ری دونیا، جیی
ئەو پوچه نا ئارامیه ی ئه می تیا نابیتته وه. گه لی جار ئەوه ی
تاقی کردبووه، که پوچی نوورانیی ئەو، له توانیدا نییه ببیته
یه خسیری ئەم دونیا مادییه. ئەم قه لایه ش به ته نها جهسته ی
ده بات. به وه دلخووش بوو، که ئیره ده بیته ئەو شوینه ی
لینه وه به ره و جیهانی مه له کوت ده فریت. شاد بوو به وه ی له
سپیده ی هه قیقه ت نزیک بوته وه و زوری نه ماوه بو فرین.
له نزیک مزگه وتی قه لا، له ژووړیکی بچوو کدا دایان نا
و پتیان وت، "دهرگای مزگه وته که و شوینی ده سنوێژگرتنه که
هه میشه کراویه. ده توانیت شه وان، تا ئەو کاته ی خو ت
ده ته وئ، له مزگه وته که یان له په رستگه ی ئیبراهیم بمیتته وه."
سههره وه ردی پووی کرده نیردراوه که ی شا و به زمانیکی

کالته ئامیزانه وه وتی، "نیگه ران مه بن، من پیاوی هه لاتن نیم."
"نا، نیگه ران نین، چونکه قه لاکه به شوورا ده وره دراوه
و بواری هه لاتن نییه و پاسه وان هه کانیش لای پار ه وه کانه وه
وه ستاون. پاسه وان هه کان گه ر نیگه ران بن، ده توانن پردی
په پینه وه که له پار ه وی قه لا دا هه لگرن."

"من خو م پرده کان له دوای خو مه وه تیک ده ده م و
هه رگیز له و پینه ی له به رده م م دایه، پاشه کشه ناکه م. چونکه
که س نییه له به رکه ماییه وه بگه ریته وه بو نو قسانی و له
پووناکییه وه بگه ریته وه بو تاریکی. هیچ ترییه ک هه ز ناکات
بیتته وه به به رسيله."

سههره وه ردی له قه لاکه دا شاد بوو. ناوبه ناو له بهر
خویه وه هه ندی له و به یته شیعرانه ی ده ته وه، که خو ی
نووسیبوونی:

"من په یم به نه ینییه کی گه وره بر دووه

ئه وانیه باوه پ ناکه ن، با سه ریان له دیوار به دن!

من له سه ر ئەم زه وییه تاریکه، به پووناکییه کی گه وره گه یش تووم

که له خو شیاندا راست و چه پی خو م لیک جیا ناکه مه وه!"

شه وان هه له مزگه وته که ی قه لا دا یان له په رستگه که ی
ئیراهیم دا شه ونخوونی ده کرد. کاتیک خو اردنیان بو ده هیتا،
ده می لی نه ده دا و هه سته ده کرد پوژ به پوژ په یوه ندیی
له گه ل سیندوختا به هیتر ده بیت. ئەوی ده بیینی، له ئاسودا،
به سه ر شوو رای قه لاکه وه، له هه موو لایه که وه.

دوا جار زانایانی ئاییینی شار قایل بوون به وه ی بو گفتوگو

له گهل سوهره وهردی دابنیشن. به لکوو بتوانن بیبه نه وه سهر ریگهی خویان، یاخود له وه نائومید بوون، فه توای کوشتنی بدهن. وا پیشنیار کرا، که چند که سیک به نوینه رایه تی زانایان بچن بۆ قه لا و له مزگه وتی قه لا له گهل سوهره وهردی دابنیشن. هه لئاردنی مزگه وته کهش له وه وه هات، که هه م سوهره وهردی وه کوو ده سبه سه ریک له وئ بمینیتته وه و هه م له هه راوزه نای دهمارگیران به دور بیت.

سوهره وهردی ئەم پیشنیاره ی په سهند کرد، به لام دوو برای فه قیه هه بوون، که هه ر له سه ره تاوه ئالای شهریان بهرز کردبووه، ئەم دووانه له گهل ئەم پیشنیاره دا نه بوون. یه ککیان شیخ تاهیر بن نه سر و ئەوی تریان شیخ زهینه دین عه بدولمه لیک بن نه سر بوو. شیخ زهینه دین دهسه لات و پیگه یه کی بالاتری هه بوو. ئەو که ئەو ده مه ته مه نی په نجاو پینج سالیک ده بوو، یه که مین کهس بوو، که له قودسی پیروژ، له قوتابخانه ی سه لاحیه وانه ی وتبووه و کتییکی له سه ر فه زیله تی جیهاد نووسیوو. ئەم پیاوه دهمارگیره له قوتابخانه ی نوورییه ی هه لبه یش وانه ی دینی ده وته وه. ئەم دوو برایه به چاکیان نه زانی زاناکان بچن بۆ قه لا و وتیان پیویسته سوهره وهردی له مزگه وتی گه وه ئاماده بیت، فه قیه و زاناکانیش هه موو له وئ بن و گوتیان له وتووێژه که بیت. ئیدی به م جوړه هه موو له سه ر ئەوه ریک که وتن، که گفتوگو که هه فته ی دوو پوژ بیت، دوا ی خوړکه وتن تا بانگی نیوه پو، پوژانی یه کشه ممه و سیشه ممه له مزگه وتی گه وه ی هه لبه ئه نجام بدری. سوهره وهردییش به روویه کی خوشه وه ئەم پیشنیاره ی قبول کرد.

زاهیر شا وه لامی بۆ سوهره وهردی نارد، که چند له توانایدا یه، ئاگای له قسه کانی بیت و پایه و پیگه ی زانا ئابینییه کان له بهرچاو بگریته. وریا بیت، قسه ی ناروون و دژ به شه ر نه لیت، ئەگینا شا له و حالته دا ناتوانی به رگریی لی بکات. هه ر زوو هه والی دادگایی و شوینی کۆبوونه وه و گفتوگو که له ناو شاری هه لبه دا بلاو بووه. یاران و نه یاران، هه موو به شه وه وه چاوه پیتی یه که مین کۆری دادگایی کردنی سوهره وهردی بوون.

چارەنووسی شوکەران*

”لە سوکرات گەڕی و ئەمپۆ دەگەڵ ئیمە بە
ئیمە میراتگری چارەنووسی شوکەرانی”

لە یەکەم چرکە ساتی خۆرکە و تنەو، زانایان و قوتابیانی، بۆ
ئەوێ بێتوانن جێیەکی گونجاویان دەست بکەوێ و بەباشی
گوێیان لە قسەکانی هەردوو لا بێت، پوویان کردبوو
مژگەوتی گەورە. خەڵکی ئاساییش بۆ ئەوێ چوو بوون،
بەلام پێگەیان پێ نەدرابوو بچنە ناو مژگەوتە کەو. خۆر
هەڵاتبوو و خەریک بوو هەواکە گەرم دەبوو. ئەوانە ی لە
هەوشە ی مژگەوتە کەدا کۆ بوو بوونەو، چاوەڕپی هاتنی
سوهرەوهردیانی دەکرد. زانا گەرەکانی شار لەگەڵ
لایەنگرەکانیاندا دەچوونە ژوورەو و خەڵکە کە پێیان بۆ
دەکردنەو. لە هەموو لایە کەو، دەنگی سلاو بەرز بوو بوو.
زاناکان تەماشای ئەملاولایان نەدەکرد، ئەوان عەدەتەن
سەریان دانەواندبوو و سەیری بەرپێی خۆیان دەکرد. لەبەر
خۆیانەو تەزیحاتیان دەکرد و جارجارەش وەلامی سلاوی
ئەم و ئەویان دەدایەو، بەتایبەتی گەر کە سێکی ئاشنایان تیا
بووایە. جلەکانی بەریان سپی و پاک و تازە و کەشخە بوو.

* شوکەرانی: ئەو ژەهری دەرخواردی سوکرات در.

له ناکاودا دهرویشیکی سیپالپۆش له گه‌ل چهند مه‌ئمووریکدا و له‌ناو هه‌ندێ لاوی قوتابی و لایه‌نگری خۆیدا ده‌ر که‌وت. به‌و گه‌رمای هاوینه، فه‌ره‌نجیه‌کی له‌به‌ردا بوو، ده‌رپییه‌ک تا سه‌ر ئه‌ژنۆ و قاچه‌کانی پووت بوون. وه‌کوو نه‌ریتیکی کوردانه، کلاویکی سووریشی کردبووه سه‌ر. سللاوی له هه‌مووان ده‌کرد و زه‌رده‌خه‌یه‌ک له‌سه‌ر لێوی بوو. ئارام و هێور ده‌هاته پیشچاو. ده‌توت بۆ میوانی ده‌چیت و خه‌لکی پێشوازیی لێ ده‌که‌ن. نه‌یانهیشت یاوه‌ره‌کانی له‌گه‌لیدا بچنه ناو مزگه‌وته‌که‌وه.

له کاتیکدا هه‌ندێ له زاناکان به‌بیاپه‌خیی و به‌ر‌قه‌وه لێیان ده‌پروانی، هاته مزگه‌وته‌که‌وه و به‌بێ ئه‌وه‌ی چاوه‌پێی فه‌رموولێکردنیکه‌ سێک بیت، له شوپینیکه‌ گونجاودا دانیشیت. زانا ئایینییه‌ گه‌وره‌کان له نزیک میحرا به‌که‌وه، هه‌موو له‌په‌نا یه‌کدا و له شیوه‌ی لاکێشه‌یه‌کدا دانیشتبوون. ده‌ورو به‌ریشیان هه‌ر زانا و قوتابی بوو.

یه‌کێک له زاناکان، که‌ پشستی له میحرا به‌که‌ بوو و له شوپینیکه‌ به‌رزتر له‌وانی دی دانیشتبوو، پووی کرده شیخ مه‌جده‌دین و وتی، "چاوه‌پێی چی ده‌که‌ن؟ بۆ ده‌ست پێ نه‌که‌ین؟"

شیخ مه‌جده‌دین که‌ ئه‌مه‌ی بیست، له جینی خۆی هه‌ستا و وتی، "به‌ ناوی خوا و سللاو له گیانی محمه‌د و ئالی محمه‌د و ئه‌سحابه‌کانی و به‌ ئیجازه‌ی زانایانی پایه‌دار، که‌ ئاماده‌ی ئه‌م کۆپه‌ بوون، ئه‌و زانایانه‌ی واریسی په‌یامبه‌ره‌کان و پارێزه‌ری شه‌رعی پیغه‌مبه‌رن، دروودی خۆی لێ بیت. "زانایان و مامۆستایانی گه‌وره‌ی شار، هه‌ر وه‌کوو

ده‌زانن ئیمه‌ له‌م پۆژانه‌دا پووبه‌پووی فیتنه‌یه‌ک بووینه‌ته‌وه، که‌ پۆژبه‌پۆژ مه‌ترسیی گه‌وره‌تر و بازنه‌ی ئاگری فراوانتر ده‌بیت. هۆکار و سه‌رچاوه‌ی سه‌ره‌کیی ئه‌م فیتنه‌یه‌ش، که‌س نییه، جگه‌ له‌م پیاوه‌ غه‌ریب و نه‌ناسه‌ی نه‌ ده‌زانین نه‌ژاد و بنه‌چه‌ی چیه‌ و نه‌ نیاز و ئامانجی، ئیستاش، من به‌ ئیجازه‌ی ئیوه‌ی به‌پێژ، داوای لێ ده‌که‌م خۆی به‌ ئاماده‌بووان بناسینیت، تا زیاتر پێی ئاشنا بین و گفتوگۆکه‌مان ده‌ست پێ بکه‌ین."

سوهره‌وه‌ردی هه‌ستا و له کاتیکدا به‌ ئارامی و متمانه‌وه سه‌یری ئاماده‌بووانی ده‌کرد، وتی، "به‌ ناوی خوا و دروود له پۆحی پاکێ ئه‌و خواجه‌یه‌ی پرشنگی تیشکی په‌یامبه‌ریی، په‌رده‌ی تاریکی کفری له‌سه‌ر پووی جیهان هه‌لمالی. دروود له یار و یاوه‌رانی.

"سه‌روه‌رانی هێژا و برایانی دینی! من ناوم یه‌حیا یه و له سوهره‌وه‌رد هاتوومه‌ته دنیاوه. جگه‌ له زانستخوازی و عه‌دالابوونی زانین، هیه‌چ کاریکی ترم نییه. له‌و کاته‌وه‌ی هۆش و گۆشم کردۆته‌وه، ته‌نانه‌ت به‌ر له‌وه‌ی بالقیش بيم، زید و باوه‌شی گه‌رمی دایک و باوکم له‌پێناوی خویندن و زانستدا به‌جێ هێشتوو و شاره‌وشارم کردوو به‌دوای هه‌رکه‌سیکدا، که‌ شتیکم فێر بکات یان له خه‌فه‌لێک بێدارم بکاته‌وه. باوه‌رم به‌ هه‌رشتیکی هه‌بووینیت، له‌سه‌ر بنه‌مای هه‌قبوونی ئه‌و شته‌ بووه، نه‌ک له‌سه‌ر بنه‌مای ده‌مارگیری و مه‌به‌ست یان هه‌ر ده‌ردیکی تر. هه‌ر گفتوگۆیه‌کیشم کردییت، یا قسه‌یه‌کم له قسه‌ی زانایه‌ک یان که‌سیکی پایه‌داردا کردییت، ته‌نها له‌به‌ر ئه‌وه‌ بووه، که‌ په‌رده‌ له‌ پووی هه‌قیقه‌تیک هه‌لمالم یا شتیکی نه‌زانراو که‌شف بکه‌م. ئیستا که‌ ته‌مه‌نم نزیکه‌ی سیوه‌هشت

سالیك ده بیټ، سی سالیك له م پیناوه دا بردو ته سهر و ساتیک چیه، له م ئامانجه به رزه خافل نه بووم. به دریا یی ئه م سی ساله، به پیی په تی و بی نان و زاد و تویشوو، له هر کوټیه ک تروسکاییه کی زانست و زانیم شک بردیټ، بو ی چووم. به لام مه خابن، ئه وه ی من عه ودالی بووم، له که سم ده ست نه که وت. بو هر کوټیه ک ده چووم، جگه له مشتیک زانیاری نه قلی یا ئه قلی ده سته به ندیکراو و جیگیر و هاوچه شن، هیچی ترم ده ست نه که وت.

”نازیزان، به هه مان ئومید و ئاره زووشه وه پووم کرده شاره که ی ئیوه. له حزووری گه وره کانی شاردا که وتمه سهر ئه ژنو و بوومه قوتا بییان. به لام زیده رویی نییه گهر بلیم، هیچ شتیکی تازه یان لیوه فی نه بووم. سهره نجام، سه یرم کرد که سانیك دوژمنایه تم ده که ن و به هه موو شیوه یه ک ده یانه وی سووکایه تیم پی بکه ن و هیرش بکه نه سهر که سیتیم و ئازارم بدن. ئیستاش ئه گهر نیازمان پوونکرده وهی هه قیقه ته، هیوادارم به دلکی پاک و به میهره بانیه وه پرسیارم لی بکه ن و واقعینانه و به ویزدانه وه گوی بو ولامه کانم شل بکه ن. ئینجا عادیلانه و له پووی ئه قله وه داوهری بکه ن. دیسانه وه دهمه وی ئه وه تان پی بلیم، که مه به سستی من له ئاماده بوونم له کوبوونه وه یه کی له م جوړه دا، جگه له پوونکرده وهی هه قیقه ته، هیچی تر نییه. من کابرایه کم، نه دوا ی پله وپایه که وتووم و نه دوا ی مالی دنیا. قه له ندریکم، به پوژ به ده وری جیهاندا ده سووپیمه وه و به شه ویش به ردیک ده که م به سهرین.

”گهرچی توژی هه ژاری له دامینم نیشته وه، له هیممه تم شهرم ئه که م

”گهر مه وی به ئاوی کانیای خوړ، دامینم ته پر بکه م
”من که له م دونیای گه داییه دا، گه نجی شاهانه م وا له ده ست
”چاوه پیی چ شتی له چه رخی گه ردوونی دوونپه روهر ئه که م

”من پریواریکی بچووکم و رابه ریکم هه یه، پووناکیبتر له
چاوی خوړ و خه یالنه نگیزتر له پوخساری مانگ و ههر له
سای عه شقی ئه وه وه یه، که زیندووم.

”گهر ئاگر به عاشقان په وا ئه بینن، میهری یارانه
”هه نگینی گهر چاو بپر مه که وسهر، به رچاو ته نگم

”دوا جار، چاوه پیی ئه وه م لیتان هه یه، که له بری
دهنگه ده نگ و غه لبه غه لب، هه رجاره یه کیگ گفتوگو م له گه لدا
بکات. ته نها له گه ل یه کیگدا قسه بکه م و ئاماده بووان گویمان
لی بگرن. هه روه ها ئه و باسوخوا سانه دووباره نه که یه وه،
که به ئاماده بوونی شا خویشی له کاتی وانه کاند گفتوگو مان
له سهر کردوون. ته نها ئه و مه سه لانه باس بکرین، که
بوونه ته جیی گومان. ههر راوبوچوونیک تریشان هه یه،
ده تان بیخه نه پوو و گهر پرسیاریکش هه یه، ئاماده م
وه لامی بده مه وه.”

شیخ مه جده دین هه ستایه سهر پی و وتی، ”له سهر
پیشنیاری زانا به پیزه کان، دوینی شه و له مالی سهره رمان،
جه نابی شریف ئیفتیخاره دین، به ئاماده بوونی هه شت
که س، کوبوونه وه یه ک پیک خرا. له م کوبوونه وه یه دا ئه و
بابه ت و مه سه لانه پو لین کران، که مایه ی فیتنه ن. یه که یه که

ئەو مەسەلەنەت لەگەڵ باس دەکەین. هەر وەها لە هەمان کۆبوونە وەدا، بێریار درا قازی پوکەندین بەرامبەر تان دابنیشیت و لە کۆبوونە وەکاندا هەندێ مەسەلە بخاتە پوو. بۆ پێگرتن لە جیاوازیی بیروپا و هەر وەها لە بەکارهێنانی هەر جۆرە مەیل و کێنە یەکی تایبەتی، دە زانای ناو داری شار دیاری کراون، کە زۆر بەوردی گوی بۆ گفتوگۆکان پادیرن و دوابوچوونی خۆیان تۆمار بکەن. دواى کۆتاییهاتنی وتووێژەکان، لە کۆبوونە وە یەکی تایبەتدا، ئەو بێریارە بە زانایان و باوەرداران پادەگە یەنن، کە زۆرینە دەنگی لە سەر دەدەن و پاشان بۆ فەرمانی جێبەجێکردنە کە ی پادەستی جەنابی زاهیرشای دەکەن، خوا پایە داری بکات. ئێستاش داوا لە قازی پوکەندین دەکەین، کە بفرموی بۆ ئەو شوێنە ی لە ناوەراستدا بۆی دیاری کراوە. داوا لە سوهره وه ردیش دەکەین، کە پووبە پووی دابنیشیت.

قازی پوکەندین دواى حەمد و سەنا، داواى لە خەلکە کە کرد بێدەنگی بپاریزن و پێوپەسمی کۆبوونە وە کە لە بەرچاو بگرن. ئینجا پووی کردە سوهره وه ردی و وتی، "تۆ باوەر پت بەو هە یە، کە ئایینی ئیسلام ناسیخی هەموو ئایینەکانی ترە؟"

"بەلێ!"

"ئە ی کەواتە بۆچی لە کتێبە کانتدا ئەوەندە باسی ئایینی زەردەشت دەکەیت و بانگەشە بۆ زیندووکردنە وە ی ئایینیک دەکەیت، کە تەنانەت گومان هە یە لە وە ی ئایینیکى ئاسمانیش بێت؟ زیندووکردنە وە ی فرەخو دایى و دووانە پەرسى مەجووس لە کۆمەلگە یەکی یەکتاپەرسە، چ مانایەکی هە یە

و بە چ مەبەست و ئامانجیکە؟ هەرکە سیک بە نووسینە کانت ئاشنا بێت، یان ماوێک لە گەلتدا هەلسوکه وتی کردبیت، دەزانى تۆ چەند شەیدای ئەو ئایینە مەنسوخ و نادروستەیت. تەنانەت لە هەندێ نووسیندا، دەسکاری ئایەتی قورئان کردووە، بە جۆریک، کە لە خزمەتی پایەمبەریتى زەردەشتدا بێت. ئێستا لە ژووری ئەم گەورە پیاوانەدا، کە زۆر بە یان بە نووسین و لیدوانەکانى تۆ ئاشنان، چ وەلامیکت هە یە؟ چاوەرێتى پوونکردنە وە کانتین.

سوهره وه ردی بە هیمنی و بە پێزە وە وتی، "من لە حزووری هەموو ئەم بەرێزانەدا دان بە وەدا دەنیم، کە حەزەرەتی موخەمەد، دروودی خواى لى بێت، دوا یین پیغەمبەرە و بە دینە کە ی ئەو، دینەکانى تر مەنسوخ بوون. بەلام ئەو ی لە کتێبە کانددا باسم لە زەردەشت و دانایانى تر کردووە، من لە هەموو شوێنیک بە ئاشکرا وتوومە کە ئەو ی بە لای منە وە گرنگە، حیکمەتی ئەو دانایانە یە، نە ک ئەو دووانە پەرسیتییە دەستە یە ک لە مەجووس ئاخنیوانە تە ناو ئایینی زەردەشتە وە. ئەگینا خودی زەردەشت خۆ ی، یەکتاپەرسە بوو. سەبارەت بە وەش کە من دەسکاری ئایەتی قورئانم کردووە، ئەمە تۆمەتیکى نارە وایە. ئەو ی هە یە ئەو یە، کە من دێرێکم هە یە بەرێکە وت هەندى وشە ی تیا یە، لە قسەکانى قورئان دەچن. من لە شوێنیکدا وتوومە، «لە ئێران کۆمەلێک هەن، کە خەلکى بۆ هەق پێتمایى دەکەن و بە هەق داوەری دەکەن.» ئەم دەستە وازە یە ی من بەم ئایەتە ی قورئان دەشوبهێنن، کە دەفرموییت، «کۆمەلێک لە خولقینراوانى ئیمە هەن، کە خەلکى خوا پێتمایى دەکەن و بە

هه ق داوهری دهکەن، ئەگەر مەبەستمان بیت پەخە بگرن و بەدوای بیانودا بگەڕین، لە نووسینەکانی هەرکە سێکدا، دەتوانین ئەم جوهر شتانه بدۆزینەوه. بەلای منەوه، هیچ حیاوازییەک لەنیوان حکیمانی ئێران و یۆناندا نییه. ئەوهی گەنگ، خودی حکیمەتەکەیه. من لە حکیمەتولئیشراقدا هەولم داوه حکیمەتی حکیمانی کۆنی ئێران زیندوو بکەمەوه، نەک شتیکی تر! ئەفلاتوون و حکیمانی بەر لەویش، جەختیان لەسەر ئەم حکیمەتە کردۆتەوه. ئایینی ئیسلامیش پێگەی داوه، حکیمەت لە هەرکۆیەک بیت، سوودی لێ وەر بگرن. سەبارەت بەوهی دەشوترێت کە من هەندێت حکیم بە پەيامبەر دەزانم، دەمەوێت بڵێم، کە بە گوێرهی هەندێت ریویات، سەد و بیستوچوار هەزار نێردراوی خوا بۆ مەروفاوەتی هەبووه، بەلام بەپیتی دەقه برۆاپیکراوهکانی خۆمان، ناتوانین ناوی زیاتر لە بیست پێغەمبەر بزانی. چ بەلگەیهک هەیه پێمان لێ بگرن لەوهی، بۆ نمونە، ناوی کەسانێکی وەکوو زەردەشت و کیومەرسیش بخەینە ناو لیستی ئەو پەيامبەرانهوه؟ دەلێن پادشایەک بە زانایەکی وت، «ئەگەر ناوی هەر سەد و بیستوچوار هەزار پێغەمبەرەکەم پێ بڵییت، ئەوا بۆ هەریەکێکیان، درهه میکت دەدەم». ئەویش چەند کردی و کوشا، ناوی هەقده-هەژده پێغەمبەر زیاتری زانای. لەبەر ئەوهی دەبویست پارەکەشی لەدەست نهچیت، ناوی شەداد و نەمرودیشی خستە ریزی پێغەمبەرەکانەوه!

غەلبەغەلىك لەناو زاناكاندا پەيدا بوو، كە نىشانەى نارەزاييان بوو لە قسەكانى سۆھرەوھردى و بەتايىبەتەيش بەم قسەبەى دوايى. سۆھرەوھردى، كە زانىى بووھ بە

غەلبەغەلب، ئىستىكى كرد و پاشان بەم جورە دريژەى
بە قسەكانى دا، "من بهو جورەى زانايان باس له خەتمى
پەيامبەرى دەكەن، قبولمە، بەلام باوەرم وايە، كە هەندى له
حكيمان، چ له رابردوو و چ له ئايندەدا، له ئيلهامى رۆحى
بەهرەمەند بوون و دەشبن. ئەم مەسەلەيش پەيوەندى
بە خەتمى پەيامبەرىيەو نىيە. حەكىمە گەورەكانى هەموو
سەردەمىك، هەر له پى ئيلهام و بەخششى هەقەو، كە
دەستيان بە زانست و زانينە بالاكان دەگات. تا مەرۆف هەبىت
و تا مەرۆف جىگرەو، خودا بىت لەسەر زەوى، ئەم جورە
پەيوەندى و ئيلهامە هەر لە ئارادا دەبىت. ئاگرى عەشق شتىك
نىيە سارد بىتەو و گرى عەشق خاموش نابىت. لە ساي
ساقىيەو، گولپوخسارانى بەزمى پىروژ و مانا، هەرگىز
له كار ناكەون. ئىو، لەبرى ئەو، نكوولەى لە زەوق و
مەستى كەسانى دى بكەن، خۆتان هەنگاو هەلنن و جامەكە
بگرن و خۆتان تاقىيە بكەنەو!"

لێرەدا، پوكتەدين ئاماژەى كرد، كە كاتەكە تەواو بوو و
دەبى كۆتايى بەم دانىشتنە بهين، چونكە كاتى نوێژە.

من چيم لهو فەرمانرہوا شہلالتیپانہ کہ مترہ؟

درہ ختم، لقو پوپم پرووناکیہ
رہ گوریشہم ناوی له خور گرتووه
ئەمەوئ نوپزی پۆشنایی بکەم
له حەوزی مانگەشەو، دەسنوژم گرتووه

کۆبوونەوہی دووہم له کۆبوونەوہی یەکەم قەرەبالغتر بوو و
دەنگەدەنگی زیاتری تیا بوو. ئەم جارە بە فەرمانی هەشت
کەسە ھەلبژێردراوہکە، قوتاییہ لاوەکانیش وەکوو خەلکە
ئاساییہکە نەکرانە ژوورەوہ. له ترسی ئەوہی نەبادا بکەونە
ژێر کاریگەریی قسەکانی سوھرەوہردییەوہ. ئەم جارەیان
قازی پوکنەدین بەم جۆرە دەستی پئی کرد، "شەھابەدین
سوھرەوہردی! له کۆبوونەوہی یەکەمدا مەسەلەیک خرایە
پوو و وەلامی تۆمان بیست. ئیستاش ھەندئ مەسەلە
تر دەخەینە پوو. تکایە وەلامەکانت با کورت و پوون بن.
خۆتان له بابەتی لابەلا پاریزن و کات بەفیرۆ مەدەن.
زانایان دەیانەوئ درێژە بە باسەکە ی کۆبوونەوہی یەکەم
بدەین، واتە ھەولئ ئیوہ بۆ زیندووکردنەوہی پینماییہکانی
زەردەشت. تۆ له حیکمەتولئیشراقد، جیھانت بۆ پرووناکی
و تاریکی دابەش کردووه و ئەمەش ھەمان دووانەپەرستی
زەردەشتییە. گەر وا نییە، ئەئە لەبەر چی؟

”بە ناوی خودای تاک و تەنیاو! دابەشکردنی جیهان بۆ ڕووناکی و تاریکی کاتیک بە دووانەپەرستی دەژمێردرێ، کە بۆ ھەریەکەیان، خودایەک دابنێن؛ خودای ڕووناکی و خودای تاریکی. بەلام من لە نووسینەکاندا ئەم دووانەم بە یەک خوداو بەستۆتەو. لە قورئانی پیرۆزیشدا، باس لە ڕووناکی و تاریکی کراوە، (خودا باوەرداران لە تاریکییەو دەباتە نێو ڕووناکی،) یان (خودا ڕووناکی ئاسمانەکان و زەویە. لە ھەدیس و نزاکانیشدا بە ھەمان شیوە. وەک چۆن باوەرھێنان بە چاکە و خراپە نابێتە مایە دووانەپەرستی، بە ھەمان شیوە، باوەرھێنان بە ڕووناکی و تاریکییش نابێتە مایە دووانەپەرستی.“

سوھرەوھردی بێدەنگ بوو و ڕوکنەدین وتی، ”مەسەلە یەکی تر ئەو یە، کە باوەرێ تۆ سەبارەت بە خیلافەت و ئیمامەت، بە پێچەوانەی باوەرێ ئەھلی سوننەتەو یە و لەگەڵ بیروباوەرێ شیعەکان و ناخگەراکاندا* یەک دەگرێتەو. تۆ بۆ ھەر سەردەمیک، کە سێک بۆ فەرمانڕەوایی بە شایستە دەزانیت، کە ھەم لە زانستە پەنجۆرییەکان و ھەم لە زانستە زەوقییەکاندا، واتە لە حیکمەت و فەلسەفەدا بالادەست بیت. لە کاتیکدا زانایانی ئەھلی سوننەت و نالێن.“

سوھرەوھردی زۆر لەسەرخۆ وتی، ”ھیوادارم مەسەلە زانستیەکان تیکەل بە شتی سیاسی نەکەن. سەرورەینە! ئەو یە کە ئیستا خیلافەتی موسڵمانان لە جیهانی دەرەو و لە راستیدا لە دەستی عەباسییەکاندا یە، قسە یەکم نییە. قوتابیەک لە کوێ لە توانایدا یە خەلیفە یەک لەسەر حوکم لا

* ناخگەرا: باطني

بیات و خەلیفە یەکی تر بخاتە جێی. ھیچ سولتان و میریک، لە ھیچ شوێنێکی ئەم دنیا یە، بە فەتوای من و ئێوە سەلتەنەت و میرنشینی بە دەست نەھێناو، نەخاسەم خەلیفە موسڵمانان لە بەغداد. ھەر وەکوو یەعقوب لەیس و توو یەتی، ئەو شتە ی بۆ حوکمرانی دەوری سەرەکی دەبینیت، شمشێرە و بەس. چ خەلیفە لە بەغداد و چ یەعقوب لە نیشابور، ھەردووکیان یەک سەرچاو و پالێشتیان بۆ حوکمرانی و ھەقبەخۆدان ھە یە، کە ئەویش ستەم و شمشێرە.

”سەرورەینە! ئەگەر قەرار بیت ئەقڵ و شرع ڕەچاو بکری، ئەوا لەو ھالەتەدا فەرمانڕەوای دەبی خواھنی مەرجی پێویست بیت بۆ ئەو کارە و بنەرەتێترین مەرجیش، زانست و تەقوایە. ئەمەش ھیچ پە یوھندییەکی بە شیعەو نییە. زانایانی سوننەش جێگرتەو ی پێغەمبەر بە کاری ھەموو کە سێک نازانن. لەناو ھەکیمە گەرەکانی ئیسلامیشدا، فارابی، حیکمەت و دانایی بە مەرجی سەرەکی دەزانیت بۆ فەرمانڕەوای.

”بە کورتی، ئەگەر کاری فەرمانڕەوای (زۆرداری و دەستبەسەر داگرتن) بیت، ئەوا حکومەت شایانی ئەوانە یە، کە دەسەلات قۆرخ دەکەن بۆ خۆیان. بەلام ئەگەر ئەرکی فەرمانڕەوای (مشوورخواردنی کاروبارەکانی دین و دنیا ی) خەلک بیت، ئەوا بێگومان دەبی کە سانیک بێگر نە ئەستۆ، کە لە ھەموو ئەوانی تر داناتر بن و لە ڕووی ڕەفتار و پەرور دەو، لەوانی تر بە ناگاتر بن. ئەگینا گەر دەسەلات بکەوێتە دەستی کە سانیک ناشاییستە، وەکوو ئەو وایە گوێزان بەدیتە دەست کە سێکی شیت.“

ڕوکنەدین، کە پێدەچوو توو ڕە بوو بیت، وتی،

”سوهروهردی! تو که هیچکام له فهرمانپه‌وایان به شایسته‌ی فهرمانپه‌وایی نازانیت و فهرمانپه‌وایی ته‌نھا به کاری که‌سانیک ده‌زانیت، که له زانسته په‌یجوری و زه‌وقیه‌کاندا له سه‌روو هه‌موو ئەوانی تره‌وه بن، که‌واته پنده‌چی جگه له خۆت، که‌سی تر به ئەهلی فهرمانپه‌وایی نه‌زانیت. به‌م پێیه، خۆت به شایسته‌ترین که‌س ده‌زانیت، که له پرووی کرده‌یی و زانستیه‌وه پابه‌ریی کۆمه‌لگه بکات. بیرت له‌وه نه‌کردۆته‌وه، ئەگه‌ر خه‌لکیکی نه‌زان باوه‌ر به‌م قسانه بکه‌ن، چ فیتنه‌یه‌ک هه‌لده‌گیرسیت؟ بیگومان فیتنه‌یه‌ک هه‌لده‌گیرسیت، گه‌وره‌تر له فیتنه‌که‌ی فاتییه‌کان له میسر.“

به‌رله‌وه‌ی سوهروهردی وه‌لام بداته‌وه، شیخ حوسام ئامه‌دی له جیی خۆی هه‌ستا و داوای کرد پێی بدنه‌ن، تا جه‌خت له‌سه‌ر قسه‌کانی پوکنه‌دین بکاته‌وه. پوکنه‌دین وتی: ”فه‌رموون.“

شیخ حوسام وتی، ”من زۆر جار له سه‌یفه‌دین ئامه‌دیم بیستوه و توویه‌تی، سوهروهردی گه‌رچی پیاویکی خوینده‌واره، به‌لام که‌سیکی ئاقل نییه (ئاماده‌بووان پنده‌که‌ن) و خوازیاره فهرمانپه‌وای هه‌موو دنیا بیت. سه‌یفه‌دین ده‌یوت، لیم پرسیه‌وه ئەم بیروکه‌یه‌ت له‌کۆیه‌وه بۆ هاتوه‌؟ له وه‌لامدا وتویه‌تی، (خه‌ونم دیوه، هه‌موو ئاوی ده‌ریام خواردوه‌ته‌وه) و ئەمه‌شی به ئاماژه‌یه‌ک بۆ هوکمرانیی هه‌موو دنیا لیک ده‌دايه‌وه. ته‌نانه‌ت سه‌یفه‌دین ده‌یوت، من به سوهروه‌ردیم وتوه، که ده‌شی خه‌ونه‌که‌ت ئاماژه بیت بۆ ئەوه‌ی ناوبانگی زانست و زانینت له دنیا‌دا ده‌نگ ده‌داته‌وه، به‌لام ئەو به‌مه قاییل نه‌دبوو.“

له کاتیکدا زانا‌کان کردیان به غه‌لبه‌غه‌لب، پوکنه‌دین ئاماژه‌ی بۆ شیخ حوسام کرد، که دابنیشیت، پاشان پرووی کرده سوهروه‌ردی و وتی، ”باشه، ئیستاش ئەگه‌ر ئیوه قسه‌یه‌کتان له‌م باره‌یه‌وه هه‌یه، به‌کورتی بیلین.“

”ئیه‌وه که پرسیاره‌که‌تان ئەوه‌نده درێژه، چاوه‌ڕێ مه‌که‌ن وه‌لامه‌که‌ی من کورت بیت. من ئیستاش باوه‌رم وایه، پله‌به‌رزترین زانا ئەو زانییه‌یه، که له یه‌ک کاتدا ئاگاداری دنیای ده‌ره‌وه و دنیای ناوه‌وش بیت و هه‌م له زانست و هه‌م له زه‌وقدا، به یه‌ک ئەندازه به‌هره‌مند بیت. به‌لام ئەوه‌ی میره‌کان و زانیانی سه‌رده‌مه‌که‌م به شایسته‌ی پله‌وپایه‌کانیان نازانم، له‌م باره‌یه‌وه پوونکردنه‌وه‌یه‌کی کورتم هه‌یه. په‌نگه من له‌م پوه‌وه به هه‌لده‌دا چووبم، گه‌ر وا بوو، له ئیوه‌ی گه‌وره و به‌ریز داواکارم، پێنماییم بکه‌ن. سه‌ره‌تا باس له فهرمانپه‌وایان ده‌که‌م: ئامانج له ناردنی په‌یامبه‌ران ئەوه بوو، که کۆتایی به فهرمانپه‌وایی زۆرداران و سته‌مکاران به‌یئن و خه‌لکی له کۆیلايه‌تی ئەوان پزگار بکه‌ن و جگه له خوا، سه‌ر بۆ که‌س دانه‌نه‌وینن. ئەو په‌یامبه‌رانه ده‌یانویست خه‌لکی بۆ چینی نزم و چینی خانه‌دان دابه‌ش نه‌بن و هه‌موو له مافدا یه‌کسان بن. من له ئیوه ده‌پرسم، چ فهرمانپه‌وایه‌ک هه‌یه ئەم ئامانجانه‌ی هینایه‌یه دی؟ هه‌ر له خه‌لیفه‌وه بگرن تا میره‌کان و فهرمانپه‌وای شاره‌کان و لێپرسراوان و زانا ئاینیه‌یه‌کان. هه‌ریه‌کیک له‌مانه، ژیانیکی فیرعه‌ونییانه‌ی بۆ خۆی دایین کردوه. هه‌موو ئەمانه، ژانیان له خه‌لک کردوه به دۆزه‌خ و بۆ خۆیشیان به به‌هه‌شت.“

پوکنه‌دین، که سه‌رنجی دا له‌ناو زانا‌کاندا بوو به

دەنگەدەنگ، بەتوندی بە سوهرهوەردیی وت، "بەپێز! تو لێره دایت، تا بەرگری لە خۆت بکەیت، نەک تاوان و گوناھی تر بخەیتە سەر تاوان و گوناھەکان. کوا زانا و میری ئیمە وەکوو فیرعەونن؟"

سوهرهوەردی بە ئارامییە وتی، "من دەمەوێ قسەکانم پرووتتر بکەمەو، تا هەر وەکوو ئیوہ دەلێن، گوناھی تر نەخەمە سەر گوناھەکانم. سەرورینە! خۆتان لە من باشتر دەزانن و بە چاوی خۆتان دەبینن، کە چۆن چینیەک بە ناوی فەرمانپەرەوایییەو هەرچی داھاتی ئەم مەملەکەتە، بۆ خۆیان قورخ کردوو و چۆن فیرعەونانە دەژین و یاری بە چارەنووسی خەلک دەکەن و خۆیان بە خاوی ئەم مەملەکەتە دەزانن. ئاخۆ فەرمانپەرەوایی کۆمەلگە و مەملەکەت ئاوا دەبێت؟ سەبارەت بەو هەش کە من خۆم بۆ فەرمانپەرەوایی بە شیواو دەزانم، گریمان وایە، چ کێشەیک لەو دەدایە؟ من چیم لەو فەرمانپەرەوای شەلاتییانە کەمتر، کە ئەوان لە پێی زۆر و ستەمیشەو گەشتوونەتە دەسلەلات؟ هەر جاھیل و نەخویندەوارێک دەگاتە کورسی دەسلەلات، هەموو کپنووشی بۆ دەبەن و دەکەونە مەدح و سەنای. جا لە حالەتیکی وادا، من بێم باشتر یان ئەوانە؟ من ئەگەر ئارەزوویەکی لەو جۆرەشم هەبێت، تەنھا بەو ئامانجەیکە کە کار بۆ ئەو بکەم، دەسلەلات لە دەستی کەسانی ناشاییستە بێسەنمەو و خەلک لە دەستی ئەم ستەمکارانە و ئەم بە ناو زانایانە بپاریزم. سوپاس بۆ خوا، کە ئامانجی مالی دنیا و پلەوپایە نییە."

پوکنەدین قسەکانی بە سوهرهوەردی بپێ و وتی، "دەلێنی جگە لەو قسانە، هیچ قسەیکە تەرت پێ نییە بۆ

وتن، بۆیە وا قسە هەلەقۆمەلەق دەکەیت. تۆ بۆت نییە پەخنە لە میران و زانایان بگریت، چونکە تۆ خۆت کاری وات کردوو، کە مایە گالته جاپییە. تۆ تا ئیستا باوەرێت بە یەک قبیلە نییە. دەیان کەس تۆیان بینیو بەیانیان زوو، لە کاتی خۆرکەوتندا، سوچدەت بۆ خۆر بردوو و کەوتوویتە پارزونیاز لەگەڵیدا. ئەمە ئەگەر خۆرپەرستی نەبێت، چی تر؟ ئەگەر قسەیکە هەبێت، بێلێ و گەر نا، تۆ و فەرمانپەرەوایی، کوجا مەرحەبا! تۆ و پێنە دەکەیت."

سوهرهوەردی لە ئێو پێکەنینی زاناکان و گالته پێکردنی هەندێ لە ئامادەبوواندا، بە ئارامی وتی، "من وەک موسولمانیک، هەموو بێ ماکانی شەریعەتم پێ قبوڵە و هەموو ئەو شتانەش، کە ئەرکی سەرشانمان. بەلام وەکوو حکیمیکیش، بە بێ مەسەلەکانی حکیمەتەو پابەندم، وەک چۆن ئیبن سینا بە بێ ماکان و پێساکانی فەلسەفە مەشائییەو پابەند بوو و ئەم کارەشی شتێک نەبوو، دژ بە موسولمانبوونی ئەو بێت. بۆیە منیش بە بێ مەسەلەکانی حکیمەتی ئیشراقەو پابەندم. لە پێبازی ئیشراقییەکاندا، بەرزراگرتنی خۆر، کە سەرچاوەی پووناکی و گەرمییە، کاریکی پێویستە. بە گوێرە ئەم پێبازە، ئادەمیزادەکان هەموو بەدوای پووناکییدا وێڵن و لە تاریکی هەلدێن. نوێژی پووناکی دەکەن و لە ئەستێرکی مانگەشەودا خۆیان دەشۆن. تینووی قومێک نوور و ئیشراقن."

پوکنەدین ئاماژەوی کرد، کە گفتوگۆ بەسە و کاتی نوێژە. پاشان دەستی بۆ ئاسمان بەرز کردەو و وتی، "خودایا! بمانبەخشە و ئیمانمان بدەرێ."

دوابه رگری

چه شنی به دهم ناوی تۆوه هاوار نه کهم
به رهو سیداره نه مبا، دواچار، شه هامه تم

کوبوونه وهی سینیهم ههفته یهک دوا کهوت، له بهر نه وهی
ژماره یهک له زانایان لهو پرکیشییی سوه ره وه ردی تووړه
بوو بوون و ئاماده نه بوون بۆ کوبوونه وه که بیتن. سهره نجام،
به و مهرجه ی ده بی ئه مه دوا کوبوونه وه بیت و مه سه له که به
لایه کدا بخری، کوبوونه وه که ساز کرا. شالاوی خه لکی بۆ
بینینی سوه ره وه ردی زیاتر بوو بوو، له بهر نه وهی قوتابییه کان
دهنگوی جوراوجوریان سه بارهت به لیدوانه تونده کانی نه و
بیستبوو. له کاتیکیشدا زاناکان وه کوو بیگاریک و به پرویه کی
ترشه وه و درهنگتر گه یشتنه مزگه وته که، سوه ره وه ردی له
جاران خو شحالت و ههر زووش له وی ئاماده بوو بوو.

شیخ زهینه دین به پهستییه وه داوای له قازی پوکنه دین
کرد، که کوبوونه وه که دهست پی بکات. ئه ویش ههر زوو
پرووی کرده سوه ره وه ردی و وتی، "شه هابه دین! به پیزان
چی دی حهز ناکهن کوبوونه وه که دریژه ی هه بییت و بریار
دراوه ئه مه دوا کوبوونه وه بیت. بۆیه ئه مه دوا دهرفته بۆت
و ده بی هه ول بدهیت کات به فیرو نه دهیت. ئه گهر شتیکت پییه
بۆ نه وهی به رگری له خۆت بکهیت، نه وای بیلی، گهر نا، نه وای

ئەوئەي تا ئىستا وتوتە، نەك ھەر بەرگىرى نەبوو، بگرە
دۇخ و ھەلوئىستى تۆي خراپتر كردوو. ئەو بەرپىزانە پايان
سپاردووم، سى-چوار پرسىياريكى تىرت لى بكم:

”سۆھرەوئەردى! تۆ ئەو ھەموو فتوحات و قوربانى
و بەخششەي فەرمانرەوايان و رېئىمايى و چاكسازىيەي
مامۇستايانى ئايىنىت بە ھىچ دانا و بە خراپ باست كردن.
تۆ مەبەستت لەمە چىيە؟ جارى وەلامى ئەم پرسىيارەمان
بدەرەوئە!“

سۆھرەوئەردى بەئارامى و بە خۆشحالىيەوئە وتى، ”بە
ئاوى خوا، ئەو خۆشەويستە ئەزەلى و ئەبەدىيەي بوونەوئەران.
ئەوئەندەي بزانم، وەلامى گونجاوى پرسىيارەكانتەم داوئەتەوئە
و كاتم بەفېرۆ نەداوئە. بەلام ئەوئە ناشارمەوئە، كە زۆرەي
مامۇستايانى ئايىنى كەسانىكى مەرايىكەرن و لە بىستەن و
وتنى ھەق دوورن. بۆيە ھەموو قسەيەكى ھەقيان لا پەقە.
منىش بە راستگويىيەوئە باسەم لە پەفتارى فيرەوئەنيانە و
جاھيلانەي ئەوانىش كردووئە.“

بەم قسەيەي سۆھرەوئەردى، كە سووكايەتپىكرەدنىكى
ئاشكرا بوو بە زانايانى ئايىنى، شىخ زەينولئىسلام توورە
بوو و ھەستا، چەند ھەوليان لەگەلى دا بمىنىتەوئە، نەمايەوئە
و كۆبوونەوئەكەي جى ھىشت. دواي ئەوئە دۇخەكە ھىمەن
بووئەوئە، پوكئەدين وتى، سۆھرەوئەردى! دەلئىن تۆ كابرايەكەيت،
لاقى پەرچوو و كەرامەت لىدەدەيت. گوايە بەھەشت پىشان
بە ياوئەرائت دەدەيت و ئاو دەكەيت بە دوو كەرتەوئە! ئەم
شتانە راستن؟“

سۆھرەوئەردى بە دەمارساردىيەوئە وتى، ”ئەم شتانە، نە
سەير و سەمەرەن و نە ئائاسايىن! ئەي كاتى خۆي حوزەيفە
بە پىنغەمبەرى نەوتووئە، كە لە ئەنجامى ئەو يەقىنەوئەي پىتى
گەيشتووئە، ”بەھەشتىيەكان لە بەھەشت و دۆزەخىيەكان لە
دۆزەخ دەيىنىت؟“ مەن ھەندى جار لەگەل ھەندى كەسدا
شتى لەم جۆرەم كردووئە. سەبارەت بە دوو كەرتەردى
ئاو، پۆژىكيان لەگەل ھەندى كەسدا، لاي ھەوزىك ئاوئەوئە
دانىشتبووين. ئەوان باسيان لە پەرچووئەي پەيامبەران دەكرە
و سەيريان لى دەھات، چۆن كاتى مووسا ئاوى كردووئە بە
دوو كەرتەوئە. منىش بۆ بەھىزكردنى باوئەپى ئەوان وتم،
ئەوئە ھىچ نىيە و ئاماژەم بۆ ئاوى ھەوزەكە كرد و كە
سەيريان كرد ئاوئەكە بووبوو بە دوو كەرتەوئە و لەبەينى
ھەردوو كەرتەكەدا، بنى ھەوزەكەيان بىنى. ئەگەر ئادەمىزاد
لە ئەنجامى خۆپەرورەدەكردن و مەشقى پۇچىيەوئە بگاتە
حالەتى ”كن“، ئەم شتانە بەلايەوئە ئاسايى دەبن! ئىوئە نازانن
ئادەمىزاد چ بوونەوئەرىكى سەيروسەمەرەيە.“

دېسانەوئە لىرەشدا، دوو زاناي تر، شىخ ئەحمەدى موسلى
و شىخ ئەبو ئىبراھىمى بەغدادى، ھەستان و بە توورەيىيەوئە
كۆبوونەوئەكەيان جى ھىشت. غەلبەغەللىكى زۆر پەيدا بووبوو.
پوكئەدين بەزەحمەت بىدەنگى كردن و ئىنجا پرسىياريكى
ترى لە سۆھرەوئەردى كرد، دەلئىن تۆ شەراب دەخۆيتەوئە
و خەلكىكى زۆرىش لە چەند شارىكى جياواز توپان دىوئە
گوئ لە مۇسقىا دەگرەيت و گۇرانى دەلئىت و سەما دەكەيت.
تكايە وەلامىكى كورتى ئەم پرسىيارەشمان بدەرەوئە، تا كاتى
پىئويستمان بۆ دواپرسىيار بمىنىت، كە مەسەلەي خەتمى

په یامبه رییه.

”به سهر چاوا! ئیوه به فرمانی کام شهریهت خوتان به مه ئمووری ئه وه ده زانن له وه بپرسنه وه، که کئ شهراب ده خواته وه و کئ ناخواته وه؟ ته نانهت ئه گهر شایه تیش هه بیت، ئه وه کاری قازییه له سنووری شهره دا بپاری له سهر بدات. ئه گینا ئیوه، به هیچ شیوهیه که بۆتان نییه له و جوړه مه سه لانه بکۆلنه وه.“

”باشه! ده مانه وی بۆمان پوون بکه یته وه!“

”ئیه بۆچی ده تانه وی بۆتان پوون بیته وه که که سیک شهراب ده خواته وه یان نا؟ پیغه مبه ره که تان به رده وام جه ختی له سهر نه ئینیۆشیی باوه پداران کردۆته وه. هه رکاتیک نه ئینی که سیکیان لا ده درکاند، ده یوت، (من مافم نییه توو نیل هه لیکه نم، تا بچه ناو ده روون و ناخی خه لکه وه.) ئه وه هه رگیز هه ولی ئه وه ی نه ده دا، به دوا ی نه ئینی که سانی تر دا بگه ریت و بیسه لمیتیت که فلانه که س کافره یان خراپه کاره. که چی ئه وانیه لافی ئه وه لیده ده ن که جی ئه ویان گرتۆته وه، ئیشو کاریان بووه به وه ی به دوا ی نه ئینی خه لکی تر دا بگه رین و به وه بیسه لمیتین، که فلان کافره و فلان خراپه کاره. من به هه مووتان ده لیم، که موسلمانم و باوه یم به یه کتاییی خوا هه یه. به لام پیتان نا لیم شهراب ده خۆمه وه یان نا! چونکه ئه وه هیچ په یوه ندیه کی به ئیوه وه نییه. سه باره ت به سه ما و گۆرانیش، من له گه ل بۆچوونه که ی ئیمام محمه دی غه زالیم و له م پووه وه په یره وی له و ده که م. کاتیکیش به شکۆی جوانی مه ست ده یم، ئیدی گۆرانی ده لیم و سه ماش ده که م:

”گۆل خه نده ران پیته که نئ، چی بکا؟
”به یداخی مسک نه شه کینئ، چی بکا؟
”ماگی تابان جگه له ناز و جوانی
”چی بنوینئ؟ چی په سه ند کا؟ چی بکا؟
”خۆریش تیشک و نوور نه به خشن؟
”له و گوومه زه بیهاوتایه چی بکا؟
”کاتئ سایه روخساری خۆر به دی ئه کا
”سوچه نه بات و نه بزوی، چی بکا؟

”ئه ی ئه وانیه ی خۆتان به گه وره ی موسلمانان ده زانن، پیم بدن با دوو شتتان پی بلیم:
”یه که م، ئه وه یه که ئه وه نده بیر له به رگریکردن له خوا مه که نه وه، که میکیش بیر له مرۆف و له مرۆفایه تی بکه نه وه! چونکه خوا خۆی ده سه لاتداره و پیویستی به وه نییه مرۆف به رگری لی ده کات! ئه وه مرۆفه کائن که سته میان لی ده کړی و مافیان ده خورئ و پیویستیان به به رگریلیکردن هه یه. خوا ی میهره بان که پیغه مبه ری خۆی ده نیریت، بۆ ئه وه یه خه لکی ژیانیکی دروست و عادیلانه یان هه بیت، نه ک بۆ ئه وه ی خه لکی فریای خوا بکه ون. کاتیکیش ری ده دات تاوانباران و خه تاکاران ته می بکړن، هه ر له پیناوی ژیا نی خه لکدایه. که میک بیر له ئینسان و کیشه کانی ئینسان بکه نه وه، نه ک کیشه کانی خوا! کاری به رپرسیانی سیاسی و ئایینیش له کومه لگه دا، ئه وه نییه بین به حه سه سه سی ئاکار و په فتاریان، وه ک ئه وه ی کئ شهراب ده خواته وه و کئ ناخواته وه، یان کئ نویت ده کات و کئ نویت ناکات! به لکوو ئه رکی سه ره کیی ئه و به رپرسانه،

”جیہی کہ واتہ تُو بُوچی لافی تہوہ ایہ دمیت، کہ
فہرمانِ دوائی ہر سہر دمیک، کہ خلیفہی خودایہ، دہبی
لہ لایہ ن خودا وہ ئیلہامی پی بدری و بہر دہوام لہ پیوہنید
بیٹ لہ گہل خودا دای“

”من باو دېرم به و ههيه، كه پيڅه مېر، رايله تي خه لم بمووه و موحه مېدېش خاتمي پيڅه مېرانه. به لام په يو هندي نښان ناخ و رواله ت، هه رگيز نه چپراهه و جېهاني رواله ت هه مېشه پيښيستي به جېهاني ناخه. به كورتي، په يو هندي نښان خودا و ئاده ميزاد هه مېشه ييه و هه رگيز كوڼايي نايه ت. كو مني تيا نيه، كه سنيك كه ئو په يو هندييه توكمه يه ي له گه ل خودادا هه بيت و له نووري ئو به هره مېند بيت، زياتر شاييستي ئو وه يه بيته رابه ري خه لك. چه كيمه گه وره گاني رابر دوش، هه ر له ئه فلا تو نه وه تا فارابي، هه مان باو دېرمان هه بووه. هه ر كا تيكي ش چله وي كاروباري خه لك له دهستي قهرمانه و رايناكي چه كيمي له م چه شن دا بيت، ثانيا ن به ځكه، كه راسيتر و ئاسود و د مېر دا دورات.“

پروکنه دین به تورم بوونه وئی، "یانی به پوچو وئی
تق، به ته نهان خوی و هکرو سه چا و هیکی زاین، بهس
تیله؟"

سهو در دردی وتی، "بیش هه بیستمان به وه هه بی
که له زاننه کانی قورخان تیگه بن." "

که به زانیه‌کشی قورئان تنبیه‌ین.

"بعلام به بچوونی تن، پیغه‌میه‌رایه‌تی و نیلهم دوی
 پیغه‌میه‌رایه‌تی، شیتکی مه‌حال نیسه؟"

”بہ شیوہ کی رہا، نہ خیر“

جینیہ جیکر دنی عدالہ تہ لہ ناور کو مہ لگہ دا و بہر گر پکر دینہ لہ
ماقہ کانی خہ لک. ئیمہ لہ جیاتی لپیر سینہ وہ و دادا گیکر دنی
من و کھسانی و دکو و من، بچن لہ و انہ پیر سنہ وہ، کہ
خوئنی خہ لک دہ مرژن و چاوشی بؤ ناترو و کینن. گریمان
من بؤ خؤم لہ گوشہ یہ ککا شہ، رابم خوار دؤ تہ وہ یان سہمام
کردو وہ، ئہ مہی من لہ کوئی و بہ فیر عہ و نبو و نی ئہ و انہ لہ کوئی،
کہ خویان بہ بہ پیر سی دنیا و دینی ئہم مہملہ گتہ دہ زانن؟
بہ ہہ زاران خینزانی برسی و ہہ ژار ہہن لہم مہملہ گتہ دا،
کہ تا بلیی گوزہ رانیککی سہخت و تالیان ہہ یہ. بہ لام برو
سہ پیری ژبانی ئہو فیر عہ و نانہش بکہ، کہ لہ سہر جیسابی
ئازار و ژبانی ئہوانی تر چؤن بہر دہوام خہریکی عیش و
نؤش و رابوار دنن. من لیر دہا ئہو قسہ یہ ی ئہبو حہ نیقہ تان
دہ ہیمہ وہ یاد، کاتی ہہ ندئی عیراقی ایلیان پرسی ئاخو
لہ شہر عدا جہ زای میٹسو و لہ یک و خوئنیہ کھی
دہ بی، چی بیت، ئہویش پیی و تن، ئئیمہ حوسہ پنی کویری
عہ ایلیان کوشت، بہ خہ یالاندا نہات، ئیستا باس لہ خوئنی
میٹسو و لہ یک دہ کھن؟

دیسانہ وہ بوہودہ بہ غلبہ غلب، وہائی بوکنہ دین تگای لی
کردن، کہ بیدنگ بن، تا دواپر سیار ئا راستی سوهر و وردی
بکات، کہ پرسیار یکی زور گرنکہ، ئینجا بروی تی کرد و
وتی، "سوهر و وردی، تو دربارہی خہ تسی پیغہ مہہ رایہ تی
دہائیت چی؟"

"من مومسلانم و باره دریشم به وه ههیه، که حه زرتی
موجه مد (د.خ)، دروایغه مبه ری خردا بموه. ئه مه
به لگه نه و یستیک دینی ئسلا م."

تووڤه بووبوون. هەموو بە دەم مقومقوو هەستان.
دواکوبوونە وەش کۆتایی هات. بێ یار بوو گەورە زانایانی
کۆبوونە وەکە، پاشنیوە پۆ لە مالى روکنە دین دابنیشن و
راویژیک بە یەکتەری بکەن و کۆبەندی دانیشتنە کە یان بنووسن
و فەتوای دەستەجەمعی خۆیان بدەن.

دادگاییکردنی هەتاو

من لە هاودەمی هەتاو وە دیم
کە لە هەر هەڵهاتنیکا
بە ناوی غیرەتی عەشقه وە
ئایاتی پروناکی ئە خوینئ
من لە هاودەمی هەتاو وە دیم
کە بە راشکاوی و پەردەلادان لە سەر تاوان
تۆمە تبارە!

شیخ ئەبومەجدی حومسی، هەموو پۆژیک راپۆرتی وردی
کۆبوونە وەکانی دادگاییکردنە کە ی دەبرد بۆ ئەبو حەفسی
کاتب. ئەویش ئەو راپۆرتانە ی بە هەموو وردەکارییەکانیانە وە
رادهستی زاهیرشا دەکرد.
ئەو پۆژە شا خەریکی خواردنی نانی نیو پۆ بوو، وەختی
سەرکارە کە ی هات و پێی وت، کە ئەبو حەفس بە هەلە داوان و
بە نیگەرانییە وە هاتوو و دەیهوئ جەنابی ببینیت. زاهیرشا
بە پەلە چوو بۆ ژوورە کە ی تەنیششت کتییخانە و ئەبو حەفس
بە خەمباری و نیگەرانییە وە، وردەکارییەکانی کۆبوونە وە کە ی
ئەو پۆژە ی بۆ باس کرد، "زاناکان ئەم پاشنیو پۆیە کۆ
دەبنە وە تا دوا بپاری خۆیان بە شیوێ پراگەیانراویک بلاو
بکەنە وە."

شا، کە زۆر نا ئارامتر لە پۆژانی پێشوو دەهاته بەرچاو،
وتی، "ئەم کۆبوونەویەش لە هەمان مەزگەوت دەبێت؟"
"نەخێر، گەرەم، لە مالی قازی پوکنەدین."
"دەبێ بە زووترین کات لەو بێراریان ئاگادار بێم و کە
دەرفەتیکیش پەخسا، بە وریاییەوه ئەبومەجدی حومسی
بەینە بۆ لام."

زاهیرشا، ئەو پۆژە تا ئێوارە، نا ئارام بوو. گەرچی
هەواش گەرم بوو، بەلام پشوو نەدا. بە هەیوانە کەدا دەهات
و دەچوو. بێتاقەت و توورە دەهاته بەرچاو. دەمەوێوارە
سەرکار هەوایی هینا، کە ئەبو حەفس و ئەبومەجد هاتوون.
شا فەرمانی دا خێرا بیانکەنە ژوورەوه. سەرکار ئەوانی برد
بۆ کتێبخانەی کۆشک، کە شا لەوێ چاوەڕێی دەکردن و
نا ئارامانە دەهات و دەچوو.

ئەبو حەفس و ئەبومەجد چوونە ژوورەوه و سلایان کرد
و دانەوینەوه. میر مۆلەتی پێ دان، کە دا بنیشن، پاشان پووی
کرده ئەبومەجد و وتی، "ئادە قسە بکە، بزانم چی بووه؟"
"سەرورەم! پۆحم بێت بە قوربانتان، ئەمڕۆ زانیان بە
پێچەوانەی پۆژان و کۆبوونەوه کانی ترهوه، هەر زوو ئامادە
بوون و کۆبوونەوه کەیان کرد و بە کۆی دەنگ بێراری
مەرگیان بەسەر سوهرهوه ردیدا سەپاند. چەند هۆکاریکیشیان
بۆ ئەم بێراری هەبوو، کە گرنگترینیان ئەم دووانە بوون:
بیروباوهری خراپی سوهرهوه ردی سەبارەت بە خیاڵەت، کە
بۆچوونی ئەو، هەر وهکوو دانی پیا ناوه، هەمان بۆچوونی
ناخگەراکانە و باوەڕنەبوونی بە خەمتی پێغەمبەراییەتی.
دووه هۆکاریش، لەبەرچاوەگرتنی بەرژەوهندیی موسلمانانە،

لەبەر ئەوهی فیتنەی فەتیمیەکانیش، هەر کەسیکی وهکوو
سوهرهوه ردی لەپشتیەوه بووه. ئامادەبوونی کۆبوونەوه کە
مەحزەریکیان بە چوار نوسخە نووسی و هەموویان ئیمزایان
کرد. نوسخەیهکیان لای قازی پوکنەدینە، دانایەکی تر
لای شیخ زەینەدینە، تا پۆژی هەینی، دواي نوێژ و پێش
بلاو بوونەوهی خەلکە کە، بێخوێنتیەوه بۆیان. دانەیهکیشیان
نارد بۆ جەنابی شا سەلاحەدینی باوکتان."

زاهیرشا، کە نیگەرانی و بێتاقەت بوو، قسەکە ی ئەبومەجدی
بێی و وتی، "بۆیان نارد؟"

"بەلێ، گەرەم. هەر یەكسەر دواي کۆبوونەوه کە، دایان
بە سێ قوتاییی لاو. خستیانە نامەیه کەوه و مۆریان کرد و
بەواندا بۆیان پەوانە کرد و پێیان وتن، کە بە زووترین کات
بێگەیهننە دەستی جەنابیان."

"بە پیادە پویشن یان سواره؟"

"نازانم و تەنانت ناشزانم لەکوێوه پویشن!"

میرە لاوه کە بۆ ماوه یەك بێدەنگ بوو. پاشان بە
توورەیییهوه وتی، "ئە ی نەدەبوایە منیان لێ ئاگادار
بکر دایەتەوه؟"

ئەبومەجد بە نیگەرانی و شلەژاویییهوه وهلامی دایەوه،
"قوربان، قەرار بوو سبە یان دوو سبە ی شەریف
ئیفیتخارەدین نوسخەیهکیش بۆ جەنابتان بھێنێت."
"ئە ی چیی تر؟"

"هەر وهها بێراری وایە، گشت خەتیبەکان، هەریە کە بە جیا،
نامە ی خۆی بنووسێت بۆ جەنابی شا سەلاحەدین و داوی
لێ بکات ئەم دەرفەتە لەدەست نەدەن!"

زاهيرشا بە توورەيى و پەستىيەو ھەستايە سەر پى و بەبى ئەو ھى ھىچ بلىت، لە ھۆلەكە چووە دەرى. ئەبو ھەفس بە ئەبومەجدى و، "ئەمانە بەبى ئەو ھى ھىسابىك بۆ زاهيرشا بکەن، يەكسەر لەگەل شای گەرە سەلاحە دىندا مەسەلەكەيان باس کردوو و براندۆتەو. ئاخۆ پى تىدەچىت شا سەلاحە دىن پشتگىرى زاهيرشای كورى نەكات؟"

مەرگىكى سازگار

سۆھرەو ھەردىيان بۆ قەلاکە برەو. ئەو لە ھەموو کاتىک شادتر دەھاتە بەرچاو. عەسر، وەختى سەرگەرمى پامان بوو، سىندوختى، بىنى كە بەوپەرى شكوو لە ژوورسەرى بوو و ساتبەسات زياتر لىتى نىك دەبوو. سەرەنجام، بە پادەيەك لىتى نىك بوو، كە ژوورەكە پى بوو لە بۆنى عەترى خەيالئەنگىزى ئەو. لە کاتىکدا سۆھرەو ھەردى واقى وپ مابوو و نەدەبزوت، سەرى نىك کردووە و بە گویندا چرپاند، "چاوەرپىم بە! ھىندەى نەماو، چل پۆژىكى دى." ئەمەى و و وردەوردە دوور كەوتەو. پاشان خدر بەلخى بىنى، كە دەستى خستە سەر ناوچەوانى ئەو و وتى، "تەنھا چلەيەك! شەھابەدىن! ئەمشەو نان دەخۆيت و لە سبەينىو بەپۆژوو دەبىت. پۆژوو لەم دونىايە! ئەم جارەيان بەربانگەكەت، بە بانگى ئىوارە نابىت، بەلكوو بە ھەلاتنى خۆرى ھەقىقەت لەپەنا سىندوختا و بە ماچى ئەو پۆژوو دەشكىنيت." لە خۆشى ئەم تەجەللایە، بەبى ئەو ھى بىھو، ھاواریكى لى بەرز بوو و لە ھۆش خۆى چوو.

* * *

يەكىك لە ياو ھەردىيان زاهيرشا، كە بەردەوام لەنەوان ئەو و سۆھرەو ھەردىدا ھاتوچۆى بوو و ھەوالى ئەو بۆ شا دەبرد، بە فرمانى زاهيرشا چوو بۆ لای سۆھرەو ھەردى و داواى

لئ کرد نامه یهک بۆ زاهیرشا بنووسیت و تیایدا نکوولی له هه موو ئه و شتانه بکات، که بۆیان پیک خستوو و هه موو ئه و تۆمه تانه رته بکاته وه، که دراونه ته پالی. نامه یهکی وا بنووسیت، که بتوانی ره زامه ندیی زاناکانی لئ بکه ویتته وه. شا به لئینی دابوو ئه گهر نامه یهکی له و جوړه بنووسیت، ئه م خوی به تایبه تی ده چیت بۆ دیمه شق و باوکی ناچار دهکات ئه و زانا یانه بیده نگ بکات.

سوه ره وه ردی به نیردراوه که ی شای وت، "سلاوی من به جه نابی میر بگه یه نه! پپی بلئ من سوپاسگوزاری میهره بانیه کانیم. به لام تکای من له به ریزیان ئه وه یه، که له بهر من، به رژه وه ندیه کان ی خوی نه خاته مه ترسییه وه و نیگه رانی من نه بیت، چونکه تازه من له م دونیا یه دا پئو یستم به هیچ نییه. ئه گهر به بارته قای کیوه کان ئالتوون بخه نه بهر پیتم، یان هه موو شمشیره کان ی دونیا بخه نه سه ر ملم و هه موو تیره کان دلی من بکه نه نیشانه، تازه له و پپییه ی گرتوومه ته بهر، گه رانه وه م نییه. من به له دایکبوونیکی دیکه وه، چوومه ته ناو دونیا یه کی تره وه و ئیستا خۆراکم، خۆراکیکی تر و ژیانم، ژیانکیکی تره. من تازه دهستم له م دونیا یه شت. ئه م نامه یه ش به دهستی میر بگه یه نه."

کاتی نیردراوه که دیداره که ی خوی له گه ل سوه ره وه ردیدا بۆ میر گیرایه وه، چاوه کان ی میر پر بوون له فرمی سک. نامه که ی کرده وه و خویندییه وه. سوه ره وه ردی بۆی نووسیوو: "به ناوی خواوه! ئه ی میهره بانترین یار و یاوه ردی بوونه وهران و بالاترین خۆشه ویست و دلخوازی ئیمه! سلاو و سوپاسم بۆ میهره بانیه ی ئیوه. من سیونو

پوژی تر ده مرم. ئه گهر زانا یانی شار داوای له سیداره دانی منیان لئ کردیت، پپیان بلئ ئه وم له چاله ره شه که ی قه لا دا زیندانی کردوو، تا خوی له برساندا ده مریت! هه ر ئه مرپوش فه رمان بدهن من بگوینه وه بۆ زیندانه که ی قه لا. سه باره ت به مرگی منیش که له چ پوژیکدا ده بیت، هیچ مه لین! چونکه خه لکی خویان پوژی دواتر ده یزانن."

زاهیرشا نامه که ی قه د کرد و له شوینیکدا دای نا و نوقمی بیرکرده وه بوو.

فه قیهه کان ی حه له ب، هه ر پوژه یادداشتیکی سکالا ئامیزی زانا یان و باوه ردارانیان به یه ک-دوو که سدا ره وانه ی دیمه شق ده کرد. له سه ریکی تریشه وه، هه ر پوژه دهسته یه ک ده چوون بۆ لای زاهیرشا و داوای جیه جیکردنی حوکی مه رگی سوه ره وه ردییان لئ ده کرد.

به لام زاهیرشا به و ئومیده ی باوکی پاشگه ز بیته وه و هاو رای بیت، بیانوی ده هیتایه وه، که ئه م کاره دروست نییه و ده بیته مایه ی نارده زایی فه قیه و زانا یانی شار و مه مله که تهکانی تر و ئه مه ش ناوبانگی بنه ماله که یان ده زپینیت. سه ره نجام، سووربوونی فه قیهه کان گه یشته ئاکام و زاهیرشا له ژیر گوشاری ئه واند، فه رمانی دا سوه ره وه ردی بخه نه چاله ره شه که ی قه لاوه، که چالکی تاریکی شیدار بوو، قوولییه که ی سی مه تر و نیو و پووبه ره که ی بیستوپینچ مه تریک بوو. پپیلیکانه ی نه بوو بۆ سه رکه وتن یان دابه زینه ناو چاله که وه و زیندانییه کان یان فری ده دایه ناوی!

گه رچی سوه ره وه ردی له ئه نجامی پوژوو و مه شقی پوچییه وه زۆر لاواز بووبوو، به لام وهختی مه ئمووره کان

ئهویان فری دایه ناو چاله که وه، هه زو هه ستایه وه سهه
پی و کهوته سه مایه کی دهرویشانه و به دهنگیکی پرخرۆشه وه
وتی:

”به سهه ری زولفان تۆ ئه بهی دلی من
به لیوی له علت، ئه به خشی رۆح به من
گه ره له ک سهه گریش بدا لیم
به تالی په رچه مت، والا ئه که ی گری من
ئه ی بتی من، چی ئه بی گه ره نه شمینم
چون تۆ گیامی، ئه مینی له جیی من“

له سهه ریکی تره وه، سهه لاهه دین فه رمانی جیهه جیکردنی
فه تواکه ی فه قیهه کانی هه له بی سه بهاره ت به کوشتنی
سوه ره وه ردی ده ره کرد. وه لی دیسانه وه زاهیرشا به چه نده ها
بیانوو، ئه وه کاره ی دوا خست. نامه یه کی بۆ باوکی نووسی
و تیایدا وتبووی، که ده ترسیت به م کاره، ناوی بنه ماله که یان
بزپیت و ئاماده یه سوه ره وه ردی بنیتریت بۆ دیمه شق، تا
باوکی خۆی ئاماده ی روه به روه بوونه وه کانی ئه وه بییت
له گه ل زاناکاندا و ئه وکات بریاری له سهه ر بدات.

ئه م نامه یه کاتی که گه یشته دهستی سهه لاهه دین، که
چه ندین سکالا نامه ی له لایه ن زاناکانی هه له به وه به دهست
گه یشتبوو. ته نانه ت ئه وان سکالایان له دهست زاهیرشاش
کردبوو و به سهه لاهه دینیان وتبوو، گه ره دهستبردیک نه کات،
ئه وا ده رفه ته که له دهست ده چیت و زاهیرشای کورپشی،
وه کوو سه دان لاوی تر، به سوه ره وه ردی فریو ده خوات

و ئه وه م ئابرووی بنه ماله که یان ده چیت و موسلمانانیش به
ئاگری فیتنه ده سووتین.
سه لاهه دین ده موده ست قازییه ک بانگ ده کات و نامه یه کی
بۆ کوره که ی پی ده نووسی:

”کوره که م! من فه قیه ی که نیم، تا به به رچاومه وه که سییک
دادگایی بکه ن و منیش هه لی سهه نگینم و داوه ری خۆمی
له سهه ر بکه م. ئه وه ی له سهه ر تۆیه، ئه وه یه که ده سه به جی
حوکمی فه قیهه کان له سهه ر ئه وه جیهه جی بکه یت. ئه گه ره ئه مه
نه که یت، من ناچار ده بم له سهه ر حوکمی هه له ب لات ببه م.
ئه وه کاره دوا مه خه، چونکه ئه م فه قیهه نه راده ست نابن و
به زه بییان نییه و به ئاسانی ده توانن ناوی ئیمه بزپینن و
خه لکمان لی هان بده ن. من نامه یی ئه وه بزانه م، که ئاخۆ
زانایانی دیمه شق و هه له ب راست ده که ن یان نا. ئه وه ی
به لای منه وه گرنگه، ئه وه یه که ئه مانه دلیان لیمان نه ره نجیت.
ئه وان خۆیان له فه تواکه یان به رپرسیارن و په یوه ندیی به
منه وه نییه. سه بهاره ت به وه ش که سوه ره وه ردی بیگوناها نه
خوینی ده ر ژینری، خه تاباری سه ره کی له مه دا، سوه ره وه ردی
خۆیه تی. ئه ویک که خه لکی ئه م ده قه ره نییه، گه ره سه ره چلی
نه کردایه و نه هاتایه ته ئه م مه مله که ته ی ئیمه وه و دژایه تی
زاناکانی ئه م مه مله که ته ی نه کردایه، هه له به ته چاره نووسی
به مه نه ده گه یشت. دوا جار، مه رجیش نییه هه موو زاناکانی
هه له ب به هه له دا چووین. بیگومان دیاره ئه وه پیاره ش
کۆمه لیک شتی وتوو، که دژ به ئایینی ئیسلامه.“

ئه م نامه یه ی شاسه لاهه دین کاتی که گه یشته دهست
زاهیرشای کورپی، که به هاندانی زاناکان، خه لکی هه له ب

مانیان له کار گرتبوو و لای قهلاوه گرد بوو بونوه و داوای جیبه جیکردنی حوکمی فیهه کانیان دهکرد. شیخ زهینه دین به تووریهیه وه قسهی دهکرد و ئه فسووسی خوی دهر دهبری له مهر ئه وهی که سوه ره وه ردی له زیندانی قهلاوا نییه و خراوته ژووریکی نزیک مزگه وته کهی قهلا. ههر بویه زاهیرشا ناچار بوو شهریف ئیفتیخارهدین بنیریت بو ناو قهلاکه، تا به چاوی ببینیت، که سوه ره وه ردی فری دراوته ناو چاله ره شه که وه و به سهختی نه خوشه و مهرگی نزیکه.

فرین، به لی، فرین

ههینی، چل پوژده که ته و او ده بوو. رۆژی پنجشهمه، شه مسه دین، هاوپی به سۆز و ئه مه کداره کهی سوه ره وه ردی، به خوشحالییه وه چووه لای هاوپیکانی و پیی وتن، "ئه مشه و خه ونم دیوه، سوه ره وه ردی ئازاد ده بیت و زه ماوه ند ده کات. وا هه ست ده که م ئه مپو ئازاد ده بیت و ئه وکات ده توانین دیسانه وه له گه لیدا بین. من به ره و لای قهلا ده پوم، بزائم ده نگوباس چییه. خوا بکات سوه ره وه ردی ئازاد بیت."

قوتابی و هاوه له کانی تری سوه ره وه ردی، به شادییه وه وتیان، "ئیمه ش له گه لندا دین."

ئهم هاوپی و دۆستانه ی سوه ره وه ردی، به ده وری قهلاکه دا و به تاییه تیش به رامبه ر به ده روازه سه ره کییه کهی قهلا، ده هاتن و ده چوون و چاوه پیی هه والیک بوون. به لام هیچ هه والیکیان ده ست نه که وت و به نا ئومیدییه وه گه رانه وه و په رشوبلاو بوونه وه، به ته نها شه مسه دین نه بیت، که له تاریکی شه ودا پرووی کرده سارا و له مه ودا یه کی دووره وه، به رامبه ر به قهلاکه دانیش. به ره له بانگی شیوان، مانگ ئاوا بوو بوو و دنیا تاریک بوو.

شه و که له نیوه تیپه ری، له گه ل یه که م خویندنی که له شیرکاندا، پرووناکی که وته ئاسمانه وه! شه مسه دین نه شه یه ک گرتی و له چوارده وری خوی دابرا. بو

به یانی زوو، قوتابییه کان دیسانه وه هاتبوونه وه بۆ لای قه لاوه. شه مسه دینیش گه رابؤوه بۆ ئه وئ. ئه و له کاتی کدا چاوه کانی پر بوو بوون له فرمیسک، به هاوه له کانی وت، "دلنایم که پۆحی سوه ره وه ردی فریوه. دوینئ شه و، وهختئ ئیوه گه رانه وه، من نه گه رانه وه و بۆ شه و له و سارایه بووم. دنیا نوقمی تاریکی بوو و تاقه پووناکی، جریوه ئه ستیره کانی ئاسمان بوو. من دوور له قه لا دانیشتبووم، که له پریکدا پووناکیه کم به دی کرد. به لام ئه و پووناکیه، پووناکی مانگ و خۆر نه بوو، پووناکیه کی تر بوو. ئه ستیره کان به که ژاوه ی نوور وه به ره و پووی زهوی ده هاتن. له پیش هه مووشیانه وه، که ژاوه ی خۆر و له هه موویان جواتتر و پرشکوتر ئور دووی سوور ئانهید بوو، پاشان که ژاوه ی فه یله سووف و چه کیمه کان: هر مس، ئه فلاتوون، فلوتین، کیومهرس، جاماسب، که یخوسره و، بایه زیدی به ستامی، چه لالاج، عه ینولقوزات، بوسه عید، خه رقانی و هه موو ئه وانی تر. دهسته دهسته فریشته کان باز نه یه ک نووریان پیک هینابوو و به سه ر زیندانی قه لا دا ده سوورانه وه. سه مای جیهانی پۆحه کان و شادمانی فریشته کان. هه موو سه ر گهرمی سه ما و ستران بوون. به لئ، ئازیزان! له و تاریکیه ئه نگوسته چاوه دا، به ئاشکرا ده مبینی چۆن دارو به ردی ئه م قه لایه ی چه له ب و گه ر ده گه ردی ئه م جیهانه، که وتبوونه بزووتن. جیهانی بوون له شه پۆلیک پووناکیدا، ئاویتیه که بوو له فره یی و له یه کبوون. تاوێک هه موو ده بوون به یه ک و تاوێک له یه کدی جودا ده بوونه وه. به لام ناگه هان، گشت بوونه وه ره کان له جووله

که وتن و له شوینی خویاندا وهستان. گالیسکه یه کی بی سوار له ناهید* جیا بۆوه و به ره و زیندانه که دابه زی، به ره و ئه و جیهی سوه ره وه ردی تیا که وتبوو و سه ری له باوه شی خدر به لخیدا بوو. هه نگینی، کیژیکی نوورانی، که گولاوی ده کرد به پوخساری سوه ره وه ردیدا و دهستی به سه ر سه ریدا ده هینا، به رامبه ری وه ستا و له کاتی کدا هه ردوو دهستی به ره و پووی سوه ره وه ردی درێژ کردبوو، دهیوت، «یهیا! چاوه له ئینه، ئه وه منم، سیندوخت! وه ره! کاتی فرینه!»

"جهسته ی سوه ره وه ردی که وته بزووتن و له و کاته دا شتیک له جهسته ی جودا بۆوه، که ریک وه ک سوه ره وه ردی خۆی بوو! به لام به شکوتر و قه شه نگتر! سیندوخت به رامبه ری پاوه ستا و دهستی بۆ جهسته که ی پیشووی سوه ره وه ردی پاکیشا و پتی وت، «یهیا! ئه وه ی ده بیینی له خاکه وه ده گه ریته وه بۆ خاک. به لام تۆ خۆت ئیستا ئاماده ی فرینیت! به م جهسته هور قلیاییه وه، ته ماشایه کی سه ر شاننه کانی خۆت بکه.»

"سوه ره وه ردی سهیری کرد، دوو بال له سه ر شاننه کانی پوان. شاگه شکه بوو! دهستی خسته ناو دهستی کیژه که وه و سواری ئه و گالیسکه یه بوو، که ئه و هینابووی. فرین دهستی پی کرد و سه ر له نوئ شه پۆلی جووله سه رانه ری دونیای گرته وه. پویشتن، تا هه موو جهسته کان هه لوه رین. پۆحه کان ئاویتیه یه کتر بوون. هه موو بوون به یه ک و به ره و به رزاریی چوون! به ره و ناکووتا! ئیدی چی بلیم، ئه و

* ناهید: ئه ستیره ی زوهره

رۆیشت! به‌لی، ئەو رۆیشت!

هه‌موو پێکه‌وه ده‌ستیان کرد به‌ گریان. له‌م کاته‌دا بوو، که شه‌مس هاواری کرد، "ئه‌ی شیخ! ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خودا!"

وه‌لی ئه‌بو ماهیر ده‌می شه‌مسی گرت و وتی، "بێده‌نگ به‌! دۆینێ شه‌و سوهره‌وه‌ردی هاته‌ خه‌ونی منیش و پینی وتم، به‌و جوړه‌ نازناوانه‌ بانگم مه‌که‌ن."

ئینجا ئه‌بولوه‌فای زاهید به‌ده‌م هاواره‌وه‌ هات. هاوه‌لان به‌ره‌و رووی چوون و وتیان، "ئه‌بولوه‌فا چی بووه‌؟ چی رووی داوه‌؟"

ئه‌بولوه‌فا به‌په‌ریشانی و به‌ده‌م گریان‌ه‌وه‌ وتی، "نازانم! ده‌مه‌وئ بزاتم ئه‌مشه‌و له‌ قه‌لا چی قه‌وماوه‌! چونکه‌ دۆینێ شه‌و له‌ خه‌ونمدا پێغه‌مبه‌ری خودام بینی به‌ چاوی گریان‌اوییه‌وه‌ له‌ناو زیندانی قه‌لادا، مشتیک ئیسقانی له‌سه‌ر ئه‌رزه‌که‌ هه‌لده‌گرته‌وه‌ و ده‌یوت، (ئه‌مه‌ ئیسقانی ئه‌بولفتوح شه‌ها به‌دینی سوهره‌وه‌ردیه‌.)"

له‌م کاته‌دا شیخ مه‌جده‌دین له‌گه‌ل ئاپۆره‌یه‌کدا هاتن. نامه‌یه‌کیان دا به‌ به‌رپرسی قه‌لاکه‌ و وتیان، "دۆینێ شه‌و له‌ کۆبوونه‌وه‌یه‌کدا بریارمان دا و سوێندمان خوارد، تا سوهره‌وه‌ردی له‌سێداره‌ نه‌ده‌ین، نوێژی هه‌ینی ناکه‌ین. چووین بۆ لای شا و فهرموون ئه‌مه‌ش فهرمانی شا. هه‌ر ئیستا ده‌چین سوهره‌وه‌ردی ده‌هێنینه‌ ده‌ره‌وه‌ و فه‌توای زانایانی به‌سه‌ردا جێبه‌جێ ده‌که‌ین و له‌سێداره‌ی ده‌ده‌ین. ده‌بێ هه‌رچی زووه‌، کۆتایی به‌و ده‌نگۆیانه‌ به‌نین، که‌ گومانیان لای خه‌لک و ئیمانداران دروست کردووه‌، گوایه‌

سوهره‌وه‌ردی هه‌لاتروه‌ یان له‌ زیندان ئازاد کراوه‌." نامه‌که‌ی شایان گه‌یاند ده‌ست فهرمانده‌ی قه‌لا و پاشان ده‌رگای قه‌لایان به‌ رووی ئاپۆره‌ی زانایان و خه‌لکدا والا کرد و هه‌موو پێکه‌وه‌ شال‌اویان بۆ زیندانه‌که‌ برد. له‌به‌ر ئه‌وه‌ی ئه‌و پاره‌وه‌ی بۆ ناو زیندانه‌که‌ ده‌چوو، ته‌سک و تاریک بوو، به‌ته‌نها فهرمانده‌ی قه‌لا له‌گه‌ل شیخ مه‌جده‌دین و پینچ سه‌ربازی زیندانه‌که‌دا چوونه‌ ژووره‌وه‌. یه‌کیک له‌ سه‌ربازه‌کان په‌یژه‌یه‌کی دانا و بۆ ناو چاله‌ په‌شه‌ تاریک و شێداره‌که‌ دا به‌زی. شیخ نوستبوو. کاتیک به‌ توور په‌یییه‌وه‌ ویستی له‌ خه‌و بیداری بکاته‌وه‌، ته‌ماشای کرد مردووه‌ و جگه‌ له‌ جه‌سته‌یه‌کی بیگیان، هه‌چی تر نییه‌.

له‌سه‌ر داوای ئه‌و زانا و ئیماندارانه‌ی شه‌وی پابردوو له‌ پینچ مزگه‌وتی شاردا کۆ بوو بوونه‌وه‌ و پینشیاوی ئه‌وه‌یان کردبوو، که‌ پۆژی هه‌ینی، به‌ر له‌ نوێژ، له‌داری بده‌ن، جه‌سته‌ بیگیانه‌که‌ی سوهره‌وه‌ردیان له‌ قه‌لا برده‌ ده‌ری و ئه‌و ئه‌رکه‌یان به‌ قه‌زا گیرایه‌وه‌ و له‌سێداره‌یان دا.

شه‌مه‌دین له‌م جه‌زه‌یه‌یدا که‌وتیوه‌و خروش و حاله‌تیکی تره‌وه‌. ده‌خولایه‌وه‌ و به‌ده‌م هاواره‌وه‌ سه‌مای ده‌کرد و ده‌یکشیا به‌ ده‌موچاوی خۆیدا: